

Giới thiệu Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ

Truyện Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ tác giả Kim Đại thể loại ngôn tình xuyên không đang được rất nhiều bạn trẻ mê mộ bởi những tình tiết lôi cuốn và cũng đầy lãng mạn. Mời các bạn theo dõi nhé

Lưu Diệp nhìn qua cũng không thấy có cái gì kỳ lạ, phần lớn đều là thứ cô đã tiếp xúc từ nhỏ đến lớn, ngược lại Vũ Mị bên cạnh ở đó không ngừng không ngừng hưng phấn hô to gọi nhỏ:

Lưu Diệp chán ốm xoay mặt đi, trời ạ, cô có thể không biết sao, qua hai ngày nữa cô sẽ tới cái đó rồi, cô đang vì chuyện này mà phát ốm cả lên, không ngờ ở nơi này thấy được bằng vệ sinh đã lâu không gặp... Cô đang nói không biết lấy từ chỗ nào, đồ chơi này đã tiến vào viện bảo tàng rồi... phải chăng ai đó đã xuyên không?

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đến mức này thì Lưu Diệp cũng không còn gì để nói nữa, cô nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, cuối cùng cắn răng từ từ nhắm hai mắt lại liền còi áo ra.

Nếu như không rõ tình hình, chỉ nhìn bề ngoài, bây giờ Lưu Diệp giống như đang đặt mình trong một phòng tắm nữ, chỉ là phần lớn mọi người ở nơi này đều quấn một khăn tắm ở trên eo.

Chỉ là nước dính vào mặt trên khăn tắm, xuyên qua khăn tắm, vẫn có thể thấp thoáng thấy đường cong làm cho người ta mơ màng.

Nhưng Lưu Diệp biết, nơi này chính là một phòng ngủ nường...

Cô cũng không biết tại sao mình lại xui xẻo như vậy, không phải cô chỉ phi nhỏ vài câu trọng nam khinh nữ, cộng thêm lúc cô cãi nhau với mẹ nói thảm hai câu, nếu tất cả mọi người đã thích sinh con trai như vậy, về sau đều là nam là được rồi ~

Sau đó cô liền cảm túi chạy đi, vốn muốn tìm bạn tốt đi dạo phố, cũng không biết cua quẹo thế nào, bỗng nhiên phát hiện đường phố không giống với trước kia.

Cô còn tưởng rằng những người thuộc bộ phận xây dựng thành phố lại bắt đầu Đông phá Tây sửa chứ, giữa lúc vừa nói thầm vừa đi vài bước nhìn xem một chút, kết quả rất nhanh cô đã bị cảnh tượng trước mắt trấn áp!!

Cừ thật, quá xa hoa trụy lạc mà, chẳng khác gì đến phố Đèn Đỏ*, càng làm cho cô giật mình không thôi chính là, cô lớn như vậy, mặc dù biết trong thành phố có phố Đèn Đỏ, lại chưa từng thấy qua địa phương ngọp trong vàng son như vậy, cũng chưa từng thấy điên cuồng ngang ngược như vậy, cô gái giữa ban ngày ban mặt lại dám ở trên đường cái kiêu khách...

*Phố đèn đỏ: Ở vài nơi mà mại dâm được cấp phép và nộp thuế môn bài, họ hay treo đèn lồng màu đỏ trước cửa cho khách biết mà vào (đàng hoàng), lâu dần thành tên.

Sau đó...

Sau đó cô chẳng biết tại sao lại bị người ta cứng rắn kéo vào trong một tiệm tên là “Phụ Nữ Nhất”...

Ở trong oanh thanh yến ngữ, Lưu Diệp thế mới biết mình tới một địa phương khó lường!!

May là năm đó cha mẹ của cô muốn con trai đến diện rồi, coi cô như một nửa con trai mà nuôi, nhưng cô cũng không nghĩ tới bản thân có thể làm lơ xông vào một thế giới song song như vậy...

Nhắc tới cái thế giới này đều là đàn ông còn chưa tính, vì sao đàn ông trong thế giới này, mấy tên đàn ông này còn muốn phụ nữ chứ?!

Cái này không khoa học mà! Ngã!!

Lưu Diệp đến đây được vài ngày, thông qua quan sát của cô, cuộc sống của thế giới này so với nơi sinh hoạt trước kia của cô, có rất nhiều tập quán sinh hoạt giống nhau, ví dụ như lái xe trên đường bên ngoài này, còn có mấy thứ như đèn xanh đèn đỏ, đều y chang không khác, chỉ là tên địa danh thì cô đều chưa từng nghe thấy, còn có nhìn quần áo mọi người cũng không khác gì lắm với thời đại của cô, chỉ là lúc những người đó nói chuyện thình thoảng lại nhảy ra mấy từ Quý tộc hay huyết thống rất quái lạ...

Cô vừa mới đến, nói thật, nếu không phải bị người môi giới đánh bậy đánh bạ giới thiệu đến nơi gọi là “Phụ Nữ Nhất” này, không khéo cô lập tức đã bị

người phát hiện ra rồi..

Bây giờ nhớ lại cô vẫn còn cảm thấy sợ.

Chỉ là tình huống lúc này cũng không tốt ở chỗ nào...

Bây giờ nơi cô đang ở này, thật sự đúng là một phố Đèn Đỏ, chỉ là nơi này cũng chưa tính là nơi phồn hoa nhất, đẳng cấp của cửa hàng xung quanh cũng không cao, theo thứ tự đều là hàng nhái nào là Phụ Nữ Nhất này, Phụ Nữ Thật này... Phụ Nữ Mềm Mại này...

Đẳng cấp da thịt cũng không phải tốt như vậy, bằng không ban đầu lúc cô vào tiệm cũng sẽ không bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Đặc biệt cao lớn thô kệch thì cũng thôi đi, đặc biệt cao lớn thô kệch còn giờ lan hoa chỉ* thì cũng thôi đi, đặc biệt cao lớn thô kệch lại còn mặc váy tơ son trát phấn đi lại uốn a uốn éo, còn xếp thành hàng...

*Lan hoa chỉ: Ngón tay xếp thành hình hoa lan

Cảnh tượng ấy bây giờ nhớ lại, hiện tại Lưu Diệp cũng muốn phun sạch bữa cơm đêm qua...

Chuyện xảy ra sau đó, mặc dù cô miễn cưỡng có chỗ đặt chân, nhưng dù sao cô vẫn một lòng muốn về nhà, vì việc này mà mấy lần cô đã chạy đến nơi trước kia lượn vòng quanh, nhưng mặc kệ cô đi bao xa nghiêm túc bao nhiêu, nhiều cỡ nào, đến cuối cùng bàn chân cũng đau, nhưng cảnh vật xung quanh từ đầu đến cuối cũng không phát sinh biến hóa.

Cô đang vừa xả nước vừa ngẩn người, chợt cảm thấy có người dùng sức vỗ xuống bả vai cô, sau khi người nọ vỗ xong còn tiện tay,捏 bộ ngực của cô một cái.

Vốn cô cũng không muốn cởi sạch áo để tắm, mà ở một thế giới đều là đàn ông, một khi bị người phát hiện cô là phụ nữ hàng thật giá thật...

Rùng mình, cô đoán chừng chuyện xảy ra phía sau, ngay cả Thượng Đế cũng có thể ghé thăm đến phát ói...

Cho nên dù sẽ bị người ta thấy hết tron bộ ngực, dưới loại tình huống vừa rồi kia, cô cũng chỉ có thể liều mạng.

Chỉ là không ngờ cô đã núp ở một góc kín như vậy, vẫn không tránh khỏi bàn tay quấy rối.

Cô lập tức bị dọa sợ thở cũng không dám thở mạnh một tiếng... Rất sợ mình sẽ bị người ta phát hiện ra manh mối... Dù sao hàng thật tuyệt đối không thể giả được...

Kết quả rất nhanh cô lại nghe được giọng nói ghét bỏ vang lên: “Cậu làm phẫu thuật nâng ngực ở đâu vậy, nếu là tôi thì tôi sẽ không trả tiền cho hần, ai lại lừa người như vậy, cái này cũng chẳng khác gì không có...”

Nói xong người nọ còn dán tới, một đôi mắt nhỏ khôn khéo ở đó chớp chớp nhìn Lưu Diệp, nhỏ giọng khuyến khích: “Tôi biết một người chuyên làm phẫu thuật nâng ngực, tuyệt đối 3C không giảm giá, thật, cậu phải nắm chắc thời gian mà đi làm, bằng không như cậu vậy, ảnh hưởng đến bộ mặt làm ăn buôn bán...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ở lại cái nơi yêu ma quỷ quái này, ba hồn của con người dễ bị bay mất hai.

Lưu Diệp luôn cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, ví dụ như bây giờ ở trung tâm huấn luyện phụ nữ này, rất dễ làm cô nhớ tới trung tâm giảm béo năm đó cô đi cùng đồng nghiệp.

Chẳng qua khi đó chỗ kia chính xác là phụ nữ như nước, bây giờ thì...

Cô yên lặng nhìn không nói gì, thật sự kiểu gì cô cũng không có cách che giấu lương tâm mà nói những món kia là phụ nữ...

Quá cao lớn thô kệch, cho dù đã giảm cân chỉnh hình, nhưng nói thật, vóc người đàn ông và phụ nữ thật sự không phải dựa vào giảm cân và uống kích thích tố là có thể làm ra.

Thật sự cũng muốn chia người, ngay cả Lý Quý dùng bất cứ giá nào luyện Quỷ Hoa Bảo Điện, vậy cũng tuyệt đối là một hán tử...

Aizz...

Nhìn mấy lão gia nhe răng nhếch miệng tẩy lông kia, Luru Diệp cũng chỉ có thể khiêm tốn bơi cái thứ thuốc mỡ tẩy lông gì gì đó.

Cô ở chỗ “Phụ Nữ Nhất” ngược lại các loại phúc lợi đều có, mặc kệ là tắm rửa hay giai đoạn sau rèn luyện đào tạo, tuyệt đối là một công ty có lương tâm.

Mẹ Tang là một người gầy gọng khàn khàn, tất cả mọi người đều gọi hần là Nhu Nhu (Mềm mại) tỷ muội~~

Lúc Luru Diệp bắt đầu gọi, nghiêng răng nghiêng lợi chưa xót hít hơi, về sau cô nghĩ quanh co, phát hiện mỗi lần chỉ cần lúc gọi người, không nhìn mặt của đối phương, cô vẫn có thể một tiếng trống làm tỉnh thần hăng hái gọi ra.

Ví dụ như mấy người đồng nghiệp kia, cái gì mà Vũ Mị (Vũ Mị) cái gì mà Kiều Tu (Thẹn thùng)...

Ở loại địa phương này, làm phụ nữ có chút nghệ danh là điều không tránh khỏi, ông trời có mắt, Luru Diệp ngay cả tên nghiêm chỉnh của mình cũng không quá nữ tính hóa, để cho cô nâng như hoa gì đó, không bằng cô trực tiếp tìm sợi dây đi treo cổ cho rồi...

Cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, thật may là còn có cái tên Tiểu Tiểu không ai muốn, gặp phải Luru Diệp thật đúng là bên trong thấp bé, cô cũng vội vàng chiếm lấy cái tên này...

Tuy rằng cô vẫn liên tục bị tên Vũ Mị kia khuyến khích sửa thành Hoa Kiều...

Chờ tẩy lông xong sẽ phải luyện hình thể, mấy ngày nay Luru Diệp đã sớm bị đá kích đến không phân biệt rõ Đông Tây Nam Bắc, cô cho là sức chịu đựng của mình đã đủ mạnh mẽ, chỉ là chờ đến khi thấy nhóm thầy giáo dạy bọn họ vừa xoay hông vừa vênh ngón tay lên, cô vẫn ôm dạ dầy khó chịu nửa ngày...

Không ngờ khi không có phụ nữ, bọn họ có thể không chút kiêng kỵ giày xéo phụ nữ như vậy...

Cô đã lớn như vậy, sao lại không biết phụ nữ bước đi như thế chứ...

Nếu có người phụ nữ nào dám đi kiểu đấy trên đường cái, đoán chừng những người nhìn thấy đều đồng loạt rầm rầm té xỉu, bệnh viện tâm thần cũng tuyệt đối ai oán cấp bậc không bằng!!

Nhưng không học không được, cái công ty có lương tâm kia còn muốn kiểm tra đánh giá thành tích của bọn họ, đặc biệt một ngày ba bữa cơm đều phải ăn theo thành tích học tập.

Luru Diệp còn chưa biết mình được đào tạo xong, sẽ gặp phải loại chuyện không phải của mình gì, nhưng bây giờ quan trọng nhất chính là giữ được bát cơm trước, nói trắng ra là, cái phố Đèn Đỏ này cũng không an toàn giống như bề ngoài, hơn nữa cô lạ nước lạ cái, tại địa phương như vậy, bên trong nơi phụ nữ này vẫn an toàn hơn...

Luru Diệp cố nén xoay chân vặn đùi mấy cái, mỗi lần cô có lui về phía sau thì tuyệt đối không tiến gần phía trước, có thể sang bên thì không đứng giữa, nhưng đã như vậy, vẫn bị huấn luyện viên không nể tình kéo ra.

Người kia vô cùng nghiêm khắc rắn dạy: “Cậu không đúng, phụ nữ không phải như thế...”

Luru Diệp không dám trợn trắng mắt, nhưng Tháo Nê Mã đã bắt đầu chạy...

Cô nỗ lực dùng sức mạnh luyện yoga năm đó lắc lư xương hông, ngón tay vênh lên tất nhiên không thể lý tưởng rồi, biên độ vênh ngón tay của cô dù sao cũng không lớn, hơn nữa cô thường sẽ quên, bây giờ hai cái ghép lại với nhau, vừa phải xoay hông vừa phải vênh ngón tay lên...

Nếu Luru Diệp sớm biết có một ngày như vậy, năm đó nên lạy hai cái ghế vì sự sát vách rồi...

Thật may là đối phương cũng không làm khó cô, dù sao cố gắng của cô bày ra đó, ngu dốt là trời sinh không có biện pháp.

Cho nên ở trong nhiều ánh mắt đồng tình, Luru Diệp coi như bị bỏ qua.

Cô yên lặng lui về phía sau, có một người cùng một chỗ với cô, chính là người tên “Vũ Mị” đã khuyến khích cô nâng ngực lại gần, nhờ giọng an ủi cô nói: “Tiểu Tiểu, đừng khó chịu, Nhu Nhu tỷ muội đã nói rồi, mặc dù điều kiện bẩm sinh của cậu không tốt, nhưng cậu lùn mà, nghe nói có khách đặc biệt thích khoản này, biết Dale nổi tiếng nhất ở đây không?”

Luru Diệp dần dần lắc đầu, bây giờ cô hai mắt đen thui, đừng nói Dell, cô ngay cả quả táo cũng quên mất.

“Thẻ đỏ ‘Liễu yếu thiên to’, dựa vào khéo léo đẹp đẽ, nghe nói làm ăn tốt khủng khiếp, nếu muốn gặp mặt đều phải hẹn trước.”

Luru Diệp ồ một tiếng, cô vẫn cố gắng gạt bỏ mấy cái tin tức bán mình kia, chủ yếu là lượng tin tức quá lớn cô gánh không được mà!!!!

Nhưng mắt thấy khóa đào tạo sắp hoàn thành, đến lúc này, cô nên làm cái gì đây!!!!

Chờ sau khi khóa học kết thúc, những người trong “Phụ Nữ Nhất” đều lần lượt rời đi, thời gian trước chỉ cần Luru Diệp rảnh rỗi đều tìm đường về nhà,

cho nên vẫn quen đi một mình, những người đó ngược lại cũng không sao cả hỏi cô, liền dặn dò cô nhớ chú ý an toàn.

Thật ra cô cũng là người nhát gan, mấy ngày gần đây, cô cũng chỉ dám ở phụ cận “Phụ Nữ Nhất” đi một chút, hiện tại thật sự bởi vì sắp phải về cương vị, cô đi xem tình huống một chút, xem mình có thể sống độc lập được hay không, ví dụ như chạy trốn vân vân.

Chỉ là đối với cô mà nói, cô thật sự không dám đi loạn khắp nơi, thật may là gần đây có quan hệ tốt với “Vũ Mị”, người này à...

Nếu ở trong thế giới trước kia, cô tuyệt đối sẽ phi nhỏ một vạn lần, nhưng mà bây giờ... So với những người có chút lực sát thương, mặc dù Vũ Mị xảo quyết lâu cả một chút, chỉ là... Cũng may mẹ thiên nhiên tinh khiết... Không chọc người ta chán ghét.

Người bên trong “Phụ Nữ Nhất” xem Luru Diệp đến từ nông thôn, thật ra căn bản Luru Diệp cũng không biết ở nông thôn có dạng gì, nhưng mà nếu có thể giải thích việc bản thân cái gì cũng không hiểu, cô cũng lập tức đồng ý.

Hiện tại Vũ Mị đảm đương nhiệm vụ dẫn đường, vừa mang cô đi dạo vừa nói với cô kiến trúc xung quanh là cái gì.

Nhìn kiến trúc bốn phía, ngược lại rất giống với chỗ ở trước kia của cô, cửa hàng xung quanh, cửa hàng bánh ngọt này, còn có tiệm cà phê này, tất cả đều tương tự, mùi vị bánh ngọt cũng không kém, cô có thể thoang thoảng ngửi được hương vị ngọt ngào, thật là hoài niệm mà, chỉ là cô mới vừa nói đi vào xem thử, liền xuyên qua tủ kính nhìn thấy bên trong có mấy tên đàn ông cao lớn thô kệch, mặc váy vênh lan hoa chi lên, đang vừa cười vừa nói...

Cô yên lặng không nói gì xoay đầu đi...

Trên đường đi ngược lại rất buồn chán, chỉ là bọn họ đi không bao lâu, liền gặp được một trạm kiểm soát.

Cái trạm kiểm soát đó, Luru Diệp thấy rất giống trạm thu phí trên đường cao tốc ở thế giới của cô, có lan can, lại có người chuyên ghi chép và giữ gìn trật tự, mặc kệ là người hay xe đều đi tách ra.

Cô vừa mới nói muốn đi qua, liền bị Vũ Mị một phát ngăn cản, Vũ Mị vốn còn hi hi ha ha, về mặt vụt một cái trở nên nghiêm túc, ở đó cảnh cáo cô nói: “Này này, cậu mò mẫm xông xáo cái gì, cẩn thận bị Hiến Binh bắt lại đấy.”

Luru Diệp lại càng hoảng sợ, nhanh hỏi: “Bị bắt lại, vì sao?”

Cô không thấy nơi đây có gì quái dị mà...

“Đó là khu nhà giàu đấy?!” Về mặt Vũ Mị khoa trương giờ cô tay lên lắc lắc.

Luru Diệp buồn bực, trên cổ tay của cô và Vũ Mị đều có vòng chứng nhận thân phận, tác dụng của vật kia thật sự giống như giấy phép tạm trú, mặt trên còn có mã vạch, chính là vì bất cứ khi nào cần bị người quét xuống làm ghi chép, thật ra thì cũng tựa như chứng minh thư trước kia của cô.

Hiện tại thấy Vũ Mị giờ đồ chơi kia lên như vậy, Luru Diệp nhũn chặt mày lại.

Vũ Mị không có biện pháp, gặp phải loại Hai Lúa này chính là có kiên nhẫn, hần dần lại tính tình nói với cô: “Chúng ta là người nghèo có được hay không, biết cái gì là người nghèo không, chính là người sống lại cũng không thể, cho nên chúng ta chỉ có chứng minh thư tạm thời, căn bản ngay cả hộ tịch cũng không có...”

Thấy Luru Diệp vẫn mang vẻ mặt kia, Vũ Mị bắt đầu dĩ thờ dài, người này ngốc đến mức nào chứ: “Cái việc sống lại ấy biết không? Chính là người giàu đến một độ tuổi, có thể thông qua hình thức nộp thuế mua được danh ngạch, sau đó thông qua công trình gen clone* bản thân.”

*Clone: Bản sao

Clone?

Cuối cùng Luru Diệp cũng hiểu được rõ ràng thế giới này đều là đàn ông... Sao lại có thể tồn tại được, lúc trước cô đã cảm thấy buồn bực, nếu như đều là đàn ông mà nói, thế nào những người này cũng không bị diệt chủng...

Thì ra còn có clone à...

Cô đang suy nghĩ cân nhắc, liền nghe Vũ Mị tiếp tục ở đó hỏi: “Dù sao cậu cũng nên biết mãi mãi sinh ra chứ?”

Thấy Luru Diệp ngu ngốc lắc đầu, Vũ Mị haizzz một tiếng, không thể không tiếp tục giải thích: “Người bắt từ thì càng đáng sợ, những người kia không chỉ có tiền, còn là Quý tộc, chính là vượt qua thập đại cũng siêu cấp có tiền, có tiền đến mức có thể ảnh hưởng tới giới quân đội, giới chính trị, thậm chí mấy đại gia tộc đó có thể điều khiển cuộc tuyển cử Tổng Thống, mấy người đó mới là sự tồn tại của thần thoại, hơn nữa gen của bọn họ cũng siêu cấp tốt, trong quá trình sống lại, bọn họ không chỉ clone bản thân, còn không ngừng ưu hóa gen của mình, theo như luật pháp hiện hành, chỉ có nhân tài làm ra công hiến đặc biệt mới có thể ưu hóa gen... Thật ra thì chính sách này chính là đặc biệt xây dựng cho những đại gia tộc kia, chỉ là một trăm năm gần đây không biết như thế nào, đã liên tục có mấy người của gia tộc bắt đầu cự tuyệt clone bản thân... Trong đó nổi danh nhất là gia tộc ‘Hà Hứa’ nghe nói nhân khẩu đã rất ít...”

Thấy biểu cảm một bộ nghe xong muốn ngất của Luru Diệp, Vũ Mị không có biện pháp, đành phải gõ đầu cô một cái, về mặt ý vị sâu xa nói: “Aizzz, cậu cái tên này, nói nhiều như vậy, chính là tôi muốn nói cho cậu, khu vực hoạt động của người nghèo chúng ta rất hạn chế, còn có chúng ta nhất định nhất

định phải cố gắng làm việc, cố gắng kiếm tiền, như vậy chỉ cần lúc chúng ta già gom đủ tiền sống lại, chúng ta có thể biến thành người có hộ tịch, biết không..”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nói thật, Luru Diệp nghe hết nửa buổi vẫn cảm thấy giống như đang nằm mơ, cái gì mà ghen cái gì mà sống lại, đùa gì vậy.

Dù sao những cảnh tượng cô nhìn thấy gần đây đều là nhà cửa, xe buýt rất bình thường mà, cảm thấy chẳng khác gì thế giới trước kia của cô, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy ở trên trời có mấy phi thuyền tạo hình khoa trương, thì thật sự giống trái đất như đúc.

Chỉ là có lẽ Vu Mị được mở máy hát, tiểu tử này nói cũng nhiều hơn, hiển nhiên là một bộ cái người này sao lại ngu ngốc như vậy, bộ đáng ta đây giúp cô phổ cập khoa học.

Chỉ là sau khi nghe những lời đó, Luru Diệp chợt có nghi vấn, mặc dù cô là sinh viên khoa văn thuần chủng, nhưng mà nếu ghen còn có thể ưu hóa gì gì đó, vậy tại sao không thông qua ghen mà tạo ra phụ nữ chứ.

Vũ Mị mang về mặt cô thật ngạc nhiên, ở đó phổ cập khoa học: “Bạn không biết ghen ngăn chặn làm già sao? Chính là vào rất lâu rất lâu trước kia, lúc ấy trên thế giới còn có rất nhiều rất nhiều phụ nữ, cũng không biết tại sao lúc ấy người ta chỉ thích sinh con trai, thậm chí gia đình hơi cực đoan sẽ dìm chết bé gái được sinh ra, dưới tình huống như vậy, có một người nữ bác sĩ tên là Karina, làm ra một loại thuốc viên sinh con gì đó, phụ nữ mang thai vào giai đoạn đầu uống loại thuốc này vào nhất định sẽ có thể sinh ra con trai, mặc dù lúc ấy tính an toàn của loại thuốc này vẫn chưa có nhận định, lại vẫn có rất nhiều người muốn thông qua loại phương thức giá rẻ đơn giản này sinh hạ con trai...”

Lời này rất nhanh gọi lên hồi ức của Luru Diệp, nói thật nếu như thật sự có thứ đồ chơi mà nói, cho dù biết rõ sẽ có tác dụng phụ, đoán chừng cha mẹ của cô cũng nhất định sẽ uống ~ hơn nữa đoán chừng không riêng cha mẹ của cô mà còn bao gồm cả mấy anh họ em họ của cô nữa... Dù sao tất cả mọi người đều nghĩ, nhà ta có con trai là được, nhà người ta chắc gì đã giống nhà chúng ta... Hơn nữa cho dù sinh con gái cũng chẳng khác gì không sinh... Như vậy ít nhất còn có con trai..

Vũ Mị nói tới chỗ này thì thở dài: “Nhưng thật ra tất cả mọi người đều bị Karina tính kế, Karina bị cha mẹ ngược đãi từ nhỏ đối với thế giới trọng nam khinh nữ chán ghét tới tận cùng, cô có tình kết tự mình hủy diệt rất sâu, sau khi mở rộng viên thuốc sinh con, cô ở trong nhà tự sát chết, sau đó lại qua một thời gian rất dài, mới có người ý thức được huyền cơ trong viên thuốc sinh con, đưa bé ra đời thông qua viên thuốc sinh con, đời sau cũng sẽ chỉ sinh ra con trai, đến lúc đó tỷ lệ nam nữ đã đạt đến con số vô cùng khủng bố, rất nhanh viên thuốc sinh con trở thành thuốc cấm, nhưng vẫn có rất nhiều người cho là thuốc ấy rất tốt, không chỉ không sinh ra ảnh hưởng không tốt gì đối với con người, ngược lại có thể bảo đảm gia tộc đời đời đều xuất hiện nam đỉnh, cho nên thứ thuốc này rất thịnh hành bên trong chợ đen... Chờ đến khi tỷ lệ càng thêm trở nên kinh khủng, mọi người mới ý thức tới tình huống đáng sợ... Nhưng tình huống lúc đó, muốn tìm được một bé trai ra đời thông qua phương thức sinh sản tự nhiên đã rất khó, phần lớn bé trai đều thông qua chặn người ra đời... Vì vậy ngay lúc đó mấy quốc gia vì kéo dài nhân loại, khẩn cấp triệu tập tổ chức hội nghị chặn người, hi vọng tập hợp lại những bé gái có hạn kìa và bé trai không bị nhiễm chặn người lại với nhau, thông qua phương thức sinh sản tự nhiên bảo tồn ghen của nhân loại, nhưng rất nhanh đại chiến thế giới lần thứ năm bùng nổ, chờ đón chính là chiến tranh phá hủy tất cả...”

Luru Diệp nghe mà tròn mắt há mồm, không ngờ chuyện nam thừa nữ thiếu này thật đúng là đùa trẻ không có mẹ nói rất dài dòng.

Chỉ là hai người vừa nói chuyện vừa đi đường, ngược lại đi tới một nơi giống như quảng trường.

Tức thì ánh mắt Vũ Mị sáng ngời, vội vàng lôi kéo Luru Diệp nói: “Này, Tiểu Tiểu, nhanh, chúng ta đến thế giới phụ nữ, cậu có 50 đồng không, có thì chúng ta đi vào trong xem một chút đi? Cũng cho con báo hoa* cậu mở mang ánh mắt, để biết cái gì gọi là phụ nữ thật...”

*Nguyên văn là 土豹子 - Thổ báo tử hay báo hoa mai Amur: Dùng để ám chỉ người nhà quê, không nhìn thấy những khía cạnh chủ yếu của xã hội.

Luru Diệp không giải thích được cùng đi qua, quảng trường này cực kỳ lớn, chỉ là hoa cỏ bên trong rất kỳ quái, cô biết nơi người nghèo ở cũng coi như đẹp mắt, nhưng tỉ lệ xanh hóa rất thấp, rất nhiều hoa hoa cỏ cỏ nhìn qua thấy xinh đẹp nhưng thật ra đều là đồ nhân tạo, nhưng mà tất cả hoa cỏ ở trên quảng trường này đều là thật.

Bút tích này đã có thể quá lớn, hơn nữa ở bên cạnh quảng trường còn xây dựng một bảo tàng vô cùng khí thế.

Vũ Mị rất nhanh mua được vé, Luru Diệp đầu óc choáng váng đi theo Vũ Mị, bảo tàng được xây dựng ngược lại không có gì đặc biệt, chỉ là đồ bày biện bên trong đều vô cùng không bình thường, cái gì mà lược phụ nữ đã từng dùng...

Để tránh cho có người làm hỏng, bên trên cái lược đó còn đặt một cái lồng thủy tinh.

Còn có cái gì mà bàn trang điểm nữa...

Luru Diệp nhìn qua cũng không thấy có cái gì kỳ lạ, phần lớn đều là thứ cô đã tiếp xúc từ nhỏ đến lớn, ngược lại Vũ Mị bên cạnh ở đó không ngừng không ngừng hưng phấn hô to gọi nhỏ: “Kia kia, đó là băng vệ sinh, cậu biết không!? Cậu biết không?”

Luru Diệp chán ồm xoay mặt đi, trời ạ, cô có thể không biết sao, qua hai ngày nữa cô sẽ tới cái đó rồi, cô đang vì chuyện này mà phát ồm cả lên, không ngờ ở nơi này thấy được băng vệ sinh đã lâu không gặp... Cô đang nói không biết lấy từ chỗ nào, đồ chơi này đã tiến vào viện bảo tàng rồi...

Đây là châm chọc hay vẫn là châm chọc đây? ~

Vòng tới vòng lui trong viện bảo tàng này, Luru Diệp nửa ngày cũng không nhìn ra thứ gì tốt, nhưng mà lúc đi đến cửa, Vũ Mị bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc, còn đặc biệt tôn mười đồng mua một cành hoa hồng màu đỏ.

Lúc Luru Diệp theo người ta xếp hàng đi vào trong, liền cảm thấy vô cùng quái lạ, quả nhiên lúc xếp hàng được một nửa, cô đã nhìn thấy giới thiệu trên màn huỳnh quang rồi.

Phía trên dùng các loại huyền diệu khó giải thích gì đó miêu tả một lộ trình trăm cay nghìn đắng tìm kiếm phụ nữ, thời kỳ đại chiến, những phụ nữ còn sót lại trở thành tài nguyên quý giá, bị mấy phe thế lực cướp đoạt, chỉ là rất đáng tiếc, những phụ nữ kia trong một lần ngoài ý muốn toàn bộ đều chết hết, sau đó chính là thời kỳ hắc ám của loài người, thật may là người của gia tộc ‘Hà Hứa’ thông qua công trình gen bắt đầu hành động tái sinh sinh mệnh, sinh mệnh mới có thể kéo dài, sau đó lại qua ngàn ấy năm, chính phủ các nơi từ từ khôi phục trật tự bắt đầu khắp nơi tìm kiếm phụ nữ, cho dù là thi thể đã mục nát, cho dù là một sợi tóc... Đều mang đây gen của phụ nữ, vô số người mong mỏi chờ đợi, ở trên núi tuyết hay dưới đáy biển, ở tất cả địa phương không bị nhiễm phóng xạ... Nhưng một lần tìm kiếm là một lần thất vọng... Cứ như vậy lại trải qua hơn một trăm năm, cuối cùng thông qua sự tiến bộ của công trình gen, thông qua cố gắng của vô số người, cuối cùng có người phát hiện biện pháp phá giải đoạn giả, chỉ là biện pháp này còn chưa thành thực, nhân viên công tác đã nôn nóng không kiềm chế được kích động bắt đầu thử nghiệm tạo ra hợp chất phụ nữ... Vì vậy Eve xuất hiện...”

Đội ngũ xếp hàng đã đến chỗ Luru Diệp bọn họ, lúc này Luru Diệp mới vội vàng cúi đầu, nhìn đáng dấp lai lịch của người phụ nữ bên trong giới thiệu vừa rồi, chỉ là cô lập tức thấy khó hiểu, nếu như đã có biện pháp rồi, tại sao tiểu tử Vũ Mị kia còn nói không thể chứ...

Chỉ là đợi lúc cô theo đám người đi vào bên trong nữa, thì nhìn thấy ở hai bên đường treo tám bảng dùng chữ cực lớn cực bắt mắt viết: “Cấm thủ, dâm!! Người vi phạm sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự!!!”

Dường như sợ lời nhắc nhở không có tác dụng, tám bảng kia cách vài bước sẽ xuất hiện một lần, chỉ là nhiều như vậy, lúc Luru Diệp đi vào đại sảnh, vẫn có mấy thằng cha quần nửa tụt bị mấy Hiến Binh đẩy ra ngoài, người nọ lại còn có thể vừa bị đẩy vừa giống như bị thần kinh, lắc lắc đầu, tay chân khoa trương ra dấu, không ngừng cao giọng kêu: “Eve, anh yêu em!!! Em là nữ thần của anh!!!!”

Luru Diệp bị dọa dùng cánh tay ôm lấy mình, da gà gai ốc cũng tranh nhau hoảng sợ chạy ra.

Cuối cùng thì đẩy đến giữa đại sảnh, ngay từ lúc trước Luru Diệp đã mơ hồ thấy được hình dáng vật kia, vật kia giống như là một quan tài bằng kính, đợi lúc cô đi tới, mới nhìn rõ người trưng bày bên trong.

Đó là một phụ nữ làn da tái nhợt, dung mạo không rõ, bởi vì làn da của đối phương quá trắng bệch, cộng thêm đang nhắm mắt, cô cũng nói không được người phụ nữ này xinh đẹp hay không xinh đẹp...

Chẳng qua đây rõ ràng là một thất bại sản phẩm thôi, giống như con cừu Dori năm đó TV điên cuồng đưa tin.

Luru Diệp tập trung tinh thần nhìn.

Ngược lại Vũ Mị bên cạnh cô, ở đó vô cùng tiếc hận nói: “Nếu như chúng ta có thể tới sớm vài năm, sẽ được nhìn thấy Eve ** rồi... Chỉ là nghe nói lúc ấy xuất hiện bạo động vô cùng hỗn loạn, cho nên bây giờ Eve bị mặc quần áo vào...”

(** là tác giả đề, cơ mà theo ngữ cảnh thì chắc là lừa thế rồi ^^)

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Luru Diệp ngồi trước ti vi, bên cạnh là một mặt tường thủy tinh trong suốt, chỉ cần vào trong “Phụ Nữ Nhất”, thì nhất định sẽ chú ý tới bức tường thủy tinh được ánh sáng mềm mại chiếu vào này, cũng nhất định sẽ thấy các loại “Phụ nữ” chờ mua bán bên trong.

Mà ngay tại mỗi ghế tựa của “Phụ nữ” đều có một bảng tên bắt mắt, vì vậy khi có khách tiến vào, thấy hợp mắt sẽ trực tiếp nói cho trưởng ca.

Rất nhanh người đó cũng sẽ bị đưa vào trong ghế lô tiếp đón khách.

Đây là một nơi phong nguyệt hàng thật giá thật, cả người Luru Diệp cuộn tròn, đi cả của cô tới từ tối hôm qua, không biết là do cảm xúc khản trương thái quá hay sao, mà đi cả lần này so với bình thường còn đau hơn rất nhiều, tay chân cô lạnh lẽo cảm chén nước ấm.

Dáng vẻ mặt ủ mảy ê kia, rất nhanh đã bị đồng nghiệp xung quanh đọc thành đau khổ vì không được nhìn ngó tới.

Đúng, đã liên tục hai ngày rồi, Luru Diệp cũng không biết mình gặp phải vận cứt chó gì, lại có thể từ lúc bắt đầu vào cương vị, cô vẫn không bị khách nào chằm.

Dáng vẻ cau mày của cô, trông vô cùng rầu rĩ, vì vậy rất nhiều người bắt đầu cùng nhau khuyên cô, ở đó an ủi cô nói: “Cậu cứ thoải mái, khẩu vị của khách vô cùng kỳ quặc, chắc chắn sẽ có người yêu thích cậu.”

Người có số tuổi lớn tư lịch sâu, cũng khó tránh khỏi việc lấy thân phận của người từng trải chỉ bảo một hồi: “Rảnh rồi thì vẫn nên đi làm lại ngược đi, chúng ta chính là đi bán ngực, như cậu thì sao khách có thể chằm cậu chứ?”

Vốn Vũ Mị đang cho rằng bản thân sẽ là người buôn bán không tốt, không nghĩ tới bây giờ Luru Diệp so với hân còn thê thảm hơn, cũng đã đi làm hai ngày rồi, đừng nói không có khách chọn, ngay cả mẹ Tang Nhu Nhu muốn cứng rắn nhét cho khách cũng không có ai muốn...

Đến bước này, Vũ Mị cũng liền nhỏ giọng nói với Luru Diệp: “Tiểu Tiểu à, thật sự không được thì cậu đi hỏi chị Nhu Nhu một chút, xem có thể để cậu đi khiêu vũ hay không, nghe nói chỗ kia cũng cực kì kiếm ra tiền.”

Luru Diệp buồn bã ỉu xiu nâng mí mắt, cái gọi là khiêu vũ chính là múa cột ở trên đài không xa kia, không nói đó là loại hình ngành nghề cần kĩ thuật, bản thân lại còn không mong không ngực, Luru Diệp đau bụng lười nói chuyện, lấy tay chỉ chỉ cái hông của mình.

Đường cong của cô nhất định là phụ nữ, phải nói đường cong này cũng không thể nói không đẹp.

Nhưng Vũ Mị nhìn một cái liền hiểu ý của cô, cái mông Thái Bình.

Vũ Mị cũng bắt đầu dĩ thử dài, tiếp tục như vậy nữa thì Tiểu Tiểu sẽ bị sa thải, đuổi việc coi như xong, theo như các điều khoản ban đầu bọn họ ký kết, Tiểu Tiểu phải bỏ sung phí đào tạo, đây đúng là một khoản tiền không nhỏ đấy.

Luru Diệp sao có thể không biết, lại nói cái ngày chính thức vào cương vị đó, cô mới hiểu được cái gọi là tiếp khách là gì, vẫn thật sự là thuần khiết tiếp rượu mà thôi, tuy rằng đàn ông mà đã uống nhiều nhất định cũng chắm mướt chút đỉnh, nhưng dù sao đàn ông bình thường với cũng bài xích với người cùng giới, cho nên cái chỗ này của bọn họ, nói trắng ra chính là nơi một đám đàn ông dùng phụ nữ giả đồ bản thân vui vẻ, nhưng thật sự muốn đối phương cời quần xảy ra chút gì, loại tình huống đó không thể nói là không có, nhưng cũng không dễ xảy ra.

Đây có thể coi là tốt hơn rất nhiều so với dự đoán ban đầu của cô rồi.

Ít nhất ở chỗ này thông minh lanh lợi một chút, giả mạo một ngày ba bữa vẫn không vấn đề đấy, chỉ là một nơi như vậy cũng không dễ ở lại.

Cô cũng không biết vấn đề của mình ở chỗ nào nữa, muốn nói cô không đủ mềm mại, không đủ phụ nữ, nhưng bây giờ đi cả đến đau đớn mặt cũng trắng bệch, còn có thể không đủ mềm mại?!

Cô vừa rợn lòng, vừa nhàm chán xem chương trình ti vi.

TV cũng không có gì lý thú, phần lớn đều chiếu mấy đám chính trị gia kia, các loại diễn thuyết diễn giảng, các phái tranh chấp làm cô nhìn mà cũng thấy đầu óc choáng váng.

Chỉ là cũng có một chút chuyện rất lý thú, mỗi lần lúc đưa tin về khu nhà giàu, những hình ảnh này chẳng khác gì bộ phim khoa học viễn tưởng trước kia cô đã từng xem, xe hơi bay tới bay lui, còn có màn hình một tầng lầu cao như vậy.

Chỉ là Vũ Mị nói cái đó không phải màn ảnh thật, chỉ là hình ảnh toàn bộ tin tức mà thôi.

Dù sao ở trong miệng Vũ Mị, đây đều là những thứ bọn họ nỗ lực thế nào cũng không hưởng thụ được.

Ngược lại Luru Diệp không có quá nhiều cảm xúc gì, dù sao thế giới trước kia của cô cũng tựa như vậy, nếu như thực sự để cô đi đến nơi ô tô bay đầy trời đấy, cô đoán chừng còn không thoải mái bằng ở đây đâu.

Ngược lại Vũ Mị bị đề tài này dấy lên thương cảm, ở đó cười khổ mà nói: “Báo hoa mai, biết chúng ta đều tới thế nào không?”

Dừng lại, Vũ Mị có ý bán cái nút* nói: “Lúc sớm nhất, các quốc gia vì phát triển thực lực của một nước, không ngừng clone Sinh Mệnh Thể, nhưng theo cục diện ổn định chính trị, mọi người chợt phát hiện tài nguyên biến đổi mạnh mẽ... Hơn nữa trị an xã hội cũng xuất hiện vấn đề... Vì vậy chính sách mới công khai, cần dựa vào cống hiến với xã hội để quyết định người này có quyền lợi sống lại hay không... Người không nộp đủ các khoản thuế sống lại, lúc lớn tuổi sẽ lập tức biến thành số không... Nhưng rất nhiều năm sau sau khi làm như vậy, nhân khẩu lại không ngừng giảm mạnh... Vì vậy chúng ta cũng giống như một đám cừu, lại bị giao cho thân phận mới... Người phá sản... Chúng ta đều là những người giàu phá sản sống lại, hiểu chưa, lúc trước chúng ta luân hồi đều là người thất bại, hiện tại bởi vì chính sách mới, lại bị xem như khu giảm xóc, nếu như có năng lực, thì lần nữa liều mạng lặn vào tầng lớp người giàu có, nếu như không có năng lực... Thì cái gì cũng không có...”

*Khi kể một câu chuyện dài, đến các nút thắt quan trọng thì cố ý dừng lại để thu hút người nghe.

Có vài người thật sự muốn lạc vào cảnh giới kỳ lạ mới có thể cảm thấy được, Luru Diệp cũng ở thế giới này thật lâu sau, mới dần dần hiểu được thiếu sót của thế giới này, không có phụ nữ, cũng có nghĩa là cái duy trì quan hệ của mọi người chỉ có vài thứ ghen kia...

Không có cha mẹ, cái gọi là thân thích, chỉ là người có thêm đoạn ghen giống nhau mà thôi... Hơn nữa theo một đời một đời sống lại, duy trì quan hệ huyết thống của mọi người đã sớm nhạt hết...

Làm một người đơn độc, cái loại cảm giác cô độc đó tự nhiên không cần phải nói có.

Hai người trầm mặc, Luru Diệp cũng không biết nên nói gì khuyên nhủ Vũ Mị, người đàn ông này tuy lấy tên làm người ta buồn nôn một chút, chẳng qua người cũng không tệ, chỉ là hơi quá tron tru, cái gì cũng hướng về phía trước.

Bây giờ vừa nghe hắn nói như thế, cô ít nhiều cũng hiểu một chút.

Nhưng mà đứng giữa cái sống và cái chết, cô thì vẫn thấy vô cùng thông suốt, có thể bởi vì thế giới mà cô sinh sống từ nhỏ, mọi người đều trôi qua như vậy, người đã già khẳng định sẽ sinh bệnh mà chết, không ai có thể ngoại lệ, cô tự nhiên cũng không hiểu được cảm giác của mấy người Vũ Mị...

Hình ảnh trên ti vi dần dần nhiều hơn, hơn nữa ngoại trừ mấy người kia, vài gia tộc cổ xưa cũng bị thêm vào đối tượng đưa tin, khoảng thời gian tin tức mỗi ngày gần như một nửa đều là nói về hướng đi của những gia tộc này, chỉ là gia tộc bị vô số người chú ý vậy xem này, Luru Diệp không biết là bản thân nhìn sót hay sao, dù sao ở trong TV, chính khách của các quốc gia trông như thế nào cô đều thấy được, nhưng duy chỉ người của mấy gia tộc này là chưa từng thấy.

Luru Diệp cũng buột miệng hỏi Vũ Mị một câu.

Kết quả rất nhanh cô lại bị Vũ Mị cười nhạo, Vũ Mị ở đó nói cô: “Những người đó sẽ không lộ diện, những người đó thật sự sẽ ảnh hưởng đến tiến trình lịch sử, bất cứ một biểu cảm, một câu nói đều sẽ sinh ra phản ứng dây chuyền, nghe nói năm đó tộc trưởng Mạch Cơ và gia tộc Phi Nhĩ Đặc tranh đoạt quyền khai thác quặng trên sao Cốc Thần, người của gia tộc Phi Nhĩ Đặc liền vận dụng hơn vạn nhà phân tích để phân tích Mạch Cơ...”

Mỗi lần Luru Diệp nghe đến mấy cái này cũng cảm thấy mình đang ở trong một mảng lớn khoa học viễn tưởng nào đấy.

Hai người đang trò chuyện, chợt nghe thấy đình một tiếng, đây là âm thanh nhắc nhở những người ngồi ở bên trong tường thủy tinh chú ý hình tượng, bởi vì khách sắp đến.

Vũ Mị phản ứng rất nhanh, nhưng mà lần này hiển nhiên là hắn muốn chăm sóc cho Tiểu Tiểu, cái tên này, nếu còn tiếp tục không có khách thì thật sự phải hủy bỏ hợp đồng rồi.

Hắn cũng liền quay mặt về phía trong tường, không ngừng sử dụng ánh mắt ra hiệu với Luru Diệp nói: “Nhanh, cười một cái, ngồi thành dáng cong hình chữ S, ưỡn ngực...”

Chỉ là bên trong tường thủy tinh cũng có một tấm gương, tuy rằng mặt Vũ Mị quay vào bên trong, nhưng vẫn có thể nhìn được người đi tới là dạng gì.

Khách tới rất nhanh, có điều thân hình hơi gầy gò, sắc mặt cũng không được tốt lắm, thậm chí trên mặt còn đeo một mắt kính đen.

Nhưng mà tướng mạo ngược lại vô cùng lịch sự, thậm chí có thể nói coi như là một soái ca khó gặp đấy.

Chẳng qua trong lòng Vũ Mị rõ ràng, loại khách này bình thường đều không được hoan nghênh, ở đây dựa vào mặt là có thể biết được giàu nghèo, người đáng đáp ứng tốt, càng có nghĩa thu nhập cao, chỉ có người có thực lực kinh tế nhất định thì ở thời điểm cải tạo gene, mới tiêu tiền vào thứ không có giá trị nhất là bề ngoài.

Nhưng nếu là kẻ có tiền giống vậy, bình thường sẽ không đến loại địa phương này tiêu phí, loại địa phương giá cả phải chăng này của bọn họ, chỉ thích hợp với một vài người giàu có không khó khăn lắm, còn có những người nghèo có chút tiền dư hoan nghênh, một khi ngày nào đó trong tiệm tới một vị như vậy, cũng có nghĩa đây là một tên xui xẻo sắp phá sản, đối với loại khách không có tiền có muốn mua say này, bình thường trong tiệm đều không thể nào chào đón.

Bởi vì bọn họ thường sẽ chọn một loại rượu tiện nghi nhất, còn ở đây lại nhai không ngừng.

Vũ Mị đang muốn bảo Tiểu Tiểu đừng để ý đến vị khách này.

Luru Diệp lại đã từ trên ghế đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Thật ra thì thật sự không phải tự Luru Diệp muốn đứng lên, mà là sau khi người kia đi vào, giống như là ruồi không đầu, đối với trường ca chỉ về phía cô, Luru Diệp đoán chừng đối phương ngay cả chính mình có bộ dáng gì cũng không nhìn rõ.

Quả nhiên chờ đến khi Luru Diệp theo trường ca đi qua, chỉ thấy người nọ đã gọi rượu.

Chẳng qua là, ngoại trừ chai rượu giả rẻ ra, ngay cả một món đồ nhậu nhỏ cũng không có.

Trong thời gian được đãi tạo, Luru Diệp cũng biết thu nhập cao nhất của tiệm chính là chút đồ nhắm chỉ được cái mẽ ngoài này.

Chỉ là lúc ban đầu cô vừa biết trong tiệm không phải mấy món đồ ngọt đó còn buồn bực, nhưng mà sau này cô liền suy nghĩ cẩn thận, đàn ông thông thường đoán chừng uống rượu cùng với hạt dưa và đĩa trái cây cực kỳ ít chứ?

Cô đoán nếu không phải trong tiệm có quy định, nhất định phải có nhân viên phục vụ tiếp khách, người này đoán chừng ngay cả bọn cô cũng sẽ giảm bớt.

Luru Diệp đang vui vẻ vì vừa có thể khai trương vừa có thể miễn phải bị người sỏi sàng, cô cũng tìm một vị trí bên cạnh ngòai xuống, bởi vì bụng vẫn còn đau, cô cũng cuộn người lại, nắm tay cuộn chặt lại ấn ấn bụng.

Kết quả động tác quá lớn, không biết sao lại làm rơi túi trang sức nhỏ trong tay xuống đất, rất nhanh mấy thứ linh tinh vụn vặt trong túi đều tung tóe ra ngoài, nào là son môi rồi phấn thơm lại còn có đồ lưu niệm cô mua ở bảo tàng — băng vệ sinh...

Không có biện pháp thật sự là lúc quan trọng, cho dù là đồ lưu niệm giá tiền biến thái, cô cũng chỉ có thể chịu bị thệt.

Chẳng qua tại địa phương đặc biệt này, lại có thể ở chỗ này rơi ra ngoài, cô vội vàng xoay người lại thu dọn, có điều hiển nhiên là đã bị vị khách kia thấy được.

Người nọ nhìn lướt qua túi đồ kia, vị khách vẫn luôn im lặng, bỗng nhiên mở máy hát ra, ở đó nhỏ giọng nói: “Tôi từng công tác tại phòng thí nghiệm Eve.”

Luru Diệp à một tiếng, vội vàng cất băng vệ sinh mang theo ký hiệu Eve vào trong túi xách.

Người kia ngược lại nghĩ đến cái gì đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo Luru Diệp qua ngồi.

Luru Diệp đành phải nhắm mắt đi qua, còn chuyên nghiệp rót đầy rượu cho đối phương, đồng thời cũng cho tự rót cho mình một ly.

Thật ra nếu chỉ nhìn bề ngoài, cô cũng không ghét người này, hơn nữa, kể từ khi biết sẽ không xảy ra quan hệ thực chất gì, cô đối với mấy vị “Khách làng chơi” này, chính là cảm giác vừa ㄟ ㄎ vừa đồng tình, luôn cảm thấy những người này khi ở đây làm chuyện điên cuồng, còn lộ ra một bộ dáng tội nghiệp.

Hơn nữa sau khi Luru Diệp thấy bề ngoại vị khách này, có chút trái phép lắm lắm, bởi vì người này, rất giống hot boy đại học của bọn họ năm đó, sau này vừa tốt nghiệp liền ra nước ngoài, rất ngại ngùng rất lịch sự, trắng trẻo nõn nà không có cách nào liên hệ người như vậy với một khách làng chơi với nhau.

Nói khó nghe cũng tại cái nơi xui xẻo này, nếu đổi thành thế giới có đang ở, thì người trước mắt này, không biết sẽ làm bao nhiêu cô gái vì anh ta mà đánh vỡ đầu đâu.

Luru Diệp cũng khản trương, những thứ được đào tạo trước kia cô đều ném vào bụng chó rồi, lúc này cô đang do dự, mình rút cuộc nên nhiệt tình một chút thì tốt, hay là cứ như vậy ngồi với khách là được rồi.

Thời gian cô đang do dự, đoán chừng là rượu chất lượng kém có tác dụng, vị khách kia bỗng nhiên bắt đầu nhiều lời, cúi đầu buồn bã ỉu xiu, âm thanh nói chuyện cũng không lớn, hơn nữa lời nói cũng không ăn khớp, hình như là nghĩ cái gì thì nói cái đó, quả thật chẳng khác gì đang độc thoại...

Luru Diệp khó hiểu nghe một lát, chợt nghe người nọ lắm lắm nói về mấy chuyện trong phòng thí nghiệm Eve, ngày đêm không ngừng nỗ lực, lại vẫn thất vọng không ngừng, tài chính thiếu hụt, liên tục bị người giảm bớt kinh phí, không có tiền lương cũng vẫn kiên trì...

Luru Diệp đoán người này bình thường đè nén quá nhiều, mới có thể tìm một nơi như vậy bày tỏ, bởi vì tất cả mọi người đều không biết, cũng không cần phải xấu hổ gì, hơn nữa ra khỏi cửa ai biết đối phương là ai chứ...

“Biết không, hiện tại những người phía trên cho rằng thay vì tiêu tiền vào những thứ không chút tiến triển nào, còn không bằng thúc đẩy kế hoạch người may mắn.”

Kế hoạch người may mắn đó, Luru Diệp ngược lại đã sớm nghe đám người Vũ Mị nói đến.

Lại nói cũng rất châm chọc, ở thế giới của cô nhóm đồng tính luyến ái vì quyền lợi mà nghĩ tới phương pháp biểu tình thị uy, nếu không thì cũng giấu giếm định hướng tính dục...

Ở trong thế giới này, thật sự là phong thủy luân chuyển, bỗng nhiên đồng tính luyến ái trở thành người may mắn rồi.

So sánh với đám lưu manh không cưới được vợ, nhóm đồng tính luyến ái đúng là một quần thể ổn định cỡ nào, không nói đến bọn họ có thể tạo thành một gia đình ổn định, dù cho □ cũng không phải không có khả năng.

Hiện tại có một căn cứ chuyên thu dưỡng tái sinh, chính vì muốn thiết lập cơ cấu phu phụ đồng tính, chỉ cần phu phụ đồng tính cùng người tái sinh hai bên hài lòng đối phương, mà có thể ký hiệp nghị, như vậy chờ khi người tái sinh sống lại thành trẻ con, phu phụ đồng tính có thể thuận nước đẩy thuyền làm cha nuôi đi chăm sóc cuộc sống người kia.

Không nói đến những thứ này đều đã thành chế độ hóa, chỉ nói đến liên hệ giữa bọn họ, cũng so với trực nam trước càng thân thiết hơn rất nhiều.

Cho nên càng ngày càng nhiều phu phụ đồng tính tạo thành xu hướng chính của xã hội.

“Nhưng kế hoạch người may mắn không hoàn mỹ, ở thời điểm sống lại thông qua thay đổi một đoạn gen, đi đến tu thành định hướng tính dục, nhìn như rất hoàn mỹ, nhưng trên thực tế phòng thí nghiệm hoàn mỹ có người chuyên môn đã làm điều tra, cái loại tác dụng sửa đổi đó chỉ có tỷ số 13%, hơn nữa coi như có tác dụng cũng đều nghiêng về khuynh hướng yếu kém nhất... Thật ra thì loại sửa đổi này tương đương với người bị thiên... Hơn nữa rất nhiều người có khuynh hướng nữ tính hóa đoạn gen sửa chữa, cũng sẽ phá hỏng cân bằng người may mắn hiện nay...”

Lưu Diệp nghe mà đầu óc choáng váng, cô cuối cùng cũng hiểu rõ khác biệt giữa những dân nghèo như Vũ Mị và giới nhà giàu.

Thật ra thì cô đã sớm có loại cảm giác này, những đồng nghiệp mà cô tiếp xúc, lúc cô sinh hoạt cùng với những người đó không hề có một chút không thích ứng nào, giống như cô vẫn còn ở thế giới trước kia, mọi người mặc kệ là lỗi suy nghĩ hay lời nói việc làm đều không kém là bao nhiêu.

Ngay cả về mặt chỉ số thông minh cô cũng không cảm thấy bản thân bị đối phương hạ thấp.

Nhưng người này rõ ràng cũng đã uống say, nhưng lúc nói chuyện, nội dung trong đó, ngay cả số liệu trích dẫn bên trong có chỗ nào giống người say rượu đâu chứ.

Cô điều chỉnh sắc mặt, ở giữa thỉnh thoảng rót rượu cho người nọ, chỉ là người này uống cũng quá mãnh liệt rồi, quả thật giống như muốn say đến chết vậy.

“Hôm nay phòng thí nghiệm của chúng tôi có người tự sát, kính phí bị giảm bớt sân bãi bị chiếm dụng, toàn bộ những thứ chúng tôi tạo ra đều bị bác bỏ cũng không sao, nhưng bây giờ chúng tôi đều vây hãm ở trong mê cung rồi... Không có đường ra... Tôi không biết mình còn có thể chống đỡ được bao lâu, cuộc sống mỗi ngày tựa như lên dây cót, không ngừng lặp lại... Nhưng phía trước cái gì cũng không có...”

Lưu Diệp chưa từng gặp phải loại chuyện này, cô lớn như vậy, đây vẫn là lần đầu tìm có một đấng mày râu phơi bày bộ mặt yếu ớt của mình trước mặt cô, lòng của cô cũng không phải làm bằng đá, nhìn người xui xẻo chán chường như vậy, cô cảm thấy bản thân ít nhiều cũng phải nói chút gì đó.

Nhưng trong lúc nhất thời cô cũng không biết nên nói gì thì tốt.

Hơn nữa người này trong mười câu thì chín câu không thể nhắc tới phụ nữ phụ nữ, cô cũng thấy chột dạ...

Cô không phải không nghĩ tới làm chúa cứu thế gì đó, chủ yếu bản thân nghĩ thế nào cũng là một giống cái quý hiếm đúng không, cho nên nàng cũng nghĩ tới, ngộ nhờ mà không về nhà được, chỉ bằng cô quý giá như vậy, không cầu làm phụ nữ đầu tiên của thế giới gì đó, nhưng thoải mái hồ đồ ở chỗ này dù sao vẫn có thể chứ, đến lúc đó trông cậy vào chính phủ bảo vệ tựa như bảo vệ gấu trúc là được rồi.

Mà lúc này trong lòng cô cực kỳ bồn chồn, Eve trước kia đã chết đều bị coi hết bị người luân phiên nhìn ngắm, ai biết đến lúc đó bản thân sẽ gặp phải chuyện gì chứ?

Hơn nữa sau khi cùng mấy đồng nghiệp nói xa nói gần tán gẫu, mọi người đều thống nhất cách nói là, ôi mẹ nó nếu như thật sự có phụ nữ thì chắc chắn sẽ xảy ra đại chiến thế giới, trước không nói mấy phe thế lực tranh đoạt...

Thậm chí, còn có lời nói chen vào, đến lúc đó khẳng định sẽ kí thêm hiệp định chia sẻ, cũng không biết có giống như Eve để cho người ta thăm quan không, nếu thực sự mở triển lãm mà nói, bao nhiêu tiền cũng bằng lòng...

Cuối cùng Lưu Diệp cũng không nói ra lời khuyên gì, nhưng mà nếu đã là khách, vậy cứ dựa theo phương thức đư xử với khách ứng phó đi, cô cũng mở Karaoke gì đó, đang định bảo khách ca hát phát tiết một chút, kết quả đợi khi cô xoay người lại, thì phát hiện vị khách này đã sớm say khướt ngã trên mặt đất rồi, trong miệng vẫn còn như niệm chú niệm phụ nữ phụ nữ gì đó.

Lưu Diệp cũng biết mình sẽ không may mắn như vậy.

Đợi khi cô thở hắt hắt cùng Vũ Mị mang khách ra ngoài, Vũ Mị tức giận miệng thở hắt hắt, Lưu Diệp cũng mệt không đứng nổi, rõ ràng đã sử dụng hết toàn bộ sức mạnh từ khi còn bú sữa, nhưng vẫn bị Vũ Mị mắng không ra sức lực.

Hơn nữa Vũ Mị còn ở đằng kia lớn tiếng dạy dỗ cô: “Loại khách này cô quản hấn làm gì, trực tiếp ném cho bảo an, để bọn họ ném ra là được rồi, mang

có 300 tệ mà còn dám ra đây chơi? Làm như chúng ta đều là nhà từ thiện không bằng?”

“Có khỏe không.” Luru Diệp cảm thấy vị khách này coi như đang hoảng..., ít nhất không ép cô uống rượu cũng không động tay động chân, nếu như thật sự dễ cho người ta ném ra, cứ thế ở một nơi tam giáo cửu lưu như vậy, sẽ xảy ra án mạng đấy.

Cô cũng bởi vì vị khách này nói đôi câu hữu ích, nhưng mà cô vừa nói ra lời này, Vũ Mị liền nhủ mảy một cái, ở đó hoài nghi hỏi cô: “Aizzz, tôi nói cái tên tiểu tử này không phải thích đàn ông chứ?”

Cô đúng là thích đàn ông, chỉ là cái này với cái kia tuyệt đối không hề có một chút quan hệ, Luru Diệp cũng không tức giận lườm hằn một cái: “Tôi có may mắn như vậy à, tôi là người may mắn mà tôi phải ở chỗ này xin cơm ăn chắc?”

Vũ Mị nghĩ cũng phải, nếu có số may như vậy, còn cần gì phải chạy đến loại địa phương này chịu tội chứ.

“Có điều tiểu tử này có phải họ Mậu không?” Vũ Mị dường như lại chợt nghĩ đến cái gì đó.

Vừa rồi lúc hai người tính tiền có lục ví tiền của người này, mặc dù chỗ này rất nhiều chữ giống như chữ Hán, chỉ là tên người này có cách viết lại rất kỳ quái, ở bên cạnh tên còn có một bức vẽ tựa như trang bị gì đó.

Sau khi Luru Diệp nhớ tới, vội hỏi một tiếng.

“Ôi trời, cậu thật đúng là báo hoa mai, đó là gia huy của Mậu gia, tôi đã nói vừa rồi thấy hán họ Mậu, xem tiểu tử này vẫn còn rất có lai lịch.”

Nghe Vũ Mị nói như vậy, Luru Diệp chợt nhớ tới trước đó người này có nói đến phòng làm việc Eve gì đó, cô liền vội vàng thuật lại một lần.

Vũ Mị nghe xong chân mày cũng nhíu lại, tiếp theo ở đó than thở nói: “Thảo nào, thật ra thì có đôi khi người như bọn họ sống còn chưa chắc đã vui vẻ như người nghèo chúng ta đâu, ít nhất chúng ta còn có thể vì còn sống vì tương lai mà lần qua lần lại, tốt xấu cũng coi là có một mục tiêu, cậu nói bọn họ muốn vật chất hay là muốn tiền đồ chứ, mặc kệ được cái gì, cuối cùng còn không phải đều trở thành một anh già đơn độc sao... Nhân khẩu những người trong gia tộc đó không ngừng tàn lụi, tôi đoán chừng những người càng đứng đầu, sống lại càng không mạnh mẽ...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thập Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Hai người Luru Diệp và Vũ Mị phí hết sức lực mới kéo được tên Mậu Thần nặng trĩu này về nơi ở của bọn họ.

Luru Diệp thấy nếu gọi kí túc xá của bọn họ là chuồng heo, thì chẳng khác nào si nhục chỗ heo ở, trước kia tuy Luru Diệp biết kí túc xá nam sinh đủ loại lời thôi lách thích, nhưng cô cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng được sẽ lời thôi nghịch thiên như thế.

Bên trong tỏa ra mùi hương không phải người có thể làm ra.

Trước kia cô cũng không cảm thấy mình chịu khó bao nhiêu, nhưng bây giờ so với chỗ ở của đám đàn ông giả phụ nữ cái nào là bất tất, cái nào là mỹ sọi cũng không phân biệt nổi, cô cảm thấy mình quả thật cần mẫn như nàng tiên Ốc vậy.

Càng chán ốm hơn chính là, ở cùng với những Đại lão gia này, cô không có chuyện gì sẽ chịu chút kích thích, cô bắt đầu cho rằng ở cùng những người này nhất định an toàn hơn rất nhiều, dù sao bọn họ liều mạng để bắt chước phụ nữ đúng không?

Nhưng khi người nào đó mua một con búp bê thôi khí, ném con búp bê lên ghế sa lon để mọi người tùy tiện chơi, cô mới biết mình sai nhiều bao nhiêu.

Hơn nữa trong khi tất cả mọi người xoa ngực sờ chân con búp bê đó, cô lại chỉ lo thân mình trốn trong phòng ngủ dường như cũng rất kỳ quặc.

Vì cái này cô còn cố gắng nén ghê tởm, buộc chính mình cố gắng sờ soạng con búp bê vào cái.

Lúc này Luru Diệp vừa đặt người xuống, vừa lau mồ hôi trên đầu, vừa chạy đi mở cửa sổ, trong phòng này có một hỗn hợp mùi chân thối và mùi mồ hôi lẫn lộn với nhau, quả thật có thể hun chết người.

Ngược lại Vũ Mị đưa người đến nơi, cũng liền trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Cái này Luru Diệp có chút lén lút nói thầm, cho cô là gan to hơn nữa cô cũng không dám ngủ cùng một người xa lạ, cho dù có thể tách ra cũng rất nguy hiểm.

Chỗ của cô vốn không phải là nơi có tỉ lệ án x cao, mà là án x nhất định xảy ra.

Cách duy nhất để bảo vệ mình là đừng để lộ.

Cô cũng mở TV trên tường ra, xem chút để giết thời gian, dù sao bây giờ đã là hai giờ sáng rồi, chờ trời sáng, cô có thể đuổi người này đi.

Trên TV không có chương trình gì hay cả, thỉnh thoảng có phim truyền hình cũng không có gì đáng xem, Luru Diệp liền phân tích, không phải lịch sử cổ gắng của đàn ông thì cũng là lịch sử cổ gắng của đàn ông..

Phần lớn đều là mở rộng lãnh thổ thế nào lại ép buộc phát triển ra sao, tình tiết chuyện xưa cô xem nhiều đến nỗi có thể thuộc lòng, đều là nhân vật chính vì ngoài ý muốn mà bị người khác hãm hại mất đi tất cả, sau đó thông qua nỗ lực mà mở bàn tay vàng gì đó nhất thống thiên hạ.

Có điều lợi hại nhất vẫn là bộ phim điện ảnh lớn phát sóng hôm trước, rất có bối cảnh khoa học viễn tưởng, khoa học kỹ thuật bên trong được làm đẹp mắt gần chết.

Bộ phim Avatar cô từng xem trước kia so với nó cũng chỉ là trò trẻ con, chẳng qua nội dung thật sự làm cho người ta hết ý kiến.

Cái gì mà nhà khoa học nghịch thiên phá tan nhìn nan vạn hiểm, cứu tử nhất sinh cuối cùng cũng nghiên cứu ra phụ nữ, lúc chuyện xưa kết thúc, hàng nghìn hàng vạn tên đàn ông còn chưa cạo sạch râu ria, mặc váy từ trên trời giáng xuống, làm dáng vẻ như hoa trạng cùng với nhân vật chính nhìn về tương lai khắp thế giới sẽ đều là phụ nữ, sau đó tất cả mọi người lệ nóng doanh trùng, một khúc hát ca ngợi trung thành cất lên..

Xem loại phim này dễ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh, ngược lại mấy tiết mục văn nghệ còn thật sự coi như có chút ý nghĩa, có phần có thể lấy mấy người phụ nữ giả lấy giả loạn thật ở phía trên ca hát nhảy múa, thật đúng là rất không sai.

Chỉ là bất kể cố gắng thế nào, giọng của những người đó cũng giống như bị mắc kẹt, không phải the thé thì là quá nhỏ.

Luru Diệp câu được câu không nhìn hàng rào bảo vệ, liên tục ngáp năm, sáu tiếng, cái tên Mậu Thần đó rốt cuộc mới tỉnh lại, chẳng qua sau khi người kia mở mắt cũng không lập tức nhận ra nơi mình đang ở.

Luru Diệp ngáp một cái thật to giải thích cho hắn: “Ngày hôm qua anh ở trong quán say rất lợi hại, tôi liền dẫn anh về đây.”

“Thật ngại quá.” Cái người tên là Mậu Thần này thật ra vô cùng khách sáo, sau khi ngồi dậy còn cẩn thận nhìn cô một chút.

Luru Diệp một đêm không đánh răng không rửa mặt, đoán chừng dáng vẻ này của mình nhìn không được, có điều cô cũng không thêm để ý.

Ở đó vầy vẩy tay, cô thật sự mệt mỏi không mở nổi mắt rồi, cũng liền nói thẳng: “Vậy không có chuyện gì thì anh có thể đi được chưa, hôm qua tôi nhường giường cho anh, bây giờ còn chưa được ngủ đây.”

Nói xong cô liền mơ mơ màng màng ngủ, một giấc này cô ngủ thẳng đến hơn hai giờ chiều mới tỉnh.

Sau đó cô cũng quên luôn chuyện này, trong tiệm người đến người đi, cũng không còn nghe thấy khách nào lại cùng nhân viên nào xảy ra chuyện xưa.

Ít nhất ba ngày sau, vị khách kia lại đến tiệm của cô, hơn nữa lần này người bên trong tiệm thủy tinh cũng không ít đâu, vị khách kia giống như đặc biệt tới vì cô, rất nhanh lại chỉ tên cô.

Cô không giải thích được vào phòng riêng với người này, kết quả người nọ cũng không đặc biệt bày tỏ gì, lại khó chịu uống rượu như cũ.

Ở giữa mặc kệ cô rót rượu cho đối phương hay hát cho anh ta nghe, anh ta cũng không có phản ứng gì quá lớn, cứ buồn bực ngồi ở đó.

Luru Diệp lẩm bẩm nói thầm trong lòng, chẳng qua có người cổ vũ bao giờ cũng tốt hơn là không có một ai, hơn nữa đối phương uống rượu lịch sự như vậy, cũng không chấm dứt, cô ước gì mấy vị khách như vậy tới nhiều hơn vài người.

Giống như nghĩ đến cái gì đó, dần dần tên Mậu Thần này không đến một mình mà còn dẫn theo đồng nghiệp và bạn bè.

Mặc dù vẫn gọi rượu không có nhãn hiệu như trước, trích phần trăm cũng ít đến thảm thương, nhưng cảm giác ở cùng những người này thật sự không giống nhau.

Đó là một loại cảm giác rất tinh anh, Luru Diệp ở cùng những người thân bên kia đã lâu, tan hun đầu nhiệm vụ hút một số thứ không cùng một dạng.

Trước kia lúc ở cùng với đám Vũ Mị, mỗi lần cô hỏi người như họ có còn phương thức sinh tồn nào khác không, thì nhất định đám Vũ Mị cười nạo cô, nói suy nghĩ của cô kỳ lạ, người như bọn họ cái gì cũng là không xong, chỉ có thể làm cái này.

Nhưng bây giờ nghe những người đó nói, Luru Diệp có một loại cảm giác được mở mang tầm mắt, thì ra còn có nhiều nghề nghiệp khác cô có thể làm, cho dù là rửa bát đĩa trong ngành dịch vụ cũng có thể mà, dần dần Luru Diệp cũng động tâm tư, muốn hỏi thăm xem có việc gì thích hợp với mình hay không.

Chỉ là tên Mậu Thần này tới cũng quá thường xuyên, mỗi lần lại chỉ chọn cô, Luru Diệp mơ hồ nghĩ, có phải mặt nữ tính của mình mê hoặc đối phương hay không..

Mặc dù đối phương còn không biết mình là phụ nữ, nhưng mà... Dù sao cô cũng là phụ nữ đích thật đấy, khẳng định có rất nhiều ưu thế tự nhiên hơn

những tên phụ nữ già kia, ví dụ như dịu dàng này, ví dụ như rất khéo hiểu lòng người này...

Cho nên đối phương động lòng... Trên TV trong tiểu thuyết tất cả đều diễn như vậy viết như vậy mà... Vai nam chính còn phải xoắn xuýt một trận xem định hướng giới tính của bản thân có bình thường hay không...

Quả nhiên ngày đó sau khi Mậu Thần tới, lại giống thường ngày trò chuyện với mấy người bạn chút chuyện thí nghiệm.

Chờ khi Luru Diệp qua rót rượu cho anh ta, cô lại lần nữa bắt được ánh mắt muốn nói lại thôi của Mậu Thần.

Ánh mắt kia cô đã nhiều lần thấy được, mỗi khi cô rót rượu cho bọn họ, Mậu Thần lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô.

Cô nhanh chóng cúi đầu xuống, tránh khỏi ánh mắt của đối phương, ở đó thấp thòm suy nghĩ, ôi trời, nhìn gì vậy chứ... Giống như có lời gì muốn nói với cô lại ngượng ngùng không dám... Cái này sẽ không phải là đối phương có ý gì với mình chứ?

Mặc dù đáng đáp anh không tệ, nhân phẩm nhìn tạm được... Nhưng tôi lại không có khả năng mạo hiểm...

Luru Diệp cứ thấp thòm như vậy qua một đoạn thời gian, cô phát hiện ánh mắt Mậu Thần nhìn mình càng ngày càng có thâm ý, bất kể là cô qua rót rượu hay mở rượu cho bọn họ.

Chỉ cần cô qua là Mậu Thần sẽ dùng ánh mắt như thế nhìn cô một lần.

Luru Diệp cũng rất lo lắng, kết quả nghìn sợ vạn sợ cũng không tránh được.

Ngày đó tiệm vừa mới mở cửa, Mậu Thần đã tới rồi, bộ dáng kia quả thật là đặc biệt tìm cô nói chuyện.

Về mặt vẫn nghiêm túc chưa bao giờ có.

Hai người yên lặng không nói gì đợi một lát, Mậu Thần do dự nhìn cô.

Ánh mắt kia quả thật đã hù chết cô.

Cô khẩn trương đến mức hai tay cũng chà xát lại với nhau, không cần khủng bố như vậy chứ, cô đã rất nỗ lực kiềm chế mặt nữ tính của mình rồi...

Cô đang buồn bực, cuối cùng chợt nghe Mậu Thần vô cùng ngượng ngùng nói: "Thật xin lỗi, Tiểu Tiểu, thật ra thì tôi vẫn luôn bài xích cái nghề này của các cậu... Gần đây thật sự là nơi uống rượu quá ít, nơi này của các cậu lại tương đối rẻ hơn nên tôi mới tới... Chọn cậu cũng bởi vì trông cậu rất yên tĩnh, cũng không nữ tính như vậy, ở cùng với cậu sẽ không quá khó chịu, cho nên có thể phiền cậu duy trì nguyên dạng được không... Còn có đừng thường xuyên rót rượu cho chúng tôi như vậy nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Luru Diệp muốn học máu, có điều ngược lại sau đó cô quyết định được chủ ý, nên suy nghĩ tìm việc làm khác để sống, bằng không cứ làm tiểu thư trên ghế sofa như vậy, cho dù không bán thân cũng không phải chuyện tốt.

Chỉ là vừa mới nhắc tới ý niệm này với Vũ Mị, Vũ Mị liền khuyên cô, ý vị sâu xa nói: "Tiểu Tiểu, có thể chịu đựng được thì cứ cố chịu đựng đi, cậu có biết loại công việc đó vất vả bao nhiêu không, tiền kiếm lại ít, hơn nữa những người như chúng ta, cậu cho rằng đôi nghề dễ dàng như vậy à, cậu có biết là phải chịu bao nhiêu xem thường không?"

Nhưng cũng không thể dựa vào việc bị người ta chằm chằm mà sống qua ngày chứ, Luru Diệp cũng không ương bướng cắt đứt đường lui của mình, cô nghĩ rất tốt, chủ động mà đưa ra điều kiện hủy bỏ hợp đồng là đền tiền vi phạm hợp đồng, dù sao bây giờ cô cũng không có buôn bán gì, không bằng buổi tối nhận hạ ngũ sau tường thủy tinh, ban ngày thì đi ra ngoài tìm việc.

Hơn nữa sau khi có ý định tìm việc, cô chợt phát hiện công việc cũng không khó tìm như trong tưởng tượng, có nhiều việc làm thích hợp với mình cho cô lựa chọn như vậy, chẳng hạn như nhà trẻ này, lúc cô nhìn thấy thông báo tuyển dụng, trong đầu lập tức nghĩ tới cảnh tượng rất nhiều bé trai mập mạp đáng yêu, sau đó là mềm nhũn như bánh bao nhỏ, tuy rằng đây đều là nơi chăm sóc người tái sinh, có điều đều là trẻ con thôi có thể có gì khác biệt chứ.

Hơn nữa cô cũng chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi, chăm sóc rất nhiều đứa bé có vất vả một chút, nhưng đâu là công việc kiếm sống có thể tin cậy được, kiểu gì cũng mạnh hơn sofa.

Cô cũng quyết định chạy tới nộp đơn.

Sau khi đến địa phương đó, có một người lơ đãng ngồi ở chỗ thông báo tuyển dụng, nhìn thấy cô đi qua thì ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên một chút liền đưa tờ kê khai cho cô, cô còn tưởng rằng mình phải vượt ngũ quan trăm lục tướng* chứ, kết quả là chỉ điền đơn, lập tức có người dẫn cô qua công tác.

*Vượt ngũ quan trăm lục tướng: Trong tam quốc diễn nghĩa, Quan Vân Trường vượt năm ải chém sáu tướng.

Càng làm cho cô không tưởng tượng được lại là ngày kết tiền lương của chỗ này, cái này nhìn đứa bé cũng có thể tìm việc tạm thời à?

Cô chợt cảm thấy không đúng lắm, quả nhiên đi vào trong nữa, thì giống như một dây chuyền sản xuất, cô liền thấy trong cái nơi gọi là Dục Nhi lâu này được chia thành vô số khu vực, nào là khu tắm rửa, nào là khu cho ăn cơm.

di.ễn.đ.à.nl.ê.q.u.ý.đ..ôn~Bồ.CôngAnh

Cô mơ mơ màng màng đi vào trong, người dẫn cô đi trực tiếp sắp xếp cô vào khu tắm rửa, chỗ này ý nghĩa như tên là nơi tắm cho bọn trẻ.

Cô hít sâu một cái, có chút khản trương, cô chưa từng chăm sóc trẻ con, trước kia cô cũng chỉ từng tắm giúp cho đứa bé nhà họ hàng.

Chẳng qua kiên nhẫn và tình yêu thì khẳng định cô vẫn có.

Chỉ là khi cửa lớn mở ra, cảnh tượng cô nhìn thấy chẳng khác nào trong tiệm vịt quay.

Hàng loạt những đứa bé trần truồng bị treo ngược, sau đó mấy nhân viên công tác phờ phạc rửa ráy cảm vôi nước, phun loạn xạ về phía những đứa bé bốn năm tuổi kia, nước từ đầu của đứa bé tí tách chảy xuống..

Cái này...

Cô bị dọa phải lùi lại một bước, người dẫn cô tới không có kiên nhẫn thúc giục cô: “Mau vào đi, tiền lương được tính theo giờ, thời gian cậu để lỡ đều là của mình.”

Da đầu Lư Diệp như bị bỏ một nắm trâu vào.

Tuy nói Dục Nhi lâu này đều nuôi dưỡng và dạy dỗ người nghèo, nhưng cũng là sinh mạng sống sờ sờ mà...

Cô dựa theo dáng vẻ những người đó cảm vôi nước lên, hiển nhiên đứa bé bị treo ngược cảm thấy không thoải mái, có tiếng khóc lóc rất lớn, cũng có nức nở, nhưng nhiều hơn là đáng sợ như chết lặng, về mặt đời dân ở đó dội dòng nước phun vào thân thể.

Rõ ràng vôi nước trong tay rất nhẹ, nhưng cô lại giống như đang cầm một thứ gì đó rất nặng vậy, khi một loạt những đứa trẻ trần truồng bị băng chuyền đưa tới, cô làm sao cũng không nâng nổi cánh tay.

Đội sau khi cô gần như chạy trốn khỏi chỗ đó, cô vẫn còn cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu.

Lúc trở về, cô khó tránh khỏi sẽ bị những đồng nghiệp quen thuộc kia phỉ nhổ một phen.

Kết quả phản ứng của mọi người đều rất bình tĩnh, ở đó không sao cả nói: “Đều là như vậy đó...”

Lư Diệp cảm thấy chuyện này không thể tưởng tượng nổi, cô vốn cho rằng chỉ có người nghèo mới bị đối xử như thế chứ, mà lúc này nhìn về mặt theo lý thường thì nên là vậy của mọi người, cô không nhịn được liền bật hỏi: “Vậy... Khi người giàu còn nhỏ cũng như vậy à? Lúc bọn họ sống lại...”

“Giống nhau chứ... Có phải phải cậu làm người nghèo đến góc rồi hay không, mọi người đều tới như vậy đấy.”

Lư Diệp nghe vậy nhủ chặt mày, suy nghĩ thật lâu mới chợt thấy buồn bực, thật ra thì cô nên sớm nghĩ tới mới phải, lúc cô lên tiểu học, mẹ cô ngã bệnh, ba cô vì để cho mẹ cô yên tâm dưỡng bệnh mới bề ngoài thì nói là sẽ chăm sóc tốt đứa nhỏ, kết quả đừng nói là chăm sóc, khoảng thời gian đó cô thiếu chút nữa là bị ba cô làm cho chết đói...

Cho nên trên đời chỉ có mẹ là tốt, đứa bé đi theo cha giống như còng cò...

Cái thế giới đặc biệt này không chỉ thiếu vợ, mà còn thiếu mẹ nữa...

Lư Diệp rất rõ mặc dù mình không có lòng thương người gì, nhưng thích trẻ con thật đúng là trời sinh, mặc dù không đến mức nhìn thấy bé con xinh đẹp là muốn chạy theo, nhưng ít nhất nhìn đứa bé bị treo ngược vẫn sẽ thấy trong lòng không thoải mái.

Mà lúc này đồng tiền xấu đuổi đi đồng tiền lương thiện, tình yêu bao la của cô lại hết lần này tới lần khác không có nơi dụng võ, bị một loạt đứa trẻ treo ngược kia hù dọa.

Không có biện pháp, Lư Diệp đành phải nghĩ cách khác, trước kia cô cũng từng có công việc, tuy rằng vẫn còn đang trong kỳ thực tập, nhưng những thao tác văn phòng căn bản thì cô đều biết, thế nhưng đừng nói là những công việc phần mềm ở thế giới này, ngay cả mấy cái máy vi tính kia cô cũng không biết dùng...

di. ễn. đ. à. n. l. ê. q. u. ý. đ. ôn ~ Bò. Công An h

Một sớm một chiều cô cũng không học ra được, phóng tầm mắt nhìn, cô liền thấy một vài thông báo tuyển phục vụ.

Cô cân nhắc có lẽ cái này có thể được.

Cô cũng liền đánh bạo đi nộp đơn.

Kết quả không phải đối phương không thêm nhìn cô, mà là trực tiếp cho cô một cái liếc mắt.

Lần này cuối cùng cô cũng hiểu rõ lời của đám Vũ Mị rồi, quả nhiên là một khi làm “Phụ nữ già” thì cả đời là “Phụ nữ già”, người xem thường “Phụ nữ già” trên cái thế giới này cô tình chính là đàn ông...

Vì vậy rất nhanh Lưu Diệp liền phát hiện, cô muốn làm sofa rồi, thì những vị khách kia cảm thấy cô không đủ nữ tính, cô chuẩn bị muốn làm đàn ông, thì những người đó, lại chọn chọn lựa lựa với cô, ghét bỏ cô quá nữ tính...

Ngày đó cô đang lìm đim ngủ sau tường thủy tinh, tên Mậu Thần kia không tới một thời gian lại tới nữa.

Chỉ là ban ngày Lưu Diệp vội vàng tìm việc làm nên lúc ở trong phòng bao liền ngáp liên tục, chờ đến lúc đám Mậu Thần đi, có lẽ là cảm thấy có lỗi với lời nói lần trước của mình, Mậu Thần hiếm khi chủ động hỏi cô một tiếng: “Gần đây nhìn cậu rất không có tinh thần?”

“Ừ.” Lưu Diệp ịu xiu trả lời: “Tôi đang tìm một công việc vào ban ngày...”

Mậu Thần buồn bực nhìn cô một cái, mang theo chút ngoài ý muốn nói: “Cậu muốn đổi công tác.”

“Ừ.” Lưu Diệp gật đầu một cái, không hiểu sao hôm nay Mậu Thần lại nhiều lời như vậy.

Mậu Thần chán chừ một lúc, lại liếc mắt một cái nghiêm túc hỏi: “Là bởi vì lời lúc trước của tôi sao?”

Lưu Diệp đang buồn ngủ, lấy tay che ngáp một cái, thật sự là lười phải xã giao, cũng liền thuận miệng nói: “Là tôi làm ăn vẫn không tốt, nghĩ tới đổi nghề.”

“Như vậy...” Mậu Thần hiểu ra gật đầu một cái, khách lễ nói: “Cậu không thích hợp làm nghề này, vậy cậu có muốn làm gì không, có lẽ tôi có thể giới thiệu giúp cậu.”

Lưu Diệp thoáng cái không còn thấy buồn ngủ, nếu có người giới thiệu công việc thì không còn gì tốt hơn nữa rồi, lại nói Mậu Thần là người giàu, kể gì cũng giao thiệp rộng hơn cô.

Cô cũng tràn đầy mong đợi nhìn Mậu Thần.

Ngược lại Mậu Thần lấy ra một thứ giống như điện thoại di động từ trên người, ở đó lấy tay ấn.

Lưu Diệp cũng không hiểu cái đó, chỉ biết đó là một thứ tương tự với máy vi tính, nghe nói có thể làm rất nhiều việc đấy, chỉ là giá tiền cũng là rất đắt.

Rất nhanh Mậu Thần chọn ra một chương trình, nói với Lưu Diệp: “Đây là một nhóm đề trắc nghiệm, có thể kiểm tra chỉ số IQ của con người, noi tôi muốn giới thiệu cậu đến có yêu cầu chỉ số IQ, làm phiền cậu đo lường một chút, nếu đạt tiêu chuẩn thì tôi sẽ giúp cậu tiến cử.”

Nhìn bộ dáng lo lắng của Lưu Diệp, Mậu Thần vội trấn an cô nói: “Rất đơn giản, chỉ cần không phải nhược trí thì có thể thông qua kiểm tra, cậu đừng khẩn trương.”

Lưu Diệp hít sâu một cái, cô có thể không khẩn trương sao, ai biết đây đều là những đề trắc nghiệm gì chứ, cô lại không học qua cơ sở giáo dục ở đây, nếu hỏi cô tình hệ này tình hệ kia tên là gì, cô có thể biết mới là lạ.

Đợi khi cô nhìn qua, chỉ thấy đề trắc nghiệm kia đều là mô hình tam giác tứ giác gì đó, vô số điểm...

Cô lập tức suyết xoa một tiếng, đây đều là đề logic của công chức...

Cô có lỗi tự duy tính chất phát tán điển hình, lúc đi thi không phải là mấy thứ đồ chơi này, cô đã kiên trì đi thi nhân viên công chức rồi, bây giờ lại gặp phải loại cổ đề này, cái loại cảm giác bị vận mệnh chọc ghẹo đó ~ Quả thật làm cho chân mày cô cũng vận ở một chỗ rồi.

Cô rộn lòng điên loạn đáp án, trong đầu vẫn còn như bột nhào, càng trộn càng đặc.

Cuối cùng thì cũng điền xong một đề cuối cùng, cô vẫn còn tồn một tia hi vọng, nhất là thấy được 60 điểm, cô không nhận được mang theo mong đợi hỏi “Cái này... Có phải xem như tôi đạt tiêu chuẩn rồi không...”

Cũng tận 60 điểm đấy...

Mậu Thần nhìn cô, không đành lòng trả lời: “Giới hạn đạt tiêu chuẩn là 160 điểm.. Nếu không cậu hãy thử làm công việc thể lực xem...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Lưu Diệp giờ đã không phải muốn học máu, mà là muốn trực tiếp phun máu ra ngoài.

Có lối tư duy tính chất phát tán hăm hại không nổi mà, bằng không năm đó cũng sẽ không chọn khoa Văn, hơn nữa mặc dù từ nhỏ đến lớn cô không phải nhi đồng thiên tài gì cả, nhưng ít ra cũng một đường học lên, thi đại học cũng được 211 điểm đấy...

Bây giờ vừa làm xong đề trắc nghiệm thi trở thành kẻ nhọc trí rồi..

Vì thế từ hôm nay trở đi chỉ có thể dốc sức làm đàn ông đích thực thôi.

Lưu Diệp cũng không biết là cô thật đáng buồn hay cái thế giới này thật đáng buồn nữa, một người phụ nữ tốt đẹp như cô, bây giờ bị chèn ép đi bán sức lao động rồi.

Thông báo tuyển dụng của loại công việc và lại ngập tràn trời đất, chỉ là trên sinh lý đã quyết định sức lực của cô thực sự không lớn, trong đám nữ giới thì sức lực của cô coi như đã lớn một chút.

Nhưng sau khi thử làm mấy công việc đều không được, cuối cùng vẫn là công việc trong tiệm giặt quần áo cô còn có thể miễn cưỡng đảm nhiệm.

Chỉ là cô cảm thấy buồn bực, cái thế giới này cũng tiến bộ thành ra như vậy rồi, thế mà sao giặt quần áo còn phải nửa máy móc nửa nhân công chứ, cả một máy giặt quần áo tự động cũng không có, mỗi lần giặt xong còn phải động tay đưa đi hong khô.

Tùng giỏ từng giỏ quần áo, mỗi lần xách đi là cô đều phải gồng mình, dùng hết sức lực.

Cô đầy bụng nghi ngờ, cuối cùng ngược lại người dẫn cô đến nói cho cô biết, loại công việc này đều là chính phủ cô ý giữ lại cho bọn họ.

Hơn nữa công ty bọn họ đang làm này là năm đó Hầu Gia để lại làm công ty từ thiện.

Lưu Diệp nghe xong rất buồn bực, không hiểu Hầu Gia mà người trong công ty nói đến tốt cùng là người gì, hơn nữa tại sao chính phủ phải đặc biệt giữ lại những công việc này cho bọn họ.

Chỉ là cô cũng không dư thừa tinh lực đi tìm hiểu rõ ràng những thứ này, công việc cô đang làm quả thật có thể làm cho cô mệt chết, mới làm một ngày mà tay của cô đã bị mài ra máu, vừa cử động một cái là thấy đau.

Mỗi lần đi dọn giỏ quần áo, cô đều có thể cảm thấy đau đớn tan lòng nát dạ từ lòng bàn tay trong truyền đến.

Cô lớn như vậy, chưa từng chịu khổ như vậy bao giờ, hiện tại cô đau đến mức cảm thấy trái tim của mình đã bị kéo thành sợi, hô hấp cũng dồn dập.

Để có thể nhìn được loại đau đớn đó, mỗi lần cô đều cố gắng suy nghĩ như đôi tay này không phải của mình, nhưng mặc kệ cô lừa gạt mình thế nào, đau đớn trong lòng bàn tay vẫn tan lòng nát dạ như cũ.

Cô nhiều lần đau đến mức nước mắt đều trào quanh hốc mắt.

Cô cắn răng kiên trì, cô cảm thấy mình đã rất kiên cường rất lợi hại, nhưng đến cuối cùng vẫn bị người cười nhạo, mấy người đàn ông vạm vỡ râu dài ở bên cạnh cười nhạo bộ dáng bác gái của cô, còn nói cô không có lông dài, một sợi râu cũng không có...

Cô đã biết mình sẽ bị chịu kỳ thị, đàn ông vốn vô cùng chán ghét những phụ nữ già dựa vào là loi đưa tình kiếm sống.

Vài lần Lưu Diệp đã nghĩ đến việc buông tha, nhưng cô mà buông tay, thì công việc khác cô càng không thể làm được...

Cô lại không thể ở loại địa phương như “Phụ Nữ Nhất” nửa bán thân, người khác bị động vào đều là ngực già, còn cái này của cô là hàng thật giá thật...

Coi như để tránh né những khả năng bị quấy nhiễu kia, cô cũng phải liều mạng!!

Cô cũng liền cắn răng làm tiếp.

Chỉ là dùng nhiều sức lực, lượng cơm của cô cũng theo đó tăng lên, vốn trích phần trăm của cô ở “Phụ Nữ Nhất” đã thấp nhất, bây giờ lại ăn nhiều như vậy, vì thế ánh mắt mẹ Tang nhìn cô ở “Phụ Nữ Nhất” lập tức không tốt.

Cô vừa mới nói thêm chút cơm nữa, mẹ Tang liền mượn ánh mắt trừng cô, làm cho lúc Lưu Diệp lại gọi thêm cơm đều như kẻ trộm, nhận được cơm liền nhanh chóng cúi đầu buồn bực ăn, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Buồn bực hơn chính là đám Vũ Mị vẫn cứ mãi khuyên cô, vở bài vai của cô nói: “Cậu đấy, hiếm thấy uống estrogen mà được vóc người đẹp như vậy, cậu xem bây giờ bài vai cậu cũng cứng rắn, không khéo mấy ngày nữa hầu kết cũng mọc ra...”

Lưu Diệp bắt đầu sờ sờ cánh tay của mình, làm một phụ nữ ai cũng sẽ không nhàn rỗi không có chuyện gì nhìn bắp thịt chơi, nhưng bây giờ cánh tay cô thật đúng là lớn hơn một vòng, ngón tay cũng thô ráp hơn trước kia, còn có một lớp vết chai mong mỏng.

Nhưng như vậy thì người khác một lần có thể chuyển ba giờ quần áo, cô một lần vẫn chỉ có thể chuyển một.

Cho nên chờ lúc người khác đều nghỉ ngơi tán gẫu đánh rắm, cô vẫn còn một sống một chết chuyển giờ quần áo.

Cô trông cậy duy nhất vào chính là mạnh mẽ hơn, nhiều sức lực hơn, ăn nhiều cơm, không khéo ngày nào đó có thể luyện được tam đầu cơ bắp.

Có lẽ cũng đã thích ứng được loại cường độ lao động này, chờ khi đến phòng thay đồ thay quần áo, cuối cùng cô cũng không giống như đánh mất nửa cái mạng nữa.

Chẳng qua mỗi lần người khác đều cởi sạch để quần áo, động tác của cô lại rất chậm rất cẩn thận, còn mặc luôn quần áo mùa thu để thay.

Vì chuyện này mà mấy lão gia kia còn cười nhạo cô làm chuyện đàn bà...

Còn nói làn da cô quá trắng, da mịn thịt mềm, vừa nhìn đã biết là uống nhiều estrogen, uống không trở lại “Hai cái ghế”.

Chỉ là lần này thay lúc thay quần áo, bởi vì cô không mệt mỏi giống như trước kia, khó có khi quệt mắt trái phải, sau đó cô nhanh chóng phát hiện trên mặt tường bên trái có dán một bức tranh chân dung.

Chẳng qua là vừa nhìn đã thấy niên đại của bức tranh cũng đã rất lâu rồi, phía trên phủ đầy bụi bặm.

Đó là một người đàn ông cực kỳ anh tuấn đẹp trai, ngũ quan trên mặt tách ra nhìn thì cũng không cảm thấy quá đẹp, nhưng tổ hợp lại với nhau thì lại thấy gần như là hoàn mỹ, nhất là ánh mắt.

Lúc Lưu Diệp đứng dưới bức tường thay quần áo, chợt cảm thấy mặt hồng tím đập, rõ ràng bức tranh kia đã có từ thời rất lâu rồi, lại bị bụi bặm phủ kín, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của ánh mắt kia, cô vẫn không có lý do mà cảm thấy mặt đỏ tai nóng tím đập nhanh hơn.

Đây thật sự là một người đàn ông vô cùng xuất sắc, xuất sắc đến mức, thay quần áo trước mặt anh ta đều sẽ cảm thấy không thoải mái.

Cô vội vàng triệu hồi cái đầu của mình về, nhưng cuối cùng dường như vẫn không chịu nổi hấp dẫn, lại không nhịn được liếc mắt nhìn.

Hơn nữa rất kỳ quái là, ở chỗ này thỉnh thoảng cô sẽ thấy tạp chí ảnh của “Phụ nữ giả”, còn ảnh đàn ông thì lại rất ít.

Cho nên sau khi vội vàng thay quần áo xong, rốt cuộc thì cô không nén nổi tò mò hỏi người bên cạnh một câu, “Xin hỏi... Bức tranh dán trên tường kia...”

“Cái nào?” Mới đầu người kia không phản ứng kịp Lưu Diệp đang nói cái gì, đợi sau khi nhìn rõ cái bức tranh đó xong, người nọ mới dùng ánh mắt như thấy quái vật nhìn Lưu Diệp: “Cậu giả bộ à? Đây không phải là Hầu Gia thì còn là ai?”

“Hầu Gia?” Lưu Diệp có chút ngây ngẩn cả người, mỗi lần người khác nhắc tới cái xưng hô Hầu Gia, trong đầu cô đều hiện lên hình ảnh một ông già mặt đầy râu, hiền hậu chất phác.

Cô không ngờ đối phương lại trẻ tuổi như vậy...

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Lưu Diệp, người nọ lại giống như thấy một tên thần kinh nhìn cô nói: “Hầu Gia mở ra ba tỉnh vực lớn, điều chỉnh hợp nhất hải địa Lưu Ly và khu vực Hải Tặc, hơn nữa còn quyền toàn bộ tài sản để thúc đẩy hạng mục người nghèo!! Cậu thật hay giả vậy, lại có thể không biết, nếu không phải nhờ người này, ban đầu Áo Đức đưa ra ‘Khu giảm xóc’ cũng sẽ không thuận lợi thi hành được, chúng ta cũng sẽ không tồn tại biết không? Mặc dù lúc ấy chính sách Áo Đức đưa ra rất tốt, nhưng dựa vào thực lực của một nước lúc đó mà nói, bất kể là chi phí tái sinh cho người nghèo chúng ta, hay công việc của chúng ta sau khi trưởng thành, dựa vào vốn tài chính lúc đó thì không gánh nổi, nhưng nhân khẩu lại đang không ngừng giảm xuống, đang lúc chính phủ hết đường xoay xở, chính là tay cờ bạc vĩ đại nhất - Hầu Gia, quyền góp toàn bộ tài sản của mình ra ngoài... Nghe đồn nói anh ấy không chỉ quyền hết tài sản của mình, còn để mình sống lại thành người nghèo...”

Lưu Diệp tròn mắt há hốc mồm, lại không nhịn được quay đầu liếc nhìn người nọ một cái.

Đây cũng quá truyền kỳ rồi, sau khi làm nhiều chuyện lớn mạnh như vậy, còn có thể quyền góp hết tài sản của mình ra ngoài... Sau đó bắt đầu trọng đầu... Đây quả thật là nhân vật truyền kỳ trong truyền kỳ.

Cô lẩn vào trong đám người nghèo đã lâu, tình anh ngẫu nhiên gặp được cũng đều là đám người Mậu Thần kia, ở trong mắt cô, luôn cảm thấy đàn ông ở thế giới này dường như đều khuyết thiếu chút gì đó rất quan trọng.

Nói trắng ra là, nữ vi duyệt kỷ giả dung*, ở một nơi thiếu hụt phụ nữ, đàn ông cũng sẽ có vẻ chẳng phải đàn ông...

*Sĩ vi tri kỷ giả tử, nữ vi duyệt kỷ giả dung: Kẻ sĩ vì bạn mà chết, nữ tử vì người yêu mà làm đẹp.

Nhưng mà người này...

Oa, Luru Diệp nghe được những thứ người đó nói, không nhận được khen thầm trong lòng một câu, đây mới thật sự là đàn ông đích thực mà, mặc dù đáng ghét người này rất thanh tú, nhưng mà thật sự quá lợi hại quá lợi hại rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Hàng ngày Luru Diệp đi sớm về trễ, ngoài ra còn chạy tới bức tường thủy tinh này thức đêm, tuy rằng vất vả, nhưng khi quen rồi thì cũng thấy không sao cả.

Từ nhỏ cô đã vì quan niệm trọng nam khinh nữ mà chịu chút khổ sở rồi, ngược lại như bây giờ như thế nào cũng có thể vượt qua.

Cứ như vậy qua sau một thời gian ngắn, bỗng nhiên có một ngày không biết tại sao những đồng nghiệp trong “Phụ Nữ Nhất” đều vui mừng hớn hở, Luru Diệp cũng để ý không ít thương gia treo ruy băng, bóng bay trang trí ở cửa.

Cô rất buồn bực, nhưng lại không dám ngu ngốc đi hỏi, dù sao có một số việc cô ngu ngốc không biết cũng thôi, nhưng nếu là ngày lễ ngày quan trọng mà cũng không biết, thì chắc chắn sẽ có người nghi ngờ cô.

Chỉ là rất nhanh thì cô biết được đây là ngày lễ gì, lại có thể là ngày mà không không thể ngờ nhất - Quốc tế Phụ Nữ!

Rõ ràng thế giới này đã không có phụ nữ, lại vẫn còn giữ lại một chương trình như vậy, hơn nữa từ mấy ngày trước các nơi đã bắt đầu chào mừng, quả thật vui mừng không kém gì ngày tết.

Càng không ngờ hơn chính là thế giới này lại còn bình chọn vị trí top mười “Phụ nữ”, chỉ là nói thật, nhìn những “Phụ nữ” trên truyền hình kia, thật đúng là rất phụ nữ, bất kể là bộ ngực cao vút, hay là cái mông vênh vênh, khi giơ tay nhắc chân cũng đều có hương vị phụ nữ mười phần, chỉ là động tác quá khoa trương, nhất cử nhất động chẳng khác nào đang diễn trò, bước đi cũng đều là một nước bước chân người mẫu.

Hơn nữa nghe đám Vũ Mị bát quái, bên trong còn có mấy người làm phẫu thuật chuyển giới, nghe nói giá tiền một đêm như giá trên trời, vậy mà khách hàng vẫn nối liền không dứt.

Có điều vừa nói đến chuyện này, bọn Vũ Mị liền bắt đầu nháy mắt ra hiệu.

Thật ra thì sau này Luru Diệp mới biết, bọn họ những người này nhìn như nương nương, lại cố ý làm ra động tác phụ nữ, còn uống estrogen làm giảm về nam tính, nhưng thật ra những thứ đàn ông nên có, những người này đều không thiếu.

Hơn nữa phần lớn mọi người đều ôm suy nghĩ kiếm đủ tiền thì sẽ thu tay, người thật sự làm phẫu thuật chuyển giới, thì thật sự vô cùng ít, chủ yếu là một khi làm loại phẫu thuật chuyển giới đó sẽ rất khó sửa về như cũ được nữa.

Uống estrogen thì chỉ cần phối hợp lượng thuốc hợp lý, vẫn có thể nghịch chuyển.

Cho nên bình thường khi mọi người làm việc, phía trên lộ thể nào cũng không sao cả, chỉ riêng phía dưới là nghiêm nghiêm thật thật bọc lại, chính là sợ làm khách hàng ghê tởm.

Lúc này trên TV đang chiếu tiết mục phụ nữ.

Mười người có số phiếu đứng đầu “Phụ nữ tốt nhất” lần lượt được mời lên sân khấu.

Nhìn biểu cảm vừa thần bí vừa kỳ lạ của người dẫn chương trình, Luru Diệp vẫn giống như đang xem một tiết mục giải trí gì đó.

Ngược lại Vũ Mị và mấy đồng nghiệp ở đó đánh cược, Luru Diệp cũng nghe lọt tai mấy câu nhưng rất nhanh cô lại bị đồng tên kia làm cho hôn mê rồi.

“Lần này nhất định sẽ mời Khương Nhiên...”

“Không, không, hơn phân nửa là Lộ Kỳ...”

“Aizz, cậu nói có thể có người của gia tộc xuất hiện không?”

“Không thể nào, đã mấy trăm năm rồi, cậu thấy có gia tộc nào từng xuất hiện chứ, lại nói nếu bọn họ muốn chơi với những người này, còn cần phải tham gia trò chơi nhằm chán như vậy à, đoán chừng một cú điện thoại là gọi được người ta đi...”

“Cũng đúng...”

Lưu Diệp mơ mơ màng màng nghe, trên TV cũng đã bắt đầu kêu giá, hình như là ba trăm ngàn một con số, chỉ cần bỏ tiền là có thể chọn một con số bỏ vào trong vòng quay.

Lục tục có không ít con số được bỏ vào.

Cuối cùng chiếc hộp đựng các con số được đóng kín, trước mắt bao người bắt đầu chuyển động, các loại âm thanh hò hét chói tai kết hợp với âm nhạc, ở giữa nơi này, Lưu Diệp cũng sắp bị tiếng hò hét của đám Vũ Mị làm điếc tai.

Con số không ngừng được lác ra, theo như số ghi trên đó, những người giữ con số tương ứng hết sức phấn khởi chạy lên sân khấu, giống như ôm lấy chiến lợi phẩm nhìn vào người bên ngoài màn hình phát tay.

“Lại đặc biệt là số tám, Lão Táp Mao nhà nào cũng đã hạ vốn như vậy...”

Lưu Diệp nghe người phía sau không ngừng bình luận những bọn phú hào được lác ra, đến giờ phút này cô mới hiểu được đây là trò chơi gì, thì ra chính là mọi người giao tiền để quay số, sau đó xem ai có thể lấy được tư cách ở chung một ngày với “Thập đại phụ nữ”.

“Vậy số tiền kia đi đâu?” Lưu Diệp kỳ quái hỏi.

Những con số phía trước đều đến hơn 60 rồi, tính ra xuống tiếp là cũng gần mười triệu rồi.

“Mấy người ‘Phụ nữ’ tham dự rút thưởng sẽ chia đều.”

Oa!! Mỗi người một triệu đấy...

Đối với lương tháng bây giờ của Lưu Diệp còn đang 500 đồng trái phải lên xuống mà nói, rất có loại ý nghĩ xúc động yên lặng mà rơi lệ...

Chỉ là... Đợi chút?! Còn có không tham dự ...

Quả nhiên chờ sau khi quay được chín con số, người dẫn chương trình liền dừng lại, dùng cái loại biểu hiện cố gắng nghiêm túc nhưng lại không kiềm nén được giọng bất quá, hồi hộp nói: “Nào các vị khác giả, thời khắc kích động lòng người nhất đã đến, khách quý số mười không tham dự rút thưởng, bây giờ để cho chúng ta công bố người mà cô muốn chính là — Mậu Ngạn Ba, chính là vị thẩm phán trẻ tuổi nhất trong lịch sử Mậu Ngạn Ba... Ông kính xoay qua chỗ khác...”

Một tiếng này làm khán giả phía dưới cũng kích động theo, không ngừng lặp lại tên Mậu Ngạn Ba, còn có người ở chính giữa huyết gió hò hét, cảnh tượng này giống như ai đó bị làm sao vậy.

Rất có loại cảm giác ồn ào vây xem náo nhiệt.

Rất nhanh ông kính liền đi một vòng, hiển nhiên người bị gọi tên cũng rất bất ngờ, đó là một người trẻ tuổi vẻ mặt rất nghiêm túc, tóc ngắn màu đen, ánh mắt sáng rõ, ngũ quan vô cùng nghiêm chỉnh, chỉ là vẻ mặt thật sự không tốt...

Lưu Diệp cách ông kính cũng có thể cảm thấy cảm xúc vừa vừa giận của người nọ...

Đám Vũ Mị cũng ở đây hi hi ha ha xem náo nhiệt.

Bộ dáng của người này sao chẳng khác gì bị ép buộc vậy?

Nhưng rõ ràng những người trước đó phải bỏ tiền thì mới có cơ hội, người này lại là miễn phí, Lưu Diệp cũng buồn bực hỏi Vũ Mị một câu: “Mậu Ngạn Ba này không muốn à?”

“Muốn cái gì chứ!” Vũ Mị sớm quen với sự ngu ngốc của Lưu Diệp, ở đó dẫn tính tình lại giải thích: “Nhưng theo lệ thường thì chỉ cần được chọn là phải đi, đó là bao nhiêu vinh quang đấy, chỉ có đàn ông chân chính mới có thể được ‘Phụ nữ’ chỉ định, lại nói cũng chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, không đi thì cũng quá không đàn ông rồi!”

“Đúng vậy, năm kia còn có người chọn Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng đấy, cuối cùng Bộ trưởng Đại Hồ Từ đó không phải cũng giống như cháu trai mà đi dạo phố với người ta sao, hơn nữa đây chính là vinh dự, có người sẵn lòng vì bọn họ mà vứt bỏ hơn một triệu bạc, cái này cần là bao nhiêu sức quyến rũ chứ, hơn nữa loại tân tú giới tư pháp giống như Mậu Ngạn Ba, dù là thẩm phán trẻ tuổi nhất thì sao, chỉ cần không phải mấy vị đặc biệt kia, những ‘Phụ nữ’ kia không phải là muốn ai là có người đó à.”

Giờ Lưu Diệp mới hiểu được mọi người đang kích động cái gì, mặc dù không phải là phim tình cảm, chẳng qua cũng rất kích thích...

Nếu như coi người ‘Phụ nữ’ là thật, thì dường như có chút cảm giác lãng mạn...

Chính là trên ti vi đang quay cận cảnh Mậu Ngan Ba hình như bị kích thích nặng, vẻ mặt đều sắp rạn nứt rồi.

Chỉ là chuyện này ngược lại cho Luru Diệp một gợi ý, cô không nhận được hỏi “Vậy, vậy nếu như bọn họ muốn chọn, chọn người như Hầu Gia thì sao? Hầu Gia cũng không thể cự tuyệt à?”

“Đùa gì thế, bọn họ không mời nổi những người như Hầu Gia, Tộc trưởng của mấy gia tộc lớn đều là ngoại lệ trong ngoại lệ, muốn mời những người đó, đoán chừng chẳng khác nào Eve sống lại rồi.”

Luru Diệp ồ một tiếng, thật ra thì cô chi tò mò mà thôi.

Nhưng kết quả vừa dứt lời đã có người phản bác nói: “Đừng đùa, nếu thật sự có phụ nữ xuất hiện, còn đến phiên chính phụ nữ lựa chọn à? Hơn phân nửa những đại lão kia đã chia tay chia chân rồi, không chuẩn anh thứ hai tôi thứ sáu... Luân phiên ngủ...”

Bởi vì đề tài quá mức bí ối trong bí ối, Luru Diệp nghe đôi câu liền bị dọa vội vàng né ra.

Cô đương nhiên biết hiện tại mọi người vui vẻ vừa xem vừa chế giễu như vậy, còn không phải bởi vì những phụ nữ phía trên kia đều là giả sao, nếu đổi thành thật...

Đoán chừng những người này đều đã vui vẻ không được rồi...

Có điều vì ngày lễ phụ nữ, Luru Diệp ngược lại hiếm khi có được một ngày nghỉ, theo bọn Vũ Mị đi dạo phố.

Bây giờ đây đường phố đều đặc biệt nhằm vào “Phụ nữ”, gì mà đệm ngực gì mà tát chân gọi cảm, so với trước kia đều rõ hơn không chỉ một lần, thậm chí có khách sạn còn dán thông báo miễn phí cho phụ nữ.

Từ lúc Luru Diệp xuyên qua tới giờ, mỗi ngày đều trôi qua vội vã cuống cuồng thâm trầm như vậy, lần này ra ngoài, ngược lại hiếm khi bởi vì bản thân là phụ nữ mà được chút ưu đãi thực dụng hàng thật giá thật.

Lúc mua đồ còn chưa kịp mở miệng, đối phương đã chủ động giảm giá xuống.

Đến cửa hàng bánh còn chưa nói gì đâu, lập tức liền có bánh mì miễn phí.

Luru Diệp sướng đến phát rồ rồi, cũng mua rất nhiều thứ.

Đồng nghiệp của cô thì mua càng hơn nhiều, làm ăn có chút khá, quả thật trên cánh tay xách đầy túi mua hàng.

Không ngờ vui vẻ quá lại sinh đau buồn, đám người bọn họ đang chậm rãi muốn băng qua đường, thì chợt xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Căn bản Luru Diệp không thấy chiếc xe kia chui ở đâu ra, chợt cô cảm thấy có người đẩy cô một cái, có điều thật may là cô ở vị trí phía sau, cho nên chỉ bị người phía trước bị đụng đè lên người cô mà thôi.

Nhưng Vũ Mị thì gặp xui rồi, hấn là băng qua đường đầu tiên, kết quả không tránh kịp liền bị xe đối diện đâm phải.

Tuy nói xe kia có chức năng tránh nguy hiểm khẩn cấp, nhưng tài xế lái xe với tốc độ quá nhanh, dù có giảm tốc độ giảm rất lợi hại, đến cuối cùng vẫn không dừng lại được, làm cho Vũ Mị xui xẻo bay luôn ra ngoài.

Hơn nữa khiến người ngoài ý chính là, xe kia vốn không dừng lại, ngược lại còn nhanh chóng rẽ vào khúc quanh thoáng một cái biến mất không thấy nữa.

Đội đến lúc mọi người ba chân bốn cẳng đỡ Vũ dậy Mị, trên mặt Vũ Mị toàn là máu, chân thì lại càng ngay đến chạm vào cũng không dám.

Bộ dáng máu me nhầy nhụa đó, Luru Diệp sợ hãi che mắt, có điều đợi khi mọi người đưa Vũ Mị đến bệnh viện, cô vẫn còn nhớ tới chuyện này, ở đó nóng nảy hỏi người xung quanh: “Đúng rồi, xe kia đâu rồi, có ai nhớ biển số xe không, phải tranh thủ thời gian gọi điện thoại báo cảnh sát chứ?”

“Báo cảnh sát cái gì, ép buộc việc đâu đâu.”

Luru Diệp không hiểu tại sao thái độ của mọi người lại lạnh nhạt như vậy, hơn nữa trong lúc đợi Vũ Mị, trọng tâm đề tài mà những đồng nghiệp bình thường quan hệ không tệ nói đến đều là Vũ Mị thật là xui xẻo mà, lần này phải nghỉ làm thật lâu rồi, còn đối với người gây ra tai nạn, mọi người cũng không hề đề cập tới, biểu hiện này quả thật giống như chuyện Vũ Mị gặp phải là thiên tai vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Ở đây không có một ai bắt bình dùm, ngược lại đều mang về mặt được lợi.

Chỉ là chờ sau khi Vũ Mị trị liệu xong, lúc cô lại đi vào, ngay cả Vũ Mị cũng không muốn truy cứu.

Lần này thì cô càng không rõ, ở đó nói: “Này, cậu bị người đụng phải, ít nhất cũng phải muốn tiền thuốc men chứ?”

“Muốn cái gì chứ?” Vũ Mị thờ ơ trả lời: “Cậu không nhìn thấy trên xe kia có dấu hiệu à, đó hơn phân nửa chính là xe của Mậu Ngạn Ba.”

“Mậu Ngạn Ba?” Luru Diệp đặc biệt kinh ngạc, một phút trước vẫn còn thấy người ở trên ti vi, một phút sau liền chạy ra đụng người.

Hơn nữa hiển nhiên Vũ Mị không nhìn nhầm, hẳn nói xong rất nhanh lại có người nói tiếp: “Đúng là xe của Mậu Ngạn Ba, đoán chừng là thập đại phụ nữ có ý lái đến khu người nghèo chúng ta để khoe khoang đấy, kết quả vui mừng quá, mới không khống chế được tốc độ xe.”

Những người khác cũng nghị luận âm ỉ theo, thế Luru Diệp mới biết thập đại phụ nữ đó cũng xuất thân từ loại người nghèo như bọn họ, mặc dù trong lòng là đàn ông, lại chỉ vì những thứ vinh hoa phú quý kia, vẫn bất cứ giá nào làm phẫu thuật chuyển giới, bây giờ xem như là lừa bịp lên, không chỉ kiếm được nhiều tiền, còn vào giới diễn viên, tóm lại lừa cháy túi khủng khiếp.

“Loại người đó, chúng ta căn bản không chọc nổi.”

Gần như tất cả đồng nghiệp đều bàn bạc như vậy.

Luru Diệp không nghĩ tới ở loại địa phương này còn có người như vậy.

Vào buổi tối khi đang làm việc, đúng lúc Mậu Thần tới.

Vừa nghĩ tới đối phương cũng mang họ Mậu, Luru Diệp liền cảm thấy thờ cũng không ra hơi, cô cũng dứt khoát không đếm xỉa đến phần hoa hồng ít đến thương cảm, cố ý hỏi Mậu Thần.

Mậu Thần thật sự ngoài ý muốn, qua một hồi lâu mới nói: “Thật xin lỗi, cùng họ chỉ là có quan hệ trên gien, ngoại trừ ở cùng một cơ sở nhận lấy số tiền sinh hoạt ra, cũng không có liên hệ khác, hơn nữa tôi nghĩ người lúc ấy lái xe cũng không nhất định là Mậu Ngạn Ba, anh ta không có nhiều thời gian rảnh rỗi lái xe đến khu người nghèo chơi như vậy, cậu không biết công việc của anh ta nặng nề như thế nào đâu.”

Luru Diệp lại thấy không hài lòng, ở đó vội vàng nói: “Coi như không phải bản thân anh ta, nhưng anh ta cũng ở trên xe, xuống xem người bị đụng một chút, đưa người ta đến bệnh viện cũng là việc nên làm mà...”

Cô đang ồn ào như vậy, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh ồn ào rất lớn ở bên ngoài truyền đến.

Sau đó dường như người trong mấy căn phòng được bao xung quanh đều chạy hết ra ngoài.

Cô cũng tò mò đứng lên, chờ khi theo những người đó đi ra, chỉ thấy tất cả mọi người đều vây quanh phòng khách nhìn vào một chỗ nào đó.

Hơn nữa Luru Diệp nhanh chóng chú ý tới, ở trong vòng vây có một người trẻ tuổi mặc đồng phục màu đen.

Tinh thần phấn chấn, những người đó bất kể là biểu cảm hay phong độ đều hoàn toàn không cùng một tầng lớp với những người mà bình thường cô tiếp xúc.

Lúc này đứng trước mặt người kia chính là Vũ Mị bị đụng thương, mặc kệ là về mặt hay giọng nói của người nọ đều mang cảm giác khuất tôn giáng quý, đeo bao tay màu trắng, về mặt nhân nhạ trần thuật: “Chào ngài, tôi là trợ lý Hòa Sơ của Mậu Ngạn Ba tiên sinh, đối với việc ngài bị thương, Mậu Ngạn Ba tiên sinh cảm thấy tiếc nuối sâu sắc, về phần chi phí điều trị thuốc men, Liêu tiên sinh cũng sẽ phụ trách, xin ngài yên tâm.”

Nói xong lời khách sáo, người nọ giống như đang diễn kịch, phô trương rất lớn xoay người rời đi, những người vây xem xung quanh, đều là một bộ dạng không dám thở mạnh, ở lúc người kia xoay người, rõ ràng căn bản không đụng được, cũng đều rất nhanh nhường đường, sức mạnh này quả thật giống như trên thân người kia mang một cái vòng bảo vệ vậy.

Bo.Cong.Anh~di,e,,n,da,n,l.e.qu.yd.on

Luru Diệp không nhìn nổi cái này, không nhịn được phi nhỏ một câu, làm bộ làm tịch cái lông gì chứ... Nói xin lỗi, mà một chút thành ý cũng không có cũng thôi đi, lại còn có đức hạnh này...

Kết quả không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà nói thành lời, vừa vặn lỗ tai của người nọ còn đặc biệt thính, ở trong hoàn cảnh huyền ảo như vậy lại vẫn có thể nghe được, còn nhanh chóng quay đầu tìm người vừa nói.

Luru Diệp sợ hết hồn, ánh mắt của đối phương lại sắc bén như vậy, cô rất sợ phiền phức, nhanh chóng rút người về phía sau.

Cô cũng không biết đối phương có nhìn thấy mình hay không, có điều rõ ràng biểu cảm trên mặt người kia từ ngạo khí biến thành khinh thường, giống

như đang cười nhạo cô chỉ biết nhỏ nhỏ nói thầm không dám thò đầu ra.

Thật ra thì Luru Diệp cũng rất buồn bực, nếu như đổi thành thế giới kia, cô đã sớm đứng ra mắng thứ người như thế rồi, ở cái thế giới này, việc cô không thể làm nhất chính là xuất đầu lộ diện.

Chờ sau khi những người đó, Vũ Mị ngược lại vô cùng vui mừng, tất cả đồng nghiệp xung quanh đều một bộ Mậu Ngạn Ba thật tốt mà, quả nhiên là người quý tộc mà, gì đó gì đó, Luru Diệp nghe đây một lỗ tai ca ngọ, quả thật cũng sắp cảm thấy tam quan* của mình vận vẹo rồi.

*Tam quan: Thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Luru Diệp thờ dài, không ngờ ở đâu cũng có đặc quyền giai cấp làm cho người ta bực bội như vậy.

Nhưng mà nếu Vũ Mị cũng cảm thấy vô cùng tốt, cô tự nhiên không còn gì để nói, chính là gần đây khẩu vị Vũ Mị không tốt, có lẽ là lượng hoạt động sau khi thân thể bị thương quá nhỏ, hơn nữa bình thường bọn họ ăn cơm đều trong căn tin của trường học, thật sự cũng không có gì ăn.

Luru Diệp nhìn ở trong mắt, liền nghĩ nếu không thì mình làm chút gì cho Vũ Mị ăn, bằng không Vũ Mị đang trong giai đoạn cần dinh dưỡng, không ăn cơm cũng không tốt.

Cô cũng phải đi chợ bán thức ăn lân cận nhìn một chút, chỉ là phần lớn đều là loại đồ ăn nhanh, chỉ cần dùng lò vi sóng hâm nóng lên là được, trước kia cô có thử mua một chút, phát hiện ăn những thứ này còn không ngon bằng mỳ ăn liền.

Cuối cùng đi hai, ba cái chợ bán thức ăn, cuối cùng cô mới mua được một chút rau cải tươi, có điều giá xương sườn rất đắt, cô nhìn đi nhìn lại, cuối cùng chỉ mua một chút.

Phòng bếp đều có tại chỗ, chỗ ở của bọn họ cũng có, chỉ là những đáng mày râu kia không có ai nghĩ đến việc chủ động nấu cơm.

Hơn nữa bên trong chất đầy đồ ngổn ngang, quả thật giống như một đồng rác, cô mất sức nửa ngày mới thu dọn xong.

Cuối cùng mang hết những thứ dầu muối kia lên, lúc cô ở nhà có cùng mẹ học làm đồ ăn một lần, lần này cô liền nhìn bầu vế gạo mà làm.

Đồ ăn đều là món ăn gia đình rất bình thường, chỉ là rất lâu rồi chưa từng ăn, trong khoảng thời gian ở chỗ này, không phải ăn cơm tập thể thì cũng là ăn ở quán ăn bên ngoài, như loại đồ ăn mang theo mùi vị gia đình này cũng rất lâu chưa được ăn.

Bo.Cong.Anh~di,e,,n,da,n.l.e.qu.yd.on

Lúc cô đang xào rau cũng cảm thấy nước miếng chảy ròng, rõ ràng đều là món ăn rất đơn giản, nhưng nói thật, muốn ăn trong thời gian dài, vẫn là loại món ăn gia đình này hợp khẩu vị nhất.

Nghĩ như vậy cô mới vừa xếp thức ăn ra bàn, đã có tên người được mùi mà mò tới.

Ở đó chảy nước miếng hỏi: “Mùi gì vậy, cậu nấu thế nào mà lại thơm như vậy.”

Nói xong liền ngay cả đĩa cũng không thèm cầm, trực tiếp hạ thủ bốc thức ăn, kết quả bị đồ ăn nóng hỏi mới ra lò làm cho kêu oa oa.

Luru Diệp bị dọa đến phát hoảng, nhanh chóng che chở thức ăn của mình, chỉ là tránh được sói đói lại không tránh được mãnh hổ, cô còn chưa bùng đồ ăn ra bàn, một vòng quỹ đạo đã đứng ở cửa rồi, không nói hai lời liền đoạt mất cái đĩa trong tay cô.

Luru Diệp căn bản không thấy rõ những người kia làm kiểu gì, cũng chỉ trong chớp mắt, cái đĩa vừa rời tay, cô đuổi theo giằng lại, chỉ thấy cái đĩa kia nhẵn bóng rồi.

Miệng cô hét há ra lại khép vào, những đồng nghiệp rất quen thuộc kia, lúc này nét mặt nhìn cô đều không đúng, cái biểu cảm tôi đối tôi đối kia, quả thật chết người...

Đội cô trở về nhìn canh xương, chỉ thấy canh xương rất bình thường rất gia đình cũng không còn, cô nhớ cái đó hình như còn chưa nấu xong thì phải...

Mới đầu Luru Diệp còn tưởng rằng những đồng nghiệp này chỉ là đói bụng, nhưng chờ khi những người đó lại thúc dục cô đi mua thức ăn, thậm chí không đội cô đi mua, cũng đã hỏi thăm chỗ bán xong chủ động sau khi mua về, Luru Diệp mới chợt cảm thấy không đúng lắm.

Nếu mọi người bình thường đều không có cơm ăn thì cũng thôi đi, nhưng vấn đề là trong những đồng nghiệp này có thể có vài vụ làm ăn rất tốt, dù sao cũng có thể ăn cơm quán, bọn họ cũng thiếu ăn à?

Lại nói món ăn do chính cô làm ra nên cô rất rõ, chỉ là những thứ dầu muối tương dấm rất bình thường, không có chút khoa trương nào, là mùi vị gia đình cực kỳ bình thường... Đội chút...

Luru Diệp bỗng nhiên tròn to hai mắt, đúng vậy!!!

Món ăn gia đình...

Ngoại trừ không nhiều những người may mắn có gia đình giả, những người khác trên thế giới này đã không còn khái niệm gia đình rồi, như vậy không phải đối với những người đó mà nói, món ăn gia đình... Tất cả đều là vật rất hiếm thấy đúng không?!

Gần đây trong khoảng thời gian này không phải cô ăn đồ ăn tập thể thì là món ăn tinh xảo công thức hóa trong khách sạn, nhưng lại không được ăn món ăn do mẹ nấu...

Cho nên bọn họ mới có thể cảm thấy đồ ăn cô làm ra, mùi vị rất đặc biệt, rất ngon miệng đúng không?

Nghĩ đến đây, Lưu Diệp chợt động lòng, đúng vậy... Sao cô lại không nghĩ đến cái này chứ, từ khi còn rất nhỏ cô đã từng nghĩ tới việc trở thành đầu bếp, nhưng mẹ cô rất nhanh nói cho cô biết, đầu bếp trong khách sạn cao cấp đều là đàn ông, có rất ít phụ nữ có thể làm được vị trí đó.

Lúc ấy cô cũng rất buồn bực, không hiểu tại sao nhiều phụ nữ nấu ăn như vậy, ngược lại ở địa phương cao cấp lại chỉ có nam đầu bếp chứ.

Nhưng sau này chờ cô lớn hơn mới biết được, nấu ăn cần một thể lực nhất định, hơn nữa con gái một thân một mình xen lẫn trong phòng bếp toàn đàn ông cũng rất khó khăn...

Hơn nữa ba cô lại còn đã kích cô, nói loại địa phương đó căn bản không có vị trí của phụ nữ, phụ nữ chỉ thích hợp ở nhà nấu cơm mà thôi...

Cho nên từ đó về sau, cô liền chậm rãi buông giấc mộng kia xuống.

Nhưng bây giờ... Nếu cô không làm được công việc khác, như vậy... Giấc mộng đó, có phải có thể nhặt lên rồi hay không..

Hơn nữa ban đầu ba cô nói, phụ nữ chỉ thích hợp ở nhà làm món ăn gia đình, không trèo lên được nơi thanh nhã, nhưng bây giờ cái cô nhìn thấy lại khác.

Có lẽ đồ ăn mẹ làm không tính là gì, cũng không xinh đẹp bao nhiêu, nhưng... Đó cũng là thứ đơn giản nhất vừa miệng nhất, bất kể ăn bao nhiêu lần, ăn bao nhiêu bữa, đồ ăn mẹ làm vĩnh viễn sẽ không lạc hậu.

Bo.Cong.Anh~di,e,,n,da,n.l.e.qu.yd.on

Hiện tại, toàn bộ thế giới chỉ có cô là người từng ăn món ăn của mẹ...

Như vậy không phải chỉ cần cô khôi phục lại món ăn của mẹ như cũ, là có thể kiếm miếng cơm ăn rồi.

Chỉ ít sau khi có chút tay nghề ấy, mở một quán cơm nhỏ không lộ liễu, dù sao cũng tốt hơn là mỗi ngày đi xách giỏ quần áo.

Lưu Diệp vừa xuất hiện ý niệm này thì lập tức có động lực.

Hơn nữa cô vừa nói ra ý tưởng này, ngay cả Vũ Mị vẫn một mực khuyên cô không cần đổi nghề cũng ủng hộ cô.

Chỉ cần mọi người từng ăn đồ ăn cô làm ra thì đều cảm thấy người này có chút ý nghĩa, nấu ăn vừa không khoa trương vừa không qua loa, dù đồ ăn ăn vào trong miệng cũng không thể nói là rất ngon, nhưng lại đặc biệt dễ chịu, hương vị rất bình thản rất giản dị.

Có điều muốn làm đầu bếp cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, cô đã hỏi bọn Vũ Mị, những người đó đều nói muốn làm đầu bếp thì phải tham gia một cuộc thi, ngoại trừ những kiến thức cơ bản, còn phải nắm giữ kiến thức nhất định về nấu nướng.

Lưu Diệp liền muốn đi đăng ký một lớp học, chỉ là vừa hỏi thăm giá tiền, cô lập tức bị dọa sợ, giá tiền kia đối với cô mà nói quả thật giống như giá trên trời.

Cuối cùng cô nghĩ không thì bản thân tự học, chỉ là tự học cũng không phải là chuyện đơn giản, nếu muốn tìm tư liệu thì phải đi đến một chỗ tương tự như quán net, hoàn cảnh nơi đó không tốt không nói, thu phí cũng không rẻ.

Nhưng mà lúc nói chuyện phiếm với đám Vũ Mị, bọn họ chợt nhớ tới có một thư viện nào đó.

Sau đó Vũ Mị liền nói với cô: “Tiểu Tiểu à, ở bên cạnh ‘Thế giới phụ nữ’ có một thư viện công lập, xem như là di chỉ cổ đại có ý giữ lại, nghe nói vẫn là Hầu Gia đầu tư xây dựng, đồ vật bên trong đều là sản phẩm cổ điển làm từ giấy, học tập cũng không thể kiểm tra, chỉ có thể lật bằng tay, cho nên có rất ít người đến chỗ đó để học, đồ vật bên trong ngược lại đều miễn phí, nếu cậu không ngại lật giấy phiền toái, có thể đi xem một chút, nghe nói tài liệu nơi đó rất đủ.”

Lưu Diệp vừa nghe liền hưng phấn, ôi mẹ nó, thì ra ở thế giới này cô còn có thể nhìn thấy sách bằng giấy, cô không ngờ cái tên Hầu gia gì đó, lại có thể vĩ đại như vậy, cô thật sự vô cùng vui sướng, tuy nói thế giới kia của cô đã sớm thông dụng máy vi tính cứng nhắc, nhưng cô lớn như vậy, đồ đạc học tập, đều là sách bằng giấy, nói thật, bây giờ cho cô nhìn màn hình vi tính để học, còn không bằng cho cô một quyển sách.

Cho nên địa phương bắt lợi với người khác, ngược lại trở thành ưu thế với cô.

Cô vội vàng bỏ công việc ở phòng giặt quần áo vào ban ngày, một lòng chuẩn bị cuộc thi đầu bếp lần thứ nhất, nghe nói chỉ cần thi đậu cái đó, là có thể hưởng thụ khoản tiền trợ cấp học tập của quốc gia, từ đó tiến vào giai đoạn học tập tiếp theo.

Cho nên loại cuộc thi sơ cấp này, cô nhất định phải toàn lực ứng phó!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Lưu Diệp hết sức phấn khởi tìm tới, quả nhiên ở bên cạnh “Phụ nữ thế giới” tìm thấy một tòa nhà tầm thường, cũng không phải nói chỗ đó nhỏ, ngược lại chỗ đó thật sự rất lớn, chỉ là tòa nhà này nhìn qua tối như mực, một chút cảm giác thẩm mỹ cũng không có, hình dáng trông giống như một chữ điền* thật lớn.

*Chữ điền: 典

Vào bên trong thì lại càng vắng vẻ thê lương, ngoại trừ một cụ già trông cửa, thì cô cũng không nhìn thấy người nào khác.

Chẳng qua đúng như bọn Vũ Mị nói, tất cả thiết bị ở nơi này đều miễn phí, hơn nữa cũng không cần phải làm thủ tục gì.

Chỉ là quá lạnh lẽo buồn tẻ, bên trong trống không, có chút cực kỳ cẩn thận.

Giá sách lại càng thêm cao, cô ngửa đầu nhìn một chút, trên giá sách rất cao bày từng dãy sách thật dày.

Đen nghìn nghịt làm cô cũng cảm thấy sắp hít thở không thông rồi.

Cô nhanh chóng giữ vững tinh thần, đứng đó tự tìm kiếm từng quyển sách một: “Nấu nướng nấu nướng...”

Song rất nhanh cô phát hiện mình nghĩ sai rồi, ở đây có quá nhiều sách, căn bản không phải dựa vào chữ cái để tìm kiếm, mà là phân theo khu vực, gì mà khoa học xã hội, còn có những thứ ứng dụng.

Chỉ là lúc tìm kiếm sách, thật sự hơi có cảm giác đang ở thư viện của đại học.

Dần dần cô cũng bình tĩnh lại, ở đây không có ai, cô không phải sợ nhất sự không thành mà xui xẻo thành quý, cũng không phải đồ vô dụng có chỉ số IQ thấp đến đáng thương. Lưu Diệp cô phải cố gắng học tập hấp thu kiến thức, cô hít sâu một cái, nỗ lực tìm kiếm...

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Cô tìm được một quyển sách về nấu nướng, ngồi đọc bên cửa sổ nơi có ánh mặt trời.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, từ lúc đi đến thế giới này, trong đầu cô vẫn luôn kéo căng như dây cung, không dám buông lỏng một chút nào.

Nhưng lúc này cô lại ngẩn ngơ suy nghĩ, chỗ này rất giống trường đại học trước kia của cô, mấy chuyện khi còn học đại học, phù quang lục ảnh từng chuyện xẹt qua đầu của cô...

Đi dạo phố với bạn cùng phòng, bạn bè thân thiết nhất, mọi người cùng nhau xem ti vi đọc tiểu thuyết, tán gẫu về mỹ phẩm quần áo...

Giờ giải lao muốn đi WC cũng sẽ ới nhau một tiếng, mặc dù rất nhiều nam sinh đều phi nhỏ nói đúng là đồ con gái...

Nhưng đó đã là thói quen cuộc sống từ nhỏ của cô, một đám con gái chẳng khác gì một đàn vịt, còn có những mỹ vị ngọt ngào của tiệm bánh ngọt, gấu bông lông xù...

Cô cuối cùng cũng hơi hiểu được cảm giác của đám đàn ông kia rồi.

Trong lúc vô tình bọn họ đều mất đi một phần sinh mệnh, còn đối với cô mà nói, phụ nữ không chỉ là cùng giới tính, vẫn có thể cười đùa nằm trên giường nói chuyện trời đất với bạn bè tri kỷ...

Cô cũng trong lúc vô tình thiếu sót bộ phận kia...

Cô đang thất thần, thì giống như bị ảo giác, cô liền nghe được tiếng lật sách truyền đến từ sau lưng, trong nháy mắt cả người cô bị chấn động.

Có người vào đây?!

Cũng đang đọc sách giống cô à?

Cô theo bản năng quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhưng sau lưng cũng không có ai, chỉ có hàng lang trống trơn, hai bên bày từng dãy giá sách, kéo dài về một hướng khác.

Ngoại trừ chỗ cô đang ngồi, những nơi khác đều rất tối, cô chợt cảm thấy da đầu tê dại.

Toàn bộ cảnh tượng đều như trong một bộ phim kinh dị, hơn nữa loại kiến trúc kiểu này, rất dễ làm cô liên tưởng đến bộ phim Vampire mà cô xem mấy năm trước...

Hơn nữa rất nhanh cô lại nghe thấy tiếng động, hình như có người đang dịch chuyển vị trí quyền sách...

Cô cả người cứng ngắc ló đầu ra, nghiêng cổ nhìn về nơi xa hơn.

Loáng thoáng giống như thật sự có một bóng dáng không cao như vậy, nhìn thân hình dường như là một đứa bé choai choai, thân hình gầy yếu không biết ôm cái gì trong ngực đang đi sang bên kia.

Bo.Cong.Anh~di,e,,n,da,n.l.e.qu.yd.on

Không biết có phải đối phương đã nhận ra ánh mắt của cô, hay là thế nào, đứa bé kia từ từ quay đầu, ánh đèn mờ nhạt chiếu lên một gương mặt có thể nói là kinh điển.

Nhưng cô cũng không cảm thấy xinh xắn, chỉ cảm thấy ánh mắt đứa bé kia lạnh lẽo đến thấu xương.

Hơn nữa làn da trên mặt hẳn quá tái nhợt, một chút xú huyết sắc cũng không có, hơn nữa cặp mắt kia, vốn không giống như loài người nên có!

Cô sợ hãi a một tiếng, nhanh chóng ngồi lại trên ghế, nhịp tim cũng đập thành thịch.

Hơn nửa ngày sau thần trí của cô mới trở lại bình thường, chợt mạnh dạn bước ra chỗ hành lang, lúc thò đầu ra nhìn, chỉ thấy trên hành lang đã sớm trống rỗng rồi.

Cô cũng không có gan đi tìm người, đứng đó sợ hãi do dự một lát, càng nghĩ càng sợ, nhà cô có mấy đứa em họ mười mấy tuổi, cũng không có bé trai nào lại có ánh mắt ấy, hơn nữa lại liên tưởng đến sắc mặt tái nhợt của đối phương, còn có mái tóc màu bạc quý dị...

Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, liền đi về phía cửa thư viện.

Chỉ là chờ khi đi ra tới cửa, rốt cuộc thì cô không chống cự nổi tò mò trong lòng, hỏi cụ già giữ cửa: “Ông ơi... Bên trong thư viện này có một bé trai có mái tóc màu bạc à?”

“Hả?! Hả?!” Người coi cửa kia lấy tay che vành tai, một bộ dáng vẻ cô đang nói cái gì, tôi không nghe được.

Lưu Diệp lại kêu hai tiếng, kết quả người giữ cửa vẫn che vành tai như cũ, một bộ không nghe được cái gì.

Lần này Lưu Diệp càng cảm thấy rợn cả tóc gáy, không phải chứ?!

Chẳng lẽ chỗ này thật sự có mờ ám!?

Cho nên chờ khi trở về, cô không nói hai lời hỏi thăm các đồng nghiệp: “Mẹ nó, cái thư viện già như vậy rồi, bên trong không phải tin đồn quỷ ám chứ?”

“Quỷ ám?” Đám Vũ Mị mang nét mặt quỷ ám là cái gì nhìn cô.

Cô run run rẩy rẩy thuật lại: “Chính là quỷ đó? Tóc màu bạc, nhìn rất đáng sợ...”

Mọi người đều nở nụ cười, nhìn cô như thấy một đứa ngốc.

“Nào có quỷ gì chứ? Cậu thật sự xem mình là phụ nữ à...”

Lưu Diệp buồn bực suy nghĩ một lát mới nhớ tới, cũng đúng, đối với những người này mà nói kiếp sau đã không còn quan hệ gì với mấy cô hồn dã quỷ kia rồi, đều là tái tạo gen.

Cô cũng liền thờ dài.

Thấy mọi người cười đáng vẻ của cô, Lưu Diệp cũng cảm thấy bản thân như đang biểu diễn rakugo* vậy.

*Rakugo: Là một loại hình nghệ thuật giải trí truyền thống của Nhật Bản, chỉ có một người diễn duy nhất. Người biểu diễn sẽ ngồi trên một chiếc đệm, hướng mặt về phía khán giả, sử dụng đạo cụ đơn giản là một chiếc quạt giấy và một chiếc khăn tay để kể các câu chuyện theo phong cách hài hước và dí dỏm

Ngược lại đám Vũ Mị tựa như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên nói đến một tin đồn, “Chẳng qua nghe nói người của mấy gia tộc lớn ngược lại thỉnh thoảng sẽ đến thư viện.”

“Đúng là có ý kiến như vậy, nói lúc bọn họ sống lại cũng sẽ cất giữ một chút trí nhớ của kiếp trước, cho nên trên đời này nếu còn có người giữ thói quen

đọc sách giấy, cũng chính là bọn họ, nhớ lúc ta đến trường nhiều lần đứng chờ ở đó, muốn xem những người đó đến cùng có hình dạng gì một chút... Nhưng mà không một ai trong chúng ta từng thấy được, đoán chừng cũng là mọi người mù quảng truyền ra mà thôi...”

Lưu Diệp cũng để vào trong lòng một chút, không nhìn được ở đó nghĩ, đứa bé kia không phải là một nhân vật lớn tài ba chứ?

Với cái biểu cảm kia, vừa nhìn đã biết tuyệt đối không phải một đứa bé bình thường, cho nên mình gặp không phải là ma quỷ gì, mà là người của những đại gia tộc kia?!

Lần này Lưu Diệp cũng có chút do dự, không phải quý, cô cũng không phải sợ như vậy, cũng có lá gan đi học tập rồi, nhưng...

Nếu như đối phương là một người rất lợi hại, không phải mình tùy tiện nói mấy câu thì sẽ bị vạch trần chứ?

Song do dự không quá vài giây, cô cũng cảm thấy bản thân suy nghĩ quá nhiều, không phải bọn Vũ Mị cố ý đứng chờ à, bọn họ cũng không chờ được, đã nói lên người của những đại gia tộc kia đều có ý tránh người.

Bo.Cong.Anh~di,e,,n,da,n.l.e.qu.yd.on

Đoán chừng cô đi, những người đó cũng sẽ chủ động tránh đi.

Nghĩ như vậy, Lưu Diệp lại nổi dậy ý niệm đến thư viện.

Có điều lúc đến lần nữa, cô cũng thêm một phần lưu ý, nghĩ nếu có cái gì, thì nhanh chóng né tránh.

Giống như đã hẹn nhầm với đối phương, cô đi nhiều lần, cũng không có lần nào nhìn thấy người thiếu niên kia nữa, dần dần Lưu Diệp cũng yên lòng, mỗi ngày đều đúng giờ chạy tới thư viện học tập.

Có điều chỉ học lý thuyết thôi chưa đủ, nhưng dù sao cũng có đám Vũ Mị mỗi ngày thúc giục cô nấu ăn, Lưu Diệp cũng yên tâm thoải mái dùng vật liệu bọn Vũ Mị mua bắt đầu luyện tay.

Dần dần lúc cô đến thư viện cũng mang theo một chút thức ăn mình làm, gần đây ở thư viện vẫn luôn ăn bánh mì quả thật làm cô muốn nôn luôn rồi.

Kết quả ngày đó cô mới vừa đi chọn sách trở lại, thì phát hiện hộp cơm mình để trên bàn không thấy đâu nữa.

Ban đầu cô còn tưởng rằng mình tìm nhầm bàn rồi cơ, nhưng rõ ràng sách đều ở đây mà, đang mở tới trang nào cũng không có biến hóa.

Lần này cô bị dọa sợ rồi, hơn nữa đợi cô lúc đi, hộp cơm cô cho là biến mất không thấy tìm hơi lại tìm được, đang hoàn hảo không chút hư tổn đặt trên một cái bàn ở lối vào, chẳng qua thức ăn bên trong còn chút nào, còn được cọ rửa sạch sẽ bóng loáng.

Đây là tình huống gì vậy?!

Cô có chút buồn bực, chẳng lẽ có người trộm hộp cơm của cô để ăn?!

Vấn đề là hộp cơm này cô đã ăn được một nửa rồi mà!

Tên trộm này thật đúng là không để ý gì cả...

Lưu Diệp nghĩ mãi không xong, chờ khi trở lại, liền lại mang theo một hộp cơm, lần này cô cố ý làm bộ đi chọn sách, có điều cô cũng không nghĩ bản thân có thể bắt được tên trộm kia, dù sao người bình thường cũng sẽ không ngu ngốc tiếp tục làm chuyện đó một lần nữa.

Kết quả đợi khi cô nhanh chóng trở về, thật đúng là bắt được tên trộm kia.

Hơn nữa cái kẻ trộm ngu ngốc kia không phải ai khác, chính là tiểu shota cô tưởng là quý đó.

Nhìn cũng là bộ dạng mười một mười hai tuổi, dưới loại tình huống trước đó, cô cũng sợ không dám nhìn kỹ.

Bây giờ nhìn rõ ràng, cô mới phát hiện sắc mặt đứa bé này rất tái nhợt, chẳng qua nếu cẩn thận nhìn kỹ, thì thấy màu da trên mặt đứa bé này không đều, tựa như một gương mặt âm dương.

Trước đó cô thấy, còn tưởng rằng nơi màu sắc không đều là do ánh đèn chiếu vào, lúc này cô mới phát hiện, mặt của tên tiểu tử này giống như bị bệnh lang ben vậy...

Đối phương hiển nhiên lại càng hoảng sợ, nắm hộp cơm trong tay thật chặt, khóe miệng còn sót lại một vài hạt cơm.

Rõ ràng gương mặt xinh đẹp như vậy, nhưng bởi vì miệng ăn quá nhiều mà phồng lên.

Lưu Diệp có chút không biết làm sao, nếu là người lớn thì cô khẳng định trực tiếp mắng mỏ rồi, nhưng mà đối với phương chỉ là đứa bé, nhìn lại cách ăn kia, giống như đứa nhỏ này đã đói bụng rất nhiều ngày rồi.

Cô cũng dụi giọng lại, nếu cơm đã bị người ăn, cô cũng làm người tốt thì làm đến cùng, cô giống như đồ dành trẻ con, cái người xuống cười nói: “À... Không sao, em ăn đi, đừng sợ...”

Đứa bé kia chần chờ một lúc, hình như còn đang xác nhận rốt cuộc cô có ác ý hay không.

Ánh mắt nhìn về phía cô, sắc bén giống như có thể xuyên thấu lòng người.

Lưu Diệp không phải người có tính công kích, ánh mắt của cô rất thuần khiết lương thiện, một chút ác ý cũng không có.

Cho nên rất nhanh đứa bé này cũng không do dự nữa, ăn từng miếng từng miếng.

Nhìn cách ăn của tên sói đói này, làm cho Lưu Diệp sợ hết hồn.

Quả nhiên là đói nóng này mới có thể trộm hộp cơm của cô.

Lưu Diệp thừa dịp cậu ăn cơm, không nhìn được đánh giá đứa bé này từ trên xuống dưới, quần áo giặt đến trắng bạch, còn có giày dưới chân đã lộ ra đầu ngón chân, ngẩng đầu lên nhìn bộ dáng nhếch nhác ăn hết mấy hạt cơm cuối cùng...

Người này... Không phải là... Đứa trẻ lang thang chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Lần đầu Lưu Diệp tiếp xúc với trẻ em của thế giới này, cô cũng không biết nên nói cái gì, ngoại trừ cảm thấy đối phương cổ cổ quái quái ra, cảm giác đứa bé này cho cô, chính là đặc biệt chín chắn, quả thật có chút không giống với đứa bé mười mấy tuổi.

Hơn nữa đối phương cũng không giải thích tại sao lại phải ăn vụng đồ ăn của cô.

Vị trí của Lưu Diệp gần sát cửa sổ, đứa bé kia giống như cố ý muốn tránh ánh mặt trời, ngồi trong một góc bí ẩn, nếu không phải ánh mắt Lưu Diệp vẫn dõi theo đứa bé này, quả thật cũng sẽ cảm thấy cái thứ đang chuyển động kia không phải là người mà là u linh vậy.

Màu da không đều, còn có con ngươi dường như là màu hồng nhàn nhạt.

Mặc dù màu sắc trên mặt không đều, nhưng đôi tay đang lật sách kia lại đều là màu trắng.

Lưu Diệp không tốt vẫn nhìn chăm chăm quan sát đối phương, nhìn dáng vẻ cẩn thận dè dặt của đối phương, lại tràn đầy cảnh giác, cô cũng thu hồi ánh mắt.

Chỉ là bụng mình vẫn còn đói, học tập một lát, bụng của cô liền không chịu thua kém kêu lên òng ọc.

Đứa bé ngồi ở trong góc, sau khi nghe thấy tiếng bụng cô kêu, nhanh chóng nhỏ giọng, mang theo áy náy nói: “Thật xin lỗi... Ăn hết cơm trưa của chị rồi...”

“Không có gì.” Lưu Diệp không ngờ đối phương vẫn rất lễ phép, thấy đối phương chủ động nói với mình, lòng hiếu kỳ của cô nổi lên, không nhịn được liền thử hỏi một câu: “Chị em...”

Chẳng qua vừa nói xong cô liền biết mình lỡ lời, cái thế giới này ở đâu ra cha với mẹ chứ, cô vội vàng nuốt cái chữ mẹ đó xuống, sửa miệng thành: “Người nuôi dưỡng em đâu...”

Đứa bé kia có rất ít biểu cảm, lúc nói chuyện cũng không ngẩng đầu nhìn Lưu Diệp, im lặng chốc lát mới trả lời: “Tôi là đứa trẻ nuôi dưỡng trong lâu.”

Bởi vì không hiểu những thứ đó là gì, Lưu Diệp cũng không dám hỏi nhiều, chỉ là nhà nuôi dưỡng... Hẳn không phải là chỗ thu nhận người nghèo trước khi trưởng thành mà Vũ Mị đã từng đề cập tới chứ... Hoàn cảnh bên trong rất ác liệt, bởi vì bên trên chu cấp lương thực rất ngặt nghèo, những đứa bé đó thường xuyên ăn không đủ no...

Chỉ là gương mặt của tiểu shota này quá xuất sắc, trong lòng Lưu Diệp khó tránh khỏi cảm thấy kỳ quái, thế giới này vẫn dựa vào gương mặt để phân chia người giàu người nghèo, đáng đáp tiêu chuẩn giống như đứa bé này, cô thấy không phải là cự phú thì cũng là phú hào chứ?!

Cho nên đợi khi cô trở lại tiệm, thừa dịp mọi người nghỉ ngơi, cô cũng liền nói chút chuyện cô đã chứng kiến vào ban ngày cho bọn Vũ Mị.

Những đồng nghiệp kia nhanh chóng nói cho cô biết: “Cái đó à, cũng không phải bệnh gì, mà là khi tái tạo gen xuất hiện vấn đề, nhưng mà nếu đáng đáp

nó tốt như vậy, đoán chừng là người có tiền sống lại, chỉ là bởi vì gen có chỗ thiếu sót cho nên mới bị ném đến khu đường dục thôi.”

Lời nói phía trước Luru Diệp còn có thể hiểu, phía sau thì cô có chút choáng váng, cái gì gọi là người có tiền sống lại... Sau đó vứt bỏ... Đây là có ý gì vậy?!

Dù sao tất cả mọi người đều quen với bộ dáng cái rầm cũng không hiểu của Luru Diệp, ở đó vừa bát quái vừa giải thích cho cô: “Tái tạo gen cũng không phải một lần chỉ có thể clone một người, mặc dù trên luật pháp quy định chỉ có thể tiến hành một lần, hơn nữa còn là duy nhất, nhưng những quy định này cũng chỉ hạn chế đối với dân chúng bình thường, những người đặc quyền kia, rất nhiều người vẫn còn sống, liền bắt đầu clone, nghe nói người trong mấy gia tộc lớn, còn có thể xem chính bản thân sống lại như người thừa kế mà đường dục, chỉ là dù cùng một gen, cũng không có nghĩa đối phương sẽ có suy nghĩ giống mình, vì vậy những vụ án người sống lại bị người mang gen nguyên thủy giết chết cũng không phải chưa từng có, còn người sống lại có chỗ thiếu hụt, nghe nói không phải bí mật giết chết thì là ném tới khu đường dục... Người mà cậu nói đến nếu không phải mắc chứng bạch tạng thì có lẽ đã sớm bị giết rồi, bởi vì chỗ thiếu sót kia quá rõ ràng, chắc chắn sẽ không ảnh hưởng tới địa vị của người sống lại ưu tú, cho nên liền bị ném tới khu đường dục tự sinh tự diệt, dù sao người trong khu đường dục đều là người nghèo.”

di.e.n.d.a.n.le.q.uy.d..o.n~Bồ. CôngAnh

Luru Diệp thật sự bị xoay đến chóng mặt, cô cau mày suy nghĩ hồi lâu cũng cảm thấy chuyện này quá thần kỳ rồi.

Cho nên nói đứa bé kia cũng là một nhân vật lớn sống lại, chỉ bởi vì có chỗ thiếu sót nên mới bị vứt bỏ?!

Nói như vậy đứa bé kia cũng rất đáng thương, bởi vì có lẽ tên cô cùng loại gen giống như mình đang ở một chỗ nào đó được nhậu nhẹt ăn ngon, ngược lại tiểu tử này vừa nhìn đã biết là dinh dưỡng không đầy đủ.

Hơn nữa cô cũng không hiểu được loại lựa chọn gen này, người ưu tú có gen của chính mình là có thể kế thừa, có chỗ thiếu hụt, cho dù là do gen của bản thân clone ra, cũng sẽ bị vứt bỏ, loại phương thức này cũng quá tàn nhẫn, dù là clone không giống với việc hoài thai mười tháng, nhưng chung quy cũng là một sinh mệnh mà.

Luru Diệp cũng không phải có lòng đồng cảm bao nhiêu, song gặp phải chuyện như vậy, lúc lại mang cơm đi thư viện, thuận tiện mang thêm một hộp cho đứa bé kia, cũng không mất cái gì.

Dần dần có lẽ là ăn nhiều đồ ăn Luru Diệp mang, lúc đứa bé kia đối mặt với Luru Diệp, không còn đáng vẻ phòng bị nữa.

Thật ra trước kia Luru Diệp không thể nào thích nổi mấy đứa bé choai choai như này, em họ nhà cô, cô vẫn luôn cảm thấy phiền, thế nhưng đứa bé này không giống, cậu rất yên lặng, cũng rất lễ phép.

Dần dần Luru Diệp thân quen với đứa bé này, biết được đứa bé này đang ở trong khu đường dục gần đó, có điều tên tiểu tử này cũng không biết mình tên là gì, lớn như vậy, cậu có chỉ có một số hiệu 237.

Luru Diệp liền gọi cậu là 237 hai ngày, chỉ là mỗi lần gọi người bằng một con số cô đều cảm thấy kỳ cục, cuối cùng cô nghĩ tới 37 (tam thất) trong số 237 không phải là một vị thuốc trong thế giới của cô ư, liền gọi là Điền Thất*, cô cũng hỏi đứa bé kia có muốn sửa tên thành Điền Thất hay không.

*Điền thất hay tam thất: Là một loại thuốc có vị ngọt, hơi đắng, tính ôn, không độc. Có tác dụng thúc đẩy khí huyết lưu thông, giảm đau nhức, cầm máu, tam máu bầm, làm tan, xếp hết sưng phù, trừ độc rắn cắn, cọp vồ...

Cô nhớ Điền Thất hình như là một loại dược liệu rất tốt, ít nhất thuốc mỡ Điền Thất gì đó, cô đều từng dùng.

Đứa bé kia ngược lại không nói gì, không thấy phản ứng vui mừng cũng không tỏ vẻ không thích.

Luru Diệp thử gọi mấy lần, đứa bé kia cũng đều đáp lời, sau đó Luru Diệp cũng liền cứ gọi như vậy.

Thình thoảng lúc Luru Diệp nhủ chặt chân mày đọc sách, đứa bé kia còn có thể tới giúp đỡ giải thích mấy câu cho Luru Diệp.

Lúc này Luru Diệp mới phát hiện chỉ số IQ của Điền Thất cao kinh người, quả thật giống như đã đọc qua là không quên được.

Hơn nữa tốc độ tìm được sách rất nhanh, trước đó mỗi lần cô tìm sách đều chẳng khác nào mò kim đáy biển, cho dù có mục lục, nhưng sách thật sự quá nhiều, những năm gần đây thư viện không có nhân viên công tác quản lý, rất nhiều sách đều để lung tung.

Có Điền Thất ở đây, cô cần gì, chỉ cần nói một tiếng với đứa bé này, rất nhanh Điền Thất đã tìm được giúp cô.

Việc này làm Luru Diệp càng phải mang cơm cho Điền Thất.

Chính là đứa bé này rất yên lặng, ít nói, phần lớn thời gian đều là đáng vẻ mặt không cảm xúc.

Thình thoảng khi thấy ánh đèn còn có thể không thoải mái nhắm mắt lại.

Luru Diệp cũng tò mò hỏi thăm: “Màu da của em là xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhìn giống như lang ben, nhưng màu sắc con người của cậu lại giống như triệu chứng bạch tạng.

“Gần đây tôi có uống thuốc trị liệu bệnh bạch tạng, thuốc mới phát minh, cần thân thể con người làm thí nghiệm, tôi liền đăng ký.” Về mặt Điền Thất thân nhiên.

Lưu Diệp hạ một tiếng, còn tưởng rằng mình nghĩ sai rồi chứ, ở đó không tin hỏi: “Thí nghiệm? Đây là trị liệu miễn phí à, phúc lợi chính phủ dành cho người nghèo?”

Cô vừa nói vừa nghĩ, Điền Thất nhỏ như vậy, không thể nào bị gọi đi làm thí nghiệm chứ? Như vậy thì quá vô nhân đạo rồi.

Kết quả Điền Thất nhanh chóng trả lời: “Là thí nghiệm, tôi ký một hiệp nghị, loại thí nghiệm này có thể dẫn tới xuất huyết bên trong và rối loạn nội tiết, gánh nặng của thận cũng sẽ gia tăng... Trước mắt tôi là người có kết quả thí nghiệm tốt nhất, đã có một phần làn da khôi phục lại bình thường rồi...”

đi.e.n.d.a.n.l.e.q.uy.d..o.n~Bồ. CôngAnh

“Ồi mẹ nó!!!” Lưu Diệp cũng nóng nảy, ở đó sốt ruột nói: “Nhưng vậy cũng quá nguy hiểm, em còn làm loại thí nghiệm này làm gì?”

“Nhưng cũng cho phép có thể trị liệu cho tôi.” Về mặt Điền Thất thân nhiên, về mặt kia hề giống một đứa bé chút nào, “Tôi muốn thử được đứng dưới ánh mặt trời.”

Lưu Diệp hết ý kiến, không biết là chỉ có Điền Thất trưởng thành sớm như vậy, hay đứa bé nào của thế giới này cũng trưởng thành sớm, cô nhớ tới mấy đứa nhỏ bị dùng vòi nước để tắm trong nhà nuôi trẻ.

Nuôi dưỡng một đứa bé như vậy đoán chừng trong lòng đều có chút vấn đề.

Cô cũng chỉ có thể thở dài, chờ khi hơi trẻ một chút, cô khó được đi nhiều hai bước muốn xem chỗ Điền Thất ở.

Dù sao khi nghe đám Vũ Mị nói chuyện trong nhà dưỡng dục, lần nào cô cũng không dám nói chen vào, chỉ sợ bị lộ, bây giờ một mặt là muốn nhìn hoàn cảnh của Điền Thất một chút, mặt khác cô cũng muốn tìm hiểu tình huống, tránh cho về sau người khác hỏi mình chuyện nhà dưỡng dục, mình lại không nói được gì.

Nhưng chờ sau khi Lưu Diệp đến đó, dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị bộ dáng kia dọa sợ.

Cái thứ được xếp chằng chịt như ma trận kia là chỗ ngủ của mọi người, hơn nữa không có cả tấm phản gỗ, chỉ có từng chiếc chiếu xếp trông như mấy tấm ni lông, và đồng ga giường lộn xộn tạp thất loạn bát tán ra mùi hôi.

Những thứ khác cũng chỉ có vòi nước, nơi này chỉ cung cấp một chỗ tránh mưa, ngay cả giữ ấm cũng không quan tâm tới.

Lưu Diệp rốt cuộc hiểu rõ, tại sao những người nghèo mà cô tiếp xúc được kia, không phải Vũ Mị một lòng muốn phát đạt, thì là có chút tính toán chi li, ngoài việc lớn lên có hình dáng bên ngoài là đàn ông, thì không có chỗ nào giống đàn ông.

Ở nơi này phát hiện khắp nơi đều là đứa trẻ như vậy, cô vừa mới tiến vào đã nghe thấy các loại lời nói khó nghe, còn có vài cuộc cãi vã.

Những đứa trẻ kia nhìn qua một chút xú ngây thơ chất phác cũng không có, người người đều giống như những tên lưu manh nhỏ.

Nhìn ra được Điền Thất bị bắt nạt, gần sát chỗ cậu ngủ là một cái ao, chỗ đó vừa ướt vừa lạnh, mặt đất cũng ẩm ướt.

Lưu Diệp thật sự không đành lòng nhìn.

Trẻ con lớn lên trong môi trường này, tố chất có thể cao lên được mới là kỳ tích đấy.

Nghĩ như vậy, cậu bé Điền Thất kia ngược lại thật sự là một ngoại lệ.

Mặc dù cũng sẽ ăn vụng hộp cơm của cô, tuy nhiên lại lễ phép đến mức làm người thương tiếc.

Từ đó Lưu Diệp lại đối tốt với Điền Thất hơn một chút, thỉnh thoảng lại còn mang cho Điền Thất một ít thức ăn đặc sắc cô làm, để cho cậu đánh giá giúp.

Hơn nữa tiếp xúc nhiều hơn, Lưu Diệp cũng phát hiện đứa bé này rất không tầm thường.

Chuyện khác thì cũng thôi đi, trên phương diện nấu nướng, cô có chỗ không rõ, Điền Thất cũng có thể giải đáp hết.

Ban đầu cô còn tưởng là do cô hỏi vấn đề đơn giản quá, nhưng có một ngày cô hỏi đám Vũ Mị một vấn đề giống như vậy, lại phát hiện không ai có thể trả lời được.

Đến lúc này Lưu Diệp mới chú ý đến, kiến thức của đứa bé này rất rộng, đoán chừng chắc do đứa nhỏ này mắc bệnh bạch tạng, không thể ra bên ngoài chơi, liền ngâm mình ở trong thư viện, cho nên bắt tri bắt giác mà đứa trẻ này học được rất nhiều rất nhiều thứ.

Ngày đó Lưu Diệp học được một đoạn, nghĩ phải nghỉ ngơi đầu óc một lát, thấy Điền Thất cũng ngừng đầu lên, cô hiếm khi ngồi buồn chuyện với Điền Thất, gần đây bọn họ không nói chuyện về nấu nướng thì cũng tán gẫu về đồ ăn, lúc này Lưu Diệp không nhịn được nổi lên lòng bất quái.

Ở đó cẩn thận dè dặt hỏi: “Điền Thất à, chắc em biết thân thể của mình chứ? Lại nói có loại khả năng này không, chính là người có gien giống em, một khi xảy ra vấn đề gì, em có thể trở về, sau đó trở thành người thừa kế đó...”

Bởi vì máu chó trên TV không phải diễn như vậy ư, anh em song sinh, một người bị đuổi khỏi gia tộc, sau bao nhiêu năm sau, người vốn nên thừa kế gia nghiệp lại có vấn đề, lúc này sẽ phải tìm một người khác, cho nên giống như Điền Thất vậy, có lẽ cũng có thể xảy ra chuyện bán thịt từ trên trời rơi xuống...

Quả nhiên về mặt Điền Thất dừng một chút, nhưng cậu nhanh chóng trả lời: “Sẽ không.”

Giống như muốn chứng thật lời nói của mình, Điền Thất vén ống tay áo lên, lộ ra cánh tay.

Trên cánh tay lộ rõ một con số, hiển nhiên con số này là bị ai đó in dấu vào.

Nét mặt Điền Thất bình tĩnh nói cho Luru Diệp: “Đây là số thứ tự ra đời của tôi.”

Trong mắt cậu có một loại cảm xúc, không phải bị phẫn cũng không phải là đau thương, cậu chỉ cực kì bình tĩnh trần thuật.

“Một người cung cấp gien có thể chế tạo ra 1613 người tái sinh, thà rằng bỏ đi hơn 1600 sinh mạng cũng muốn chọn lựa một người thừa kế ưu tú... Loại chuyện đó thật sự không thể xảy ra.”

Giống như muốn nhắc nhở chính mình, giọng nói của cậu trầm xuống, nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ là tàn thứ phẩm”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Luru Diệp rất chăm chỉ chuẩn bị cuộc thi, ban đầu còn là vì cuộc thi mới học, sau đó lại thật sự học đến nghiện rồi.

Dần dần đối với các loại phương pháp nấu nướng đều bắt đầu thành thạo, có điều cô vẫn cảm thấy món ăn ngon nhất là phải giữ lại hương vị nguyên thủy, dùng nguyên liệu đơn giản nhất nấu lên những món đó.

Cũng bởi vì gần tới cuộc thi nên cô càng chăm chỉ học tập, hơn nữa cô ở cùng Điền Thất đã lâu, mỗi lần thấy đứa bé kia, đều luôn cảm thấy dường như đứa trẻ đó rất cô độc, trong lòng cũng muốn ở cùng bé đáng thương này nhiều hơn, cho nên chờ lúc trở về thì trời đã tối rồi.

Kết quả đi đêm nhiều, không để ý thì đã gặp phải cướp đường rồi.

Lúc bị người tóm tóc, cô thiếu chút nữa là bị hù chết.

Nhất là khi mấy người về ngoài thôn bị đang nhìn cô từ trên xuống dưới.

Cô bị dọa sợ ba hồn bay mất hai, theo bản năng ôm lấy bộ ngực.

Kết quả đối phương chỉ mạnh mẽ kéo cô tới một chỗ khuất, dùng dao nhỏ đâm vào bụng của cô, uy hiếp: “Nhanh, móc hết tiền ra đây.”

Trong nháy mắt Luru Diệp có một loại cảm giác lệ nóng doanh tròng, cô còn tưởng mấy tên này định cướp sắc chứ, bây giờ cô mới phản ứng được, tất cả mọi người đều trong thế giới đàn ông, có tên cướp nào lại rảnh rỗi không có việc gì làm đến mức đi cướp sắc chứ.

Nhưng mà sau khi cô móc ví ra, đối phương vừa nhìn thấy số tiền trong đó thì bị chọc tức, ở đó hầm hừ mắng cô: “Chỉ có ngàn ấy tiền, con mẹ nó, mà còn nghèo hơn cả tao, vậy mà còn dám lác lư trên đường...”

Luru Diệp thật sự không biết nói gì cho tốt... Cô là nghèo tự nhiên không thể chữa được đâu...

Chờ lúc trở về cô liền than thở, vốn đã nghèo, bây giờ ví tiền còn bị cướp mất, tiền cũng không mất bao nhiêu, nhưng vấn đề là ví tiền còn đáng giá hơn cả số tiền trong đấy nữa... Hơn nữa tìm được cái ví nữ tính như vậy cũng đâu có dễ...

Thật là đã rách lại còn nát, vốn đã nghèo bây giờ lại càng nghèo rách hơn rồi.

Ngược lại bọn Vũ Mị vừa nhìn dáng vẻ chán chường này của cô, nhất định muốn kéo cô đi giải sầu, gần đây cô một lòng một dạ học tập, quả thật một chút thời gian nhàn rỗi cũng không có.

Luru Diệp cũng vô cùng buồn bực, liền đi theo.

Cô còn tưởng rằng bọn họ muốn dẫn mình đi dạo phố chứ, kết quả đến lúc đó cô mới phát hiện ra mình bị lừa, căn bản những người này không phải đi trung tâm thương mại gì đó, mà là đến sân quyền anh*.

*Quyền anh: còn gọi là đấm bốc, boxing là môn võ và thể thao đối kháng giữa hai người xuất phát từ phương Tây, sử dụng cú đấm kết hợp với di chuyển chân, đầu và thân mình.

Trước kia cô cũng nghe bọn Vũ Mị nói qua, nói sân quyền anh dưới lòng đất này đủ loại máu tanh kinh khủng, mỗi tuần đều có quyền thủ bị đánh đến chết, hơn nữa khoản cược bên trong cao kinh người, mỗi lần bọn họ đi đều phải chặn một phen.

d..i.e.n.d.à.nl..ê.q.u.ý.đ.ôn~Bồ~Công~Anh

Lưu Diệp phát hiện bất kể đấm Vũ Mị biểu hiện giống như phụ nữ cỡ nào, nhưng phần tử khát máu trong cơ thể vẫn không thay đổi được, rõ ràng là cảnh tượng dọa người như vậy, bọn họ lại vẫn có thể kích động không gì sánh kịp ở đó gào thét trầm trồ khen ngợi.

Cô lại sợ như con gà con, mắt cũng không dám mở ra.

Chính là đang nhắm mắt bị người đẩy tới đẩy lui, bỗng nhiên cả đại sảnh giống như bị cái gì đó dập tắt nhiệt độ, đột nhiên yên tĩnh lại.

Cô không biết xảy ra chuyện gì, mờ mịt mờ mắt, ngay sau đó cô liền nhìn thấy không biết từ lúc nào trên võ đài đã có một người đứng lên.

Thân hình người nọ nhìn cũng không phải cao lớn, nửa thân trên trần trụi, tuy rằng cơ bắp trên người cuộn cuộn, nhưng đầu lại kém đối thủ không phải một cái.

Cô đang rất buồn bực, lại nghe bọn Vũ Mị hưng phấn kêu lên: “Dã thú tới rồi! Lần này thật mẹ nó kiếm được rồi!”

Cô theo bản năng cho rằng ngoại hiệu của người đàn ông cao lớn vạm vỡ bên kia là dã thú, dù sao đáng sợ người nọ dữ như vậy, hơn nữa lại còn cường tráng như một con tinh tinh lớn.

Giống như muốn chứng thực phỏng đoán của cô, người cường tráng đi lên đánh ra một đấm liền đánh ngã người đàn ông vốc người gầy gò xuống mặt đất, người nọ quả thật giống như bay ra ngoài vậy.

Cách xa như vậy, Lưu Diệp vẫn có thể nhìn thấy lỗ mũi người nọ chảy máu.

Người nọ cũng là đáng vẽ thân cầm bách chiến, vẽ mặt cũng không thay đổi, chỉ nâng tay lên lau đi, trong nháy mắt cả khuôn mặt đều nhầy nhụa máu me.

Lưu Diệp hơi bị choáng máu, nhìn cảnh này suýt nữa thì trực tiếp ngất đi.

Ngược lại bọn Vũ Mị hưng phấn túm cánh tay cô, đứng đó điên cuồng la hét: “Dã thú! Dã thú!”

Tiếp đó trắng hán vạm vỡ kia lại cho người đàn ông một đấm.

Người nọ cũng không thèm tránh tiếp tục chịu đựng như cũ.

Lưu Diệp cảm thấy hàm răng mình cũng chưa xót đau đón rồi, cô nhìn thôi cũng thấy đau, không biết đối phương chịu đựng kiểu gì.

Ngược lại cái người bị đánh ngã, dường như nằm chán chướng cánh tay xuống, sau đó, Lưu Diệp còn tưởng rằng mình bị hoa mắt.

Con người có thể nhảy cao như vậy à?

Người đàn ông kia bước một bước dài liền nhảy lên, đầu gối thẳng tắp đánh tới trên đầu trắng hán.

Không hề tưởng tượng, đơn giản lưu loát kết thúc một trận đấu.

Lần này toàn trường như bị nổ tung, không ngừng điên cuồng la hét, dã thú dã thú!!!

Lần này Lưu Diệp mới nhìn ra, thì ra người đàn ông vốc đáng không cao đó mới là dã thú!!

Chỉ là chuyện xảy ra phía sau, lập tức làm Lưu Diệp không thoải mái, lồng ngực của cô phát nghẹn, cả người choáng váng.

Khi đấm Vũ Mị đi ra vẫn còn đang hưng phấn thảo luận.

Đầu óc Lưu Diệp kêu ong ong, một mặt là bên trong nóng bức dữ dội làm cô hơi thiếu dưỡng khí, mặt khác là cô bị giật mình, đáng vẽ máu me dầm dề, người bị đánh ngã, lại còn bị bẻ gãy cánh tay... Âm thanh xương cốt vỡ tan vụn vẹo...

Cô không ngừng hít sâu hít sâu mới có thể bình tĩnh lại.

Cho nên chờ tới khi ra bên ngoài, cô không chịu đựng nổi ngồi trên mặt đất há miệng thở dốc.

Vũ Mị lại không có một chút lòng đồng cảm nào cười nhạo cô: “Bây giờ cậu giả bộ là phụ nữ làm cái gì, cậu ở trong tiệm mà có chút tiền đồ này thì đâu phải đi làm đầu bếp chứ?”

Lưu Diệp hồi hận, vốn là để cho đỡ sợ, bây giờ thì hay rồi, ngược lại bị kinh sợ rồi.

Thật may là chuyện này không ảnh hưởng cuộc thi sau đó, nếu không nhất định cô sẽ bị tác phong của đám Vũ Mị làm cho tức chết rồi.

Cuộc thi ngày đó tất cả đều rất thuận lợi, lúc điền tên, cô còn cố ý viết cái tên Lưu Diệp của chính mình vào.

Trước kia cô luôn cảm thấy tên của mình là vì cha mẹ trọng nam khinh nữ vì muốn con trai mới đặt, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy cái tên này vô cùng tốt, ít nhất cái tên trung tính như vậy, khi gọi lên thì người khác cũng sẽ không thể đoán được cô là con gái.

Sau khi thi xong, cô cũng không buông xuống chuyện học hành, lại nói thư viện này còn có một tiểu Điền Thất đang chờ cô đấy.

Mặc dù tiểu Điền Thất không nói, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy đứa bé kia rất cô đơn, cho dù bọn họ không có tiếng nói chung, nhưng có người cùng mình nói chuyện vẫn luôn tốt hơn, huống chi căn bản đứa bé kia không thể xuất hiện dưới ánh mặt trời.

d.l.i.e.n.d.à.nl.ê.q.u.y.đ.ôn~Bồ~Công~Anh

Hơn nữa chuyện mang thức ăn cho đứa trẻ kia, thời gian dài dường như trở thành một loại trách nhiệm, nhưng rõ ràng cuộc sống của bản thân cô đã đủ gian khổ rồi, nếu không phải bọn Vũ Mị thích ăn cơm cô nấu, bằng lòng chủ động đảm nhiệm việc mua nguyên liệu nấu ăn, cô đoán chừng ngay cả mình cũng không nuôi sống nổi.

Rất nhanh cuộc thi thông báo thành tích, vốn Lưu Diệp còn đang vui mừng, cho rằng vượt qua cuộc thi thì có thể có cơ hội học tập miễn phí, kết quả sau khi thấy thư thông báo, cô lập tức trợn tròn mắt, gì mà học tập miễn phí chứ, cái này là để cô qua một khách sạn nào đó làm phụ bếp, không phải là làm việc không công cho người ta à?

Nhưng vất vả lắm mới vượt qua cuộc thi tranh thủ cơ hội lại không thể buông tha được, lần này Lưu Diệp cực kỳ có cảm giác bị lừa gạt.

Hơn nữa công việc bên “Phụ Nữ Nhất” cũng không thể dễ xuống, coi như cô không kiếm tiền, nhưng dù sao cũng đã ký hợp đồng, mặc dù mẹ Tang cảm thấy cô chính là một món tiền thua lỗ, nhưng hợp đồng cũng đã bày ra đó rồi, nếu là đuổi cậu, cấp dưới quản thế nào chứ, cho nên mẹ Tang cũng nói với Lưu Diệp, ban ngày cô sắp xếp thế nào cũng được, nhưng đến buổi tối vẫn phải bắt đầu làm việc...

Lưu Diệp cũng biết dựa vào bản thân bây giờ, muốn kiếm được tiền thuê phòng cũng không dễ, cô cũng liền sáng khoái đồng ý.

Chẳng qua hai đầu chạy qua chạy lại ít nhiều cũng có chút vất vả.

Hơn nữa bận rộn như vậy, cô cũng không có thời gian đến thư viện, cô rất lo lắng cho Điền Thất, chỉ là thật sự hết cách không có biện pháp nào.

Cái chức vụ phụ bếp này dễ nghe bao nhiêu, nhưng thật sự không hề đơn giản chút nào, phần lớn đều là công việc dùng thể lực, hầu hết thời gian, Lưu Diệp đều ở đó rửa chén bát.

Cái gọi là học tập cũng chính là tự mình để tâm học hỏi.

Hơn hết chỗ đó thật sự vô cùng cao cấp, là một địa phương thuộc loại cô và đám Vũ Mị tuyệt đối không dám đi tiêu phí.

Ở bên trong cô phát hiện ngoại trừ vài người là thân phận người nghèo đến làm việc như cô, khách tới phần lớn đều là người từ khu nhà giàu bên kia.

Người nghèo và người giàu nơi này ngoại trừ có thể dựa vào mặt để phân biệt, còn có thể nhìn xem cổ tay có vòng thân phận hay không.

Những người như bọn họ cần phải có vòng thân phận trên cổ tay, để ứng phó với bộ phận kiểm tra bất cứ lúc nào.

Lúc đầu học tập một chút cũng không làm cho người ta hưng phấn nổi, toàn bộ đều là mấy công việc bưng thức ăn rửa bát đĩa, cho dù là thái thức ăn cô đều nhận, ít nhất còn có thể vào phòng bếp, giống như cô mỗi ngày chà rửa chén đĩa mà có thể học được kỹ xảo nấu nướng mới là lạ.

Cho nên rất nhanh có một vài phụ bếp rời đi.

Không phải Lưu Diệp không muốn rời đi, chỉ là cô thật sự muốn học được vài thứ, cho dù chỉ có thể xem trộm, cho nên cô cũng cố gắng kiên trì.

Có lẽ nhìn dáng dấp cô da mịn thịt mềm, con người lại tương đối thành thật khiêm tốn, cũng không nói nhiều, về sau người phụ trách liền sắp xếp công việc bưng bê cho cô, còn là chuyên phục vụ phòng VIP cao cấp.

Thật ra thì nơi đó cũng không có chỗ gì tốt, người giàu coi như bỏ qua, có một vài người xuất thân là người nghèo siêu cấp khó hầu hạ, quả thật giống như nhà giàu mới nổi, thái độ rất tồi tệ, hơn nữa hơi không cẩn thận cũng sẽ bị mắng rất khó nghe.

Hơn nữa cô không ngờ lại khéo như vậy, ở loại địa phương này cô lại gặp phải cái tên Dã Thú đó.

Nhìn gần, mặc dù tên dã thú đó không dọa người như vậy, nhưng vừa nghĩ tới đối phương là hung thủ tay không bẻ gãy cổ địch thủ, cô liền cảm thấy không rét mà run, liền liếc mắt nhìn thẳng vào đối phương cũng không dám.

Hơn nữa con dã thú này đối với người khác không có chút khách sáo nào, ngồi trên ghế sa lon cũng là một bộ dạng duy vũ độc tôn.

Hơn nữa không biết tên dã thú này ăn cơm kiểu gì, mà làm cái bàn bẩn như vậy, quả thật như một đồng rác, mỗi lần cô dọn dẹp đều cực kỳ phiền toái, hơn nữa tốc độ của cô đã rất nhanh, đối phương còn ghét bỏ cô chậm như rùa, dùng lời nói rất khó nghe mắng chửi cô, thậm chí còn có một lần uống say vurun chân muốn đạp cô, cũng bởi vì cô đi qua thu dọn bàn ăn...

Ấn tượng của Luru Diệp với hắn rất kém, cảm thấy cái tên kia đúng là dã thú hàng thật giá thật, quả thật không phải người!!

Sau đó, cô nói với bọn Vũ Mị.

Ngược lại bọn họ vừa nghe thấy cái tên này đều ở đó bất quá, nói với cô: “Aizzz, biết không, thật ra rất nhiều người nói dã thú chính là Hầu Gia sống lại đây, nếu không với sức chiến đấu đó, người bình thường đều không so được, đúng không?”

Mọi người đều gật đầu phụ họa, giống như đã nhận định tên dã thú ấy là người tái sinh.

Luru Diệp đối với việc là Hầu Gia hay không phải Hầu Gia cũng không phải để ý bao nhiêu, chỉ là nghĩ tới bức họa dán trên tường kia, cô liền cảm thấy khoảng cách của tên dã thú kia với Hầu Gia thật sự rất xa.

d..i.e.n.d.à.nl.ê.q.u.ý.đ.ôn~Bồ~Công~Anh

Cô có một loại trực giác của cô gái, cảm thấy tên dã thú đó bị gọi là Hầu Gia, trình độ kém bao nhiêu.

Cho dù không có trí nhớ, người cũng hoàn toàn là một người khác, nhưng gen cũng sẽ di truyền một vài phẩm chất riêng.

Dù Hầu gia sống lại thành người nghèo, cũng không thể là đáng về ấy.

Bất kể tên dã thú đánh đắm lợi hại cỡ nào, nhưng cuối cùng cũng chỉ là gã vô biên mà thôi, nhưng người đàn ông có khả năng khai thác Tinh Đồ, tiến công hải tặc sao có thể là người không có đầu óc chứ?

Kích thích và mạo hiểm không giống nhau, đàn ông có lòng hiếu kỳ, thích mạo hiểm, cùng với loại đàn ông thích kích thích chém giết chắc chắn cũng không giống nhau.

Hơn nữa đối với người đã xin thua còn thờ ơ hành hạ, bẻ gãy cánh tay của đối phương, cuối cùng lại còn vịn gậy cô như vậy...

Sao có thể làm ra hành động buông tha tất cả tài sản?

Luru Diệp nghĩ tới đây mới chợt ý thức được, đánh giá của mình với Hầu Gia thật là cao mà.

Chỉ là ở thế giới này nghe nhiều người đồn đại, cũng tựa như bị tẩy não, vô thức cảm thấy người đó hẳn rất lợi hại, quả thật không giống loài người.

Vậy đến cùng đối phương là kiểu người gì đây?

Luru Diệp suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra nguyên do vì sao, có điều mặc kệ đối phương là ai, dù sao cũng không liên quan gì đến cô là được.

Thế giới người nghèo lớn như vậy, khả năng cô có thể gặp được đối phương quả thật nhỏ bé giống như sao chổi đụng phải trái đất.

Chính là chờ đến khi đi làm phụ bếp, cô còn đang cúi đầu hết sức chuyên chú rửa chén bát, bỗng nhiên có một người giúp việc bếp núc tới đây, kín đáo đưa cho cô một túi đồ.

Cô có chút không hiểu, nhanh từ chối.

Người nọ lại kiên trì nói: “Đây là Hoàn Thiệu Hàng cho.”

“Ai vậy?” Cô sao lại không biết có một người như vậy chứ.

“Chính là người bán rau ấy, nguyên liệu ở đây của chúng ta đều do anh ta cung ứng, anh ta không chuẩn bị tốt thì chúng ta có thể giúp đỡ chút ít.”

Luru Diệp lại càng không hiểu, người bán rau cũng cần phải phát đồ à?

Người nọ thấy đáng về ngu ngốc của cô, chỉ đành phải nói cho cô: “Cậu cứ nhận đi, Hoàn Thiệu Hàng vẫn luôn hào phóng, chút này không coi vào đâu, chính là nếu thức ăn có vấn đề, nhìn phân lượng quả biểu, trước đừng nói cho phía trên, trực tiếp nói cho anh ta biết, hiểu không?”

Lúc này Luru Diệp mới hiểu, thì ra còn có buôn bán như vậy, trên dưới đều chuẩn bị hết, ngay cả loại người thái rau dự bị như cô cũng chuẩn bị tốt, cái số lượng này, thật sự là rất lớn đấy.

Chương 14: Chương 14.1

Lúc vừa nghe được cái tên Hoàn Thiếu Hằng này, Lưu Diệp còn cảm thấy người kia cách mình rất xa xôi chứ, nhưng buổi chiều lúc thợ làm bánh ngọt để cô đi nhìn lò nướng, cô liền nhìn thấy một người đàn ông đang nhúi chặt mặt đứng trước cái lò nướng kế tiếp.

Hình như anh ta đang gặp phải một phiền não rất lớn, đứng trước lò nướng nhúi chặt chân mày, thấy cô đến gần, cũng không né tránh, chỉ làm bầm lâu bàu: “Rốt cuộc bên trong là cái gì...”

Lưu Diệp mò không ra đối phương là tên quý thềm ăn hay là một kẻ ngu ngốc, cô chần chờ một lúc, đeo gang tay bằng bông lên, thận trọng mở lò nướng ra, mùi thơm của bánh ngọt nhanh chóng tràn ngập.

Ngược lại tên đàn ông cổ cổ quái quái kia, thừa dịp cô đang cầm bánh ngọt, chọt bu lại, nhỏ giọng nói thầm: “Sao làm bánh ngọt đều phải dùng bột mỳ và trứng gà, chỉ dùng trứng gà không được à?”

“Chỉ dùng trứng gà còn có thể gọi bánh ngọt ư, đó không phải là canh trứng gà sao?” Lưu Diệp liếc đối phương một cái.

Người này trong óc đều là bột nhào sao?

Chỉ là nhìn diện mạo cũng không làm cho người ta chán ghét, mặc dù ngũ quan không xinh đẹp bao nhiêu, nhưng rất có tinh thần, nhất là đôi mắt kia, lấp lánh có thần, lúc nhìn người, làm cho người ta cảm thấy dường như bên trong cháy sáng một ngọn lửa.

“Dùng bột gạo thay thế bột mỳ thì sẽ thế nào?”

“...”

Không phải đầu óc người này có vấn đề chứ? Lần đầu tiên cô gặp phải loại người không có não.

Hỏi cô mấy câu ly kỳ cổ quái thì cũng thôi đi, thế nhưng người này không biết làm sao, lúc cô tiến lại gần, chọt thân thể dừng một chút, sau đó vô cùng ngạc nhiên đi mũi đến, động tác này quá rõ ràng, cô muốn không để ý cũng không được.

Đây là anh ta đang ngửi mùi của mình à?!

Này, cái này hơi quá đáng đi?!

Cô nhanh chóng né tránh.

Thế nhưng người này lại không để yên, còn nghi ngờ nhúi mày hỏi: “Trên cậu có mùi gì vậy?”

Lưu Diệp còn tưởng rằng bản thân mấy ngày không tắm rửa có mùi hôi, không có biện pháp, ở loại địa phương này tắm rửa tựa như trần trụi, mỗi lần cô tắm đều cảm thấy áp lực khổng lồ trong lòng.

đi,e,n,,d,a,n,le,q,,uy,do..n~Anh

Lúc này cô cũng liền ngửi ngửi mình, không có mùi gì mà, cô vẫn chú ý vệ sinh...

Đối phương lại giống như ngửi không đủ, lại ghé sát vào, quả thật tựa như hận không thể dán lỗ mũi lên, vẫn nói: “Cậu thật là thơm, tôi chưa bao giờ ngửi thấy mùi hương này trên người cậu.”

Lưu Diệp không để ý đến tên thần kinh này, cô đoán hơn phân nửa là mình nhiễm phải mùi thơm trên bánh ngọt.

Chính là đang suy nghĩ cách đẩy người này ra xa một chút, liền nghe có người gọi tên.

Lại có thể là ba chữ Hoàn Thiếu Hằng!

Lưu Diệp lập tức ngăn cả người, không thể nào?! Người nọ là Hoàn Thiếu Hằng?!

Cái người hôm qua mới đưa cho cô quà biếu - Hoàn Thiếu Hằng?!

Cô rất có cảm giác rơi mất kính, cô còn tưởng rằng người nọ siêu cấp có thủ đoạn, biết xử lý, cộng với gương mặt khôn khéo chứ.

Nhưng cái người trước mắt này... Có thể nhị* hơn nữa được không?

*Nhị: Ngôn ngữ mạng, ý nói ngu ngốc.

Nhưng mà quan hệ của đôi phương và cấp trên của mình vô cùng tốt, nhìn bộ dạng anh ta hàn huyên với cấp trên mình, Luru Diệp ngu nữa cũng biết người như vậy không thể đắc tội.

Cho dù cảm thấy đối phương nhị, cũng không thể biểu hiện ra.

Ít nhất về mặt thái độ làm cho người ta cảm thấy mình rất cung kính, chỉ là cái tên Hoàn Thiếu Hàng này thật đúng là một quái thai.

Thật không biết đường về nào của anh ta có đáng đáp thế nào, cô đã rất nỗ lực chịu đựng, nhưng vẫn bị những vấn đề ly kỳ cổ quái của anh ta làm cho nhức đầu, người này quả thật chính là một quyển sách mười vạn câu hỏi vì sao, trong đầu ngoại trừ tò mò thì chẳng còn gì khác há?

Hơn nữa ánh mắt Hoàn Thiếu Hàng nhìn bộ dáng của cô cũng là lạ, mỗi lần đều là đáng về nghiên cứu suy nghĩ, không xác định.

Giống như trên người cô có cái gì không giống như thế vậy.

Mặc dù cô chột dạ, nhưng tới thế giới này đã lâu, cô rất rõ, tùy tiện lôi một tên đàn ông trong Phụ Nữ Nhất ra thì ngực còn lớn hơn cô, đều khoa trương hơn cô cả trăm lần.

Nếu có thể nhìn ra cô là phụ nữ, vậy tuyệt đối không phải nhân lực bình thường, quả thật chính là tia X-quang!!

Có điều cứ bị người nhìn như vậy, vẫn luôn không thoải mái.

Cô cũng rất muốn tránh khỏi tên Hoàn Thiếu Hàng này.

Chỉ là có phải người này có quá nhiều thời gian hay không, không có chuyện gì lại chạy xuống phòng bếp thì thôi đi, nhưng cứ chạy đến chỗ rửa chén này là có ý gì chứ?

Thái độ cừ xù với cô cũng rất cổ quái, người khác đối với cô chính là một chút ưu đãi cũng không có, bất kể là người phụ trách phòng bếp số ba, hay là mấy đồng nghiệp cùng đi giúp việc bếp núc, nên đối xử với cô như thế nào thì vẫn cứ như vậy, có nhiều bát đĩa thì cũng ném cho cô không chút thương tiếc, cho dù chồng bát đĩa đã chất cao ngang người rồi, cô phải rửa thì vẫn cứ rửa.

die,n,,d,a,n,e,q,,uy,do..n~Anh

Nhưng Hoàn Thiếu Hàng rất kỳ quái, nhiều người thấy cô chịu khổ thì đều thờ ơ, Hoàn Thiếu Hàng lại rất chăm sóc cô, đừng thấy anh ta hi hi ha ha, nhưng nhìn cô vất vả làm việc, Hoàn Thiếu Hàng lập tức có thể giúp cô ngăn cản lại phần lớn.

Có vài lần Hoàn Thiếu Hàng còn tự tay làm giúp cô nữa cơ.

Hoàn Thiếu Hàng nhìn nhị vậy thôi, nhưng khi thật sự bắt tay vào làm việc, cũng cực kỳ nhanh nhẹn.

Hơn nữa việc nặng đơ bản cũng không có một câu oán thán ghét bỏ, ngược lại còn có thể tự đùa tự vui vừa làm việc vừa ngậm nga.

Tâm tính thế lực này, dù Luru Diệp là phụ nữ cũng hâm mộ muốn chết.

Cô vốn đang buồn bực, không hiểu một người bán thức ăn như anh ta, làm gì trong phòng bếp mà mọi người từ trên xuống dưới lại nghe anh ta như vậy.

Mới đầu cô còn tưởng là do Hoàn Thiếu Hàng lấy tiền mua giao tình chứ, nhưng khi nhìn thái độ của mọi người với anh ta, đều đánh giá giá anh ta gì mà có tình có nghĩa lại thẳng thắn, lời nịnh nọt này dường như không cần tiền.

Cô cũng liền mê muội, không hiểu người nhị như vậy lấy ở đâu ra sức quyến rũ lớn thế, có lẽ là do ánh mắt của đàn ông và phụ nữ vẫn có một vài khác biệt, ví dụ như đối với đàn ông mà nói, hào phóng rộng rãi là phẩm hạnh rất tốt, nhưng mà đối với cô mà nói, những thứ kia cũng ngang với hỗn nhị không có tâm nhãn không có đầu óc?

Hay người này chỉ giả vờ ngớ ngẩn trước mặt mình?!

Hơn nữa làm cô chịu không nổi chính là, Hoàn Thiếu Hàng quang minh chính đại làm giúp cô, rất nhanh mọi người đều chú ý tới Hoàn Thiếu Hàng rất thích chạy theo cô.

Vì vậy những người chi sợ thiên hạ không loạn kia nhao nhao ở bên cạnh mà nói đùa lung tung lộn xộn.

Đàn ông mà mở bát quái cũng muốn chết người.

Còn trêu chọc hỏi có phải Hoàn Thiếu Hàng bỗng nhiên thích đàn ông hay không, nếu không làm gì mà cứ chạy theo Luru Diệp suốt vậy.

Hoàn Thiếu Hàng lại còn vô cùng nghiêm túc giải thích với người ta: “Không có, tôi vẫn thích phụ nữ, chỉ là không biết tại sao lại rất thích cậu ấy.”

Lưu Diệp một cái đầu to thành hai cái, cô vẫn còn đang đứng ở bên cạnh mà, hu!

Lời nói không biết xấu hổ như vậy có thể đứng nói trước mặt người trong cuộc hay không, hu!

Cho dù là nói đùa thì cũng xin chú ý tới cảm nhận của người khác một chút, hu!

Nhưng mặc kệ cô tức giận thế nào, cũng không ngăn được da mặt dày của Hoàn Thiếu Hàng, chỉ cần thấy cô, ngũ quan tuyệt đối chính thống của Hoàn Thiếu Hàng, lập tức vận vẹo biến dạng, giống như nở hoa, trong nháy mắt liền biến thành mặt mày hớn hở cợt nhả.

Lưu Diệp không biết sao lại cảm thấy anh ta giống như loại lãng tử lưu manh, quả thật chính là trời sinh tràn đầy nội tiết tố, thích khoe khoang trước mặt phụ nữ.

Có điều đừng nhìn Hoàn Thiếu Hàng dáng dấp bình thường, nhưng mà cười lên lại rất có hương vị, có chút cảm giác lưu manh xấu xa.

Bất kể là cười xấu xa, hay là trong nháy mắt có ý làm ra dáng vẻ hoạt bát, đều giống như trêu đùa.

Nhiều lần Lưu Diệp bị anh ta trêu chọc mà tim đập thình thịch, cũng không phải động lòng, chỉ là giống như khi bị trêu ghẹo, nhưng lại không thể trừng mắt lớn gan mắng anh ta.

Làm cho người ta cảm thấy buồn bực hơn là, ngay cả người xung quanh Hoàn Thiếu Hàng cũng cảm thấy hành động của Hoàn Thiếu Hàng khác thường.

Ở đó sôi nổi nói mặc dù Hoàn Thiếu Hàng là một quái thai, nhưng tuyệt đối không có khả năng say mê đàn ông, hôm nay bị dính vào ma chướng gì rồi.

Hơn nữa Lưu Diệp nghe người bên cạnh Hoàn Thiếu Hàng nghị luận, nói trước đó tên Hoàn Thiếu Hàng này còn cân nhắc đi làm phẫu thuật, nói muốn xóa bỏ gốc phiền não đi, sau đó đi tìm chân lý của vũ trụ.

Nhưng kể từ sau khi gặp Lưu Diệp, ngay cả nhắc cũng chưa từng nhắc tới.

Hơn nữa Hoàn Thiếu Hàng rất thích tới trước mặt cô ngửi mùi trên người cô.

Dần dần Lưu Diệp cũng có chút buồn bực, vẫn nói trong giới sinh vật có thể thông qua khứu giác mà phân biệt đũa cái, mùi của nam nữ cũng nhất định có khác biệt, chỉ là bây giờ còn có người có mũi thính như vậy à? Chỉ dựa vào lỗ mũi là có thể ngửi được cô là phụ nữ?!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14.2

Lần này Lưu Diệp thật sự sợ tên Hoàn Thiếu Hàng này rồi, rõ ràng đối phương biểu hiện như ngu ngốc trước mặt cô, nhưng thời điểm nên cơ trí thì một lần cũng không bỏ sót.

Lần trước cô bê một đồng bát đĩa, vốn đang phiền vì Hoàn Thiếu Hàng theo vào theo ra, kết quả trượt chân một cái chuẩn bị ngã xuống, liền được Hoàn Thiếu Hàng một phát đỡ lấy.

Bát đĩa từ trượt khỏi tay đều được Hoàn Thiếu Hàng tiếp được một cái cũng không thiếu.

Nghĩ như vậy, Lưu Diệp liền nhát gan, tên Hoàn Thiếu Hàng kia cô không vừa mắt là không vừa mắt, người này áy mà, tiếp xúc nhiều hơn, sẽ cảm thấy có điểm bất thường, giống như tên “Đã thứ” đấm bốc kia, đáng sợ thì đáng sợ, nhưng loại đáng sợ đó một cái là có thể nhìn tới đấy.

Nhưng Hoàn Thiếu Hàng không giống nhau, đừng nhìn anh ta cười toe toét, tính cách cũng tốt, tiếp xúc thời gian dài như vậy, chưa bao giờ thấy anh ta cãi nhau với ai, khó chịu với ai, nhưng mà, Lưu Diệp chính là cảm thấy anh ta rất đáng sợ.

Cũng không phải anh ta sẽ hù dọa mình, hoặc là đánh cô, mà là người này nhìn qua thô kệch, nhưng thật ra bên trong rất có mưu kế, Lưu Diệp lén lút chú ý đến Hoàn Thiếu Hàng.

Người này tuy suốt ngày hi hi ha ha, nói giỡn với mọi người cũng không kiêng kỵ gì, nhưng cô phát hiện, bất kể nhìn qua anh ta vui vẻ cỡ nào cười mở mồm cỡ nào, nhưng lại từng nói sai một câu.

Cái này thì quá hiếm rồi, khi người ta đang hưng phấn khoa tay múa chân, rất dễ thuận miệng nói nhiều hơn hai câu, nhưng Hoàn Thiếu Hàng lại không.

Tất cả vui đùa đều dừng lại ở thời điểm thích hợp, cũng không làm cho người ta cảm thấy anh ta không thân thiết, cũng sẽ không cười giỡn quá lên.

Người trong phòng bếp đều rất thích anh ta, mỗi lần nói đến anh ta, đều là Hoàn Thiếu Hằng người này không có tâm nhân ...

Lưu Diệp lại rất kiêng kỵ Hoàn Thiếu Hằng, cô luôn cảm thấy tên Hoàn Thiếu Hằng này giống như một con cạp giả vờ ngủ say, ai biết lúc nào thì sẽ lộ ra hàm răng ăn thịt người.

Vì không để cho tình hình chuyển biến xấu, những lúc Lưu Diệp nhàn rỗi không có việc gì làm đều suy nghĩ đối sách, cuối cùng thật sự để cho cô suy nghĩ ra được.

Khi trở về chỗ ở, không nói hai lời cô liền bật lỗ mũi lợm vài đôi tắt, chỗ tốt của việc ở cùng một chỗ với nhiều đàn ông như vậy chính là bất cứ lúc nào cũng bị bao quanh bởi tắt thối và quần áo hôi hám, dần dần khứu giác cũng không còn nhạy bén, cô đoán chừng bản thân đã luyện đến cảnh giới thiên hạ không mùi thối rồi.

Cho nên chịu đựng ghê tởm nhất tắt thối vào trong quần áo, cô ngược lại không bị từng luồng hơi tanh kia hun ngất.

Hơn nữa cô đã sớm cảm thấy chỗ đựng quần của mình không như đàn ông, bây giờ cô cố ý nhét một chiếc tắt vào vị trí đó trong quần, chỉ là cái tắt ghê tởm như vậy, cô thế nào cũng không hạ được quyết tâm trực tiếp nhét vào trong, cũng chỉ cách quần lót tùy tiện để vào.

Dù là như thế vẫn là cho cô cảm thấy vô cùng ghê tởm, hơn nữa nhét tắt như vậy không có chút kiên cố nào, hơi động một tý là có thể rơi xuống ống quần.

Cuối cùng Lưu Diệp không còn cách nào, lại chạy ra tiệm tạp hóa mua băng dính, dính vào bên trong quần, như vậy vừa có thể không dán sát vào thân thể, có thể giả trang, còn có thể tản mát ra một mùi hôi cường đại.

Chờ khi gặp lại Hoàn Thiếu Hằng, Lưu Diệp liền phát hiện ánh mắt Hoàn Thiếu Hằng nhìn về phía mình trở nên phức tạp, lỗ mũi giống như không cam lòng, vẫn còn ở đó không ngừng ngửi, bộ dáng ngửi mùi hương xung quanh cô, tựa như con sói đuôi dài hồn bay phách lạc.

Rõ ràng đáng vẻ rất tức cười, nhưng Lưu Diệp lại một chút cũng không cười nổi.

Vì vậy Hoàn Thiếu Hằng thiếu đạo đức tóm lấy cổ áo cô ngửi vào phía trong quần áo của cô.

Chỉ là Hoàn Thiếu Hằng nhanh chóng gấp báo ứng, bị mùi tắt của bọn Vũ Mị hun cho thiếu chút nữa không vênh lên được.

Từ đó về sau rốt cuộc Hoàn Thiếu Hằng cũng yên tĩnh, mỗi lần đều lẻ loi ngồi xỏm trong góc, lúc thấy cô, liền tội nghiệp, muốn chạy đến lại chân chừ, thậm chí còn cách một quãng, cũng đã khịt khịt mũi rồi.

Bồ.Công.Anh~d..i.ẽ.n.đầ.n.l.ê.q.u..ý.đồ.n

Bộ dáng kia, không biết sao lại làm cô liên tưởng tới con chó to ngốc nghếch cô đã từng nuôi, lúc nghiêng đầu lại càng ngốc đến nỗi có thể đột phá phía chân trời rồi.

Song đầu này vừa xử lý tốt, thì lại có chuyện xảy ra.

Khoảng thời gian gần đây cô cũng không đi gặp Điền Thất, chờ đến khi lại đến thư viện, liền nhìn thấy da mặt Điền Thất đang thối rữa.

Bộ dáng kia, Lưu Diệp cũng không dám nhìn thẳng, cảnh tượng quả thật giống như trong phim kinh dị.

Ngược lại biểu hiện của Điền Thất rất bình tĩnh, bộ dáng thấy rõ việc đời, không quan tâm sống chết, chỗ nào giống một đứa bé mười tuổi nên có chứ.

Dù là Lưu Diệp ở đó hô to gọi nhỏ nói: “Em không đau à, cái này làm sao em chịu được, vậy em ngủ ở đâu, vẫn ở cái chỗ gần nước đó à? Da em thành ra như vậy rồi, em nhìn mà xem...”

Cậu vẫn không nhúc nhích như cũ, không phải trả lời tiêu cực, là không có biện pháp khác.

Cuối cùng chờ Lưu Diệp kích động nói những lời đó, cậu mới thản nhiên, mang theo biểu cảm bất lực giải thích: “Là thí nghiệm có vấn đề, tác dụng phụ của thuốc trị bệnh bạch tạng quá lớn.”

“Vậy thì dừng thuốc đi, xương thuốc phải quản chứ, tác dụng phụ kinh khủng như vậy...” Lưu Diệp vội vàng nói.

Cũng mặc kệ cô gấp gáp bao nhiêu, Điền Thất cũng chỉ mỉm cười mang theo áy náy với cô.

Cuối cùng còn có thể ôn hòa đáp lại một câu: “Thật xin lỗi, tôi làm chị khó chịu rồi.”

Rốt cuộc Lưu Diệp không nói được nữa, cô ở nơi này lâu như vậy, sao có thể không hiểu chứ, người nghèo như bọn họ, ở trong mắt những người kia, sinh mạng chỉ là khu giảm xóc, có chết hay không, có sống hay không đều không phải chuyện gì đáng được chú ý.

Nhưng đối mặt với đứa trẻ như vậy, lại rất khó không lộ vẻ xúc động.

Cho dù không muốn xen vào chuyện người khác, nhưng đáng thương giống như Điền Thất như vậy thì cần phải giúp một tay.

Lưu Diệp không hiểu tác dụng phụ của loại thuốc cậu dùng lớn bao nhiêu, khi còn bé cô cũng từng ăn quá nhiều hải sản mà bị dị ứng, lúc đó trên người vừa ngứa vừa đau vô cùng khó chịu, cô nhớ cô có uống chlorpheniramine, thế nhưng thế giới này đi đâu tìm chlorpheniramine chứ, lại nói dị ứng thực phẩm với tác dụng phụ của loại thuốc này khẳng định không giống nhau.

Chỉ là mặc kệ cô có thể hay không, cũng không thể để lại một mình Điền Thất ở đây.

Đứa trẻ còn bé như vậy, dù có trưởng thành đi nữa, cũng cần có người chăm sóc!

Cô không nói hai lời liền dẫn Điền Thất về chỗ ở của mình.

Điều kiện của nhà dưỡng dục ác liệt như vậy, da của Điền Thất không chuyển biến xấu mới là lạ.

Cô tìm ra giường khô trải lên trên giường, để tránh cho da tay của cậu tiếp tục chuyển biến xấu, cô còn tìm được một ít bông vải và thuốc khử trùng.

Thử bôi lên mấy nơi bị nặng nhất của cậu, mặc dù lúc mua thuốc, người bán thuốc nói cho cô biết loại thuốc này bôi trực tiếp lên vết thương sẽ đau, nhưng đã đến nước này rồi, làm gì còn để ý được chuyện này chứ.

Cô cắn răng, rất sợ Điền Thất sẽ đau không chịu nổi, cô để Điền Thất cầm lấy ra giường, nếu đau thì kêu ra cũng không sao.

Kết quả Điền Thất đừng nói kêu đau, ngay cả ra giường cũng không kéo, vẻ mặt bình tĩnh nhìn ánh mắt cô.

Lưu Diệp cảm thấy kỳ quái, duy trì động tác bôi thuốc lên mặt Điền Thất, ở đó thận trọng hỏi cậu: “Không sao chứ?”

“Không sao.” Điền Thất nhàn nhạt cười, dáng vẻ bình tĩnh ung dung kia, thật sự không giống trẻ con một chút nào.

Lần này Lưu Diệp càng khó chịu hơn.

Chờ khi lại đi phụ bếp, cô liền muốn lấy chút lòng trắng trứng bôi bỏ cho Điền Thất, giống như là bị lợn vậy, vẫn nói ăn cái gì bỏ cái đó, không khéo để Điền Thất ăn nhiều một chút sẽ tốt hơn.

Dù sao công việc của cô là rửa bát, bị lợn trứng gà mà những khách hàng kia chưa ăn xong, có cái cần bản còn chưa động đũa bẻ nguyên về, giờ phút này cũng không thể ghé bỏ cái này cái kia, làm nóng tiêu độc thì ăn được rồi.

Ý tưởng của cô rất tốt, chờ khi có những đĩa vẫn còn hoàn chỉnh được bụng xuống, cô liền tìm mấy cái túi lớn.

Vừa vặn ngày đó Hoàn Thiếu Hằng không có ở đây, cô đang mừng rỡ vì được thanh nhàn, thì gặp phải tổ giám sát đi kiểm tra.

Thật ra thì khách sạn này vẫn như vậy, thường thường sẽ có tổ giám sát tới nhìn cái này một chút nhìn cái kia một chút, phần lớn thời gian đều là nhìn xem bát đĩa có rửa sạch sẽ hay không, có kịp thời đưa tới phòng khử trùng không.

Bỏ.Công.Anh~d..i.ế.n.đà.n.l.ê.q.u..ý.đồ.n

Lưu Diệp tự cho rằng việc mình làm không sai, cô cũng liền ăn tâm rửa bát đĩa.

Chỉ là những người của tổ giám sát hiển nhiên chẳng phải cảm thấy hứng thú với bát đĩa của cô, đều thống nhất chú ý tới túi ny lon cô để ở dưới bàn.

Lúc này Lưu Diệp mới nhớ tới chỗ nào đó còn có túi thức ăn thừa của mình, cũng bởi vì sợ xuất hiện hiểu lầm, cô mới nhanh chóng giải thích: “A, ngại quá, đó là túi thức ăn thừa hôm nay của tôi... Tôi thấy món gà kia được bụng ra nguyên vẹn, còn có thịt kia cũng rất đáng tiếc... Tôi liền...”

Lời còn chưa nói xong, cô lại bị dọa ngậm miệng lại, bỗng nhiên nét mặt của người tổ giám sát cũng thay đổi.

Giống như cô phạm phải lỗi rất lớn vậy, rất nhanh có người tới giữ cô lại.

Lưu Diệp bị cảnh tượng dọa sợ, cô cố gắng giải thích rõ: “Vậy không có gì chứ... Các anh có thể mở ra kiểm tra... Đúng rồi, có người có thể làm chứng cho tôi, những thức ăn này đều là đồ thừa bụng về, thật sự không phải tôi trộm, đều là đồ ăn thừa mà khách không ăn, tôi cảm thấy vất vào thùng rác thì rất lãng phí, còn không bằng...”

Người của tổ giám sát nhanh chóng ngắt lời cô: “Khách sạn không cho phép lấy bất cứ thứ gì về, cậu không biết à? Dù là khách không cần, cũng chỉ có thể ném vào thùng rác, hành vi của cậu vi phạm quy định nghiêm trọng!!”

Nói xong người nọ liền phân phó người bên cạnh, “Đưa cậu ta đến đồ cảnh sát.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 15

Thiên hạ còn có chuyện xui xẻo như vậy, quả thật Lưu Diệp cũng muốn phát điên rồi.

Cô sợ nhất gây sự gây chuyện, bình thường đi một bước cũng không dám đi nhiều, lúc này lại không hiểu ra sao mà bị đưa tới đồn cảnh sát.

Nhưng cô cũng rất oan uổng mà, lúc vào khách sạn làm phụ bếp, người huấn luyện căn bản không nói thức ăn thừa không thể mang ra ngoài, bây giờ lại nói với cô, cho dù là cơm thừa, nếu như muốn mang đi, cũng giống như ăn trộm..

Nói thật, đường về nhà của cô thật sự xoay không kịp, bất kể là hoàn cảnh từ nhỏ đến lớn, giáo dục mà cô đã nhận được, cũng không có đạo lý này mà.

Dù là xâm phạm vào phép tắc nghề nghiệp, thì bộ quản lý xử lý ở khách sạn là được rồi, còn phải đưa tới đồn cảnh sát sao?

Nhưng da mặt cô đều sắp mài hồng rồi, mặc kệ cô thành khẩn thừa nhận sai lầm thế nào, nguyên ý bồi thường tổn thất thế nào, tuy rằng theo ý cô từ đầu đã không có tổn thất gì rồi.

Lại vẫn bị người cứng rắn đưa đến đồn cảnh sát bên cạnh khách sạn.

Chỗ đó mỗi lần cô đến khách sạn đều sẽ đi ngang qua, cửa rất lớn, bên trong để rất nhiều xe cảnh sát, còn thường có một vài cảnh sát tới khách sạn ăn uống.

Chỉ là cô nằm mơ cũng không nghĩ đến bản thân cũng có một ngày phải đi vào đó.

Chờ sau khi vào trong, cô sợ đến choáng váng cả người, nhiều năm tuân theo pháp luật như vậy, cô nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ bởi vì một chuyện nhỏ như vậy mà phải vào đồn cảnh sát.

Ngược lại người cảnh sát tiếp nhận cô nói nhỏ, giống như oán trách, nói với người của khác sát: “Các người thật là thêm phiền, bây giờ mọi người làm sao vậy, không có việc gì cũng mang mấy đồ bỏ đi này đến đồn cảnh sát, hôm nay là người thứ mấy, có thể để yên không hả?”

Lần này Lưu Diệp vội vàng uất ức nói: “Vậy có thể giải quyết riêng không... Tình huống giống như tôi cũng không cần lãng phí cảnh lực đâu...”

Nhưng tên cảnh sát quên tiếp đón lại liếc cũng không thèm liếc cô một cái, trực tiếp nắm ngón tay của cô đóng dấu, sau đó liền gọi người đưa cô vào phòng tạm giam, tạm giữ một đêm, ngày mai mới có người thẩm tra cô.

Lưu Diệp còn muốn chống cự một chút, ở đó xin người áp giải cô: “Làm ơn, để tôi thông báo cho bạn bè tôi, cái này có thể bảo lãnh đúng không... Tôi muốn tìm người...”

Nhưng người áp giải căn bản không để ý tới cô, trực tiếp ấn đầu thì cho cô nhét vào một phòng nhỏ tối tăm.

Không gian căn phòng rất nhỏ, hơn nữa còn không có cửa sổ.

Đi vào liền ngửi thấy mùi mốc meo, Lưu Diệp vừa vào trong liền bị dọa choáng váng, chỗ này đừng thấy nhỏ, lại đầy áp người.

Hơn nữa cũng do cô xui xẻo, đi vào rất không đúng lúc.

Hình như người ở bên trong đang dùng hình phạt riêng với ai đó.

Lúc cô đi vào chỉ nghe thấy những người đó vây quanh một chỗ, vừa tay đập chân đạp, vừa mắng chửi.

Mà người bị đánh hiển nhiên cũng không phải dạn dày lành già, đang lúc bị nhiều người đánh đập như vậy, còn có thể không cần quan tâm bật cười.

Tiếng cười đó thật thấm vào người, giống như giễu cợt.

Vì vậy rất nhanh lại bị người đánh đập gấp bội.

Dần dần người kia không cười, Lưu Diệp nghe thấy âm thanh đó cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Hơn nữa người bị đánh kia có cần phải quật cường như vậy không, bị đánh như vậy rồi còn không biết cầu xin tha thứ.

Cô sợ hãi núp ở trong góc tường.

Những tên đánh người kia rốt cuộc cũng ngừng lại.

Đến lúc này Lưu Diệp mới nhìn thấy người bị đánh trông như thế nào, chỉ là mặt của người kia đã bị đánh thành đám xanh đám tím, mặt trên còn có vết máu.

Chờ sau khi đẩy những người đánh ra, hắn bám vào vách tường từ từ đứng lên.

Rõ ràng thân hình đều lung lay không vững, lại giống như điếc không sợ súng nhỏ xuống mặt đáng một ngụm nước bọt mang theo máu, khóe miệng nhếch lên, khiêu khích với đám lưu manh kia: “!@#%\$#@, chúng mày đang gãi ngứa cho ông hả, chưa được ăn cơm à?!”

di.ễn.đà.n.lê.q.úy.đ.ôn~Anh

Không gian không có cửa sổ, trên đỉnh đầu chỉ có một bóng đèn mờ chiếu xuống phía dưới.

Lưu Diệp không biết sao lại đối diện với ánh mắt kia, không có cảm xúc, một đôi mắt trống rỗng, nhưng người nọ lại đang cười.

Nụ cười làm cho người ta rợn cả tóc gáy, rõ ràng hắn vừa bị đánh đập hung ác như vậy, rõ ràng người này một chút uy hiếp cũng không có.

Nhưng lúc Lưu Diệp đối diện với cặp mắt đó, giống như có trực giác, trong nháy mắt trái tim co thắt lại.

Đánh người có thể nhanh chóng làm cho người ta bị đau, nhưng nếu đối phương không quan tâm, thì đau cũng không có ý nghĩa gì.

Người này ngay cả thân thể của mình cũng không quan tâm, hơn nữa một chút lý trí cũng không có.

Nếu như có chút đầu óc thì cũng biết, lúc này không thể kích thích đám lưu manh kia nữa.

Quả nhiên đám lưu manh kia nhanh chóng lại bị hắn kích động.

“Muốn làm đàn ông đúng không?” Đám lưu manh kia giống như đến đến chuyện xấu xa gì đó, bỗng nhiên cười to, một giây sau người nọ lại bị vây công.

Lưu Diệp cũng hoài nghi người nọ sẽ bị đánh chết, song đám lưu manh kia chỉ đánh tới người này mấy cái liền ngừng lại, sau đó bắt đầu lôi kéo quần áo của hắn ta muốn trốn lại.

Lưu Diệp có hơi sợ, liền rút người vào trong góc tường, cái này không phải muốn để cô nhìn thấy án hung sát chứ?!

Bao sau này cô ngủ kiểu gì.

Cô còn đang sợ hãi, chợt ánh mắt đám lưu manh kia chuyển một cái, đều rào ào nhìn về phía cô.

Cô loáng thoáng nghe thấy hình như vừa rồi đám lưu manh kia đang thương lượng gì đó, giữ lúc thương lượng, dường như đám lưu manh đó còn cười hai tiếng.

Bây giờ bọn họ thống nhất nhìn về phía cô, cô lập tức ngay cả hô hấp cũng quên mất.

Rất nhanh thì có một tên lưu manh tới túm tóc cô, cứng rắn kéo cô vào trong vòng vây.

Cái này... Sao bỗng nhiên lại tìm tới cô?!

Lưu Diệp sợ đến mức nói cũng không dám nói, loại phòng tạm giam có hoàn cảnh cực đoan này, chuyện gì cũng có thể xảy ra...

Cô rất sợ khi bị lôi kéo, đối phương sẽ phát hiện mình là phụ nữ...

Đến lúc đó đoán chừng cô trực tiếp liền bị thay phiên chết tại đây rồi!

Cô sợ đến mức run rẩy, hàm răng lập cập va vào nhau, cánh tay càng thêm không tự chủ ôm lấy bộ ngực.

Kết quả một giây sau cô liền ngất người, những người đó cũng không làm gì cô, mà là lôi cô đến chỗ thẳng cha bị đánh, ấn đầu cô dí sát vào người kia.

Vừa ấn vừa phân phó cô: “Nhanh, dạy dỗ tên tiểu tử này thật tốt cho tao...”

Lưu Diệp ái một tiếng, chờ khi mở mắt ra lần nữa, chỉ thấy bị cái tên bị đánh không biết đã bị người ta lột sạch từ lúc nào!

Cái này!

Mặc dù mặt người kia giống như mở phùng nhuộm, không xanh thì tím, nếu không thì là vết máu, thế nhưng đáng người kia, tại sao phải đặt tả cho cô nhìn chứ?

Cô vẫn là một cô gái mới lớn chưa trải sự đời đó!

Cô sợ hãi không dám làm ra một cử động nhỏ nào, những người đó lại không ngừng thúc giục cô, thậm chí còn có người đập vào mông cô một cái, uy hiếp: “Nhanh lên một chút cho tao, dùng sức làm nó...”

Làm?!

Luru Diệp trợn trừng hai mắt, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

Rất nhanh lại có người đập vào mũi cô một cái, thúc giục: “Bảo mày làm thì làm đi, con mẹ nó mày chần chờ cái gì?”

Quat thật Luru Diệp bị dọa thối, lúc này mới phản ứng được, thì ra đám lưu manh này là muốn dùng phương thức tổn hại như vậy để tra tấn người ta à!?

Thấy kia tên đó không sợ đánh, liền muốn làm ra loại chuyện hạ lưu này nhục nhã hắn ta, chỉ là đám lưu manh đó không muốn tự mình động thủ, liền kéo một người không lên quan là cô đến!

Nhưng vấn đề là...

Phản ứng cô không có thì làm bằng niềm tin à!!!

Cô sợ không biết phải nói gì, chỉ run rẩy: “Tôi... Tôi không...”

Nhưng những người đó căn bản không cho cô cơ hội, trực tiếp xô đẩy cô, ở phía sau cô uy hiếp: “Mày muốn ăn đòn đúng không? Nhanh lên!”

Luru Diệp sợ muốn khóc, cái đó của cô là vợ mà...

Nhưng không nhanh lên, mấy tên lưu manh đang chờ xem kịch vui kia, đã muốn đi qua giúp cô rồi!

Tại sao đàn ông lại ghê tởm không có hạn cuối như vậy chứ!

Đến nước này, Luru Diệp cũng chẳng thể quan tâm tới những việc khác, không phải cô giày xéo người này, thì chính là cô bị những người này giày xéo!

Nghĩ như vậy, vẫn nên để cho cô đến đi...

Luru Diệp liền hạ quyết tâm, hơn nữa người thua thiệt nhất trong chuyện này chính là cô mà!

Bởi vì mấy tên lưu manh không đợi nổi mà muốn cời dây thắt lưng của cô, lần này Luru Diệp thật sự không có cách nào khác, cô sợ hãi bò lên trên thân người kia, như vậy ít nhất có thể ngăn cản mấy cái tay của đám lưu manh.

di..ễn..đạ.n.lê.q.ủy.đ..ôn~Anh

Chỉ là cô vừa mới đề lên người người kia, đã cảm thấy thân thể của đối phương cứng đờ.

Thật ra thì cô rất hiểu cảm nhận đối phương, bị người cùng giới dùng lời nói vũ nhục, còn phải bị loại người qua đường như cô giày xéo...

Là một đàn ông thì nhịn không được...

Nhưng đã đến nước này rồi, Luru Diệp yên lặng nghĩ, anh trai à! Thật ra thì anh đang trúng số độc đắc đấy!

Cô hít sâu một hơi, chịu đựng các loại khó chịu, bắt đầu cúi đầu, tay chân của đối phương cũng bị quần áo trói chặt, cô cho là đối phương kiểu gì cũng muốn cố gắng giãy giụa mấy cái.

Kết quả đối phương từ đầu đến cuối đều không phản kháng, chỉ nhìn cô, đôi mắt có sóng lớn trong nước đọng, lúc này lại bỗng nhiên như rực cháy.

Ở đó nhìn thẳng vào cô, song ngọn lửa kia cũng không có nhiệt độ, đó là ánh mắt rất lạnh lẽo.

Lúc cô cố gắng vuốt ve thân thể của hắn, đối phương mím môi lại, bộ dáng kia giống như đang cười, nhưng trong mắt ngay cả một chút ý cười cũng không có.

“Tôi nhớ kỹ cậu rồi.” Hắn nói.

Trước khuất nhục như vậy, biểu hiện của hắn làm Luru Diệp cảm thấy ngoài ý muốn, người bình thường cũng sẽ không như vậy.

Phản ứng vừa rồi của người này, cô thật sự cảm thấy hắn là một mãng phu không có đầu óc, biết rõ lời nói của mình sẽ gây ra phản ứng lớn hơn, nhưng vẫn giống như tìm chết nói ra.

Nhưng bây giờ bị vũ nhục như vậy, lại có thể ánh mắt lạnh lẽo như thể nhìn coo chăm chăm.

Đây đến tột cùng là loại đàn ông gì vậy?!

Luru Diệp hít sâu một cái, là một người phụ nữ duy nhất trên đời này, bây giờ lại bị người ta ép buộc đi cưỡng bức, giày xéo đàn ông, nhất định là kếp trước cô đã đào mộ của mẹ hắn ta đúng không?!

Cô nhắm hai mắt lại, cho cô là gan cô cũng không dám nhìn vào mắt của người này.

Không biết thế nào, đôi mắt kia chỉ cần nhìn cô như vậy, cũng làm cho cô sợ hết hồn hết vía.

Cô cũng không biết nên làm sao làm sao bây giờ, dựa vào mấy cảnh H trước kia cô đã từng xem, cô thử làm ra những động tác bí ối như vậy.

Chỉ là quần không dám cởi ra quá nhiều, nhiều nữa, cô liền phơi ra ánh sáng rồi.

Cô chỉ có thể run run rẩy rẩy biểu diễn, tay sờ xoạc da thịt người này.

Yên lặng bỏ não người mình đang sờ không phải là người, mà là một con gấu bông panda lớn...

Thật may là ánh đèn không sáng, những tên lưu manh kia chỉ là nhân cách bại hoại chứ không phải thật sự là biến thái, cho nên yêu cầu đối với súng thật đạn thật cũng không cao, chỉ cần nhọc nhằn người kia, đồng thời xem chuyện cười mà thôi.

Nhưng lại không thể diễn quá qua quýt, Lưu Diệp chỉ cần ngừng một chút sẽ bị người ta mắng là lừa gạt người.

Lưu Diệp đành phải nhẫn nại, trong óc trống rỗng, thậm chí cô không biết mình đang làm cái gì.

Vuốt ve đối phương, hôn đối phương...

Cô không có biện pháp khác, lúc bị yêu cầu hôn môi người nọ, mặt cô càng đỏ hơn.

Cũng không có cách nào khác, cô không thể cãi lời những người đó, nếu cô là đàn ông, cô cũng bắt chấp bất cứ giá nào, cùng lắm là bị người ta đánh cho một trận, nhưng mà bây giờ cô không thể dính vào một chút xíu nguy hiểm nào...

Đám lưu manh có thể nghĩ ra biện pháp ghê tởm như vậy để nhọc nhằn người khác, nếu chuyện cô là phụ nữ bị những người này biết được, cô còn có thể tốt được sao?!

Cô cũng liền khốn đốn mang theo áy náy đến gần người kia, nhỏ giọng nói với hắn ta: “Thật xin lỗi...”

Đôi môi nhẹ nhàng đụng chạm, cô khẩn trương đến quên nhắm mắt lại, cho nên lúc ghé lại gần, cô nhìn vào ánh mắt của đối phương, trong đó là một mảnh lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 16.1

Lưu Diệp biết lúc chụp ảnh, có một số cảnh là dựa vào sai chỗ chụp ra, lúc này, đầu óc cô đã không tưởng được quá nhiều, chỉ có thể làm một bước nhìn một bước.

Cô có thể đánh cuộc mặc dù đám lưu manh này có nhân phẩm tồi tệ, nhưng không thật sự là biến thái, nếu có hứng thú với đàn ông, đã sớm làm người may mắn rồi, tội gì còn phải ở lại chỗ này chứ.

Lưu Diệp nghĩ như vậy, cũng liền không đếm xỉa gì nữa, lúc cô cúi người hôn lên người nọ, đôi mắt thỉnh thoảng nháy nháy, hi vọng đối phương có thể hiểu được ý cô.

Bằng không đối phương trốn tránh, cô liền bị lòi đuôi rồi.

Không biết do đối phương hiểu được ánh mắt cô, hay là vốn lười động đậy, dù sao lúc cô làm bộ dán lên, người nọ chỉ giương mắt nhìn cô.

Cô rất có chừng mực, cũng không dán người lên thật.

Nhưng cô đoán ở khoảng cách này, góc độ như vậy, rất dễ nhìn nhầm là cô đã dán người lên.

Cô vốn cho rằng tùy tiện hôn vài cái sờ vài cái là có thể lừa gạt được.

Nhưng càng về sau, Lưu Diệp không biết là đối phương bị dày vò đến mức kích động, hay là thế nào.

Rõ ràng ban đầu người còn cứng ngắc, sau khi bị mình ghé sát lại gần, còn không ngừng vuốt ve, thì chợt có phản ứng.

Cái này thì quá kinh hãi rồi!

Người này có biết đang làm gì hay không? Anh trai à!

Bị □ thì phải an phận một chút chứ!!!

Anh như vậy là tôi cường, bạo anh cũng là anh cường, bạo tôi à?

Lưu Diệp quả thật sắp phát điên rồi.

Hơn nữa nhìn ánh mắt người nọ, hiển nhiên hắn ta cũng rất kinh ngạc vì biểu hiện của chỗ kia.

Ánh mắt vốn đang lạnh lẽo, chợt biến hóa, ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Lưu Diệp ghé tòm đếm mức mặt biến sắc luôn rồi!!!

Cô vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ đấy!

Anh trai à!! Có phải anh để quên tiết tháo ở nhà rồi không!

Loại tình huống này mà anh cũng có thể xảy ra chuyện đổ à!!!

Nhiều người còn đang nhìn chăm chăm vào chỗ này đó!!!

Cô muốn đau mất hột luôn rồi!!!

Nhưng do thân bất do kỷ đấy!!!

Lưu Diệp tránh cũng không chỗ tránh, cô hít sâu một cái, cảm thấy mình quả thực là Thánh mẫu, hào quang chiếu khắp lục địa rồi, cũng đến mức này rồi, cô lại còn có thể chịu đựng ghê tòm che chắn cho đối phương...

Bỏ.Công/anh~diễn,đà,n,lê.qu.ý.đôn.

Được rồi..

Thật ra thì cũng do người này xui xẻo, đàn ông chính là loại động vật không có tiết tháo!

Cô cũng không biết mình vượt qua đêm nay thế nào.

Tâm lý thân thể đồng thời bị thương, cuối cùng còn bị đám lưu manh chen ép phải ôm ấp một chỗ với người này.

Nhưng người kia cũng bị đánh thành như miếng vải rách, cô cũng không biết phải ôm ấp thế nào.

Hơn nữa chuyện này thật sự làm cho người ta ghê tòm da đầu tê dại, chỉ cần ghé sát vào người này, cô liền cảm thấy các loại buồn nôn muốn ói..

Nhưng đã như vậy rồi, còn có thể làm gì nữa?!

Cô buồn bực nghiêng người, người này quá nặng, cô căn bản ôm không nổi, chỉ có thể nghiêng người nửa ôm đối phương.

Cuối cùng vẫn là hai tên lưu manh đi đến, cứng rắn nâng thân thể của đối phương đè lên người cô.

Cô thiếu chút nữa thì bị đè đến không thở nổi, nhìn dáng vẻ người này không béo, không ngờ lại nặng như vậy, hơn nữa xương người này chẳng khác nào tám sắt, quả thật đè chết người.

Lưu Diệp rất rõ bản thân mềm mại bao nhiêu, hết cách rồi, phụ nữ trời sinh nhiều mỡ hơn đàn ông một chút.

Cho nên đám lưu manh vốn muốn trừng phạt hắn ta, bây giờ lại chẳng khác nào tìm được một tấm đệm êm cho hắn.

Cô chưa từng thân thiết với đàn ông như vậy, lúc này bị người đè lên, cảm giác không không thoải mái làm cô rất khó chịu.

Nhưng mà đối phương cũng là người bị hại, vừa rồi còn bị mình giày xéo...

Mặc dù đối với chuyện này cô còn oan hơn cả Đậu Nga, nhưng đối phương cũng đã đội cái mũ người bị hại lên rồi.

Cứ chịu đựng như vậy qua một lúc lâu, cô thật sự muốn tránh khỏi người này, có điều phóng tầm mắt nhìn, đám lưu manh kia đã sớm chiếm hết các chòi gác của phòng tạm giam cả rồi.

Hết cách, cô chỉ có thể tiếp tục kiềm chế.

Chỉ là không biết là người này do bị mình dày vò hay do vết thương gây ra.

Một lát sau Luru Diệp liền cảm thấy không thích hợp, thân thể đang đè lên mình thật sự rất nóng, quả thật giống như phát sốt vậy.

Này...

Này... Người này ngã bệnh rồi hả?!

Vốn đã bị thương nặng như vậy, lại bị mình thế này thế nọ, cho nên bây giờ phát sốt!?

Nghĩ như vậy Luru Diệp liền có chút không được tự nhiên.

Cô cũng sợ xảy ra sai sót, ngộ nhờ người này cứ như vậy phát sốt đến hồng, đến lúc đó truy xét xuống, là do cô giằng xé các loại hành động bí ối, cô có muốn sống hay không?!

Cô liền thừa dịp đám lưu manh kia đều đi ngủ cả, nỗ lực xoay vặn người, cởi áo khoác của mình ra.

Thật may là lúc bị đưa đến đồn cảnh sát, cô có mặc áo khoác.

Bên trong vẫn là áo ni đồng phục của khách sạn, cho nên cô cũng không cảm thấy lạnh.

Trong lòng chất chứa bao nhiêu áy náy, mặc kệ đối phương có thể nghe được hay không, lúc giúp phủ thêm áo khoác cho đối phương, cô vẫn nhỏ giọng nói một câu: “Thật xin lỗi... Tôi cũng không muốn như vậy ...”

Khi giúp đối phương khoác thêm áo, cô lại một lần nữa thấy được vết thương trên người hắn ta.

Những vết thương đó cũng không có gì dọa người, toàn là những vết tím bầm, còn có chút vết máu, thật ra những thứ thực sự dọa người trên người người này ngược lại là những vết sẹo vốn có của hắn.

Ngang dọc chồng chất, quả thật không thể nhìn thẳng, thật không biết người này làm sao mà sống được...

Cô liếc qua là có thể thấy những vết sẹo dọa người đó, hèn chi người này không coi việc bị vây đánh là quan trọng.

Những vết thương trên người ấy, không biết người này đã trải qua bao nhiêu trận sống chết, đoán chừng đã sớm chẳng quan tâm rồi.

Cô không biết nói gì cho tốt cứ như vậy vượt qua một đêm.

Rất cuộc chịu đựng được đến ban ngày, gần như là trời vừa sáng, cô liền nghe được âm thanh cửa mở.

Có một cảnh sát quèn ở ngoài cửa kêu tên cô.

Cô ôm người nọ một đêm, lúc này tay chân đã tê dại, lúc đứng lên thiếu chút nữa là ngã sấp xuống.

Đợi khi cô run rẩy đứng lên, đi ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài đã sớm có người chờ cô.

Cô có chút ngoài ý muốn, bởi vì không ngờ Hoàn Thiếu Hằng sẽ tới...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 16.2

Lúc này Hoàn Thiếu Hằng đang cười híp mắt trò chuyện gì đó với người của đồn cảnh sát.

Cô nhìn dáng vẻ Hoàn Thiếu Hằng gọi bạn gọi bè với người ta, ngược lại không ngạc nhiên lắm, chỉ là trước đây Hoàn Thiếu Hằng rất đáng ghét, không ngờ đến lúc này, lại là người tới đây cứu mình.

Nhất thời trong lòng cô rất phức tạp.

Trang phục của Hoàn Thiếu không giống lắm với thường ngày, người bình thường đỉnh đặc, không biết sao hôm nay lại mang một chiếc kính trên sống mũi, mắt kính có màu xanh nhạt.

Hoàn Thiệu Hằng như vậy có chút kỳ quái, không quá giống với hình tượng thường ngày của anh ta, cô luôn cảm thấy dường như có chỗ nào đó cổ quái.

Lưu Diệp buồn bực nhìn Hoàn Thiệu Hằng một cái.

Ngược lại Hoàn Thiệu Hằng cũng không tỏ vẻ gì cả, sau khi nhìn thấy cô, cũng không mở miệng nói gì, vẫn là dáng vẻ vui tươi không chút để ý như cũ, đơn giản cầm bút điền lên những tài liệu kia.

Chờ sau khi điền xong, anh ta mới lấy kính xuống.

Lúc hai người đi ra, Hoàn Thiệu Hằng cũng không nói gì.

Lưu Diệp cảm thấy mình nên nói gì đó, cô liền dứt quãng nói chuyện mình lấy thức ăn thừa ra.

Hoàn Thiệu Hằng ồ một tiếng, cũng không hỏi nhiều.

Lưu Diệp cảm thấy kỳ quái, chỉ là rất nhanh cô liền suy nghĩ cẩn thận, Hoàn Thiệu Hằng là một người có lòng tham lớn, hơn nữa đối với đàn ông mà nói thì vào đồn cảnh sát một đêm cũng không tính là gì.

Chỉ có cô mới cảm thấy là chuyện tày trời.

Ngược lại Hoàn Thiệu Hằng chủ động nói đến chuyện chiếc kính: “Giật mình khi thấy tôi đeo kính bảo hộ đúng không, đây là do năm ngoái bị thương, lúc đi vận chuyển xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bị ánh sáng mạnh chói vào mắt, bác sĩ bảo tôi nghỉ ngơi ở nhà một năm, khi đó chẳng khác nào người mù vậy, chẳng qua tôi ngại đeo kính phiền phức, hơn nữa không đeo kính, vừa hay có thể rèn luyện khứu giác và thính giác của mình, nhưng gần đây thị lực của tôi đã khôi phục rất tốt, ngay cả bác sĩ cũng cảm thấy tôi khôi phục sức khỏe tốt kinh người.”

Lưu Diệp thật sự bất ngờ, không ngờ anh ta còn là một người tàn tật, nhưng mà tiếp xúc với anh ta lâu như vậy, cô thật sự không phát hiện thị lực của anh ta không tốt.

Bây giờ nghĩ lại, lần đầu tiên thấy anh ta, anh ta dán sát vào cái lò nướng như vậy, lúc mình lấy bánh ngọt càng dán tới.

Lại còn rất thích vây quanh cô, đều bởi vì mắt của anh ta không nhìn rõ?

Bọn họ đang đi trên đường, bỗng nhiên nhìn thấy một đoàn xe vọt tới, Lưu Diệp bị dọa sợ vội vàng né tránh.

Tốc độ của những chiếc xe kia rất nhanh, vọt tới giống như hành quân vậy.

Lưu Diệp tâm phiền ý loạn cũng không để ý, ngược lại Hoàn Thiệu Hằng ở đó nghiêng đầu nói thầm: “Khương Gia Quân tới đây làm gì vậy?”

Lưu Diệp cũng không để vào lòng, hành với chả gừng* gì ở đây, một chút cũng không làm cô chú ý tới.

*Khương có nghĩa là gừng.

Bây giờ lòng cô rối như mớ bòng bong, quả thật chán ghét mình tới cực điểm.

Cô biết mình nên cảm ơn Hoàn Thiệu Hằng, nhưng cô thật sự không có tình lực đó, sau khi chào tạm biệt với Hoàn Thiệu Hằng, cô vừa về tới chỗ ở, cái gì cũng không cần làm, trước tiên phải tắm rửa thật sạch, sau đó rửa tay nhiều lần, lúc này rốt cuộc cô mới không cảm thấy ghê tởm nữa.

Chuyện lần này còn để lại hậu quả, bởi vì vi phạm luật lệ nghiêm trọng, cô mất đi thân phận giúp việc bếp núc cho khách sạn.

Mặc dù Hoàn Thiệu Hằng nói có thể giúp cô nói một chút để cô tiếp tục làm.

Nhưng Lưu Diệp thật sự sợ mất mặt rồi, tùy tiện mang chút đồ ăn thừa về liền bị đưa vào đồn cảnh sát, ai biết sau này còn xảy ra chuyện thiêu thân gì nữa, cô dứt khoát không đi nữa.

Đội cô nói cho đám Vũ Mị, ngược lại biểu hiện của họ rất bình thường, giống như đối với đàn ông mà nói thì ra vào đồn cảnh sát chẳng phải chuyện lớn gì, thậm chí những người đó còn khích lệ cô không nên bị chút việc nhỏ thế này hù ngã, có thể đi làm được thì cứ kiên trì đi.

Chỉ có Điền Thất an ủi cô, bảo cô đừng nữa đi.

Lưu Diệp thật sự sợ mất mặt rồi, bao nhiêu khổ sở mệt mỏi cô đều có thể chịu đựng được, nhưng chuyện kia, sức chịu đựng của cô thật sự có hạn.

Cho nên tâm tình cô lại lùi bước về vị trí ban đầu, chỗ nào cũng không dám đi, một câu cũng không dám nhiều lời, mỗi ngày đều tập trung làm việc, chỉ sợ xảy ra một sai lầm nhỏ.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này Điền Thất cũng cần người chăm sóc, cô cũng phải ở nhà chăm sóc Điền Thất.

Thật ra thì Điền Thất rất ngoan, việc cô làm cũng chỉ là chăm sóc Điền Thất nhiều hơn một chút, nhưng chuyện cô có thể giúp Điền Thất cũng rất ít,

ngược lại bởi vì Điền Thất đến, cái chỗ ở như chuồng heo của bọn họ lại được thay đổi.

Bả luận thân thể Điền Thất có thoải mái hay không, cậu đều đang cố gắng làm việc, nỗ lực giảm bớt gánh nặng cho người xung quanh.

Lưu Diệp xem ở trong mắt, lại càng cảm thấy đau lòng cho đứa bé ngoan ngoãn này hơn.

Cô cũng cố gắng chăm sóc Điền Thất, lấy chăn đệm khô ráo nhất cho Điền Thất dùng.

Vào ban ngày, cô ở chung một chỗ với Điền Thất, buổi tối lại tiếp tục làm công việc trong phòng bao.

Ngày đó Mậu Thần dẫn bạn bè tới đây uống rượu.

Cô sớm đã quen với tình hình như vậy, cũng liền không nhúc nhích ngồi cùng trên ghế sofa, đám người Mậu Thần cũng không ca hát, gần đây rất thích xem tin tức trên TV.

Cũng không biết gần đây xảy ra chuyện gì, trên kênh thời sự hò hét loạn lên, hình như là có tin tình cảm gì đó rất lợi hại vậy.

Lưu Diệp xem câu được câu không, bây giờ cô đặc biệt cảm thấy may mắn vì chuyện mình là phụ nữ không bị lộ ra ngoài, cô mới phát hiện sức chịu đựng của bản thân ở những chuyện này rất thấp, ngay cả chuyện kia, cô cũng cảm thấy như gặp phải tai họa ngập đầu.

Nếu như bị người khác phát hiện cô là phụ nữ, lại bị người ta lột sạch nghiên cứu, phỏng chừng cô sẽ trực tiếp cắt cổ chết đi cho xong.

Lúc này rảnh rỗi nhàm chán, cô liền ngồi nghe đám người Mậu Thần nói chuyện.

“Lần này Khương Nhiên lại làm ra chuyện gì à?”

“Hình như là bị scandal xâm phạm.”

“Không phải hần ta là thằng nam đệ nhất thiên hạ à, năm đó người may mắn thăm thăm hần, ở quảng trường người may mắn điêu khắc một bức tượng nửa thân trần của hần, hần không nói hai lời trực tiếp lấy thuốc nổ cho nổ tung bức tượng, người của phòng thị chính chạy tới lý luận với hần, hần ta gặp cũng không thèm gặp trực tiếp cho người ta một chữ cút, người như vậy cũng có thể bị xâm phạm?”

Hiển nhiên Khương Nhiên là một đề tài nóng, vừa có người khai chuyện, những chuyện bát quái không ngừng tuôn ra.

Ngay cả Lưu Diệp ngồi bên cạnh cũng bị bát quái của hần ta làm cho sững sờ.

Người nọ quả thật chính là một tên thần kinh!

Gì mà mua mảnh đất quý nhất ở khu người giàu rồi không làm gì cả, vây xung quanh là các tòa biệt thự, cứ bỏ hoang như vậy, cuối cùng không biết sao lại đứt gân não thuê người đào một ao nước, ngày ngày cắm cây cần chơi trò câu cá... Chơi được một tháng lại không muốn chơi nữa, lại bắt đầu cho người thả các loại hoa cỏ vào ao...

Có tranh chấp với phòng thị chính liền mua mấy nhà truyền thông, ngày ngày cắm chốt ở phòng thị chính bới móc các chuyện xấu, vừa chụp vừa mắng...

Làm cho người của phòng thị chính vừa nghe thấy tên hần liền nhức đầu...

Lưu Diệp nghe xong cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trên đời này thật sự có người thần kinh như vậy sao?

Cũng đã bị thần kinh thành ra như vậy rồi, lại còn có thể càn quấy, mà không làm mình phá sản à?

Cô cũng liền không nhịn được mà hỏi: “Nếu người này chơi đùa lợi hại như vậy, vậy sao còn chưa bị phá sản?”

“Cách phá sản còn xa lắm, nếu không phải chính hần làm xằng làm bậy, có lẽ sẽ không xuất hiện mấy gia tộc lớn kia đâu, năm đó hần và Hầu Gia là hai nhân vật lớn nổi danh, mấy gia tộc lớn đều là trong mấy ngàn người chọn một người thừa kế, hoặc là vào lúc bản thân còn sống liền bắt đầu bồi dưỡng người thừa kế, như vậy mới có thể không ngừng phát triển lớn mạnh, vói cũng luôn kéo dài hướng ra phía ngoài, giên cũng không ngừng ưu hóa, duy chỉ có Khương Nhiên này, lại rất tùy ý, mỗi lần chỉ clone một cái, hơn nữa cũng không ưu hóa, cũng không nuôi dạy, cứ để mặc như vậy, mỗi cái vẫn giữ nguyên tên như cũ... Cậu nghĩ mà xem, chỉ có một người thừa kế thì dĩ nhiên là không có sự lựa chọn nào khác, tốt xấu đều là nó, lại không dạy dỗ cho tốt, kết quả có thể nghĩ được, nếu tốt thì dĩ nhiên là không tệ, nhưng nếu không tốt thì sao, lập tức thành tên phá của, hơn nữa giên của Khương Nhiên không thích hợp với thời đại hòa bình, hần trời sinh là phân tử hiếu chiến, cho nên người thủ lĩnh mấy đời Khương gia về sau đều loạn xì ngầu cả lên, chuyện hoang đường nào cũng dám làm, tai vạ gì cũng dám chọc, nghe nói người đứng đầu Khương gia đời trước, còn từng trộm Eve, sau đó Liên Bang Chính Phủ phải tự mình đứng ra đàm phán với hần, đứng rồi, mỗi tháng triệu lãm ‘Thế giới phụ nữ’ đều nghỉ ngơi một ngày, nói với bên ngoài là cần nghỉ ngơi, thật ra thì chính là dành thời gian đó cho hần... Thế nhưng mấy năm nay lần qua lần lại, năm đó một thời bá chủ, bây giờ cũng biến thành thủ lĩnh lưu manh.”

Mậu Thần cũng nói xen vào: “Thật ra thì hần biến thành như vậy cũng không có biện pháp, hần là loại người khai phá đất đai, năm đó còn có người tiên đoán nói loại người này sẽ biến mất, đời trước Khương Nhiên chỉ sống đến hai mươi chín tuổi, phỏng chừng đời này vài năm nay cũng đã hết mức rồi.”

Những người khác cũng phụ họa: “Đúng vậy đấy, loại người khai phá là xui xẻo nhất, trải qua trăm cay nghìn đắng, chiến đấu nơi xa trở về muốn sống hết

quảng đời còn lại với người yêu, lại phát hiện căn bản không tìm được người yêu... Ngay cả thành tựu của mình cũng không có người chia sẻ, vì vậy tự mình trở nên sa đọa...”

“Lại nói tiếp vẫn là ghen của Hầu gia lợi hại. “Những người khác giống như chợt nhớ tới gì đó nói: “Nhất định chính là loại ghen thẳng cấp, mỗi lần đều hoàn thiện thêm một chút, chỉ là không biết lần này hẳn sẽ lấy hình thức gì xuất hiện, nếu có thể tiến hóa ra không cần ghen phụ nữ thì tốt, như vậy cũng giảm bớt nhóm người may mắn kia cuối cùng di chuyển chủng tộc diệt sạch những bàn luận ác ý về chúng ta.”

Lưu Diệp vừa nghe đám Mậu Thần bát quái vừa nhìn chăm chăm TV.

Chợt nghe người dẫn chương trình không nhanh không chậm thông báo: “Vẫn là tin tức tiêu cực về Khương Nhiên không ngừng bị khơi ra, scandal xâm phạm, ngày hôm trước có người nói, có người đàn ông họ Khương, bị nhốt vào phòng tạm giam cục cảnh sát số ba từng bị nghi phạm cùng phòng xâm phạm, sau đó còn có video liên quan bị phát tán ra ngoài, việc này cơ quan đã tham gia điều tra, mặc dù bộ phận quan hệ xã hội của gia tộc Khương thị đã nói đây là tin tức ác ý không có thật, người trong hình cũng không phải Khương Nhiên, nhưng hôm qua viện kiểm sát vẫn gửi giấy gọi như cũ, hi vọng Khương Nhiên có thể hỗ trợ điều tra, trước mắt bản thân Khương Nhiên vẫn chưa phát biểu bất cứ tuyên bố gì, đài truyền hình theo dõi đưa tin...”

Sau đó chuyển sang một hình ảnh chuyển một cái, hình ảnh mờ mờ không rõ phát ra, một người rất gầy yếu đang bò lên trên người một người đàn ông không ngừng có động tác...

Mặc dù ánh đèn mờ ảo nhưng vẫn có thể nhìn ra cái người gầy nhỏ đó đang cố gắng làm ra các loại động tác bị ối...

Lưu Diệp há hốc miệng.

Liên nghe bọn Mậu Thần ở bên cạnh nghị luận: “Đây không phải thật, nếu như thật sự có người như vậy, khẳng định cậu ta đã sớm bị Khương đại lưu manh bắt thành tám khúc rồi, còn cần gì đến viện kiểm sát tham gia điều tra.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 17.1

Là một người phụ nữ dám xâm phạm tên đàn ông hiếu chiến nhất trên đời, cô cảm thấy áp lực rất lớn đó!!!

Lưu Diệp cảm thấy đầu cũng không phải của mình nữa, nghe bọn Mậu Thần nói chuyện, cô thấy giống như đang nằm mơ.

Có điều hầu hết những người như Mậu Thần đều cho rằng chuyện này chỉ là tin tức lá cải, một người đàn ông có thể một tay đánh chết người Áo Đức lại bị một tên nhỏ gầy như vậy xâm phạm, có để cho những tên đàn ông khác sống nữa hay không hả?

Lưu Diệp tâm phiền ý loạn nghe ngóng, cô cũng không hiểu Áo Đức là gì, nhưng nghe bọn Mậu Thần miêu tả, hình như Áo Đức là một thứ rất lợi hại, Khương Nhiên kia quả thật giống như một dị tính quái dị, giá trị vũ lực quả thực là kinh khủng.

Nghe đến đây cô cũng có chút dao động, không nhịn được lại nhìn về phía TV, chắc là thật sự nhầm rồi, người lợi hại như vậy sao có thể bị mấy tên côn đồ đánh đập sau đó còn bị trói lại để cho cô bò lên chứ?

Giống như bối cảnh giới thiệu sự kiện, TV lại nhanh chóng chuyển một cái, lại có ảnh chụp mới được tung ra.

Người trong hình, vẻ mặt như một bóng ma, đôi mắt lạnh lẽo ngày đêm đều tối tăm mù mịt.

Đó là một gương mặt vô cùng xuất sắc, tiếp đó là bức ảnh toàn thân, người trong hình nhẹ nhàng đặt ngón tay thon dài trên một gậy chống, không cố ý bày ra tư thế vẻ mặt gì, nhưng dùng từ phong thái phi phàm khoa trương như vậy để miêu tả, đặt ở trên người này lại không có chút cảm giác quá trớn nào.

Lưu Diệp nhìn có chút nhập thần.

Luôn cảm thấy ánh mắt người kia cao ngạo vô cùng, tựa như đang miệt thị thế gian.

Chỉ là nhớ tới miêu tả của đám Mậu Thần, Khương Nhiên này thật sự là một người tùy ý làm liều.

Cho nên khẳng định đối phương sẽ không bị mình làm ra những hành động như vậy, nhất định là hiểu lầm!!!

Đang suy nghĩ nhập thần, chợt nghe thấy có người gõ cửa phòng.

Lưu Diệp ngồi gần cửa phòng nhất, cô tưởng là có phục vụ tới quét dọn vệ sinh, cũng liền đứng dậy mở cửa.

Kết quả sau khi mở cửa ra, người tiến vào cũng không phải là phục vụ, mà là mấy nhân viên chính phủ mặc đồng phục màu đen.

Người dẫn đầu Lưu Diệp cũng mơ hồ có chút ấn tượng, hình như là chính là người mà lúc Vũ Mị bị đâm, đại diện cho tên Mậu Ngạn Ba gì đó tới nói xin lỗi...

Nhất thời cô không nhớ nổi tên của đối phương.

Ngược lại đối phương nhanh chóng tự giới thiệu mình: “Xin chào, tôi là nhân viên của viện kiểm sát Hòa Sơ, xin hỏi Lưu Diệp có ở đây không?”

Lưu Diệp a một tiếng.

Thật ra thì lúc đối phương hỏi, cũng đã nhận ra Lưu Diệp, thấy đáng vẻ không hiểu gì của cô, Hòa Sơ nhanh chóng lấy công hàm ra, thì thầm với cô: “Căn cứ vào điều luật thứ ba mươi một của ‘Luật tố tụng’ quy định, quyết định cho nhân viên viện kiểm sát Hòa Sơ thực thi lệnh tạm giữ đối với Lưu Diệp sống tại khu XX.”

Đối phương đọc xong còn lấy giấy tạm giữ đưa cho Lưu Diệp xem.

Sau đó người nọ liền phân phó người hai bên trái phải cùng tay Lưu Diệp lại.

Lưu Diệp tròn tròn mắt, song có kinh nghiệm của lần trước, cô không thật sự hoàn toàn sợ, nhanh chóng quay đầu lại nói với đám người Mậu Thần: “Nhờ các anh nói cho bạn cùng phòng của tôi biết, để cho hắn giúp tôi liên hệ với...”

Nhất thời cô ghen lời, liên hệ với ai?

Cha mẹ cô hay là bạn bè của cô?

Ở thế giới này, cô không có ai để dựa vào, người duy nhất có thể nghĩ tới là Hoàn Thiếu Hàng lại một người bán thức ăn...

Trước không nói Hoàn Thiếu Hàng có năng lực kia hay không, dù cho có, dựa vào cái gì người nọ lại phải cứu cô?

Lưu Diệp do dự một chút, lại nuốt câu nói kế tiếp xuống, cô im lặng đi theo đối phương ra ngoài.

Cái còng trên tay ngược lại rất nhẹ, không biết làm bằng chất liệu gì.

Lần này cô cũng không bị mang tới đồn cảnh sát.

Nói thật, sống ở đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô ngồi xe.

Cô cho rằng xe cộ ở đây đều giống với thế giới kia của cô, chờ khi thấy ở ghế lái căn bản không có người, mà là xe tự chạy mới chợt nghĩ đến đám người này không giống với những người nghèo như Vũ Mị.

Hình ảnh ngoài cửa xe không ngừng thay đổi, tốc độ của chiếc xe này rất nhanh, bọn họ nhanh chóng rời khỏi khu người nghèo.

Cô chưa bao giờ tiến vào khu người giàu, bình thường chỉ từng nhìn thấy trên tivi, mỗi lần nhìn đều cảm thấy giống như đang xem phim khoa học viễn tưởng, bây giờ lạc vào cảnh giới kỳ lạ, cô lại không có một chút cảm giác hưng phấn nào.

d...iẽ.nl.êq.u.ý.đ.ôn-Anh

Tòa nhà chọc trời cao vút trong mây, như ẩn như hiện.

Đây là một thế giới hoàn toàn khác với khu người nghèo.

Xe đi một đường, chỉ là ở khu vực tầng tầng lớp lớp cao ốc cực kì sa hoa, không ngờ cô lại thấy đối diện có một sân cỏ cực lớn.

Nếu nói đây chuyên dùng để cho người ta thư giãn thì thôi đi, nhưng sân cỏ này lại được dựng rào chắn xung quanh.

Cô có chút buồn bực.

Ngược lại Hòa Sơ bên cạnh đứng lúc nói cho cô biết: “Đó là chỗ của Khương Nhiên, bốn phía đều được hắn lắp thiết bị bảo vệ, chỉ cần có người tiến vào, sẽ lập tức bị bắn chết...”

Lúc này Lưu Diệp mới nhớ tới những bát quái mà đám Mậu Thần nói.

Thì ra thật sự có một mảnh đất như thế, nghe Mậu Thần nói, cảm xúc của cô còn chưa sâu như vậy, lúc này nhìn bãi cỏ trải dài, rốt cuộc Lưu Diệp mới hiểu được tên Khương Nhiên có bao nhiêu điên cuồng.

Nơi này quả thật đủ để xây một sân Golf rồi.

Cuối cùng đã tới nơi, Luru Diệp xuống xe theo.

Cô giống như đi vào một bộ phim 3D, ba chữ Viện Kiểm Sát lớn đơn giản hào phóng đặt ở đó, cô ngẩng đầu nhìn, có chút ngoài ý muốn, nơi này so với đồn cảnh sát lần trước, quả thật giống như một khách sạn năm sao siêu sa hoa.

Cửa xoay tự động xinh đẹp, còn có thang máy tốc độ cực cao, cũng không biết do nguyên nhân gì, mặc dù thang máy rất vững chãi, nhưng tai cô lại bị ù đi vô cùng khó chịu, ngược lại Hòa Sơ lại không hề có chút phản ứng nào.

Cô hết cách, chỉ có thể há mồm như cá thiếu dưỡng khí, mới có thể giảm bớt áp lực ở lỗ tai.

Thang máy dừng lại ở tầng 173, cô không có chút chuẩn bị nào đã bị dẫn vào phòng thẩm vấn.

Mặc kệ bề ngoài của chỗ này đẹp đến bao nhiêu, giống khách sạn bao nhiêu, nhưng bên trong nên trông như thế nào thì như thế vậy, bàn ghế đơn giản còn có một bóng đèn rất sáng.

Người chuẩn bị thẩm vấn đã đến, ngồi đó cảm máy tính siêu mỏng để ghi chép.

Tìm Luru Diệp đập thành thịch, cô không biết nên lấy vẻ mặt gì để đối mặt với chuyện này.

Trong đầu không ngừng nghĩ sắp bị phát hiện rồi, đi vào loại địa phương này, tùy tiện khám xét người là thân phận phụ nữ của cô sẽ bị lộ ra.

Kết quả thật bất ngờ, những người đó cũng không khám xét người hay làm gì cô, ngược lại thái độ với cô rất tốt.

Giữa lúc đó Hòa Sơ chú ý tới cô không có dấu kết, hỏi cô có cần dùng một chút estrogen hay không.

Thái độ của những người khác càng giống như phục vụ của khách sạn, quả thật như đang chiêu đãi khách quý, còn mang đến một cái ghế rất thoải mái cho cô ngồi.

Cô hoài nghi có phải chuyện mình là phụ nữ bị lộ ra rồi không, nếu không thái độ của những người này có chỗ nào giống như đối đãi với một tội phạm chứ, quả thật như đang tiếp đón một anh hùng.

Lúc cô đang buồn bực, Hòa Sơ đã bắt đầu công việc, đầu tiên hắt lấy ra vài tấm ảnh để cô nhìn.

Cô nhìn qua một chút, phát hiện những người đó đều là mấy tên côn đồ buộc cô XXOO Khương Nhiên.

Cô không giấu giếm gì, liền tóm tắt kể lại hết tình huống lúc đó.

Hòa Sơ cười nói cho cô biết: “Vốn cho rằng cậu cũng sẽ bị xử lý giống bọn họ, bởi vì chờ khi bọn tôi tìm được những người đó, bọn họ chỉ còn lại những bộ phận này.”

Sau đó Hòa Sơ lấy ra một tấm ảnh khác, Luru Diệp lập tức sợ hãi đến nỗi đứng bật dậy.

Đó là phần còn lại của chân hay tay đã bị cụt không nhìn rõ là cái gì..

Ngược lại Hòa Sơ lại coi như đó một chuyện vô cùng bình thường, không sao cả nói: “Loại căn bã của xã hội này chết đi cũng không có gì đáng tiếc, dù thế nào đi nữa tội bọn chúng phạm phải tra ra thì chết mấy lần cũng không đủ, chỉ là không hiểu sao loại người như Khương Nhiên lại bỏ qua mình cậu.”

Lời nói kia giống như cô không nên còn sống vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 17.2

Sau đó Hòa Sơ lại mở màn hình giám sát, cuộn phim trải qua xử lý đặc biệt, nhìn qua có thể thấy rõ ràng hơn đoạn clip phát trên TV kia nhiều.

Ngay cả mặt cũng thấy vô cùng rõ ràng.

Động tác cô đè lên người đối phương vô cùng rõ ràng, lúc ấy cô cũng không nghĩ nhiều.

Lúc này nhìn hình ảnh kia, lại cảm thấy đặc biệt ngột ngạt khó chịu.

Đến mức này, thay vì chờ chút nữa đối phương sẽ ép hỏi mình, còn không bằng chủ động thừa nhận, dù sao sự thật đều sờ sờ ra đó rồi, Luru Diệp cũng

liền một năm một mười nói rõ: “Chính những người đó buộc tôi đi sang... Tôi rất sợ, chẳng qua tôi không thật sự làm gì anh ta, những chỗ máy quay không chiếu đến, tôi đều tránh đi... Nhìn qua thì giống như tôi đã hôn anh ta, thật ra thì chỉ nhẹ nhàng cọ xuống mà thôi... Còn có... Quần cũng không cởi hết... Chuyện thật sự xảy ra thực ra không giống với những gì thấy trong clip...”

Tại sao bản thân lại phải vào đồn cảnh sát, bị mấy tên ác ôn kia đẩy lên người Khương Nhiên thế nào, sau đó bị buộc làm ra những chuyện này.

Nói ra quá trình giống như □ lần thứ hai, mặc dù cô là người bị hại, nhưng bảo cô nói hết những chuyện như này như kia với một người đàn ông xa lạ, dùng ngôn ngữ cặn kẽ miêu tả một lần, quả thật có thể muốn mạng của cô luôn.

Cố tình những chỗ cô không nhớ rõ đều phải lặp lại một lần.

Hơn nữa không biết có phải cô suy nghĩ quá nhiều không, cô luôn cảm thấy lúc những người thẩm vấn nghe cô tự thuật, bọn họ đều mang một nét mặt hưng phấn, giống như đang nghe bất quái... Dù sao về mặt cũng không hề nghiêm túc...

Nói mang chút com thừa về cũng coi là phạm tội, bây giờ lại bắt ngờ khoan dung, giữa lúc đó còn có người rót nước cho cô, còn hỏi cô có đói bụng không.

Trong lòng cô liền cảm thấy kỳ quái, mơ hồ thấy chuyện này rất kỳ hoặc .

Cô cũng rất tò mò, giá trị vũ lực của Khương Nhiên rất cao, sao lại phải đi vào loại địa phương đó còn bị chính mình XXOO...

Cô cũng liền lên tiếng hỏi.

Lần này cô có thể khẳng định chuyện này có vấn đề, bởi vì lúc đám người Hòa Sơ nói cho cô biết nguyên nhân, nét mặt kia hoàn toàn chính là đáng về hả hê.

“Bởi vì khoảng thời gian trước cục xuất nhập khẩu tuyên bố không có phép nhập khẩu Butler, bởi vì vật kia có thành phần gây ảo giác rất mạnh, lúc nở hoa còn lợi hại hơn nữa, kết quả không biết Khương Nhiên nghĩ thế nào, pháp lệnh vừa ra đã giải quyết mười gốc cây riêng... Chờ khi nở hoa, hiệu quả đó giống như hút thuốc phiện vậy...”

Cho nên mới như hút ma túy chạy loạn khắp nơi, sau đó bị người ta cho rằng hút thuốc phiện bắt vào phòng tạm giam..

Sau đó lại xui xẻo hồ đồ bị chính mình thế này thế kia...

Lưu Diệp nghe xong im lặng không nói gì, trước đó cô còn đoán bậy một vài nguyên nhân, gì mà hồ lạc đồng bằng bị chó khinh, bị người trong gia tộc hăm hại, bây giờ nhìn lại... Tên Khương Nhiên này nhất định là ăn no rừng mờ...

Có điều trong lòng cô vẫn có chút lo sợ bất an.

Mặc dù lúc đưa cô đến phòng tạm giam, Hòa Sơ nói với cô rất nhẹ nhàng, người bị uy hiếp làm tòng phạm như cô, chỉ cần người bị hại không truy cứu, bình thường đều là án treo, còn nói cho dù có bị truy cứu cũng không nghiêm trọng... Nhiều lắm một hai năm là được ra...

Nhưng cô luôn cảm thấy không đúng, người của viện kiểm sát không phải nên đứng ở vị trí người bị hại mà xử phạt phạm nhân hay sao? Sao bây giờ lại giống như đang đứng về phía cô vậy?!

Quả nhiên vài ngày sau cô cũng biết vấn đề ở chỗ nào rồi.

Mặc dù cũng là phòng tạm giam, nhưng hiển nhiên phòng tạm giam của viện kiểm sát cao cấp hơn đồn cảnh sát không chỉ một cấp bậc, mỗi người đều có một phòng đơn và WC riêng thì thôi đi, trong phòng còn có một chiếc TV nhỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể biết được tin tức bên ngoài.

Ngày đó lúc Lưu Diệp mở ti vi, liền thấy một đồng tin tức như vậy.

Tuy người trong TV được dùng hiệu ứng làm mờ mặt, nhưng cô liếc mắt một cái là nhận ra đó là mình.

Người bị che mặt trong TV khản trương thuật lại: “Những người đó ép tôi đi lên... Bắt tôi lấy tay sờ anh ta... Sau đó... Để cho tôi cảm... của anh ta”

Thẩm phán viên truy vấn ngon ngon: “Xin dừng từ cụ thể.”

“... Thứ của đàn ông...”

“Đàn ông có nhiều thứ, cụ thể là cái gì? Nói rõ một chút...”

“Là thứ... Thứ của đàn ông...”

Hòa Sơ bên cạnh điều chỉnh nét mặt, khoe miệng lại ẩn chứa nụ cười nhắc nhở: “Là XXX à?”

“Phải...”

Luru Diệp xem TV hít một hơi lạnh, miệng kinh hãi đến quên khép lại.

Những nội dung truyền ra này hiển nhiên là có lựa chọn, sau đó cô còn thuật lại bản thân thực sự không động đến anh ta lại không được truyền ra.

Ngược lại lời xin lỗi của cô cũng được truyền ra ngoài.

Gì mà tôi thật sự vô cùng hối hận, tôi cũng không muốn tổn thương hắn... Nếu như có thể gặp được hắn... Vãn vãn...

Nếu như chỉ xem nội dung tin tức, rất dễ làm cho người ta hiểu lầm đến nỗi đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì...

Cái chuyện cắt câu lấy nghĩa này cũng quá đáng hận!

Dù cô có ngu ngốc hơn nữa cũng nhận ra đây là tình huống gì rồi.

Bọn Mậu Thân đều từng nói, tên Khương Nhiên này đã đắc tội bao nhiêu người, bình thường vô pháp vô thiên, đoán chừng loại địa phương như viện kiểm sát, Khương Nhiên cũng không để vào mắt.

Cho nên... Người đàn ông hiểu chiến bậc nhất bị loại pháo hôi như cô XXOO... Hiển nhiên là Khương Nhiên đã mất sạch thể diện...

Vừa nghĩ thông đạo lý này, Luru Diệp liền tròn tròn mắt.

Cho nên mấy người của viện kiểm sát kia mới khách khách sáo sáo với cô...

Cho nên Khương Nhiên từ đầu đến cuối vẫn không chịu đáp lại, phòng quan hệ xã hội cũng liều chết không thừa nhận...

Bởi vì loại chuyện này căn bản không thể thừa nhận!

Nhưng cô cái gì cũng thừa nhận cái gì cũng nói hết ra rồi...

Nghĩ tới thì thể lung tung lộn xộn bị cá ăm của đám lưu manh kia, da đầu Luru Diệp căng hết cả lên.

Này! Không phải cô sẽ là người tiếp theo phải làm mồi cho cá chứ?

Cô sợ đến mức buổi tối cũng không dám ngủ, mất ngủ thì cũng thôi, khẩu vị còn trở nên không tốt, hằng ngày nhìn thấy thức ăn không có một chút khẩu vị nào.

Trong đầu cứ hiện lên đủ loại chuyện kinh khủng, bị người giẫm lên cổ nói mày đi chết đi...

Cứ như vậy sợ hết hồn hết vía đợi mấy ngày, rốt cuộc hôm đó cũng chờ được đến ngày xét xử.

Lúc Hòa Sơ nhắc tới cô, cả người cô trông như con quỷ, hai mắt thâm quầng đen sì, đầu thì mấy ngày không chải, mặt càng không thêm rửa, bộ dáng kia cho dù ai thấy đều cảm thấy cô như đũa ăn mày vậy.

bóc.ô.nga,nh~di.ễn.đ.à.nl.ê.qu.y.đ.ôn

Cô cũng không biết mình sẽ bị xử lý như thế nào, Hòa Sơ cũng không nói gì với cô, dọc đường cô cứ cúi gầm mặt mà đi, nhưng đợi sau khi tới nơi, cô mới phát hiện nơi này không phải phòng xét xử, ngược lại giống như phòng hội nghị.

Chỉ là bên trong địch ta rõ ràng, một bên là cô và đám người Hòa Sơ, một bên... Là Khương Nhiên...

Lúc này cách một cái bàn dài ngồi đối mặt, rốt cuộc Luru Diệp cũng gặp được người thật, trước đây nhìn trong ảnh đã cảm thấy kinh diễm, lúc này thấy người thật, cô mới phát hiện người thật còn tuấn tú hơn trong ảnh gấp chục lần, khuôn mặt kia quả thật vô cùng hoàn mỹ.

Vậy mới nói, những chuyện như ưu hóa ghen, khẳng định Khương Nhiên cũng cảm thấy không cần thiết...

Dù sao cho dù ai lớn lên với một khuôn mặt như vậy cũng cảm thấy không cần phải cải thiện chỗ nào nữa.

Nhưng mặc kệ đối phương như thế nào, trong lòng Luru Diệp đã hiểu, đây là một người có thể lấy người sống làm mồi cho cá.

Cô khản trương ngồi xuống, không dám phát ra một âm thanh nhỏ nào.

Song rất nhanh cảnh tượng lại trở nên ồn ào, đầu tiên luật sư của Khương Nhiên lý luận gì đó với Hòa Sơ.

Sau đó hai bên bắt đầu loạn đấu, đàn ông cãi vã cũng chẳng khác nào bác gái đi chợ cãi.

Âm thanh vo vo ve ve, cũng đủ làm cho người ta không chịu được.

Người đại diện của Khương Nhiên cho rằng chuyện này hoàn toàn là vu oan.

Hòa Sơ lại kiên trì cho rằng mình đang đại diện cho công lý, nên lấy lại công bằng cho Khương Nhiên, còn phải làm án lệ tiêu biểu, viết vào sách luật, ghi chép lại vĩnh viễn!

Sau đó người bên Khương Nhiên tức giận không kiềm được quát ầm lên, cái gì mà để cho người đứng đầu Mậu Ngạn Ba của các người lăn ra đây, có bản lĩnh thì một mình đấu, đừng con mẹ nó như rùa rút cổ...

Không biết còn tưởng rằng bên Khương Nhiên muốn tội phạm phải được nghiêm trị.

Hai bên tranh luận mặt đỏ tía tai cũng không có kết quả.

Lưu Diệp ngồi ở đó chẳng dám thở mạnh, đầu lại càng không dám ngẩng lên.

Mà phần tử hiếu chiến - thủ lĩnh đại lưu manh trong miệng mọi người, lúc này an vị ở trước mặt cô.

Mặc dù cô không ngẩng đầu, nhưng vẫn thấy được ngón tay đặt ở trên mặt bàn, không nghĩ ngay cả ngón tay của người này cũng xinh đẹp như vậy...

Nhưng lúc này chủ nhân của ngón tay đang không nhìn được gỗ mặt bàn, cái bàn gỗ bị hấn gõ phát ra âm thanh cộc cộc cộc cộc có quy luật...

Lưu Diệp sợ hãi rút người về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 18

Lưu Diệp co người lại trên ghế, im lặng nghĩ, nhìn ngón tay là có thể thấy người đối diện này đang không kiên nhẫn.

Bây giờ cô hồi hận bản thân ngoan ngoãn quá, lại ngồi ở vị trí đó, sớm biết thế đã cách xa anh ta ra một chút.

Chỉ là...

Cô chợt nhớ tới một chuyện, mấy câu nói cắt câu lấy nghĩa trên TV kia, cô có thể giải thích một chút với người này, nếu không tên Khương Nhiên kia lại cho là cô liên thủ với người của viện kiểm sát thì phiền phức.

Ít nhất cô phải nói cho anh ta biết, thật sự là bản thân cũng thân bất do kỷ mà bị liên lụy vào.

Nghĩ như vậy cô cũng cố gắng hắng giọng, âm thanh ồm ồm bên cạnh quá lớn, cô lại không muốn những người đó nghe được lời nói của mình.

Cô liền đứng đứng bên kia, hạ thấp giọng, thận trọng giải thích: “Thật xin lỗi... Những thứ chiếu trên TV đều không phải sự thật, đều do những người này cố ý cắt câu, thật ra thì tôi...”

“Cậu nhận nhầm người.” Giọng nói của Khương Nhiên rất êm tai, song lại không có nhiệt độ, giống như trượt trên mặt nước phẳng lặng vậy.

Lưu Diệp ngừng lại một chút, theo bản năng ngẩng đầu đối diện với đôi mắt đen như mực của người kia.

Nơi đó ngập tràn chán ghét...

Lưu Diệp im lặng rút người trở về, không dám thở mạnh chờ kết quả.

Mấy tên đàn ông cãi nhau như mấy bà thím ngoài chợ cuối cùng cũng ầm ỉ ra kết quả.

Chỉ là kết quả kia thật sự làm cho người ta rơi cả kính.

Lưu Diệp cũng không biết đây là cái gì, chợt nghe những người đó ồn ào muốn dùng máy phát hiện nói dối, hình như muốn thông qua cái đó xác nhận lại toàn bộ sự việc.

Hơn nữa hành động của những người này rất nhanh, nhanh chóng có người bắt đầu chuẩn bị, gian phòng vẫn là gian phòng kia, cái ghế cái bàn như cũ, còn cái gọi là máy phát hiện nói dối chẳng qua cũng là một cái máy bỏ túi nhỏ.

Có một nhân viên chạy thử đến kiểm tra một phen, không biết có phải là cố ý hay không, cô phát hiện cuộc thí nghiệm kia không có chút giấu giếm nào, ngay cả người bị kiểm tra cũng có thể nhìn được kết quả bên trên.

Nếu đối phương đã không cần che giấu, cô cũng liền tò mò hỏi một câu, thí nghiệm viên cũng chẳng kiêng dè những thứ này, nhanh chóng trả lời cô: “Nếu như nói dối thì thiết bị này sẽ nhấp đèn nhắc nhở, nhưng mà loại thiết bị này quá đơn giản, không có tác dụng với người được huấn luyện, nếu muốn lấy được kết quả chính xác, thì thiết bị này còn phải hoàn thiện hơn một chút.”

Lê.q., úy, đ, ôn~Anh

Lưu Diệp nghe được ẩn ý trong lời nói của người này, giống như đang ám chỉ Khương Nhiên.

Chỉ là nhìn bộ dáng của mọi người trong phòng, đều cảm thấy máy phát hiện nói dối trên bàn đủ để kiểm tra cô rồi.

Ghế dựa trong phòng được sắp xếp lại một lần nữa, ban đầu vốn đối chọi rõ ràng, bây giờ quây thành nửa vòng tròn.

Lưu Diệp dựa theo lời của nhân viên chạy thử đeo thử tựa như tai nghe lên, âm thanh trong lỗ tai bị phóng to lên gấp đôi.

Chợt nghe thí nghiệm viên nói hỏi cô: “Đầu tiên tôi hỏi thử cậu hai câu trước, lúc cậu trả lời chỉ cần nói đúng hoặc không là được, trước hết nghe vấn đề thứ nhất, cậu là phụ nữ...”

Mẹ nó!!! Đầu Lưu Diệp lập tức to lên, mấp máy miệng, cuối cùng run rẩy nói ra chữ phải.

Đợi nửa ngày mà kiểm tra viên cũng không thấy đèn báo động nhấp nháy, anh ta liền buồn bực đứng dậy khỏi ghế, điều chỉnh lại công tắc.

Chờ khi ngồi xuống ghế lần nữa, thật may là không hỏi vấn đề nam nữ nữa, mà là đổi thành mấy câu hỏi về thời tiết ban ngày ban đêm, bằng không cô thật sự bị dọa chết rồi.

Cứ vậy thử nghiệm mấy lần, sau khi không thành vấn đề, kiểm tra viên mới gạt đầu một cái với đám người Hòa Sơ bên cạnh, ý bảo bọn họ có thể bắt đầu.

Chỉ là người hỏi trước cũng không phải Hòa Sơ, mà là người Khương Nhiên mang tới.

Bố cục trong phòng không giống nhau, Lưu Diệp một mình đơn độc đứng một góc bàn, ánh mắt của mọi người đều dừng trên người cô, ngược lại Khương Nhiên đứng cách xa, giống như một người không liên quan.

Người Khương Nhiên mang tới cũng không khách sáo, dứt khoát hỏi: “Cậu từng xâm phạm đàn ông phải không?”

“Không phải.”

Mát phát hiện nói dối vận hành tốt, không báo động.

Lưu Diệp lại càng không nhận được phi nhỏ, muốn làm cũng không có phản ứng, làm bằng lòng à...

Người của Khương Nhiên giống như có chỗ dựa, mang theo đắc ý lại hỏi: “Như vậy chuyện lần này cùng lắm cũng chỉ là một trò cười.”

“Phải.”

Đèn vẫn không nhấp như cũ.

Kết quả này vô cùng có lợi cho bên Khương Nhiên, chỉ là vui mừng không bao lâu, Hòa Sơ lại tới, cười như không cười hỏi Lưu Diệp: “Ngươi có cảm thấy ** Khương Nhiên ghê tởm không?”

Lưu Diệp biết Hòa Sơ đang cố ý chọc giận đám người Khương Nhiên, cô buồn bực trả về một chữ có...

Kết quả lần này vừa dứt lời, đèn báo động liền nhấp nháy hai cái.

Lần này không riêng gì Lưu Diệp, ngay cả Hòa Sơ thuận miệng hỏi cũng lộ ra vẻ giật mình.

Lưu Diệp lại càng há hốc mồm, cái này...

Cô rõ ràng là vô cùng ghê tởm mà!

Lúc về nhà còn phải rửa tay nhiều lần.

Chẳng lẽ bởi vì bây giờ nhìn thấy mặt anh ta? Cho nên tất nhiên không thể ghê tởm được?

Cái này...

Hòa Sơ nghi ngờ nhìn về phía Lưu Diệp, vừa rồi gương mặt Lưu Diệp còn có vẻ không sao cả, bây giờ không biết tại sao lại vừa xấu hổ vừa 囧, mặt hồng rực hơn.

Lần này Hòa Sơ càng cảm thấy không được bình thường, hẳn liền do dự hỏi thêm một câu: “Cậu... Cậu rất thích bề ngoài của Khương Nhiên?”

Lần này Luru Diệp không cần nhìn máy phát hiện nói dối cũng biết đáp án là gì.

Cái này...

Đàn ông lớn lên như vậy, sẽ có rất ít phụ nữ không thích đúng không?

Lần này không riêng gì Hòa Sơ, ngay cả người bên Khương Nhiên cũng ngoài ý muốn.

Ánh mắt Hòa Sơ lập tức sáng rực, giống như chớp được vật gì thú vị, không ngừng cố gắng hỏi: “Vậy cậu có từng nhớ lại hình ảnh khóa thân của Khương Nhiên không?”

Mẹ nó...

Đã biết là không nên tùy tiện kiểm tra này kia bậy bạ mà!

Cô có thể cảm thấy lúc Hòa Sơ hỏi ra những lời này, tất cả mọi người đều nín thở.

Làm đàn ông mà sao lại bát quái không có giới hạn như vậy chứ!!!

Luru Diệp cũng không thêm đếm xỉa gì nữa, giống như muốn chứng thực sự trong sạch của mình, dùng sức trả lời: “Chưa từng!”

Cô hẳn là chưa từng đúng không, nhưng đáng chết là đèn báo động còn không biết xấu hổ nháy hai cái.

Trời ạ...

Vì vậy vốn Hòa Sơ chỉ muốn giữu cột Khương Nhiên, lúc này lại hệt như phát hiện vùng đất mới: “...Thì ra là vậy, cho nên ngày đó ngoài mặt thì là cậu bị uy hiếp, nhưng thật ra nội tâm cũng rất muốn làm như vậy? Nếu những người đó không dọa dẫm đánh cậu... Cậu cũng chủ động đi qua...”

ddlê.q.,úy,đ.ôn~Bồ.cô.ngAnh

Theo lời nói của Hòa Sơ, người xung quanh đều lộ ra dáng vẻ cần được giải thích nghi ngờ, rồi rít đèn ánh mắt khác thường nhìn về phía cô.

Anh trai à!

Luru Diệp khóc không ra nước mắt!

Đừng có dội nước bẩn vào người khác như vậy chứ!

Anh có ở hiện trường không, anh có ở hiện trường không hả!

Chờ khi Luru Diệp bị đuổi về phòng kín, cô vẫn không có dừng khí mở ti vi, giống như có linh cảm, cô biết tình huống không được tốt lắm.

Bởi vì phát hiện nói dối còn chưa kết thúc, Khương Nhiên đã mang người rời đi.

Cô buồn bực một ngày, song sau đó lại nghĩ thông, mặc kệ là bị uy hiếp xâm phạm tình dục hay là chủ động xâm phạm tình dục, dù sao cô cũng là người xâm phạm tình dục, trái phải đều là kết quả đó thì cô còn phải lăn tăn cái gì.

Bây giờ thứ duy nhất phải chờ chính là lúc nào cô sẽ được ra ánh sáng.

Dù sao thời gian càng ngày càng gần ngày xét xử.

Có lẽ là dính được chút ánh sáng của Khương Nhiên, mấy ngày gần đây Hòa Sơ rất chăm sóc cô, vốn một lần chỉ có thể gặp một người, kết quả bởi vì có Hòa Sơ nói, Vũ Mị Điền Thất cô đều có thể gặp, chỉ là không thấy Hoàn Thiệu Hàng, đoán chừng Hoàn Thiệu Hàng còn không biết cô dính phải rắc rối.

Có điều cô cũng không để trong lòng, tên đó vốn ngoài miệng như được bôi mỡ không có một câu đứng đắn.

Chỉ là cô vẫn cố gắng che giấu tin tức bên ngoài, nhưng kể từ sau khi gặp mặt với đám người Vũ Mị, từ miệng bọn họ biết được một chút lời đồn bên ngoài, dù sao thế nào truyền ra đều có.

Đoán chừng Khương Nhiên này thật sự đắc tội không ít người, có một số tin đồn còn có mũi có mắt.

Luru Diệp nghe được vài câu đã cảm thấy bản lĩnh tai, cô cũng không tưởng tượng ra được Khương Nhiên là người trong cuộc thì có tâm trạng gì.

Theo như tần suất và cường độ giày xéo Khương Nhiên của cô, đã có thể ghi vào kỷ lục Guinness rồi.

Cô buồn bực, dù có dùng hiệu ứng che mặt, những người đó cũng phải biết chân tay cô nhỏ gầy như vậy, bản thân có thể ** hấn ta sao.

Đám Vũ Mị cũng rất đồng tình với cô, nhưng lại không nhận được cảm thấy chuyện này 囧 như vậy thật sự làm cho người ta bật cười.

Mọi người bình thường đều thân quen, Luru Diệp là dạng gì bọn họ còn không rõ sao, một tên rất yên tĩnh rất lịch sự, chẳng qua giả làm phụ nữ có chút thất bại, nhưng mà đối xử với người ta cũng rất tốt.

Vũ Mị khuyên cô: “Đại trưởng phu có được dẫn được, cậu cứ thả lỏng đi, lại nói cậu thật sự rất may mắn, nghe nói mấy người cùng phòng tạm giam với cậu đều chết không toàn thân, như cậu có thể sống đến bây giờ, tuyệt đối là đối phương hạ thủ lưu tình, bằng không cậu ở trong này, muốn mạng của cậu cũng chỉ cần một câu mà thôi...”

Thật ra mọi người đều thấy rất kỳ quái, hiện tại đủ loại lời nói bay đầy trời, người như Khương Nhiên, ngược lại một chút động tĩnh cũng không có, nói trắng ra là vô danh vô pháp vô thiên của Khương Nhiên, nếu thật sự muốn cho Luru Diệp một dao cũng là chuyện vô cùng dễ dàng, đâu còn cần tới thẩm phán chứ.

Ngược lại bây giờ Luru Diệp đã thông suốt hết, chủ yếu là mặc kệ cô bằng lòng hay không, sớm muộn gì cũng bị lộ, cô đã tính ngày, mấy ngày nữa đi cả sẽ giá lâm, đến lúc đó phải lấy cái gì để che giấu...

Cho nên làm sư ngày nào gỡ gỡ ngày đó, qua một ngày thì tính một ngày thôi.

Tính toán như vậy, rốt cuộc ngày mở phiên tòa cũng đến, mặc dù trước kia đã nói sẽ đến tòa án nơi khác thẩm vấn. Nhưng chờ khi Hòa Sơ mang cô đến phi thuyền, cô mới phát hiện hiểu biết của cô về thế giới này vẫn còn quá ít.

Cũng không biết tại sao, phi thuyền lớn như vậy, chờ sau khi cô tiến vào lại phát hiện bên trong chỉ có hai người cô và Khương Nhiên mà thôi.

Chẳng lẽ cái này chuyên để chờ đương sự?

Trong lòng Luru Diệp rất buồn bực, càng ngày càng không hiểu thứ này thiết kế vì cái gì, nghi phạm đặt chung một chỗ với người bị hại, người của tòa án cũng yên tâm thật, không sợ hai người bóp chết đối phương trên đường đi à.

Cô không dám đến gần Khương Nhiên, liền tìm một chỗ xa nhất ngồi xuống.

Từ đầu đến cuối Khương Nhiên cũng không ngẩng đầu nhìn cô.

Cô cũng không dám nhìn Khương Nhiên, hơn nữa kể từ sau khi đi vào bên trong phi thuyền, mặt của cô liền nóng hừng hực, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ... Nghĩ tới những câu hỏi khi dùng máy phát hiện nói dối, cô chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào...

Cô đang mất mặt, cũng không chú ý thái độ của Khương Nhiên như thế nào, chỉ biết anh ta đi rất nhanh...

Bây giờ nhớ lại nhất định là bị mình ghê tởm rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 19.1

Tốc độ của phi thuyền cũng không nhanh lắm, có lẽ phi thuyền bay trên khu nhà giàu, mặt đất trông nhỏ bé như một con kiến vậy.

Chạy được một lát, dần dần khu người giàu trở nên càng ngày càng nhỏ, Luru Diệp cũng không dám lộn xộn, ngồi tại chỗ không ngừng nhìn phong cảnh bên dưới, chỉ cảm thấy cảnh vật càng ngày càng bỏ túi.

Hòa Sơ có nói với cô, vốn tòa án điều tra rất đơn giản, nhưng bởi vì thân phận Khương Nhiên đặc biệt, cho nên địa điểm mở phiên tòa phải xa một chút.

Nhưng cô không ngờ chỗ đó lại xa như vậy.

Về sau cô cũng hơi mệt, khi đang ngủ gục ngủ gật, thì cô cảm thấy thân thể không ngừng lắc lư, đợi lúc mở mắt, cô nhìn thấy không riêng gì mình đang lắc lư, mà là toàn bộ phi thuyền đều lắc lư, rung lắc dữ dội như đang tức giận chuyện gì vậy.

Cô sợ hãi a một tiếng, vừa định đứng lên, cả người đã ngã văng ra ngoài, gần như là bay thẳng lên phía trên của phi thuyền, nhưng mới vừa đụng phải, đang cho rằng sẽ bị va chạm cực kỳ thảm khốc, cả người lại bay về hướng ngược lại.

Cả người cô đều choáng váng.

Cô không để ý gì nữa, trực tiếp nắm ngay được một thứ gì đó, nó quá thật giống như cây cò cứu mạng cô, vì không bị văng ra, cô liều mạng dựa vào, giống như con bạch tuộc tám chân leo lên thứ đó.

Theo tiếng gió gào rít, ở trong đau đớn choáng váng không lồ, cô nhanh chóng mất đi tri giác, chờ khi tỉnh lại, cô chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi lộp bộp bên ngoài.

Xương cốt của cô đau đớn như bị đứt gãy thành từng khúc, cô hít vào một hơi thật dài, trong miệng có vị mặn mặn, môi của cô bị rách, không biết đụng phải cái gì.

Cánh tay cô vẫn theo bản năng nắm chặt vật kia, cô mơ mơ hồ hồ cũng không biết rốt cuộc mình bắt được thứ gì, vô thức liền đưa tay sờ sờ, cảm thấy thứ đó hẳn là khung kim loại gì đó của phi thuyền.

Kết quả tay lại không sờ phải kim loại lạnh lẽo cứng rắn, mà là cơ thể con người.

Trời ạ, cô lập tức hiểu được vừa rồi mình ôm phải cái gì rồi, đó chính là Khương Nhiên...

Lúc bị văng tới, cô liều mạng nắm được chân Khương Nhiên, sau đó...

Có lẽ cô lại bám vào phi thuyền lần nữa, sau đó hạ xuống, lại mấy lần lật qua lật lại...

Sau đó chính là hôn mê...

Cho nên thứ cô vừa nắm được chính là chân Khương Nhiên...

Vừa nghĩ đến đây, cô lúng túng vội vàng ngồi dậy.

Trong bóng tối, cô không nhìn thấy gì cả, sau khi thích ứng một lát mới mơ hồ thấy được ánh sáng ở khoang điều khiển.

Cô nghi ngờ không biết người điều khiển đâu, vội vàng bò qua, gắng sức đẩy cửa buồng lái đang khép hờ ra.

Rất nhanh cô liền thấy khoang điều khiển bị đè ép hông, chỉ có đồng hồ đo trống trơn đang nhấp nháy, còn có tia lửa văng lên.

Cho dù không hiểu máy móc của thế giới này trông như thế nào, cô cũng hiểu phi thuyền gặp phải vấn đề, ngộ nhờ nổ tung cũng không phải đùa giỡn.

Cô lùi về bên trong phi thuyền, miệng không ngừng kêu: “Khương Nhiên!! Khương Nhiên!! Khoang điều khiển đang tóe lửa, chúng ta phải chạy nhanh thôi...”

Cô cho rằng Khương Nhiên còn đang nằm thẳng cẳng chứ, kết quả quay người lại, giống như nhìn thấy quỷ, cô thấy Khương Nhiên đã sớm không biết cái gì nữa ngồi ở đó rồi.

Tốc độ này, cô thật sự hoài nghi vừa rồi Khương Nhiên vẫn còn tỉnh táo, bởi vì mình vẫn luôn nắm lấy chân đối phương, cho nên mới không nhúc nhích?

Có điều mặc kệ trước đó hai người có ân oán lộn xộn lung tung gì, bây giờ gặp phải nguy hiểm, nhất định phải đoàn kết lại cùng đối mặt.

Đương nhiên Lưu Diệp nghĩ như vậy.

Chỉ là cảnh ngộ của bọn họ cực kỳ không ổn, phi thuyền này nửa treo trên cây, cô nhìn xuống vài lần, bởi vì đêm mưa, bên ngoài tối đen như mực, cho dù có ánh sáng yếu ớt của phi thuyền, nhưng cụ thể cao bao nhiêu, phía dưới là cảnh tượng gì, thì không thể nhìn rõ được.

Chỉ nghe được tiếng mưa rơi liên tục bên ngoài.

Hơn nữa làm cho người ta sợ hãi là cái phi thuyền này còn không ổn định, hơi động dậy là sẽ lắc lư.

Vừa rồi cô di chuyển một chút mà phi thuyền đã lắc lư kịch liệt, cô sợ đến mức bò cũng không dám bò nữa.

Nhưng không di chuyển thì không được, kiểu gì cũng phải nghĩ biện pháp thoát khỏi phi thuyền này, nếu không quá nhiều nguy hiểm, phi thuyền lớn như vậy nghĩ thôi cũng thấy được treo trên cây không có bao nhiêu chắc chắn, ngộ nhờ cành cây gãy hay nổ tung thì sao?

Nghĩ như vậy, cô liền lấy hết dũng khí đi đến cửa khoang thuyền.

Lúc làm điều này, cô có chút tò mò, không hiểu sao tên Khương Nhiên này lại như bị choáng váng, lẽ ra hẳn phải to gan hơn mình chứ?

Cô bò tới xem tình huống, định mở cửa khoang ra, sao hẳn lại một chút động tĩnh cũng không có chứ, chẳng lẽ bị va chạm đến choáng váng rồi?

Lần này cửa khoang đóng chặt hơn nhiều, tay chân cô đều bám lên cửa rồi mà nó vẫn không nhúc nhích chút nào.

Hơn nữa tên Khương Nhiên kia xảy ra chuyện gì vậy, thấy một mình cô mù quáng làm việc mà không biết giúp một tay à?

Cô vô cùng bất mãn quay đầu lại, kêu hấn ta: “Anh tới đây giúp mở cửa phi thuyền đi, chặt quá, một mình tôi không mở được?”

Kết quả sau khi cô nói xong, Khương Nhiên không lập tức tới, mà dừng lại, một lát sau mới từ từ nhích lại gần.

Bộ dáng kia thật lạ.

Lưu Diệp cũng không nói rõ được, chỉ cảm thấy Khương Nhiên không phải là một người nhát gan như vậy.

Cô bò qua bò lại như thế thì thôi đi, bản lĩnh người này phải nhanh nhẹn hơn mình chứ?

Song cô nhanh chóng được xua tan nghi ngờ, vừa rồi bản thân có bao nhiêu sức mạnh thì lời hết cả ra mà cánh cửa vẫn không nhúc nhích chút nào, nhưng bây giờ Khương Nhiên chỉ lấy tay bẻ, giống như mở đồ hộp, cửa khoang kia nhanh chóng bị mở ra.

Hơn nữa cô đã thấy rõ, toàn bộ cửa khoang thuyền bị xoay mở, khe hở đó, hoàn toàn bị anh ta cứng rắn bẻ ra.

Trời ạ, đây chẳng phải là Đại Lực Vương sao?

Cô vô cùng chờ mong nhìn Khương Nhiên, nếu anh ta có thể lợi hại như vậy, vậy thì cũng có thể leo xuống cây mở đường đúng không?

Kết quả trọn mắt tha thiết trông mong nhìn anh ta đến mệt mỏi, Khương Nhiên vẫn không nhúc nhích.

“Này? Này?” Lần này Lưu Diệp có chút không chờ kịp, nóng nảy thúc giục: “Anh có thể trèo cây không, tôi không biết, cho nên anh sẽ xuống trước chứ?”

Nhưng Khương Nhiên vẫn không nhúc nhích như cũ.

Lần này cô buồn bực, hơn nữa cô nhanh chóng phát hiện ra vấn đề ở chỗ nào rồi.

Đôi mắt Khương Nhiên bình thường nhìn rất sáng rất đẹp, lúc nhìn người không thể nói là ánh sáng lung linh, nhưng cũng tuyệt đối là vô cùng có tinh thần, lúc này cặp mắt kia không biết sao, lại trở nên không có tinh thần, quả thật giống như bị mù vậy.

Cô cũng không nghĩ nhiều, lập tức hỏi: “Này, không phải mắt của anh bị thương chứ? Còn có thể nhìn thấy gì không?”

Bằng không thì không làm được gì rồi...

Nhưng vừa dứt lời, động tác nhanh chóng kia làm Lưu Diệp không kịp phản ứng, cô liền cảm thấy cổ căng một cái, cả người đã bị Khương Nhiên ghim chặt cô, đặt ở phía dưới.

Gương mặt Khương Nhiên ghé sát lại gần cũng không hung ác bao nhiêu, ngược lại gương mặt vẫn nhã nhặn, hô hấp tinh tế vô vàn khuôn mặt của cô.

Cho nên trong lúc nhất thời cô cũng mơ hồ, không biết Khương Nhiên muốn làm gì, tự nhiên lại ấn cô ngã xuống đất.

Nhưng sau đó cô liền cảm thấy không đúng.

Mặc dù ngón tay Khương Nhiên không nắm chặt cổ cô, nhưng không biết anh ta làm thế nào, ngón tay ấn vào nơi nào đó trên cổ cô, đầu óc của cô trở nên giống như thiếu dưỡng khí...

Hơn nữa mặc dù trên cổ không có cảm giác đau đớn, nhưng hô hấp và giọng nói của cô đều không phát ra được.

Cô sợ hãi giằng co.

Rất nhanh đầu óc của cô liền lâm vào tình trạng thiếu dưỡng khí... Không...không được...

Sức lực của đối phương rất lớn, nhưng cũng không hoàn toàn khống chế thân thể của cô, bất kể là về mặt hay động tác, đều rất nhẹ nhàng...

Đối phương cũng không vì muốn bóp chết cô mà xuất hiện bất kỳ khó chịu...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 19.2

Con người lúc tuyệt vọng cầu sinh ** quá mạnh mẽ, chân của cô không biết sao lại móc được một vật, cô cũng không biết đó là cái gì, liền dùng sức đá

vật kia ra ngoài.

Rất nhanh phi thuyền mất đi thẳng bằng bắt đầu lắc lư, khi còn không xác định phương hướng nào liền nghiêng về trước, cả phi thuyền liền mất thăng bằng rơi từ trên cây xuống.

Lưu Diệp cũng không biết mình lăn mấy vòng, khi thân thể rơi xuống bụi cỏ mềm mại, điều duy nhất cô có thể nghĩ tới chính là chạy!!

Gần như là vừa có thể đứng lên là cô liền liều mạng chạy, bởi vì không biết tại sao Khương Nhiên lại muốn bóp cổ cô!!

Chạy đến khi sức cùng lực kiệt, rốt cuộc cô tê liệt ngã xuống mặt đất.

Vừa mệt vừa mỏi, người vừa buông lỏng, liền cảm nhận được đau đớn trên thân thể.

Cô dần dần mất đi tri giác, cũng không biết qua bao lâu, thân thể giống như không phải của mình, cô cũng không biết mưa dừng lại lúc nào.

Chờ khi nghe được tiếng chim hót, cô mơ mơ màng màng mở mắt mới thấy mình đang nằm ở sâu trong rừng rậm nguyên thủy.

Màu xanh bạt ngàn, cỏ thụ che trời ở bên cạnh cô, cô lập tức liền bị cảnh sắc tự nhiên dọa sợ ngây người!

Cỏ dưới chân rậm rạp kinh khủng, cây cối Già Thiên Ích Địa nhìn không thấy biên giới.

Hơn nữa tối hôm qua cô chạy quá nhanh, cũng không biết giày của mình bị rơi ở chỗ nào rồi.

Cô rất sợ, cả người vừa lạnh vừa ướt, còn có không ít chỗ xanh xanh tím tím, chỉ cần đụng vào là thấy đau đớn.

Cô cố gắng nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua, từ đầu đến cuối cô đều không rõ tại sao Khương Nhiên lại bóp cổ mình.

Nếu bởi vì những chuyện ngổn ngang trước kia, ngay từ lúc trên phi thuyền đã bóp rồi, tội gì đợi đến phi thuyền gặp chuyện không may?

Đầu cô rất loạn, duy nhất có thể nghĩ tới là mấy lời cô nói trước khi xảy ra chuyện đó, nhưng cô nói thì có quan hệ gì chứ?

Cô chỉ hỏi anh ta một câu, có phải anh không nhìn thấy gì nữa đúng không?

Có vậy mà anh ta đã muốn bóp chết cô sao?

Ôi trời!!

Cô giật mình hiểu ra, đúng, cũng bởi vì cái đó, cũng bởi vì mắt anh ta không nhìn thấy!

Cho nên anh ta mới muốn bóp chết cô!!

Bởi vì trong mắt anh ta, dưới tình huống cực đoan ác liệt, thứ có thể uy hiếp được anh ngược lại là cô?

Trời ạ, cái dạng người ích kỷ gì mới có thể nghĩ như vậy chứ?!

Cô quá thật hết chỗ nói, aizzz!

Người bình thường thì đều nên nghĩ phải đồng tâm hiệp lực cùng nhau vượt khó chứ?!

Như loại này khi gặp phải nguy hiểm, suy nghĩ đầu tiên là phải phòng bị người bên cạnh, nghĩ thế nào cũng không được bình thường mà!

Cô cũng biết Khương Nhiên là tên thần kinh, quả nhiên ý nghĩ của người điên thì người bình thường không hiểu nổi?

Lưu Diệp thật sự hết chỗ nói rồi.

Bây giờ ở trong loại rừng rậm này đi loạn cũng không phải là biện pháp, cô nghĩ cứ đi về phía vị trí của mặt trời thì luôn không sai.

Cũng không biết thế nào, cô đi tới đi lui, lại đi trở về chỗ cũ.

Hơn nữa nhìn lộ trình này, giống như hôm qua cô vốn chạy không được bao xa.

Lúc này phi thuyền bị ném tan tã, toàn bộ các bộ phận lớn nhất nằm một đồng trên đất bằng.

Cô rất sợ gặp lại Khương biến thái, né sau cây nửa ngày, xác định Khương Nhiên không ở phía sau, lúc này cô mới đánh bạo đi về phía trước.

Đoán chừng người mù này sớm không biết mò mẫm đi đâu rồi?

Không chừng xui xẻo ngã từ trên cây xuống chết luôn rồi? Nếu như vậy thì thật đúng là ông trời có mắt!!

Cô vừa nghĩ vừa ôm ý tưởng may mắn tìm kiếm trong đồng phế liệu, hy vọng có thể tìm được chút thức ăn nước uống gì đó.

Kết quả đang mãi tìm kiếm, cô chợt nhìn thấy dưới bộ phận chính của phi thuyền có một khe hở.

Khe hở kia cũng không lớn, nhiều lắm cũng chỉ có thể đưa vào một cánh tay.

Ban đầu cô cũng không còn chú ý, nhưng khi lật đông lật tây lần nữa, cô chợt cảm thấy không thích hợp, mới vừa rồi lúc cô nhìn vào khe hở kia, dường như bên trong có đồ.

Nghĩ như vậy, cô lại bò tới xem xét.

Lần này ngó nhìn cẩn thận, đợi sau khi nhìn rõ bên trong là cái gì, cô liền hả giận!

Nên vậy!

Thật là Thiên Đạo có luân hồi, mình chỉ rơi vào bụi cỏ thôi, còn tên Khương Nhiên Ngũ Hành khuyết đức này lại có thể chết không từ tế mắc kẹt ở nơi như vậy.

Đoán chừng trước chỗ đó có một cái hố, giờ bị phi thuyền phủ lên, mới lộ ra khe hở như vậy.

Hơn nữa cũng không biết tại sao, Khương Nhiên lại rơi luôn vào trong hố, còn vừa hay bị cái phi thuyền này đẩy miệng hố lại, đây không phải báo ứng thì là cái gì?

Lưu Diệp lập tức bật cười, nói với Khương Nhiên đang ở bên trong: “Giờ biết chuyện xấu không thể làm chưa, cái này chính là kiếp này báo đấy?”

Khương Nhiên ngược lại không đáp lời.

Đoán chừng trong lòng đang ăn năn hối hận rồi đây.

Lưu Diệp cũng không để ý, chỉ cần anh ta không ở bên ngoài làm bậy hại cô là được.

Bây giờ cô thật sự thờ phào nhẹ nhõm, những vẫn còn có chút lo lắng anh ta sẽ chạy đến, dù sao tên kia cũng là quái lực, ngộ nhờ đây được phi thuyền ra chạy đến thì sao?

Nghĩ như vậy cô liền tìm một tảng đá đè lên phía trên.

Bận việc nửa ngày, bụng cô đã đói sắp chết rồi.

Lúc này cô mới đi loanh quanh gần đó tìm cái gì ăn, trong rừng cũng không thiếu các loại đồ chơi kỳ kỳ quái quái, có cây đã kết quả, chỉ là cô cũng không biết loại nào có thể ăn loại nào có độc.

Cuối cùng cô cân nhắc một chút, coi như lợi dụng phế phẩm đi, đã có thứ đồ chơi như vậy ở đằng kia, cô lựa chút trái cây ném cho anh ta, xem anh ta ăn thế nào, coi như thử độc cũng tốt.

Nghĩ như vậy cô liền đến gần cái khe hở đó, mặc dù khe hở kia không lớn, có điều ném mấy trái cây vào cũng không có vấn đề.

Ngược lại Khương Nhiên bên trong không tỏ vẻ gì, có lẽ mắt vẫn chưa tốt, cũng không nhìn về phía cô.

Nhưng cô ném trái cây vào, Khương Nhiên vẫn nhận ra được, có một số thì ngửi một cái, anh liền ném, chỉ có một loại là anh để lại bắt đầu ăn.

Lưu Diệp vừa nhìn cái này, vội tìm loại quả giống vậy, cũng ăn theo.

Aizzz, mùi vị thật đúng là không tệ.

Loại quả này còn không ít, lần này cô vui vẻ, chỉ ít đã có quả đại để ăn, tạm thời không lo chết đói.

Chỉ là nghĩ đến mình thiếu chút nữa bị bóp chết, tóm lại trong lòng vẫn còn có chút tức giận.

Chờ khi Khương Nhiên ăn xong trái cây, cô liền vừa nhai trái cây rôm rốp, vừa dùng ngôn từ chính nghĩa giáo dục anh ta: “Tại sao vừa rồi anh muốn bóp chết tôi? Là cảm thấy mắt mình không nhìn được, cho nên tôi trở nên nguy hiểm?”

Nghĩ lại những chuyện kia cô liền trợn trắng mắt, mặc kệ trước kia anh ta được người ta tung hô là lợi hại cỡ nào, có thể làm ra chuyện đó thì không thể gọi là người.

“Nhưng anh biết không, căn bản tôi chưa từng nghĩ sẽ hại bất kì ai, tôi cũng không biết anh được giáo dục thế nào, hoặc là anh vốn trời sinh nhân cách bại hoại, không có đạo đức, chẳng qua tôi không phải người như anh, nếu như mà tôi giống như anh nghĩ, hiện tại tôi nên ném thứ gì đó vào mặt của anh, đập chết anh, nhưng tôi lại hoàn toàn không nghĩ như vậy, bởi vì tôi có nhân tính...”

Cô cách khe hở một đoạn xa, tự cho vô cùng an toàn.

Nào ngờ đang nói đến vui vẻ, chợt cảm thấy cổ tay căng thẳng, cả người cô bị một lực lớn lôi đến bên cạnh khe hở.

Vừa rồi cô nói quá hưng phấn, cũng không chú ý tới không biết Khương Nhiên cõng dây lưng làm rơi từ lúc nào.

Lưu Diệp bị kéo nhích tới gần khe hở hẹp hẹp kia, ánh mắt Khương Nhiên nhìn cô từ dưới lên.

Trông mắt vốn mờ tối, lúc này đã khôi phục lại đáng vẻ như xưa.

Rõ ràng mọi người nhếch nhác như vậy, cũng không hiểu tại sao lúc này anh vốn nên càng nhếch nhác hơn lại không có một chút cảm giác nghèo túng nào, mà thần nhiên nhìn cô.

Nhìn dây lưng trên cổ tay, lại nhìn khe hở nhỏ hẹp.

Lưu Diệp cảm thấy đầu mình nhảy lên một cái...

Mẹ nó, đây là giá trị vũ lực gì vậy!

Có cần phải biến thái như vậy không?

Về mặt Khương Nhiên không có biến hóa gì quá lớn, chỉ nhìn thứ trong tay cô ngoắc ngoắc ngón tay.

Lưu Diệp vô cùng biết điều giao nộp trái cây trong tay ra.

Khương Nhiên nhận lấy, cũng không khách sáo, rôm rốp cắn một miếng.

Về mặt vốn phải vô cùng đáng ghét, thậm chí đến mức này Lưu Diệp cũng hoài nghi trong khoảng cách gần như vậy, Khương Nhiên sẽ đưa tay ra bóp chết mình.

Nhưng Khương Nhiên lại không làm như vậy, mà là sau khi ăn được trái cây thì nhàn nhạt cười một cái, đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười.

Lưu Diệp cũng bị nụ cười của anh làm choáng váng, không hiểu anh đang cười cái gì...

Hơn nữa Khương Nhiên ăn trái cây, lần này lại có thể chủ động buông lỏng dây lưng trên tay ra.

Chờ khi thoát khỏi sự kiềm chế, Lưu Diệp lập tức lùi lại mấy bước, tựa như chạy trốn khỏi quái vật tránh xa khe hở đó ra...

Sau đó Khương Nhiên lại nói một câu làm cho cô trào máu, “Mông cậu bị thương.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 20

Trời đất thánh thần ơi!

Di cả đến!

Bà đến lúc nào không đến, sao lại đến vào lúc này!

Tôi không chào đón bà, bà có biết không?

Cô thật sự muốn 卐 chết rồi, mặt vọt một cái đỏ rực, theo bản năng quay người sang, dùng sức kéo áo, cho dù áo rất rộng rãi, muốn che bên dưới cũng không thể, cô 卐 không biết nói gì cho phải, nửa ngày mới nói ra một câu: “Không cần anh quan tâm!”

Nhưng nếu thứ kia tới, lại không thể mặc kệ.

Bản thân không thoải mái không nói, cô cũng sợ cứ để chảy máu như vậy sẽ chảy ra vấn đề.

Ở đây cái gì cũng không có, nhớ nhưng băng vệ sinh coi như không cần suy nghĩ, cô thật sự không có gì có thể dùng được, cũng sợ mình bị nhiễm cảm, cuối cùng không còn biện pháp nào khác, cô liền nhớ đến đệm ngồi trong phi thuyền, mặc dù cảm thấy không vệ sinh, nhưng lót bên trong quần cách

quần lót dù sao cũng hơn là cứ để chảy như vậy.

Cô lại chui vào trong phi thuyền tìm kiếm đệm xốp, chỉ là không biết vì sao, mấy miếng đệm ở chỗ ngồi đều bị kéo đi, chỉ còn lại rai rác vài cái, mấy cái trên lan can, cô cố kéo xuống, ít nhiều cái này trước kia cũng là đệm.

Chỉ cầu mong đừng chảy quá khó coi.

Có lẽ trước đó luôn sống trong lo sợ không chăm sóc cơ thể, kể từ khi vừa nhận được tin tức kinh nguyệt tới, lập tức như có phản ứng.

Tất cả những phản ứng sẽ có khi đến tháng đều đi có hết, đầu tiên là tay chân lạnh lẽo, sau đó là đau bụng, ra mồ hôi lạnh.

Cô không còn hơi sức mà di chuyển, cuối cùng tìm một gốc cây ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đầu óc ngược lại không dám nhàn rỗi, không nhận được suy nghĩ chuyện vừa rồi, rốt cuộc Khương Nhiên có ý gì?

Vừa rồi rõ ràng anh ta có cơ hội giết mình, nhưng lại không làm gì, đây là muốn nói cho cô biết cái gì?

Chẳng lẽ muốn nói cho cô biết, trị giá vũ lực kinh khủng của anh ta, cầm bản không thèm để cô vào mắt? Cho nên cũng không có ý định giết cô?

Nhưng bộ dáng ngày hôm qua, ánh mắt trống rỗng, rõ ràng chính là bị mù, hơn nữa còn bóp cổ cô cũng không thể chỉ là đùa giỡn chứ?

Đang trầm mồi vẫn không có cách giải, cô liền cảm thấy ngực hơi lạnh, liền vội vàng muốn kéo quần áo lại, nhưng vừa cúi đầu, cô lập tức ngây ngẩn cả người.

Cái này...

Áo tui rộng thùng thình không biết bị giật ra từ lúc nào, bởi vì quần áo quá rộng, cho nên không đặc biệt chú ý thì cũng không nhìn thấy bên trong, nhưng bây giờ cô ngồi xuống, cái bụng xồng lên, cho nên khe hở kia nhanh chóng bị lộ ra ngoài, tự nhiên cũng liền lộ ra hai thứ bên trong.

Cho dù đã dùng vài quần vài vòng, nhưng có câu nói dù có nhỏ đi nữa thì dồn đóng lại cũng coi như có, cho nên ngực cúp A bị quần thành dáng ngực cúp C...

Cô há hốc mồm, đầu óc nhanh chóng chuyển động, nhớ lại tình hình tối hôm qua...

Cái áo này không phải tối hôm qua đã bị giật ra chứ?

Sau đó... Ánh mắt Khương Nhiên mất thâm trầm, da đen nhem, không phải không nhìn thấy, mà là bị cái thứ mình lộ ra kia nhanh chóng làm mất mù há?!

Nghĩ như vậy, cô sợ hãi kéo áo lại, đầu càng loạn hơn, hơn nữa... Theo lẽ thường mà nói, nếu đối phương muốn bóp chết cô..., cổ của cô kiểu gì cũng sẽ không thể cứng rắn hơn kim loại được, nếu như Khương Nhiên thật sự muốn bóp chết cô, còn có thể để cho tay chân cô gãy giữa lưng tung một phen ư?

d..iê..nđ..à.nl.ê.q.u.ý.đô.n~Bồ, CôngAnh

Nhưng cho dù cô lộ ngực, cũng tội gì bóp cổ cô chứ?

Là bị cô ghê tởm dẫn đến mất không chế à?

Nhưng không đúng!!!

Ghê tởm thì sao còn lại gần cô bóp cổ cô?

Cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu được, duy nhất có thể hiểu chính là nếu đối phương thật sự muốn giết cô..., như vậy vừa nãy đã ra tay rồi.

Cho nên... Chuyện muốn bóp chết cô, là do cô suy nghĩ nhiều?!

Nhưng cô lại luôn cảm thấy là lạ, không biết bỏ sót cái gì...

Nhưng bây giờ tình huống như thế, thêm bạn bè dù sao cũng hơn là thêm kẻ địch, mặc kệ lúc ấy đối phương có ý gì, nhưng nếu Khương Nhiên là dân bản xứ, như vậy kinh nghiệm sinh hoạt trong rừng kiểu gì cũng hơn loại củ cải bắp chuối như cô, cô vẫn nên hòa thuận với đối phương thì hơn.

Vừa nghĩ thông, cô lại lần nữa thận trọng đến gần khe hở, nói với Khương Nhiên bên trong: "Này Khương Nhiên... Có thể trước đó chúng ta có chút hiểu lầm, chỉ là anh bóp cổ tôi cũng không đúng... Mà tôi cũng không muốn nghiến cứu kỷ... Chuyện đã qua thì cứ cho qua đi, anh cũng thấy tình huống hiện tại rồi, nhất là bây giờ anh như vậy, khẳng định cũng không ra khỏi hổ được, tôi thì, dù sao ở bên ngoài cũng linh hoạt hơn anh một chút, có thể hái trái cây ăn này, có thể lấy nước uống này, cho nên chúng ta hợp tác được không... Chỉ cần anh giúp tôi phân biệt thức ăn và nước, tôi cũng sẽ chú ý chăm sóc anh, như vậy hẳn rất công bằng đúng không?"

Phía dưới hình như Khương Nhiên đang ngồi, cô nghĩ chỉ cần đối phương không phải kẻ ngốc, nghe điều kiện có lợi như thế, khẳng định sẽ lập tức đồng ý.

Kết quả cô chờ nửa ngày, cũng không đợi được câu trả lời, cô cho rằng đối phương không nghe rõ, lại lặp lại những lời đó một lần nữa.

Kết quả lần này qua một lúc lâu, mới có âm thanh từ bên trong truyền đến.

“Tôi nghĩ cậu nhầm một chuyện.” Đối phương nhàn nhạt hồi âm: “Cần chăm sóc là cậu mới đúng.”

“Này!!” Lưu Diệp thật sự chưa từng gặp loại người như vậy, cô đã bỏ ra sức lao động, gì mà cô càng cần phải chăm sóc, đùa gì thế, người bị hạn chế ngủ nghỉ đi lại là anh ta chứ?

Cô tức giận đứng lên: “Cái gì gọi là tôi cần chăm sóc, đây là hợp tác có biết không, chính là tôi bỏ ra sức lao động, còn anh giúp tôi giám định chỉ đạo, nếu nói chăm sóc, hiển nhiên là tôi phải chăm sóc anh nhiều hơn một chút chứ, dù sao hái trái cây rất mệt mỏi, lại còn tìm nguồn nước ai biết cần phải đi bao lâu?”

Lần này Khương Nhiên ngay cả đáp lời cũng lười phải nói.

Lưu Diệp thật sự hết nói nổi, anh ta nghĩ anh ta là cái gì, ở nơi hoang sơn dã lĩnh còn làm bộ làm tịch, nghĩ ai cũng phải nhường anh ta à?

Cũng không thèm nhìn tình cảnh của mình một chút !!

Lưu Diệp thầm thì trong miệng mấy câu khó nghe, gì mà anh cũng đừng hời hện, anh có đói bụng thì cũng đừng trách tôi nặc kệ anh thế này thế kia.

Đang lúc cô đe nẹt dọa dẫm Khương Nhiên, cô chợt nghe thấy trong rừng cây có âm thanh soàn soạt, hình như có cái gì đang đến gần.

Mới đầu cô còn mừng rỡ, cho rằng người cứu viện tới, nhưng chờ khi những thứ đó từ lùm cây gần đó nhô đầu ra, cô nhanh chóng biết tình huống không tốt rồi.

Mấy con thú giống như sói đang nhích lại gần, mặc dù cái đầu nhìn qua có vẻ nhỏ hơn sói, nhưng loại cảm giác dã thú đó vẫn làm cho cô không rét mà run.

Hơn nữa những thứ đó nhanh chóng vây cô lại, từ từ tiến gần cô ...

Cô chú ý dường như những con vật đó bao vây con mồi lại.

Từ từ tiến lại gần, cô chạy không nổi rồi...

Cô sợ hãi chui vào bên trong phi thuyền, nhưng phi thuyền bốn bề lọt gió, vốn không bảo vệ được cô.

Cô vội đến muốn khóc, mặc dù biết bên trong phi thuyền không có thứ gì phòng thân, nhưng cô vẫn như người điên tìm kiếm vũ khí có thể phòng thân.

Lúc này Khương Nhiên ở dưới khe hở chợt nhạo báng cô nói: “Có muốn tôi chăm sóc cậu một chút hay không?”

Những lời này ngược lại nhắc nhở cô, cô vội vàng nhào tới khe hở, cũng không quan tâm có phải khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử hay không, vội vàng đáp lời: “Muốn muốn!!”

Anh ta là người của thế giới này, kiểu gì thì kiến thức cũng rộng rãi hơn cô, có lẽ biết rõ cách đối phó với những con dã thú kia.

“Nhưng...” Khương Nhiên kéo dài âm cuối, Lưu Diệp xuyên qua khe hở, thấy tên đàn ông đáng ghét kia hơi nhếch khóe miệng, mặc kệ đáng vẻ anh ta tốt bao nhiêu, nhưng lời nói nói ra lại làm cho cô tuyệt vọng nửa thì học máu.

“Thật xin lỗi, nhân cách tôi bại hoại, căn bản không có đạo đức.”

Cái này...

Vị bên dưới này không nên gọi là Khương Nhiên, phải gọi là Khương bụng dạ hẹp hòi mới đúng?!

Những gì cô nói lúc trước, bây giờ anh ta tận dụng mọi thứ nói móc cô...

Làm người có cần phải để ý từng chút một như vậy hay không?!

Cái gì mà nhân vật tài giỏi nổi tiếng ngang với Hầu Gia, sau lại chán chường trở nên sa đọa, người này căn bản chính là người đột biến gen đúng không?!

Nhưng tình huống đã càng ngày càng không ổn, những con dã thú tựa như sói hoang kia càng ngày càng đến gần, đang lúc nghĩ rằng cô xong đời rồi. Khương Nhiên ở bên dưới chợt liếc về mặt hỏi, “Cậu trả lời tôi một vấn đề, tôi sẽ cứu cậu.”

Lưu Diệp cũng dọa phát sợ rồi, người đến lúc này căn bản không còn một chút lý trí.

Cô nắm thật chặt khe hở, ngón tay tưởng như bật máu .

Nếu những con sói kia trực tiếp cắn chết cô thì thôi đi, chỉ sợ lúc ăn cô mà cô vẫn còn tri giác...

Cho nên mặc kệ Khương Nhiên hỏi cái gì, đoán chừng cô sẽ đều trả lời...

Chỉ là vấn đề của Khương Nhiên thật sự làm cô ngoài ý muốn.

“Cậu không phải người may mắn, tại sao còn có cảm tình với tôi?”

Trời ạ, đây là hỏi cô chuyện khi ở phòng phát hiện nói dối à...

Cô còn tưởng rằng khi đó anh ta không thèm nghe chứ, bây giờ nhìn lại anh ta không chỉ có nghe mà còn đặc biệt suy nghĩ một phen.

Nhưng cô phải trả lời anh ta thế nào đây!

Phụ nữ đến tuổi cưới chồng nhìn thấy khuôn mặt anh như vậy, cho dù không thích cũng sẽ không nhìn được bên lên then thùng, dù sao gương mặt kia hại nước hại dân như thế!

Cứ trả lời anh ta như vậy sao?

Cô theo bản năng bác bỏ câu trả lời này, không thể nói như vậy...

Nhưng không nói thì cơ hội được cứu sống cũng không có, cô liền không đếm xỉa gì hết, vì một tia hi vọng không đáng tin, cô nói lung tung: “Bởi vì... Tôi rất hâm mộ anh, tôi biết rõ anh là người rất lợi hại, mặc dù không lợi hại như trước đây, nhưng vẫn không nhìn được sinh lòng kính nể, ngưỡng mộ... Đối với người chỉ có thể dựa vào việc giả làm phụ nữ để sinh tồn mà nói, tôi cảm thấy sinh hoạt của anh rất ngẫu, tôi cũng muốn có một cuộc sống giống như anh, như nam tử hán...”

Cô hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì, quả thực là hoảng sợ không lựa lời nói lung tung một mạch.

Hơn nữa khi cô vừa nói xong, gần như là trong nháy mắt đám soi vọt tới, cô liền cảm thấy phía dưới không còn điểm tựa, cả người liền rớt xuống.

Trước khi cô kịp phản ứng, cô lại bị người lôi đi.

Đầu óc choáng váng, đợi khi cô đứng lên, liền thấy cô đã ngu ngốc rơi vào trong hố rồi.

Mà lúc này Khương Nhiên đang vịn đỉnh ốc trên đỉnh.

Phần đáy phi thuyền vừa rồi còn vững chắc như sàn nhà, bây giờ nhìn lại hiển nhiên là có thể mở ra, song vừa mới bị Khương Nhiên vịn đỉnh ốc, cho nên hấn dẫm lên trên mới cùng toàn bộ khối một dạng.

Lúc này xem ra là Khương Nhiên vừa buông lỏng ốc vít ra, để cho cô rớt xuống.

Cô há hốc miệng.

Lặng người rồi vài giây mới thấy buồn bực, gì mà lúc ngã xuống vừa hay bị lọt vào trong hầm, vốn sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy...

Nếu nói phủ lên, căn bản là tên Khương Nhiên này tự mình vịn ốc vít chui xuống dưới mà thôi...

Cho nên nói người này sáng sớm đã làm như vậy, bởi vì biết thế giới bên ngoài rất nguy hiểm, sẽ có các loại dã thú, cho nên mới núp ở phía dưới.

Ngược lại cô ở bên ngoài, còn tưởng rằng mình chiếm phần lớn ưu thế chứ, ở đó không tự lượng sức đàm phán với người ta...

Lúc này những con sói hoang kia cũng vọt vào bên trong phi thuyền, song lượn hai vòng phát hiện không cạy nổi phi thuyền ra, lại dùng sức đào bới chỗ khe hở, cũng không còn đào ra được gì, rốt cuộc thì gầm gừ chạy đi.

Lưu Diệp núp ở trong góc xó, chờ sau khi những con sói hoang kia rời đi, rốt cuộc mới thở phào nhẹ nhõm.

Hơn nữa chờ nguy hiểm qua đi, cô nhanh chóng phát hiện điều kiện của cái hố này thật tốt, trước đó cô không tìm được tấm đệm ghế nguyên vẹn nào hóa ra là ở hết đây, hơn nữa hố này nhìn cũng không nhỏ, cô và Khương Nhiên hai người ở bên trong lại không hề có phải chen chúc chút nào...

Cũng không biết mấy cái ốc vít trên đỉnh đầu làm sao, cô đứng lên thử một chút, kết quả cô vẫn không nổi...

Người này thật đúng là một quái vật, nhìn mới vừa rồi anh ta vịn nhẹ nhõm như vậy, hai tay cô đều dùng sức mà cũng không thấy nó động dậy chút nào...

Sau khi xác nhận ốc vít trên đỉnh đầu không có vấn đề gì, cô lại ngồi xuống, chỉ là không bao lâu cô liền để ý đến một chuyện, mặc dù nhìn qua bộ dạng

Khương Nhiên không có gì đáng ngại, nhưng trên đùi anh ta có vết thương rất rõ ràng, lúc ở bên trên, cách khe hở không thấy rõ, lúc này hai người đều bên trong hố, cô liếc qua một cái là thấy ngay.

Hơn nữa bên cạnh vết thương còn có không ít vết máu...

Xem ra bị thương không nhẹ.

Chỉ là tại sao anh ta lại bị thương?

Là chuyện tối ngày hôm qua à... Lúc ngã từ bên trên xuống?

Dù sao không phải ai cũng có thể may mắn như cô, lại rơi xuống bụi cỏ, rõ ràng lùm cây còn cách phi thuyền một đoạn đấy...

Cô quả thật như được cái gì phù hộ vậy...

Hơn nữa cũng thật đúng dịp, trong nháy mắt cô rơi xuống, còn bị cái gì đụng vào làm cô văng ra một đoạn, mặc dù rất đau, nhưng nếu không như vậy, có lẽ cô đã trực tiếp ngã xuống đất, với cái độ cứng này, không chết thì cũng mất nửa mạng.

Đợi chút...

Cô chợt ý thức được điểm không đúng, trước đó cô cảm thấy là phi thuyền đánh văng cô ra, nhưng...

Tại thời điểm rơi xuống, trên phi thuyền có đồ vật gì có thể đụng vào cô?

Cô cũng không biết tại sao cô lại nảy sinh ra ý niệm này, không phải là lúc rơi xuống, Khương Nhiên đẩy mình một cái chứ?

Nhưng cô nhanh chóng loại bỏ ý nghĩ này đi, không thể nào!!!

Cô nghĩ như vậy cũng quá không biết xấu hổ, sao Khương Nhiên lại phải đối với cô như vậy chứ?

Vô thân vô cố, đối phương cũng không phải là Đại Thiện Nhân, nghĩ kiểu gì cũng thấy không thể nào.

Cô hít sâu một cái, vội vàng ném cái ý nghĩ không tưởng ấy ra khỏi đầu.

Có điều mặc kệ thế nào, hiện tại Khương Nhiên cũng cứu cô một mạng, bất kể trước đó hiểu lầm gì, cô cũng không thể so đo nữa, ngược lại cô còn phải nỗ lực báo đáp đối phương.

Bây giờ nhìn thấy đối phương bị thương, về tình về lý, cô đều phải tỏ ra quan tâm.

Sau khi nghĩ xong, cô liền khách sáo hỏi một câu: “Anh cũng bị thương, cái đó...”

“Mông cậu vẫn còn chảy máu...” Khương Nhiên ngắt lời cô, nhặt một chiếc lá cây trên đất đưa cho cô, phân phó: “Xoa một chút lên vết thương.”

Cái này không xoa được đâu...

Cô buồn bực nhận lấy, rầu rĩ hỏi thăm: “Đây là... Dùng để tiêu độc à?”

“Để ngăn cản mùi vị, mùi máu sẽ đưa Áo Đức tới.” Khương Nhiên phui cô một cái.

Cô đoán chừng đây là đang khinh bỉ cô, chỉ là cô sớm đã quen bị bọn Vũ Mị khinh bỉ, lại nói cô làm không ít chuyện ngu xuẩn, bị người khinh bỉ cũng là cô đáng đời.

Cô không dám thật sự ở trước mặt anh ta xoa thứ đó lên mông, lại nói chỗ kia xoa thế nào chứ, cô ra về một chút, đơn giản xoa xoa vị trí sau lưng.

Chỉ là xoa được một lát, Khương Nhiên lại nhíu mày hỏi: “Cậu vẫn chưa ngừng chảy máu à?”

Cô có chút [E], cái này... Không ngừng được đâu...

Hiển nhiên Khương Nhiên đã không nhịn được, không vui thúc giục: “Không muốn Áo Đức tới, thì nhanh chóng làm máu ngừng chảy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 21.1

Nhưng... Lại không có cách nào giải thích vì sao thứ này lại không thể ngừng chảy máu...

Vết thương bình thường thì bây giờ cũng nên cầm máu rồi, nhưng “Vết thương” của cô mà có thể cầm máu thì cô cũng không cần phải sống trong lo lắng hãi hùng rồi.

Cho nên đến bước này, cô chỉ có thể ráng nhét thể chất của Điền Thất vào trên người mình, thận trọng giải thích: “Là thể chất tôi không tốt... Tôi đang cố gắng, cố gắng để nó không chảy nữa...”

Cô cố gắng không chế thân thể, không để mình di chuyển.

Chỉ là thứ kia cũng không phải cứ đứng im bất động thì sẽ dừng lại.

Bây giờ cô đặc biệt sợ Khương Nhiên nhất thời cao hứng sang đây xem vết thương của cô, đến lúc đó cô còn sống được nữa hay không đây?

Thật may là Khương Nhiên cũng lười phải để ý đến cô.

Hơn nữa rất nhanh cô cũng sẽ không bị chuyện này làm cho phiền nữa rồi.

Không biết là do Áo Đức đứng lúc đi ngang qua hay do mùi máu trên người cô quá nồng.

Lúc gần chạng vạng, Lưu Diệp chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng kêu vô cùng chói tai, giống như cái gì đó kêu hí lên vậy.

Về mặt Khương Nhiên ngay lập tức trở nên khản trương, còn ra hiệu chó có lên tiếng.

Lưu Diệp sợ hãi nín thở, chỉ sợ phát ra một tiếng vang nhỏ.

Âm thanh bên ngoài càng ngày càng kinh khủng, cô nghe được âm thanh leo lên, sau đó có đồ vật gì đó đi vào trong phi thuyền, phía trên bọn họ thỉnh thoảng truyền đến âm thanh móng vuốt ma sát sàn kim loại.

Ở trong khe hở, cô mơ hồ thấy một loại động vật linh trường, bộ lông rất dài, chân màu đen, rất dài mang móng vuốt như lưỡi câu.

Những thứ đó thông minh hơn mấy con sói hoang kia nhiều, rõ ràng cô đã đè nén hô hấp, nhưng những con vật đó vẫn tìm được khe hở, mắt thú màu đỏ thẩm nhìn vào bên trong dò xét.

Cô hoảng sợ bịt miệng.

Sau đó cô liền nghe được âm thanh móng nhọn cào lên phi thuyền trên đỉnh đầu.

Đỉnh đầu còn không rõ ràng, chờ một lát sau, phi thuyền trên đỉnh đầu đã mơ hồ hiện ra dấu móng chân.

Sức lực của những con dã thú kia ghê gớm thật, hơn nữa đây là móng vuốt gì vậy, thậm chí ngay cả kim loại cũng có thể cào nát?!

Những dấu vết kia hiện ra rõ ràng, kim loại méo mó biến dạng, sau đó rất nhanh có móng vuốt hất lớp kim loại ra...

Cơ hồ là đồng thời, Khương Nhiên bên người cô nhảy một cái, cô vốn đang cho rằng Khương Nhiên bị thương căn bản không nhúc nhích được cơ.

Nhưng không ngờ tốc độ của anh lại có thể nhanh như vậy.

Theo động tác nhảy ra của anh, những con dã thú kia nhanh chóng bị hấp dẫn.

Cô sợ hãi núp trong hố, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh vô cùng ầm ĩ, tiếng thú kêu còn có các loại âm thanh hỗn loạn khác trộn lẫn với nhau...

Trời dần dần tối, cô không biết vì sao những âm thanh kia lại kéo dài lâu như vậy.

Cô muốn đứng lên nhìn một chút, nhưng lại sợ hãi chân cũng run run không đứng nổi, đang do dự có nên lấy dũng khí đứng lên hay không.

Một xác thú bị câu xé được người ném vào trong hố.

Cô hoảng sợ đứng bật dậy, cắn chặt răng, nhưng không dám đi ra ngoài.

Chắc là do Khương Nhiên ở bên ngoài đánh nhau với những con dã thú kia, cho nên chúng mới không xông tới...

Nhưng đã rất lâu rồi, thể lực của anh ta có chịu nổi không?

Không biết đã trải qua bao lâu, sắc trời bên ngoài dần dần tối xuống.

Rất cuộc cô lấy dừng khi run rẩy nhìn ra ngoài, liền thấy trên mặt đất trống, có một bóng người thon dài, trước kia thấy tiểu thuyết thảo luận gì mà trắng trong như nước, cô vẫn cho rằng những câu văn đó chỉ có ý để tô điểm cảnh đêm cho đẹp, lúc này nhìn cảnh tượng trước mắt, làm cho lòng của cô trong nháy mắt bị níu chặt.

Bỏ.CôngAnh~di.ẽ..n.đ.à.n.l.ê.q.u.ý.đô.n

Đêm trăng yên tĩnh quý dị, còn có ánh trăng chiếu xuống, một người đứng ở nơi đó...

Những thứ không lơ lửng như con khi đang nhanh chóng di chuyển tới.

Tốc độ di chuyển của bọn chúng rất nhanh, Lưu Diệp nhìn một cái là hiểu rõ những thứ này kinh khủng thế nào, móng vuốt bén nhọn, còn có tốc độ khủng khiếp, cho dù có vũ trang đầy đủ cũng chưa chắc có thể bảo vệ tốt...

Nhưng tốc độ của Khương Nhiên so với những con vật kia còn nhanh hơn, gần như là trong nháy mắt bọn chúng đến gần, anh dùng một tay là có thể bắt được bọn chúng, hết như thái hoa quả mà xé con thú Áo Đức đến gần thành hai nửa ném ra ngoài.

Tiếng kêu của dã thú, bén nhọn chói tai, cảnh tượng máu tanh, làm cô sợ đến mức lại rúc vào bên trong hố.

Rất lâu sau cuối cùng những âm thanh kia cũng yếu đi, nhưng nửa ngày cũng không có động tĩnh khác.

Lưu Diệp không biết có phải Khương Nhiên đã chết rồi không, nhưng chắc là không có chuyện đó đâu, nếu không mấy con quái vật kia đã sớm xông vào rồi.

Cô đánh bạo lại nhìn ra bên ngoài mấy lần.

Dưới đêm trăng người kia vẫn đứng ở nơi đó như cũ, cô đã từng thấy cơ bắp cuộn cuộn trên người hắn, nhưng nhìn vào tình cảnh hiện giờ, lại cũng không cảm thấy bóng người lẻ loi đứng ở nơi đó cường tráng bao nhiêu.

Nhưng cô chợt hiểu vũ phu và dũng giả khác nhau chỗ nào.

Giờ nắm đấm đánh “Dã thú” có thể bẻ gãy cổ người khác, cái loại kinh khủng đó làm cô cảm thấy sợ, nhưng lúc này đứng ở nơi đó chính là người kia, trước đó cô rõ ràng còn cảm thấy anh rất đáng ghét rất keo kiệt, nhưng bây giờ...

Chỉ còn dư lại kinh hãi mà thôi...

Mảnh đất đầy những mảnh thi thể của dã thú, cô cảm thấy người này nhất định chính là một thanh lợi khí thiên nhiên...

Chỉ là không biết Khương Nhiên bị làm sao, nửa ngày không nhúc nhích chút nào, nếu những dã thú kia đã đi rồi, sao anh ta không ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cô cảm thấy kỳ quái.

Thật sự không đợi nổi nữa, cô liền thận trọng đi tới.

Lúc cô đi đến gần, Khương Nhiên vẫn không có phản ứng gì.

Cô chần chờ một lúc, lấy tay vỗ nhẹ lên lưng Khương Nhiên, vốn muốn hỏi có phải mấy con dã thú đã đi rồi hay không.

Nhưng vừa vỗ xong, Khương Nhiên lại không có bất kỳ phản ứng gì đã ngã gục trên mặt đất.

Cô sợ hết hồn, gì vậy?

Khương Nhiên này bị làm sao thế, chẳng lẽ vừa rồi đã chết đứng rồi?

Cô sợ hãi đưa tay dò xét hơi thở của anh, thật may là vẫn còn thở, sau đó cô lại sờ sờ trán của anh, lần này cô đã hơi hiểu chuyện gì xảy ra rồi.

Cơ thể anh ta thật nóng...

Cô chợt nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy anh, lúc đó sau khi anh ta bị người ta đánh, cũng bỗng nhiên rơi vào hôn mê.

Cô không biết là là một loại tự vệ của cơ thể, hay là do anh ta có bệnh gì.

Cô rất sợ những con dã thú kia lại tới nữa, cái hố kia hiển nhiên không thể dùng nữa, khắp nơi đều là máu, cô sợ rằng mùi máu đầy đất này không chỉ hấp dẫn những con thú tên là Áo Đức gì đấy người thấy hơi máu lại tìm tới đây, mà còn nhiều quái vật khác nữa.

Nghĩ như vậy, cô dùng sức ôm Khương Nhiên, thế nhưng tên này quá nặng, cô vốn ôm không nổi, vừa nâng nửa người trên của anh ta lên đã mệt mỏi thở hổn hển.

Cô hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là lại nhảy vào trong hố tìm cái đệm, lần này cô di chuyển Khương Nhiên từng chút từng chút, từ từ chuyển anh lên trên đệm.

Sau đó vừa kéo vừa đẩy, hơi sức toàn thân đều dùng cả, cả tay cả chân, cô nửa bò trên đất lôi đệm đi.

Cả người mệt mỏi đến mức, cuối cùng mới kéo được Khương Nhiên trên đệm ghế cách xa khỏi chỗ này.

Nhiệt độ buổi tối rất thấp, cô không hiểu tại sao vẫn không có ai tìm đến bọn họ.

Cô không có giá trị thì thôi đi, dù sao Khương Nhiên phải có có cấp dưới đi tìm chứ?

Nhiều người như vậy đều đang làm gì thế...

Cô không dám lơ là, thân thể Khương Nhiên nóng rực hết như đêm đó.

Cô rất lo lắng, còn trùm hết đệm lên trên người anh, nhưng rất nhanh anh lại ra mồ hôi, dường như nhiệt độ lại tăng lên.

Cô lại sợ hãi vén đệm lên một chút.

Cứ lặp lại mấy lần như vậy, cô không có biện pháp, đành phải dùng thân thể sưởi ấm đôi phương.

Làm như vậy, ít nhất có thể kịp thời phát hiện vấn đề.

Hơn nữa khi ôm Khương Nhiên, cô còn kiểm tra thân thể Khương Nhiên, nhìn sơ qua một chút, cũng không thấy trên người anh có thêm vết thương nào.

Cho nên đây là anh ta... Ngã bệnh rồi...

Mơ mơ màng màng như vậy, ngày rớt cuộc cũng hừng sáng.

Tình huống Khương Nhiên vẫn như vậy, không hề biến tốt lên chút nào.

Cô phải làm chút chuyện gì đó, loại địa phương này, ở trong hố mà còn nguy hiểm thành như vậy, như bọn họ bây giờ, không phải là chờ dã thú đến ăn thịt sao?

Cô cũng không thể thương lượng với ai, liền đánh bạo chạy đến gần đó hái trái cây.

Trước kia còn cảm thấy những cái cây kia quá cao, bây giờ ngay cả thời gian nghĩ đến vấn đề đó cô cũng không có, căn bản không quan tâm gì nữa dùng sức bò lên cây.

Cô còn tưởng rằng mình không leo nổi cây chứ, xem ra tiền năng của con người là vô hạn, chỉ cần bị dồn ép, thì cái gì cũng biết.

Song sau khi cô ăn no trái cây vừa mới hái xong, định dứt cho Khương Nhiên, kết quả bất kể cô cố gắng thế nào, Khương Nhiên cũng không nuốt xuống.

Tối hôm qua anh ta chảy nhiều mồ hôi như vậy, không ăn một vài thứ để bổ sung thể lực thì không được.

Cô bắt đầu đi cắn một miếng trái cây nhỏ, chậm rãi dứt vào miệng Khương Nhiên, cứ dứt như vậy, cuối cùng cũng làm anh ăn được một chút.

Hơn nữa cô còn phát hiện trên lá cây có hạt sương, trước kia thấy tiểu thuyết đều nói Tuyết Thế Cao Thủ uống sương sớm, cô còn cảm thấy khoa trương, lúc này mới hiểu đây căn bản chính là chuyện bất đắc dĩ.

Cô hái những lá cây đó, thận trọng dồn sương sớm lại, sau khi thấm ướt môi mình, cô lại dứt một chút cho Khương Nhiên.

Bận rộn như vậy cho tới trưa.

Cô vẫn không thấy yên lòng với những con Áo Đứa kia, chủ yếu do cô như một quả bom hẹn giờ, máu của cô không mất ba bốn ngày nhất định không dừng được.

Cô rất sợ những thứ đó lại tìm đến.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, cô hết như búng tính hiểu ra nghĩ đến một biện pháp.

Bây giờ cô coi như là một trạm máu di động, nói trắng ra là, loại máu này đã chảy là chảy, dù sao không cần uống phí.

Làm cho khắp nơi đều là máu, những con quái vật kia cho dù ngửi thấy mùi máu, cũng chưa chắc sẽ lập tức tìm được cô.

Có điều rải đi cả khắp nơi... Thật ghê tởm..

Song bây giờ không quản được nó có xấu hổ hay không, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.

Cô cũng không để ý nhiều nữa, những miếng đệm đã dùng qua, vết máu trên quần áo... Còn có mấy con Áo Đức đã chết, tất cả những thứ mang theo vết máu... Cô đều phân tán ra, ném loạn khắp nơi...

Lúc làm những chuyện này, cô biết mình đang trong tình trạng rất nguy hiểm, làm không tốt nửa đường gặp phải dã thú, cô cũng không lo lắng cho lắm, người đến thời điểm cuối thì sẽ cam chịu số phận, chẳng qua cô nghĩ đến Khương Nhiên, ngộ nhờ cô chết, người cứu viện không tìm được Khương Nhiên đang hôn mê thì làm thế nào?

Bồ.CôngAnh~di.ẽ..n.đ.à.n.l.ê.q.u.ý.đô.n

Nghĩ như vậy, cô liền lấy tay quệt máu của mấy con Áo Đức viết lên phi thuyền: “Khương Nhiên bên trái 500m, xin tới nhanh.”

Làm xong tất cả, cô lại đi sang hướng khác.

Khoảng cách càng ngày càng xa, cô không ngừng đi không ngừng đi, trong lúc đó còn gặp phải rắn độc, bình thường ngay cả côn trùng cô cũng sợ, sau khi nhìn thấy con rắn dài như vậy, cô sợ đến nỗi chân cũng đứng không thẳng.

Nếu như ở trong mơ, cô đã sớm sợ đến bật khóc rồi, nhưng có thể bởi vì là thực tế, thế nên không thể mềm yếu, cho dù sợ hãi cũng phải cắn răng kiên trì.

Cô nỗ lực kiềm nén nước mắt, bởi vì không có đường lui.

Người đã chết thì cái gì cũng không có, cho nên phạm là có một tia hi vọng thì vẫn phải nắm lấy.

Cô cũng không ngờ mình lại có dũng khí lớn như vậy.

Giữa lúc đó mệt mỏi ngã gục xuống đất, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích nổi.

Còn tưởng rằng sẽ cứ như vậy mà chết đi, kết quả nghỉ ngơi một lát, lại trở lại bình thường, chỉ là gót chân như đúc bằng chì.

Cuối cùng lúc trở về bên cạnh Khương Nhiên, cô ngay cả hít thở cũng thấy mệt mỏi.

Nhưng vẫn còn chưa làm xong, cô dựa vào chút ý chí còn sót lại, tìm một tảng đá đẹp.

Cô phải che giấu mùi máu trên người mình.

Cách tốt nhất là chôn mình xuống đất để che giấu mùi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 21.2

Hôm qua vừa mới mưa, đất đai không rắn lắm, rất nhanh cô đào được một cái hố nhỏ.

Cuối cùng cô cũng đào xong, giống như trước kia đi biển chơi, cô chôn nửa người mình xuống dưới đất, cảm giác đó thật sự không dễ chịu, đất đai ướt nhẹp, cô mới vừa ngồi vào liền cảm thấy vừa lạnh vừa đặc dính.

Nhưng muốn sống thì phải làm như vậy.

Cái gì mà bệnh phụ khoa hay đau bụng kinh đã sớm không kiêng dè nữa.

Cô chôn nửa người mình, lại tìm lá cây che Khương Nhiên lại.

Bên cạnh để trái cây cô hái.

Cô thật sự đã quá mệt mỏi, ở vào tình thế như vậy, lại có thể nhanh chóng buồn ngủ, không biết đã trải qua bao lâu, chờ khi mở mắt ra, cô nhìn thấy Khương Nhiên đã sớm tỉnh lại.

Cô vui mừng nói: “Ai, anh đã khỏe rồi hả?”

Khương Nhiên chưa thức dậy, lác lác cổ, quan sát cô, khẽ nhủ mày: “Cậu đang làm gì vậy?”

“À...” Cô cười khúc khích nói: “Vết thương của tôi không ổn, vừa mới tốt lên, kết quả đi một bước lại bị vỡ, cho nên tôi mới phải... Chôn mình xuống dưới đất để che giấu mùi máu...”

“Ngu ngốc.” Giọng Khương Nhiên rất nhẹ.

Cũng không biết tại sao, cô lại cảm thấy thái độ của tên Khương Nhiên này đối với mình không giống lúc trước, hình như là thân mật hơn một chút...

Là bởi vì trước đó bọn họ cùng nhau trải qua những chuyện kia... Sống chết có nhau...

Cô hơi vui mừng, ít nhất bọn họ không cần ghét đối phương nữa, ở loại địa phương này phải đoàn kết.

Có điều thân thể Khương Nhiên vẫn còn rất yếu.

Cô từ trong đất bò ra ngoài, từ phần eo trở xuống giống như bùn đất dính lại, mặc dù rất khó chịu, nhưng có thể che kín mùi máu là được rồi.

Cô đứng bên cạnh anh, ân cần hỏi: “Anh bị thương, hay là thể lực tiêu hao?”

Khương Nhiên không lên tiếng.

Chỉ là rất kỳ quái, cô không tính là cơ trí, nhưng nhìn một cái liền đoán ra tâm tư của anh, cô nhỏ giọng hỏi: “Là bị bệnh đúng không? Là tật bệnh trước kia?”

Nhìn mặt Khương Nhiên, cô cố gắng làm giọng điệu mình trở nên dịu dàng.

Chỉ là cô vốn là giọng nữ đầy, cho dù không cố ý, lời nói ra cũng mềm mại dịu dàng.

“Anh đừng cậy mạnh, tôi chưa từng chăm sóc bệnh nhân như anh, tôi có thể làm gì thì anh cứ nói cho tôi biết, ngã bệnh ở loại địa phương này cũng không phải chuyện đùa...”

Lúc nói chuyện, ngón tay cô vô ý thức sờ sờ trán Khương Nhiên, lại nắm lấy tóc anh quăn quăn.

Cô không có ý gì khác, chỉ cảm thấy có một người sống ở bên cạnh mình thật tốt.

Cái loại cảm giác sống chết có nhau, có nạn cùng chịu đựng, quả thật làm cho người ta không tự chủ được liên thân thiết.

Hơn nữa khi Khương Nhiên ngã bệnh cũng không kêu ngoạ như trước, hình như gần gũi hơn so với trước kia.

Thật lâu sau Khương Nhiên mới nói: “Tôi cần một lượng nước lớn, còn có phải ăn gì đó.”

Lưu Diệp thấy anh nói như vậy thì rất vui mừng, bổ sung dinh dưỡng thì sức khỏe sẽ tốt lên chứ sao.

Cô không nói hai lời liền lấy hết những trái cây kia ra.

Chỉ là Khương Nhiên ăn rất khỏe, người trước đó còn hôn mê bất tỉnh, lại có thể nhanh chóng ăn hết những thứ đó.

Song những nơi có thể tìm được thức ăn gần đây rất có hạn rồi, cô chỉ có thể giảm bớt phần ăn của mình, tận lực tiếp tế thức ăn cho Khương Nhiên.

Dù sao Khương Nhiên cũng hữu dụng hơn cô nhiều, chỉ cần khỏe lên, ít nhất đối phó với những dã thú kia không thành vấn đề.

Chẳng qua nhìn Khương Nhiên ăn, cô đói đến mức chỉ nuốt nước miếng, bụng lại càng không chịu thua kém kêu lên.

Khương Nhiên dừng động tác lại nhìn cô một cái.

Cô vội vàng gắng giọng nói: “Anh ăn đi, tôi không đói...”

Lông mi Khương Nhiên rất dài, trước kia cô luôn cảm thấy đáng đáp anh rất tốt, lúc này ở khoảng cách gần, cô mới phát hiện lông mi người này quả thật có thể dùng như bàn chải nhỏ.

d..i.ẽ.nl.êq.u.ý.đô.n~Anh

Song rõ ràng lông mi dày như vậy, da lại tốt như thế, cũng không biết tại sao đặt trên gương mặt này lại cũng không cảm thấy nữ tính.

Ngược lại rất có hình tượng, có cảm giác rất anh tuấn.

Khương Nhiên cũng không khách sáo với cô, cúi đầu cắn miếng lớn, nhanh chóng ăn sạch trái cây.

Lưu Diệp vừa thấy vậy, mặc dù có chút không nỡ, những vẫn cắn răng đưa hết đám trái cây còn lại cho Khương Nhiên.

Lần này cuối cùng anh ta cũng có thể ăn no chứ?!

Nhưng trong nháy mắt những thứ kia lại bị ăn sạch.

Sau đó Khương Nhiên lại dùng vẻ mặt tội lỗi nhìn cô...

Mẹ nó...

Người này ngoại trừ là Đại Lực Vương còn kiêm thêm cả Đại Vị Vương à? (Đại vị: Dạ dày lớn)

Hơn nữa đã ăn nhiều như vậy, bụng của anh ta lại vẫn bằng phẳng như cũ!

Lưu Diệp không có cách nào khác, đứng dậy đi xem gần đó còn gì có thể ăn hay không.

Khương Nhiên lại nghĩ đến gì đó, phân phó cô: “Cô mang xác mấy con Áo Đức kia qua đây, cần bổ sung thêm thịt.”

Lưu Diệp aizzz một tiếng, song nhanh chóng lại cảm thấy buồn bực, đứng vậy. Cô sao lại quên cho dù những con thú kia là dã thú, nhưng cũng là thịt mà!

Có điều làm sao tìm được lửa để nướng chứ?

Chỉ là nhìn Khương Nhiên, có phải biết được phương pháp đánh lửa không?

Nghĩ như vậy, cô liền lại chạy về phi thuyền, tìm phần còn lại của mấy con Áo Đức, nhặt nhiều thịt kéo trở về.

Chính là trông những thứ đó thật ghê tởm.

Cô cố gắng kiềm nén cảm giác buồn nôn, kéo thứ không biết là chi trên hay chi dưới của con Áo Đức đến cho Khương Nhiên.

Chờ khi đầy thịt Áo Đức tới trước mặt Khương Nhiên, cô vừa muốn hỏi anh tạo lửa kiểu gì.

Lại thấy Khương Nhiên lôi thịt Áo Đức đi, hai tay xé một cái trực tiếp nuốt sống.

Động tác kia, cảnh tượng đó, rõ ràng quái dị như thế, lại không biết tại sao tên Khương Nhiên này lại làm thuần thục như chuyện đương nhiên vậy.

Tàng thịt đầm đìa máu bị anh kéo xuống một miếng, tùy tiện nhai vài cái liền cứng rắn nuốt xuống.

Anh ăn rất nhanh, hơn nữa còn không chút do dự.

Lưu Diệp lại không chịu nổi, chỉ nhìn hai mắt đã muốn nôn mửa.

Không nói đến những thứ kỳ sinh trùng kia, phương pháp thưởng thức như vậy... Quá kinh khủng đúng không?

Thịt tươi đấy...

Nhưng Khương Nhiên lại ăn rất nhanh, cô sợ hãi tránh đi một lát, chờ một lát sau, Khương Nhiên đã ăn không sai biệt lắm.

Cô sợ những vết máu kia sẽ dẫn Áo Đức tới, chịu đựng ghê tởm lại kéo đám thịt còn dư lại ném ra xa.

Lại dùng lá cây xoa xoa lên vết máu còn lưu lại trên tay và miệng Khương Nhiên.

Lúc lau, ngón tay của cô không cẩn thận đụng phải gương mặt Khương Nhiên, hơn nữa lúc lau tay, ngón tay nhất định phải đụng chạm chung một chỗ.

Cô cảm thấy có chút quái dị, nếu đổi lại là bình thường, cô khẳng định đã sớm ngượng ngùng.

Nhưng bây giờ cô lại không cảm thấy có gì không tốt.

Giống như cô đã quên mất mình là một cô gái rồi.

Là bởi vì... Ở loại địa phương này, giới tính là gì, mình là ai cũng không còn quan trọng nữa, chuyện quan trọng duy nhất chính là sống sót, giúp đỡ lẫn nhau, cố gắng sống sót... Chờ người cứu viện tới đây dẫn bọn họ rời đi...

d..i.ẽ.nl.êq.u.ý.đô.n~Anh

Có điều ăn xong những thứ đó, Khương Nhiên lập tức lại phát sốt, không nói gì đã rơi vào hôn mê.

Nhìn đáng vẻ ăn uống vừa rồi của anh, còn tưởng rằng anh đã không sao rồi chứ, lúc này thấy anh như vậy, Lưu Diệp lại lo lắng.

Cô không có tí kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân nào, bây giờ gặp chuyện nhất thời nước đến chân mới nhảy nghĩ đến những điều cần chú ý khi bị sốt, khi còn bé cô phát sốt, mẹ cô thường dùng nước lạnh lau tay lau chân cho cô.

Hình như làm như vậy có thể giảm nhiệt độ, bây giờ cô không có khăn bông, chỉ có thể lấy mấy cái lá cây lau mồ hôi cho Khương Nhiên.

Thời gian dài, cô có chút cảm cự không nổi, trong lúc đó cứ mơ mơ màng màng một lát rồi lại giật mình tỉnh giấc, mỗi lần bất tỉnh lại nhanh chóng đi xem tình huống của Khương Nhiên.

Tình huống của anh vẫn lúc tốt lúc xấu.

Hơn nữa đúng là họa vô đơn chí, có lẽ do tinh thần quá khẩn trương, lại cộng thêm bị lạnh, bụng của cô nhanh chóng trở nên đau đớn.

Trước đó bị đau còn có thể ráng nhịn được, lần này lại đau càng ngày càng dữ dội, quả thật đau đớn giống như bẻ từng khúc ruột.

Cô cũng có chút kinh nghiệm, biết biện pháp tốt nhất đối phó với loại đau này chính là uống chút nước gừng với đường đỏ làm ấm bụng, hoặc là dán miếng dán nhiệt.

Nhưng ở nơi này đừng nói nước đường đỏ, ngay cả nước nóng cũng không có.

Cô đang đau đớn, chợt nhìn thấy Khương Nhiên.

Đúng vậy!!!

Cơ thể Khương Nhiên nóng rực, dù sao cũng cần phải làm cho anh hạ nhiệt.

Lúc này cũng không kiêng kị gì nữa, nam nữ thụ thụ bất thân gì đó, một người hôn mê bất tỉnh, một người cả người đều là bùn đất, lại cộng thêm gì cả...

Còn phân chia nam nữ gì nữa!!

Cô trực tiếp nằm trên người Khương Nhiên, dù sao trọng lượng cô rất nhẹ, bụng dán lên cơ thể nóng rực của đối phương rất thoải mái.

Quả thật chẳng khác gì dán miếng dán nhiệt cả.

Cô có thể cảm thấy khí lạnh trong bụng đang dần dần tiêu tan...

Bụng đã khá hơn một chút, cô liền mệt mỏi buồn ngủ.

Đang mơ mơ màng màng ngủ, cô chợt cảm thấy Khương Nhiên bên dưới động đậy.

Cô ngáp ngắn ngáp dài mở mắt ra, mới vừa ngẩng đầu, chợt thấy ở phía đối diện cô và Khương Nhiên, không biết từ lúc có thêm một con Áo Đức!

Thân hình con Áo Đức này nhỏ hơn rất nhiều, bộ lông cũng không rậm rạp, nhưng Lưu Diệp đã sột sạt mất rồi!

Có cần phải xui xẻo như vậy không hả!

Cô nửa bò dậy, tay chống lên cơ bụng Khương Nhiên, cô sợ đến mức hàm răng run lập cập, cô đã từng thấy thứ đồ chơi này ngay cả kim loại cũng có thể tách ra, vậy nếu đặt trên người cô, khác nào chơi xé giấy chứ?!

Cô theo bản năng liền cúi đầu diện với ánh mắt Khương Nhiên, cũng không thấy sự khẩn trương hiện lên trên mặt Khương Nhiên.

Nhưng cô có thể cảm thấy, thân thể Khương Nhiên rất yếu, thân thể bình thường cứng rắn như kim loại, lúc này lại nóng như lửa đốt.

Hai người cũng không nói chuyện, nhưng cũng hiểu được ánh mắt của nhau.

Cô chỉ có thể tự mình tới, có thể bảo vệ bọn họ, chỉ có cô!!

Cô run rẩy đứng lên, con Áo Đức đó nhìn rất nhỏ, nhưng đừng nói là Áo Đức, với thể trạng của cô thì ngay cả chó hoang cũng không đánh lại được...

Cô run rẩy nhặt một nhánh cây lên, lấy hết dũng khí dùng sức ném về phía con quái vật kia, vốn muốn hù dọa đối phương.

Kết quả con Áo Đức kia nhảy về sau mấy bước, lại nhanh chóng cúi người xuống phát ra âm thanh gầm gừ, còn làm ra dáng vẻ chuẩn bị phóng tới.

Lưu Diệp biết không tốt rồi, thứ này căn bản không sợ gây gỗ.

Cô thở hổn hển, muốn nhặt tảng đá dưới người làm vũ khí, nhưng cô vừa mới cúi người, con Áo Đức kia liền lộ ra hàm răng bén nhọn, kêu ré lên tựa như mang ý cảnh cáo.

Cô biết chỉ cần mình vừa động một cái, đối phương sẽ xông tới.

Chỉ mảnh treo chuông, cô cũng không biết bản thân nghĩ gì, liều mạng giống như bị bức ép đến mức nóng này muốn lấy chồng, cô vọt một cái nhặt tảng đá lên, kêu to một tiếng liền tới, thay vì chờ thứ kinh khủng kia xông tới, cô tình nguyện liều một phen!!

d..i.ế.nl.êq.u.ý.đô.n~Anh

Cho dù tốc độ của con Áo Đức kia có nhanh đi nữa, lúc cô đang di chuyển, đối phương cũng cần phải nhắm chính xác nữa chứ!!

Cô muốn xông tới chỗ con Áo Đức kia, kết quả đợi khi cô xông qua, lại phát hiện con Áo Đức đó thể mà lại chạy đi.

Mẹ nó!!

Quả nhiên là hung ác sợ liều mạng.

Lúc cô tức giận thờ hồn quay trở về, Khương Nhiên đang cố gắng đứng lên, còn nói với cô : “Chúng ta phải rời đi, nó sẽ gọi đồng bạn đến.”

Cô dĩ nhiên biết đạo lý đấy, cô nhanh chóng chạy qua đỡ Khương Nhiên.

Chỉ là Khương Nhiên quá nặng, cô vừa định đỡ, liền bị cơ thể anh đè lên suýt ngã.

Khương Nhiên đang cố gắng đứng lên, nhưng vô dụng, anh giống như không còn chút sức lực, muốn đứng lên, nhưng mỗi lần đều không đứng nổi, chỉ là lắc lư, lại ngồi xuống..

Cuối cùng anh mệt mỏi đẩy cô ra, thúc giục: “Cậu đi trước đi.”

Lưu Diệp thật sự hết ý kiến, bây giờ còn diễn giọng nhân vật chính là thế nào?

Chờ khi nhìn thấy Áo Đức đuổi theo mới diễn cũng được mà, bây giờ không phải còn chưa tới thời khắc nguy hiểm nhất à...

Cứ thế để cho cô đi, cô có thể đi sao?

Cô không để ý đến anh, quật cường còn muốn đỡ anh đi.

Nhưng vô dụng, cô vốn đỡ không nổi.

Hơn nữa cô tỉnh đúng lúc đó, rừng cây trước mặt bọn họ chợt bị cái gì tách ra.

Cô cho là những con Áo Đức kia đã tới, không nói hai lời nhặt tảng đá lên, học dáng vẻ lúc trước, cúi đầu vọt tới.

Kết quả vừa mới vọt tới phía đối diện, cô liền bị người ta tóm tóc, một âm thanh thô lỗ lớn tiếng mắng chửi: “Mẹ kiếp, con mẹ nó mày mò mẫm đụng cái gì vậy?!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 22

Cô thiếu chút nữa là bật khóc, là âm thanh của con người!

Vậy là có người cứu bọn họ rồi !!

Cô vội vàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy người tóm tóc mình là một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn.

Người nọ mặc quân phục màu đen, cái loại cảm giác hơi thở của quân nhân đập vào mặt, phía sau người đó còn có mấy ngày ăn mặc giống vậy.

Quân trang màu đen phẳng phiu, ở cổ áo và ống tay áo có viền bạc.

Vừa hào phóng lại chừng chặc.

Chỉ là hiển nhiên mấy người phía sau đang vô cùng gấp gáp, trực tiếp xắn tay áo lên.

Cô ngăn người một chút, cũng không biết lai lịch của những người này là gì.

Ngược lại những người đó nhanh chóng lướt qua cô nhìn Khương Nhiên sau lưng cô.

Sau đó rồi rít kêu lên: “Thủ lĩnh!”

Sau đó những người kia liền vọt tới, vây quanh Khương Nhiên, hơn nữa bọn họ còn mang theo công cụ, rất nhanh đã có người mở băng ca ra.

Dáng vẻ huấn luyện nghiêm chỉnh này, quả thật giống như quân diễn.

Thật ra thì Lưu Diệp còn nhếch nhác hơn cả Khương Nhiên, nhưng không ai để ý đến cô.

Ngược lại Khương Nhiên như bị bệnh nặng được nâng lên.

Lưu Diệp cũng không cảm thấy mình bị người ta không để mắt đến, chỉ cần có thể còn sống ra ngoài là A Di Đà Phật rồi, còn những thứ kia căn bản không quan trọng.

Hơn nữa có người cứu bọn họ đã quá tốt rồi, cô chăm chú đi theo những người đó.

Nhìn bộ dáng khẩn trương của những người này, vừa rồi còn gọi Khương Nhiên như vậy, cô đoán những người này là thù hạ của Khương Nhiên.

Lúc đi trên đường cô có hỏi mấy câu, chỉ là những người đó căn bản không để ý đến cô, cũng không trả lời vấn đề của cô.

Cô cảm thấy buồn bực, dường như những người này không mấy thân thiện với cô.

Hơn nữa loại dịch ý tự nhiên này, giống như những người này vốn không thích những người như cô...

Còn có bọn họ cũng quá thô lỗ, sau khi nâng Khương Nhiên lên, cũng không đắp chăn lên cho anh, rõ ràng tắm chăn ở ngay đó mà.

Đi tới nửa đường, cô rất sợ Khương Nhiên bị lạnh, liền đi nhanh về phía đắp chăn lên cho Khương Nhiên.

Kết quả cô nhanh chóng bị tên dẫn đầu kia đẩy qua một bên.

Đừng thấy những người kia nâng thêm Khương Nhiên, nhưng tốc độ bước đi rất kỳ quái, hơn nữa băng ca được nâng rất ổn định, cô đi đường hơi không chú ý một cái là bị vấp, vậy mà Khương Nhiên ở trên càng một chút cảm giác trơn trượt cũng không có.

Bồ, Công Anh - d...iễn.n.đà...nl.ê.q.u.ý.đ.ôn

Trong lòng cô cảm thấy ngạc nhiên, biết những người này hơn phân nửa là được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Ngược lại cô vô cùng vất vả, những bọn họ cũng không để ý cô, coi cô như không khí.

Cô mệt mỏi thở hồng hộc, lúc đứng lại thở hổn hển, những người đó cũng không đợi cô.

Cô hết cách, không thể làm gì khác hơn là liều mạng vịn vào người đi theo, chỉ sợ những người đó bỏ rơi cô trong rừng rậm.

Thật may là không bao lâu bọn họ đã đến mục đích.

Chẳng qua lần này đón bọn họ cũng không phải là phi thuyền, mà là một chiếc máy bay tạo hình rất rất khác biệt.

Vật kia quả thật giống như trong phim điện ảnh khoa học viễn tưởng, tạo hình cực kỳ mượt mà, quả thật tựa như một chiếc đĩa bay.

Cô như một đứa bé, vừa bước vào trong, tròn tròn hai mắt đối với tất cả mọi thứ đều cảm thấy tò mò kinh ngạc, nhưng lại không dám lộn xộn sờ lung tung, chỉ đứng đó mở mắt thật to quan sát.

Chiếc máy bay này không hề giống với cái phi thuyền ngắm cảnh lần trước, như một chỗ ở siêu sang trọng, chỗ ngồi của chiếc phi thuyền lần trước rất giống máy bay, thế nhưng cái này lại hoàn toàn giống một trụ sở.

Bên trong còn có khu vực khác nhau, ngoại trừ tạo hình bên tròn rất lưu loát tròn đẹp, tất cả bố cục chức năng của các khu đều như một hộ gia đình.

Bây giờ bọn họ đang tiến vào phòng khách.

Những người đó nhanh chóng lại mang Khương Nhiên lên phòng ngủ.

Cô cũng không biết mình nên làm gì, liền đi theo những người đó, song còn chưa đến gần, cô liền bị thù hạ của Khương Nhiên đẩy ra ngoài.

Cô ngượng ngùng đứng ở cửa một lúc.

Liền nghe thấy bên trong người cầm đầu đang báo cáo gì đó với Khương Nhiên, nghe lời kia thì hình như người nọ là phó quan của Khương Nhiên.

Nói chuyện âm vang có lực, vô cùng nghề nghiệp.

Rất kỳ quái là, cảm giác Khương Nhiên cho cô không phải là quân nhân, nhưng bây giờ sau khi đối mặt những người đó, âm điệu của Khương Nhiên cũng trở nên trầm ổn hơn rất nhiều.

Chỉ là sau khi báo cáo công việc xong, chờ khi tên phó quan kia đi ra, dường như anh ta có ý, hỏi cô: “Là mày để lại câu kia trên phi thuyền hả?”

Cô thật sự ngoài ý muốn, bởi vì nhìn thái độ đối phương dường như không hề vui mừng, do dự một chút, cô mới nhỏ giọng ừ một tiếng.

Quả nhiên sau đó liền nghe người nọ chỉ trích nói: “Con mẹ nó mày để quên đầu óc ở nhà à, chỗ này mẹ nó có thể phân rõ bên trái bên phải à, chúng tao sao có thể tìm được? Mày chưa từng tham gia quân huấn sao? Đây mẹ nó là điều đơn giản nhất...”

Lưu Diệp bị đối phương mắng đầu cũng không ngẩng lên được, nhưng trong lòng rất uất ức, không nhịn được giải thích một câu: “Thật xin lỗi, nhưng tôi chỉ muốn làm tốt...”

Tên phó quan kia túm cô qua, lạnh lùng liếc nhìn cô, căm ghét giống như nhìn thấy ruồi bọ, cũng không để ý giải thích của cô, quẹt qua tay cô bước đi.

Cô bị đối phương đẩy làm thân thể nghiêng một cái, cả người thiếu chút nữa dán lên trên tường.

Khí thế của những người này cũng quá mạnh mẽ, hơn nữa bắt mắt với cô, chỉ cần dùng mắt là có thể nhìn ra.

Cô cũng không biết làm sao mình lại đắc tội với họ, lúc này những người đó đều ngồi ở trong phòng khách, cô cũng không biết nên đi đâu, cuối cùng liền tìm một nơi như thư phòng tránh vào đó.

Hơn nữa cô thật sự mệt mỏi, sau khi vào thư phòng cô cũng không lo được trên người bẩn hay không bẩn, trực tiếp an vị trên ghế cuộn mình nghỉ ngơi.

Không biết đã qua bao lâu, cô thật sự vừa khát vừa đói, đúng lúc bên cạnh có một tủ rượu.

Cô khẩn cấp muốn uống chút đồ uống nóng.

Cô liền đi tới mở tủ lục lọi, cho dù là đồ uống nóng gì cũng được, đương nhiên nếu có chocolate hay nước đường đồ thì tốt hơn.

Chỉ là cô lục lọi nửa ngày, cũng không còn lục được đồ uống nóng có thể uống nào, ngược lại lục ra được một đồng chai rượu có thể so với tác phẩm nghệ thuật.

Ngược lại vài hộp bánh ngọt nhìn cũng không tệ lắm, cô lấy một chút ra, ăn vào trong miệng ngọt ngào.

Còn có những đồ uống kia, cô cũng lấy ra, ăn uống từng ngụm từng ngụm.

Lúc ăn uống cũng đã lưng bụng, cô tò mò không biết tại sao hoa văn tầng dưới cũng nhìn rất quái lạ, chỗ khác đều là hoa văn đối xứng, chỉ có hoa văn chỗ này lại khác.

Cô tò mò đẩy ngăn tủ kia một cái, chỗ đó nhanh chóng bị đẩy ra.

Đây là một ngăn mật à?

Cô sợ hết hồn, khẩn trương nhìn vào trong, biết không nên tò mò, ngộ nhỡ thấy thứ gì không tầm thường là có thể xong đời.

Nhưng khi cô muốn đẩy lại, lại phát hiện bên trong căn bản không có gì khó lường cả, chỉ để một quyển sách mà thôi.

Nếu là quyển sách nghiêm túc, cô cũng cũng không động linh tinh.

Thế nhưng quyển sách kia, nhìn rất nhỏ, chính là loại sách mà khi cô còn đi học các bạn học nữ thường truyền tới truyền lui...

Đây không phải là tiểu thuyết ngôn tình à?

Cô buồn bực cảm lên liếc mấy cái, bìa sách là một nam một nữ, sau khi lật ra, nội dung bên trong cũng chính là những thứ tình yêu nam nữ kia.

Hơn nữa còn là chủng loại tiểu thuyết rất văn nghệ....

Đây thật là quá thần kỳ, thế nào ở đây lại có loại sách này?

Cô còn tưởng rằng chỉ có mấy cô gái mới thích xem những thứ này chứ.

Cô cẩn thận nhìn một chút, phát hiện ngày xuất bản trên quyển sách này đã cách bây giờ ít nhất hơn ba trăm năm.

Nói như vậy đây là sách cổ?

Đồ cổ à?

Cô xem mấy lần, phát hiện mặc kệ là ở thế giới nào, ước mơ với tình yêu đều giống nhau, có điều kết cục của quyền sách này không tốt chút nào, đại khái nói về tình yêu đau khổ của một người đàn ông với một người phụ nữ, vô cùng yêu đôi phương, móc tim móc gan vì đôi phương, bất chấp tất cả yêu đôi phương... Kết quả người phụ nữ kia mắc phải bệnh nan y mà chết... Sau đó người đàn ông kia liền ôm thi thể người phụ nữ tự tử mà chết.

Bồ, Công An h~ d..iễn.n.đà..nl.ê.q.ú.y.đ.ôn

Thật ra thì tình tiết thật sự rất cũ, nội dung cũng vô cùng máu chó.

Chỉ rất không ngờ là ở phần kết, lại có một đoạn văn viết tay, hiển nhiên là có người sau khi đọc xong rất xúc động phát biểu ý kiến.

Chữ viết đoạn trang giống như được in ra.

Hon nữa nhất bút nhất hoa, cái loại cảm giác con một sách đập vào mặt.

Cái thế giới này thật sự có đàn ông sau khi đọc tiểu thuyết ngôn tình thì ngồi viết cảm nhận?

Chỉ là câu văn viết ra đặc biệt làm cho người ta không nói được lời nào, giọng văn vừa viết về lại vừa sến súa, sau khi cô đọc xong thì cả người đều nổi da gà.

“Giấc mơ đẹp nhất là an nghỉ dưới mặt đất với người phụ nữ mình yêu, tình yêu oanh oanh liệt liệt... ... Người ta thích nhất / là thiên hạ / đáng yêu nhất...”

Dạng này dạng kia, cô đọc mà da đầu run lên, không nhận được nghĩ, đàn ông ở thế giới này rốt cuộc có hiểu tình yêu là gì hay không vậy...

Cô đang 囧 lắm, không biết những thủ hạ kia của Khương Nhiên sao lại tìm được thư phòng này, mới đầu bọn họ cũng không chú ý đến cô.

Chỉ chăm chú tìm rượu trong tủ rượu.

Hon nữa những người đó rất thô lỗ, khi cô núp ở ghế sa lon, liền nghe những người này bình luận độ rượu của rượu trong tủ quá thấp, còn châm chọc nói sờ kiểm sát đều đã bị cắt trứng, một chút rượu mạnh cũng không có, không có chút khí khái đàn ông nào.

Song sau khi những người đó tìm thấy rượu xong, nhanh chóng chú ý tới cô ở góc tường.

Trong đó có một người còn phát hiện quyền sách trên tay cô, ở đó ghé cổ nhìn mấy lần, sau đó trực tiếp cướp đi.

Vừa lật vừa vui mừng.

Nhất là sau khi nhìn thấy chữ ký trên sách trang, càng cười ngặt nghèo hơn, la hét: “Mẹ nó! Mẹ đại mặt lạnh vô địch vũ trụ vô, thế mà lại thích đồ chơi này à?”

“Đây là quyền sách lãng mạn học phái kinh điển à?” Cái tên phó quan kia dường như cũng phát hiện ra cái gì, nhận lấy quyền sách, nói một câu: “Đây chính là đồ cổ đấy!! Tiêu tử này thường thức rất cao à nha.”

Nói xong nhét quyền sách kia vào túi của mình, còn lẩm bẩm: “Ta con mẹ nó viết thơ, mới thật sự là hay nhất trên thế giới, ta muốn nói lời lãng mạn, phái lãng mạn cũng phải coi quân, biết gì là đàn ông đích thực không, gì là kỹ sĩ tinh thần nghiêm chỉnh không, số mệnh ta không tốt, không trải qua thời điểm tốt, ta muốn ra đời sớm mấy ngàn năm, ta tuyệt đối sẽ là một kỹ sĩ danh dự chết trận vì thực nữ... Hiểu không, ta mới là truyền nhân chân chính của phái lãng mạn cổ điển!! Mẹ Ngan Ba liền là một đồ bỏ đi...”

Lưu Diệp giương mắt mà nhìn, từ lúc tới thế giới này, đàn ông cô gặp được không phải là đám người Vũ Mị, thì cũng là loại người như Mẹ Thần, nói thật, cô luôn cảm thấy đàn ông ở thế giới này có chút cổ quái.

Nhưng lúc này một đám đàn ông ngồi rải rác ở phòng khách, trong miệng nói lời không sạch sẽ.

Cô chợt cảm thấy như đang trong tiết thể dục ở đại học, một đám nam sinh quá nhiều hormone nam tính xúm lại với nhau.

Nhưng nam sinh ở đại học còn biết thu liễm một chút, đứng trước mặt nữ sinh chẳng dám hùng hùng hổ hổ, nhưng những người lại không giống vậy.

Bất kể là tư thế ngồi hay là lời nói đều vô cùng... Thô tục...

Cô sợ hãi núp ở góc tường không dám nhúc nhích.

Những người đó vẫn còn đang nói chuyện, cô xui xẻo hồ đồ nghe, liền nghe những người đó vẫn đang bàn về quyền sách kia.

“Cậu trước tiên đừng có thu lại, để tất cả anh em xem một chút, tên Mẹ Ngan Ba kia viết cái gì...”

“Ai da, ở vũ trụ cuối cùng, nữ thần trong mộng... Đây là muốn gái đến phát điên rồi... Còn phái lãng mạn... Mấy người bọn cậu không bình thường... Cả

ngày chơi đùa không bình thường...”

Lưu Diệp vừa ngây ngô vừa ㄟ nghe một lát, rốt cuộc mới nghe rõ.

Thì ra là... Chủ nhân của cuốn sách này là Mậu Ngạn Ba?

Còn có chiếc máy bay này là do thủ hạ của Khương Nhiên trực tiếp lái ra từ viện kiểm sát, sau khi biết được Khương Nhiên xảy ra chuyện, những người này muốn đi tìm viện kiểm sát liêu mạng, kết quả không tìm được Mậu Ngạn Ba liền lái chiếc máy bay của người ta đến đây...

Cô cảm thấy những người này chẳng khác gì thổ phỉ, chẳng trách lại kéo theo thù hận...

Hơn nữa miệng bọn họ còn đặc biệt độc.

Ở đó cảm quyền sách hi hi ha ha, còn có người nói muốn quay lại, phát ra ngoài, cho Mậu Ngạn Ba đẹp mắt...

Mặc dù chưa từng gặp Mậu Ngạn Ba, song nghĩ tới lúc bình chọn thập đại phụ nữ, cái tên Mậu Ngạn Ba khốc duệ suất đó, còn có gương mặt poker...

Lưu Diệp chợt cảm thấy không phải mình phát hiện ra cái thứ gì khó lường chứ... Mức độ tồi tệ kia giống như đang nhìn lên nhật ký kỳ tư xuân của thiếu niên vậy...

Hiện tại thấy bọn họ còn muốn chụp ảnh phát tán lên internet... Cô cũng rất khó chịu...

Dù sao sách này cũng do cô tìm ra, cô sợ hãi ngồi ở góc tường nói một câu: “Như vậy không tốt đâu... Phát tán ra ngoài...”

Vừa dứt lời, phó quan gác chân trên ghế sofa liền chú ý tới cô.

Tên phó quan kia ngược mí mắt lên, bộ dáng vô lại, như một tên côn đồ lưu manh.

Nhìn ánh mắt không phải của người lương thiện kia, Lưu Diệp chợt thấy khẩn trương, chỉ là còn chưa chuẩn bị xong, tên phó quan đó đã đứng lên khỏi chỗ ngồi, giống như trêu chọc chó nhỏ mèo nhỏ đi tới trước mặt cô, xách cổ cô lên đi ra bên ngoài.

Bỏ, Công An h~ d.. iễ. n. đầ.. nl. ê. q. u. ý. đ. ôn

Vóc dáng hần cao hơn cô nhiều, tùy tiện nhấc lên, mũi chân cô liền không thể không đứng thẳng mới có thể thẳng bằng thân thể.

Hơn nữa hần không chút khách sáo nào cũng không kiêng nể bước đi của cô thích hợp hay không, trực tiếp xách cô tới một cái cửa.

Cửa rầm một cái mở ra, đó là một phòng tắm.

Lưu Diệp đang buồn bực, không hiểu người này xách theo mình tới chỗ này làm gì, sau đó cô liền cảm thấy cả người nghiêng một cái, cô đã bị đẩy vào bên trong.

Trước khi cô kịp phản ứng, đã có người cầm vòi hoa sen lên, một bộ dáng vẽ xem kịch vui.

Cô bị dọa sợ, dựa lưng vào bệ rửa tay, khẩn trương nhìn về phía những người này.

Đám người trước đó còn uống rượu tán gẫu đều tụ tập ở chỗ này, giống như một đám ác đồng.

Lúc học sơ trung cô đã từng thấy những nam sinh nghịch ngợm chính trị đồng tính thế nào, bắt nạt những nam sinh nhỏ bé đang hoàng...

Hiện tại cảm giác những người này cho cô chính là như thế...

“Mày có biết mình bản thể nào không?” Trong miệng tên phó quan kia còn nhai bánh ngọt, cười ha ha phân phó người đang cầm vòi hoa sen: “Xối nước cho tên tiểu tử này đi, nhìn mẹ nó thật ghê tởm.”

Người cầm vòi hoa sen không nói hai lời liền mở vòi nước, Lưu Diệp nhanh chóng bị dính ướt, người cầm vòi hoa sen rất ác liệt, chẳng ngó ngang gì, có mấy lần còn cố ý xối vào đầu của cô.

Cô bị xối nước không mở nổi mắt.

Những lời nói và tiếng cười ác liệt kia lại không bị che dấu, lúc cô đang bị nước phun vào, còn có thể nghe được bọn họ đang hạ thấp cô...

Đang kể khổ cô...

Cười cô không có khí phách đàn ông... Cười động tác ghê tởm của cô...

Còn đáng đáp như con gà bệnh... Uống nhiều kích thích tố, ngay cả hậu kết cũng không có...

Sau khi xối nước xong, tên phó quan kia còn vô cùng ác liệt dùng chai rượu trong tay chọc chọc bộ ngực của cô, mặt chán ghét phê bình: “Một người đàn ông, công việc tốt không làm, mẹ nó chỉ biết vận eo mỏng giả làm phụ nữ kiếm tiền, cậu nói da mặt của tên kia lớn lên trông như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 23

Nước lạnh xối vào cô rất khó chịu, sau khi những người đó đi, cô ngồi xồm trên mặt đất, nhìn nước chảy không ngừng tập trung lại, xoay tròn chảy tới một lỗ nhỏ...

Không hiểu đã đến lúc này, đầu óc cô còn có thể không tìm không phổi nghĩ tới, nước thải trên máy bay sẽ được xử lý như thế nào...

Không phải là sử dụng tuần hoàn chứ?

Sau khi tỉnh lọc lại tiếp tục dùng?

Có máu từ trong quần áo ướt đầm chảy ra.

Cô run rẩy đứng lên, khép chặt cửa phòng tắm lại.

Cô tìm được đồ dùng vệ sinh bên trong, lau thân thể sạch sẽ, lại vắt quần áo ướt đầm.

Chỉ là không biết do bị nước lạnh kích thích, hay do thân thể quá yếu ớt.

Cô phát hiện kinh nguyệt của mình ít đến thảm thương, chẳng khác gì không có.

Trong lòng rất đau, có một loại uất ức, nhưng không chỗ để nói.

Cô dùng sức ép nước mắt trở về, cố gắng không nghĩ đến những chuyện kia.

Mặc kệ bận rộn, tìm vòi hoa sen, xối những vết máu kia đi.

Làm những chuyện này đầu vào đấy, cô cũng tự an ủi mình, bị xối nước dù sao cũng tốt hơn bị một đám người □.

Lại nói cô hiểu được tại sao những người đó lại ghét cô.

Suy nghĩ một chút là biết được. Thủ lĩnh của bọn họ bị cô XXOO, những người đó có thể cho cô về mặt hoà nhã mới là lạ?

Nói thật đừng nói là thủ lĩnh của bọn họ, dù là tội phạm □ mãn hạn tù, cô cũng sẽ không cho đối phương về mặt hoà nhã, khẳng định khinh bỉ đối phương cả đời...

Cô như vậy, mặc dù rất oan uổng, nhưng những người đó nào biết cô không hề có công cụ để phạm tội chứ.

Đôi khi cô đi ra, phòng khách đã bị bọn họ chơi đùa không ra hình thù gì rồi, chai rượu bay loạn, phòng khách vừa rồi vẫn còn rất chỉnh tề, lúc này chẳng khác gì chuồng heo.

Cô sợ lại trêu chọc vào đám sát tinh kia nữa, liền nép vào góc tường đi ra bên ngoài.

Nhưng trong lúc nhất thời lại không biết nên đi đâu, cô liền tìm một nơi hình như là tủ treo quần áo trốn vào trong đó.

Cái tủ quần áo này khá lớn, quần áo được phân loại để bên trong.

Cô giật mình, chờ sau khi mở cánh cửa tủ ra, tên phó quan hung ác liền thò đầu vào, mắt kiên nhẫn thúc giục cô: “Này, mau ra đây, viện kiểm sát tới đón mày.”

Lưu Diệp ồ một tiếng, cũng biết sớm muộn cũng sẽ bị đón đi, chỉ không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

Nhưng dù sao đi sớm cũng tốt hơn đi muộn, so với những người này thì viện kiểm sát nhất định chính là Bò Tát.

Chỉ là lúc đi tới cửa, cô chợt nhớ tới Khương Nhiên...

Cô rất muốn hỏi tình hình hiện tại của Khương Nhiên thế nào.

Song cũng đoán được nếu mình nói muốn tạm biệt Khương Nhiên, nhất định sẽ bị đối phương đập cho mấy cái.

Cô liền không nói gì, cúi đầu đi về phía trước.

Máy bay từ từ hạ xuống, lúc chạm mặt đất thì cô cảm thấy cả người nghiêng về phía sau.

Sau đó cửa khoang từ từ mở ra, ánh sáng bên ngoài chiếu vào.

Chờ ở cửa là một đôi binh sĩ súng vác vai, đạn lên nòng, tư thế kia giống như phải không phải đang chờ một tên tội phạm xâm phạm tình dục, mà là một tên tội phạm nguy hiểm.

Cô hít sâu một cái, phát hiện người cầm đầu vẫn là Hòa Sơ, nói thật, cô thở phào nhẹ nhõm.

Có thể còn sống trở về là tốt rồi.

Chỉ là cô vừa đi tới ngưỡng cửa, chợt nghe thấy có người gọi cô.

Cô vội quay đầu nhìn, thấy người gọi cô là một người đàn ông cực kỳ tuấn tú.

Kể từ sau khi cô lên máy bay, chưa từng nhìn thấy người này.

Lúc này cô mới phát hiện trên máy bay lại có một người lớn lên trông còn giống phụ nữ hơn cả cô...

Cũng bởi vì mình lớn lên trắng nõn liền bị người ta nói là ảo là...

Vậy người này thì sao?!

Rõ ràng đáng đáp còn... Giống phụ nữ hơn cả cô...

Chỉ là vẻ mặt người này cũng không quá tốt, ánh mắt đặc biệt nghiêm túc cũng đặc biệt lạnh lùng.

Cảm giác quân nhân so với đám khốn kiếp kia mạnh hơn nhiều, giọng nói người nọ còn khàn khàn.

Người nọ cũng không thêm để ý đến đám người phó quan, trực tiếp đi tới trước mặt Hòa Sơ, đầu tiên là chào một cái quân lễ.

Động tác kia vừa ngẫu vừa đẹp.

Lưu Diệp cũng ngẩng người, không hiểu anh ta đang muốn làm gì, chỉ là giao cô ra thôi mà, còn cần cả nghi thức giao tiếp nữa à?

Cô đang ngẩn người, người đàn ông tuấn mỹ đó đã lên tiếng, giọng nói cứng nhắc nói với Hòa Sơ, “Tôi là quân trưởng Quan Chi của quân đoàn một của Khương Gia Quân, người này mới vừa được điều động vào quân đoàn một của Khương Gia Quân, theo như pháp lệnh năm x67, cậu ta được hưởng quyền được miễn hình sự, nếu như có nghi vấn gì thì có thể đệ đơn lên tòa án quân sự để xem xét...”

d..iễ..n.đ.à.nl.ê.q.u.ý.đ.ôn~Bồ.Công.Anh

Lần này không riêng gì Hòa Sơ, ngay cả những người thuộc Khương Gia Quân cũng ngẩn ra.

Lưu Diệp càng thêm kinh hãi không tin nổi.

Đây là lệnh điều động?

Quân đoàn một?!

Rất cuộc là có ý gì vậy?!

Mấy tên lưu manh kia càng ồn ào ầm ĩ như phát điên, có gì nhầm lẫn không, tại sao lại như vậy... Tôi cũng muốn...

Vo vo ve ve.

Hòa Sơ bên kia nói cái gì mà làm trở ngại tư pháp công chính... Yêu cầu nghiêm túc đối xử... Lấy đặc quyền...

Lưu Diệp đang không biết làm sao, tên Quan Chi kia đã đi tới trước mặt cô, phân phó nói: “Thủ lĩnh gọi cậu qua.”

Lưu Diệp mơ mơ màng màng ồ một tiếng, lúc cúi đầu đi vào trong, vốn vẫn rất tốt, chợt bị tên phó quan kia vurun chân ra ngáng chân cô.

Cô buồn bực ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, bộ dáng đắc ý kia của đối phương, thật sự rất giống một tên lưu manh.

Đối đãi với loại người như vậy, cô lựa chọn im lặng...

Đồ chơi này còn đòi làm kỹ sư Vũ Trụ bảo vệ phụ nữ chứ...

Vừa rồi thiếu chút nữa thì làm phụ nữ vấp như chó gặm bùn đấy!!

Người anh em à!

Cô không dám lên tiếng, chạy chậm đến gian phòng của Khương Nhiên.

Trên đường đi, cô đã đại khái nghĩ hiểu vài chuyện, đây là Khương Nhiên muốn bảo vệ cô đúng không?

Muốn cho cô miễn bị xử phạt hình sự...

Cho nên mới để cô gia nhập vào trong đội ngũ gì đó, nghe những người kia âm ỉ thì hình như đội ngũ này rất lợi hại, thuộc về những thứ truyền thống vinh quang...

Cô dần dần u mê, một mặt cảm thấy rất may mắn, nếu thật sự bị xử thêm vài năm, thân phận của cô khẳng định sẽ bị đưa ra ánh sáng.

Thế nhưng Khương Gia Quân kia là cái gì?

Đầu cô như một đồng bột nhào, cũng không biết chuyện này là tốt hay xấu... Hơn nữa còn là quân đoàn một, sẽ không thật sự để cô đi làm lính chứ?!

Vừa nghĩ tới sẽ phải ở chung một chỗ với đám lưu manh kia, cô sợ đến phát hoảng.

Khi đi tới phòng ngủ, Khương Nhiên vẫn còn mang bộ đáng yếu ớt nằm trên giường bệnh.

Có lẽ cảm thấy có người đến gần, Khương Nhiên hơi mở mắt ra.

Lưu Diệp nhanh chóng nặn ra một nụ cười nhẹ nhõm, nhỏ giọng hỏi: “Anh khỏe hơn chút nào chưa? Tôi vừa nghe quân trưởng Quan Chi của quân đoàn một kia nói rồi, nói để tôi vào đội ngũ của anh... Sau đó có thể không cần chịu xử phạt nữa...”

Khương Nhiên không nói gì.

Anh quá yếu ớt rồi, ngay cả hơi sức để nói cũng không có.

Lưu Diệp theo bản năng nắm cổ tay anh kiểm tra nhiệt độ trên người anh.

Vẫn cao như vậy...

Cô cảm thấy có lẽ anh đang khát, liền lấy chén nước bên cạnh nhuận môi cho anh.

Sau khi làm xong, Lưu Diệp ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nhìn anh.

Khương Nhiên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cô không dám lấy chuyện của mình đi quấy rầy cái người vẫn còn yếu ớt này.

Cô ngồi bên cạnh anh, rất nhiều việc cũng trộn lẫn trong đầu, lúc thì nghĩ đến những người nói xấu anh, gì mà bá đạo kiêu căng ngạo mạn... Lúc thì nghĩ đến những chuyện khi bọn họ còn ở trong rừng...

Rõ ràng cửa đã đóng chặt, trong lúc đó cô còn nghe thấy âm thanh cái vĩa bên ngoài.

Mơ hồ là những người kia đang kháng nghị gì đó, đều là lời nói bị vũ nhục bị tổn hại.

Sau đó Quan Chi liếc mắt một cái nghiêm túc trả lời: “Đây là ý của thủ lĩnh, hơn nữa các cậu vẫn chưa rõ à, làm như vậy có thể đỡ cho người của viện kiểm sát lấy chuyện này đi rêu rao, hơn nữa thủ lĩnh nói người này đã cứu ngài, bảo các cậu hãy tôn trọng một chút... Vừa rồi tôi không nói ra là muốn để lại mặt mũi cho quân đoàn hai các cậu, thật ra thì thủ lĩnh sớm đoán được đám cận vệ các cậu sẽ làm gì...”

d..iễ..n.đ.à.nl.ê.q.u.ý.đ.ôn~Bồ.Công.Anh

Lưu Diệp ở bên trong nghe một lát, bên ngoài âm ỉ ỉ, nhưng lòng của cô lại có cảm giác ấm áp.

Cô tiến tới trước mặt Khương Nhiên, vô cùng cảm kích nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh... Rõ ràng thân thể không tốt, còn bận khoăn về tôi...”

Trước kia vẫn còn rất ghét anh, ai biết bây giờ chính là người này đang giúp mình.

Bọn họ bay rất lâu, những tòa nhà nhỏ như con kiến dưới mặt đất càng ngày càng nhiều, cô xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài, kiến trúc quen thuộc càng

ngày càng nhiều, nhưng bọn họ cũng không dừng lại, bay thẳng qua khu người nghèo, lại qua một lúc lâu, cảnh sắc bên ngoài từ từ biến thành biển rộng...

Nước biển rất xanh, dần dần không trông thấy đất liền nữa, rốt cuộc mới thấy một hòn đảo.

Bọn họ vẫn còn cách cái đảo đó rất xa, đã nhìn thấy một tòa nhà giống như kiếm kích cao ngất.

Chờ khi máy bay hạ xuống đất trống, bên ngoài đã có vài người mặc quần áo màu trắng đứng chờ ở đó.

Nhìn dáng vẻ những người đó thì hình như là nhân viên y tế, chờ sau khi bọn họ đi xuống, những người đó nhanh chóng nhắc Khương Nhiên lên giường bệnh, một đường đẩy về phía toàn như như thanh kiếm kích.

Lưu Diệp có chút mờ mịt, trong lúc nhất thời không biết mình nên làm gì.

Ngược lại Quan Chi chủ động chào hỏi cô: “Cậu qua đây, tôi dẫn cậu đi làm quen hoàn cảnh ở đây trước.”

Tên Quan Chi này có gương mặt rất giống phụ nữ, cô đi bên cạnh anh nhanh chóng hiểu được, vì sao rõ ràng người này lớn lên còn giống phụ nữ hơn cô, mà những tên khốn kiếp kia lại không dám cười nhạo là ảo là.

Vóc người người này cao ngất, hơn nữa trên người còn có một loại khí thế bên trong.

Chính là cho người ta cảm thấy quá nghiêm túc quá cứng nhắc.

Cô thận trọng đi theo, thật ra thì vô cùng tò mò, không hiểu rốt cuộc Khương Gia Quân là làm cái gì, không thật sự cho cô làm lính chứ?

Cô cũng liền tò mò mà hỏi: “Thật xin lỗi... Tôi không hiểu những thứ đó, chính là Khương Gia Quân ấy... Không phải thật sự để tôi làm lính chứ?”

Quan Chi nhanh chóng trả lời: “Chỉ là chức xuống mà thôi, chờ sau khi chuyển ở viện kiểm sát qua đi, sẽ đưa cậu ra khỏi đảo, có điều cho dù là chức xuống thì cũng là lần đầu tiên trong hai trăm năm qua, hi vọng cậu có thể thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

Anh ta đã nói như vậy, cô cũng không dám hỏi bậy, thật ra thì cô rất muốn hỏi cô có thể liên lạc với người bên ngoài hay không...

Cô rất nhớ đám người Vũ Mị, cũng muốn biết Điền Thất thế nào...

Thế nhưng bây giờ cô cũng không dám nói.

Chỉ cần nhẫn nại đến khi chuyển viện kiểm sát qua đi, đến lúc đó... Cô sẽ khôi phục cuộc sống trước kia, cũng sẽ không bị những chuyện lung tung lộn xộn này giày vò nữa...

Cô nhanh chóng đi theo người này, làm quen với hoàn cảnh xung quanh, chỉ là đi không bao lâu, cô nhìn ra chỗ này có cái gì đó là lạ.

Trách không được cô đi vào chỗ này lại không hề cảm thấy trắng lệt hay xinh đẹp, bởi vì đây vốn không phải là biệt thự trên biển, thay vì nói là trụ sở trên biển, không bằng nói là một căn cứ quân sự...

Trước cô có nghe Mậu Thần nói về những thứ này, còn tưởng rằng đó là một địa phương rất hoa lệ chứ, bây giờ nhìn lại, cỗ bảo này căn bản không hề giống như trong tưởng tượng của cô...

Chỗ này căn bản là một doanh trại.

Hơn nữa mới đầu cô nghe về Khương Gia Quân còn tưởng rằng chính là đám người bọn họ, lúc này thấy kích thước doanh trại, cộng với cơ sở vật chất xung quanh, cô thật sự phải hít một hơi lạnh, cái trụ sở này, ít nhất cũng phải có hơn ngàn người?

Nhưng đi một lát, cô lại cảm thấy cực kỳ quái dị, doanh trại này quá lạnh lẽo buồn tẻ rồi, không có âm thanh gì cả...

Chẳng lẽ chỗ này thật sự chỉ có vài người bọn họ?

Vậy thì tại sao lại phải xây dựng lớn như vậy, với cái kích thước này mà chỉ có bọn họ ở thì không phải quá lãng phí à?!

Trên đường vô cùng yên ắng, một lời tán gẫu cũng không có, tất cả đều là việc chung làm chung.

Nhìn sơ qua sân huấn luyện và sinh hoạt khu phía sau, lúc sắp xếp nơi ở cho cô, Quan Chi cũng chỉ nói mấy câu đơn giản: “Chú ý quân vụ chỉnh tề, bữa sáng lúc tám giờ, bữa trưa mười hai giờ, bữa tối sáu giờ, thời gian ăn cơm là hai mươi phút, cần gì thì liên lạc với bộ hậu cần, ngày mai nhớ đứng sáu giờ bắt đầu huấn luyện.”

d..iễn..n.đ.à.nl.ê.q.u.ý.đ.ôn~Bồ.Công.Anh

Lưu Diệp ừ ừ gật đầu theo thói quen, lúc đám người đi lại theo thói quen nói tiếng cảm ơn.

Sau đó cô cũng biết mình lại nói bậy, mặc dù Quan Chi không nói gì, nhưng hiển nhiên trong lòng không có thiện cảm với cô.

Cô thiếu sót loại khí chất của quân nhân...

Cô hít sâu một hơi, ngồi trong phòng nhỏ của mình.

Cửa sổ nhỏ hình vuông, còn có giường đơn, bàn ghế đơn giản, sát vách phải là phòng rửa tay.

Mặc dù cơ sở rất đơn giản, nhưng mà vẫn tốt hơn chỗ ở trước kia của cô rất nhiều, chủ yếu nhất là chỗ này còn là hẳn một phòng đơn đấy.

Bản thân cô cũng cảm thấy như đang nằm mơ, không biết tại sao mình lại từ vị trí tù nhân biến thành như bây giờ?

Quả thật giống như đóng phim.

Trước kia thấy khu nhà giàu, cô cảm thấy như đi vào thế giới khoa học viễn tưởng, hiện tại đi vào nơi này, lại không còn cái loại cảm giác khoa học viễn tưởng ấy nữa.

Đủ loại kiến trúc kinh người, còn xung quanh hòn đá là những vũ khí cô không biết tên.

Chỗ này không những toàn là đàn ông, mà còn là đám đàn ông tràn đầy hormone bạo lực.

Đồng hồ trên tường chuyển động, lúc gần sáu giờ, cô sắp xếp cho mình xong, chuẩn bị đến phòng ăn ăn cơm.

Thời gian ăn cơm ít ỏi như vậy, cô không nắm chặt thì buổi tối sẽ đói bụng.

Lúc cô đang khần trương, rất sợ bị đám đàn ông rộn ràng hoà thuận vui vẻ đẩy tới chen đi.

Không ngờ sau khi đến phòng ăn, cô bị cảnh tượng nơi đây làm cho ngây ngẩn cả người, người bên trong ít đến thảm thương, rõ ràng sắp xếp nhiều bàn ăn như vậy.

Nhưng phần lớn đều trống không, chỉ có hai bàn ở giữa là ngồi đầy người.

Người trên bàn cũng không nhiều, một bàn nhiều lắm cũng chỉ có bảy tám người...

Một nhóm là đám người Quan Chi, một nhóm là những người phun nước vào người cô.

Nhà ăn giống như quán buffett, muốn ăn gì thì tự mình lấy.

Cô không dám lấy nhiều, chỉ lấy một chút, hơi do dự, cảm thấy vẫn không nên làm bọn Quan Chi thêm ngột ngạt, cô liền thành thật trốn ở góc nhỏ hẻo lánh bắt đầu ăn.

Trong lúc đó cô có thể cảm thấy rất nhiều người đều ngược mắt nhìn cô, quan sát cô.

Lòng bàn tay cô dần dần đầm đìa mồ hôi.

Cũng không biết trong miệng đang nhai gì, hoàn toàn dựa vào bản năng mà ăn, cố gắng lấp đầy bụng.

Nhất thời trong phòng ăn lớn đến đáng sợ chỉ có âm thanh bát đĩa va chạm.

Cô cũng không biết mình ăn hết thế nào, vừa ăn xong, cô giống như chạy trốn chết chạy về phòng ngủ của mình.

Không biết vì sao ánh mắt của tên phó quan kia lại làm cô cảm thấy sợ sệt, cô rất sợ những người đó sẽ gây rắc rối cho cô.

Nhưng dù cô sợ thế nào, thì buổi tối vẫn không thể tránh khỏi.

Khi cô đang nằm trên giường nghỉ ngơi, lại nghe thấy có người gõ cửa.

Thời gian trước cô không có một giấc ngủ ngon, bây giờ khó khăn lắm mới được nằm xuống giường, lại bị người gọi dậy, cô cũng rất buồn bực.

Nhiều bắp thịt trên người vừa động đã cảm thấy đau.

Hơn nữa người gõ cửa rất thô lỗ, cô khần trương toàn thân đều căng thẳng, nhưng lại không thể không mở cửa, loại cánh cửa câu đối hai bên này đập một cái là có thể đá văng.

Cô chỉ phải run run rẩy rẩy mở ra, quả nhiên thấy đứng bên ngoài là đám người phó quan.

Cô sợ hãi rụt người lại phía sau.

Nhưng động tác của tên phó quan kia lại rất nhanh, hi hi ha ha một phát kéo được cánh tay cô, ở đó cười tự giới thiệu mình: “Mày chạy cái gì, chúng ta

còn chưa chào hỏi nhau đâu, tao là Sở Linh thuộc quân đoàn hai, tiểu tử Quan Chi kia chưa dạy mày quy củ à, thấy tao mà không biết chào sao?”

Lưu Diệp biết mình không chạy được rồi.

Sợ đưa tay chào, chỉ là động tác quá nhanh, cô lại quá khẩn trương, động tác chào đó giống như con gấu chó vậy, cô lại còn chào ngược hướng.

Những người đó ghen cười nhĩcô.

Sở Linh ngược lại không nhào tới đánh cô, mà là nhạo báng: “Này, mày đã mới tới, theo quy củ thì sẽ phải nghe lời của tiền bối, tao cũng không làm khó mày, mày chỉ cần mặc cái này vào rồi nhảy một bài cho chúng tao...”

Đã có người không có ý tốt đưa đồ qua.

Lưu Diệp sợ hãi, về mặt những người đó quá kinh khủng... Cô không nhận được nghĩ chẳng lẽ bọn họ sẽ bắt cô mặc quần áo có gai, hay là giày giấu đinh à...

Sau đó để cho cô vừa nhảy vừa bị thương chảy máu...

Cô sợ run cầm cập, thật sự không muốn nhận cái túi đó, nhưng cuối cùng vẫn bị ép buộc cầm lấy...

Đến nước này rồi thì cũng không còn đường lui, cô cắn răng, thật sự không đếm xỉa gì nữa, mặc kệ như thế nào, ai muốn trừng trị thế nào thì cứ để họ trừng trị đi!

Cô cắn răng, dùng sức mở cái túi đó ra, chỉ thấy trong túi không phải quần áo gai hay giày đinh, mà là một chiếc váy công chúa xinh đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 24

Nhìn dáng vẻ há hê của những người đó, cô không biết nên nói gì, sóng điện não của cô và bọn họ không ở trên cùng một đường thẳng, thật sự không có cách nào sinh ra cộng hưởng...

Còn có chiếc váy công chúa này, thật sự siêu siêu siêu đẹp luôn mà!

Cô cầm lấy đi vào trong phòng nhìn một chút, thiếu chút nữa là rơi nước mắt, mới đầu cô còn lo lắng là mấy thứ buồn nôn dung tục chứ... Kết quả mở ra xem, mẹ nó, lại là một thứ vô cùng xinh đẹp tinh xảo như thế này!

Mặc thứ này lên người thì muốn không xinh đẹp cũng không được á!

Sau khi cô mặc lên thì soi vào chiếc gương trong phòng tắm, thật sự là không nhìn ra khuyết điểm nào, vừa trong sáng, vừa khí chất, đường viền hoa cũng không dung tục, nhất là chất vải hoàn hảo đến nỗi tung!

Cô lớn như vậy, vì sao xuyên đến nơi này mới có thể được mặc một bộ quần áo tốt như vậy chứ!

Vấn đề duy nhất chính là dưới chân nếu đi một đôi giày cao gót thì càng hoàn hảo hơn.

Bây giờ mình đi một đôi giày vải lớn cảm thấy không ra ngô ra khoai gì cả, gần như là phá hỏng bộ váy này.

Đợi chút, bộ dạng bây giờ của cô không phải thứ đối phương muốn!

Lưu Diệp vội vàng điều chỉnh lại thái độ, soi gương méo mồm lé mắt muốn làm ra dáng vẻ uất ức.

Nhưng này chiếc váy này thật sự đẹp vô cùng, cô không nhận được lại sờ sờ váy, còn tiện thêoay một vòng hoàn hảo.

Đợi khi ra ngoài, bị tình thế ép buộc, cô vội vàng làm ra vẻ đáng thương chịu uất ức.

Vì khi vậy đợi khi cô đi ra, mấy tên quân đoàn hai kia nhìn thấy một tiểu tử nhỏ gầy từ bên trong chăm rì rì đi ra, thần kỳ là vốn bình thường liếc nhìn người này một cái đã cảm thấy thật khó chịu, lúc này sau khi mặc chiếc váy kia vào, lại có một loại cảm giác rất quái lạ.

Nhất là khi tên kia giương mắt lên thì cặp mắt nước kia uồn ướt như động vật nhỏ, cẩn thận nhìn bọn họ...

Tất cả mọi người đều cảm thấy lồng ngực kéo căng.

Không phải đáng về xinh đẹp cỡ nào, nếu so với cô thì bộ dạng của thập đại phụ nữ bình chọn trên ti vi thì còn lộng lẫy xinh đẹp hơn nhiều, động tác của cô cũng không khoa trương, thậm chí là hèn nhát, thận trọng đúng đó, nửa bước cũng không dám bước.

Nhưng cảm giác lại không giống nhau, bỗng nhiên cảm thấy bất nạt người như vậy rất quá đáng.

Thật mẹ nó tà môn mà!!

Nhất thời bọn họ cũng quên chuyện bắt cô phải nhảy múa, ngược lại Lư Diệp lại rất tự giác bắt đầu nhảy.

Cô đâu có biết nhảy múa gì chứ, điệu nhảy duy nhất biết chính là thủ ngữ học được nhân dịp kỷ niệm thành lập trường thời đại học nhảy, động tác kia rất nhẹ, cũng không khoa trương.

Cô nhảy rất nghiêm túc, chỉ là khẳng định động tác trông rất ngu, ban đầu ngày kỷ niệm thành lập trường, tổ tiết mục của bọn họ được bầu chọn là một trong những tiết mục nhằm chán nhất.

Chỉ là những người kia bị làm sao vậy, nhìn cái gì mà mắt cũng không chớp thể?!

Cô căng thẳng đến mức tay chân cứng ngắc, đáng về hoảng sợ cẩn thận kia, chẳng khác gì động vật nhỏ lông xù quanh quẩn vòng quanh.

Nhưng mới nhảy được một nửa, cô chợt nghe thấy giọng nói từ một nơi không xa truyền tới.

Giọng nói lạnh lẽo không hề có nhiệt độ: “Cậu không có tự ái à?”

Lư Diệp lấp bắp kinh hãi, dừng động tác ngẩng đầu lên, thấy không biết Quan Chi đã tới từ lúc nào.

Diện mạo Quan Chi rất đẹp, hơn nữa còn là loại xinh đẹp trung tính, nhìn qua còn đẹp hơn cả phụ nữ.

Lư Diệp không biết có phải đáng về mình bây giờ, kích thích dây thần kinh của hắn hay không, dù thế nào đi nữa thì ánh mắt hắn rất trầm, giống như hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Quan Chi nhanh chóng đi tới trước mặt cô, mở miệng khiển trách: “Năng lực của con người không quyết định dựa vào bề ngoài, sự tôn trọng cũng không phải do người khác bố thí, mà là dựa vào bản thân tự tranh thủ. Tôi mặc kệ sinh hoạt trước kia của cậu thế nào, nhưng nếu đã vào đội ngũ của tôi, cậu phải đường đường chính chính làm một nam tử hán cho tôi!”

Bồ.CôngAnh~di.ễn.đ.à.nl.ê.q.úy.đ.ôn

Ánh mắt Quan Chi như điện, sau đó lớn tiếng quát: “Biết bản thân là ai không? Biết bản thân muốn cái gì không, nói cho tôi biết! Nói hết những thứ cậu muốn ra!”

“Tôi... Tôi!!” Lư Diệp sợ hết hồn, không biết Quan Chi như căn thuốc lắc là vì cái gì...

Cô dần dần sững sờ chết cứng, đang do dự không biết làm sao.

Nhưng Quan Chi cũng không chịu bỏ qua cho cô, không ngừng khích lệ cô: “Nhuệ khí của cậu đâu? Có phải đàn ông không? Có muốn làm đàn ông không? Chẳng lẽ cậu vẫn muốn bị bọn họ coi rẻ sao? Cứ nhanh nhẹn chịu đựng sống một cách uất ức như vậy?”

Cô làm sao lại nghĩ...

“Nói cho tôi biết, cậu muốn cái gì?”

Lư Diệp đại khái cũng biết mơ ước của mình, cô dè dặt trả lời: “Tôi muốn, muốn làm một đầu bếp, dựa vào chính mình để sống... Dựa vào tay nghề kiếm cơm...”

“Nói lớn lên!”

“Tôi muốn làm một đầu bếp, tôi muốn dựa vào chính sức lao động của mình để kiếm sống! Không cần dựa dẫm vào ai cả!!!”

“Nói lớn hơn chút nữa!”

“Tôi... Tôi... Không muốn bị người khác bắt nạt, bị người tôi cười nhạo!!” Cuối cùng cô cũng hô lên, cô vẫn cẩn thận, luôn cẩn thận từng ly từng tí, vẫn luôn cố gắng tránh né... Lại có một số người thật quá đáng!

Cô dùng sức nói: “Tôi!! Tôi muốn một cuộc sống độc lập, tôi không muốn lệ thuộc vào bất cứ ai!! Tôi muốn sống như một con người! Tôi... Tôi phải để cho những người cười nhạo tôi biết, tôi không phải là thứ người gặp người bắt nạt! Tôi cũng có tôn nghiêm!”

Cho dù đang ở thế giới này, cô cũng phải cố gắng sống tiếp!

Đúng vậy!!

Thật ra thì cô vẫn luôn hiểu!!

Chỉ là cô không dám suy nghĩ như vậy, điều duy nhất cô có thể làm chính là tránh né, tránh né!!!

Bất kể là ở thế giới gì, bị cha mẹ nói nuôi con gái chỉ uống công, bị người ta cười nhạo!

Nhưng trong lòng cô vẫn luôn hiểu, mình không phải là vật lệ thuộc vào bất cứ ai!!!

Cô phải làm một người độc lập!

Cho nên mới luôn trốn tránh, rất sợ bị người ta phát hiện mang đi nghiên cứu.

Dù là loại độc lập này rất uất ức, rất vô dụng, nhưng vẫn muốn sống dựa vào chính mình, tự mình sống ngày qua...

Quan Chi thu lại lửa giận, từ từ đi tới trước mặt cô.

Cô tức giận thở hắt hắt, ngực không ngừng phập phồng.

Quan Chi luôn luôn tỉnh táo lúc này cũng kích động, dùng sức vỗ bả vai của cô, làm cô thiếu chút nữa thì đau sốc hông, sau đó cô nghe thấy Quan Chi tuyên bố với những tên khốn kiếp xung quanh: “Tôi mặc kệ các người có ý kiến gì, nhưng nếu cậu ta đã là người của quân đoàn một chúng tôi, cho dù cậu ta là phế vật, tôi cũng có thể luyện được cậu ta!”

Hắn ngừng lại một chút, giống như để cô yên tâm nói cho cô: “Hơn nữa tôi sẽ tự mình huấn luyện cậu, biến cậu thành một nam tử hán không thua kém bất cứ ai... Tôi nói là làm...”

Hắn nhìn Luru Diệp với ánh mắt hứa hẹn.

Luru Diệp vốn còn kích động, nhưng cái này hình như không đúng chỗ nào rồi...

Quả nhiên ngày hôm sau cô biết mình rút xuống hố.

Ngày hôm sau còn chưa huấn luyện thể năng, Quan Chi đã cho người ta mang thuốc tăng hooc-môn tới.

Từng hộp từng hộp bày la liệt.

Người đưa đồ còn rất nghiêm túc giảng giải: “Nhất định phải uống đúng hạn, trong khi uống mà có cảm giác không thoải mái thì phải nhanh chóng đến phòng y tế để kiểm tra, dưới tình huống bình thường, uống đến hộp thứ hai là râu ria có thể mọc ra lần nữa rồi.”

Luru Diệp tuyệt đối tròn tròn mắt, người kia lại dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với cô: “Bây giờ cậu còn trẻ, vẫn còn kịp sửa chữa lại, nếu để mấy năm nữa thì hầu kết cũng chưa chắc mọc ra được, cho nên phải quý trọng cơ hội này.”

Lúc này Luru Diệp mới biết Quan Chi thật sự muốn chinh cô thành đàn ông đích thực.

Cũng không phải cô phản đối những thứ kia, biện pháp che giấu tốt nhất chính là biến mình thành một Tiểu Hồ Tử, sau đó trà trộn vào một đám râu ria.

Chỉ là vừa nghĩ tới mình mọc đầy râu, cô đã không thể quyết tâm xuống tay được, bình thường lông mày mà mọc lung tung, cô đã muốn nhổ hết đi rồi, bây giờ nếu để mình biến thành một con gấu đen, cô cảm thấy còn không bằng chết luôn đi cho xong.

Đống thuốc kia cô cứ để đó không động vào.

Ngược lại những thứ khác cô lại hăng hái bùng bùng, đặc biệt muốn học hỏi.

Năm đó ở đại học cô có học qua một khóa học phòng thân cho con gái, hiện tại đã có người muốn dạy cô, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Hơn nữa trừ những thứ bên ngoài, còn có những buổi học về tránh né truy bắt thể nào, che giấu mình ra sao, nhất định chính là đặc biệt thiết kế cho cô.

Cô vẫn luôn vô cùng lo lắng thân phận của mình sẽ bị đưa ra ánh sáng.

Hiện tại đã có cơ hội học được kỹ xảo ẩn nấp phòng thân, như vậy có chịu một chút khổ cũng không sao cả.

Luru Diệp là người rất nỗ lực.

Cứ như thế, Luru Diệp nghiêm túc nỗ lực học tập mấy ngày, ngày đó lúc Quan Chi từ đại sảnh đi ra, đã nhìn thấy Luru Diệp ở trong sân vừa dạng chân vừa xoay bước, bộ dáng kia giống như con thỏ đang nhảy loạn khắp nơi, tất cả các lỗi đều mắc phải, duy chỉ có không có làm đối diện một lần.

Bỏ.CôngAnh~di.ẽ.n.đ.à.nl.ê.q.úy.đ.ôn

Chẳng khác nào một quyền bách khoa toàn thư những lỗi sai không nên mắc phải.

Làm bản sao cũng có thể trực tiếp giới thiệu những điều không thể làm cho giới học viện tiếp theo.

Quan Chi nhủ mảy, hít vào một hơi, gần đây hẳn vẫn luôn tôi luyện Lưu Diệp, bất kể là động tác hay điểm mấu chốt.

Hắn có thể hiểu Lưu Diệp cố gắng, nhưng có một số người trời sinh chính là phế vật.

Nhất là phế vật trăm năm kỳ tài thành như vậy, cố tình để cho hắn cho đụng phải.

Chờ khi đến gần nghe thấy cô lầm bầm: “Duỗi chân trái, uốn gối, dùng sức, tập trung hết sức lực vào mũi chân, chân phải ổn định! Đúng!! Chính là như vậy, Lưu Diệp mày thật giỏi!! Mày thật lợi hại!!”

Kết quả bước quá lớn, lại không dùng chân, chờ khi Quan Chi đi qua, chỉ thấy Lưu Diệp trượt chân, cả người nghiêng ngả ngã xuống đất.

Song người này có chút kiên nhẫn, lại có thể nhanh chóng đứng lên, còn cười hi hi phui phui bụi đất trên người, tiếp tục khắc khổ học.

Lười còn có thể cứu, chăm chỉ mà vẫn thành ra như vậy... Thật là một chút pháp cũng không có.

Quan Chi bất đắc dĩ thờ dài, lạnh nhạt mở miệng nói: “Cậu luyện từ sớm à.”

“Đúng vậy!!” Lưu Diệp cười nói: “Đội trưởng, hôm nay có huấn luyện tránh thoát khỏi truy đuổi không, ở trong ngõ hẻm cắt đuôi người theo dõi, tôi đều muốn học...”

Kết quả Quan Chi không nói gì, chỉ gật đầu nói: “Rất tốt, cậu cứ tiếp tục học đi...”

Quan Chi thật sự thấy hơi thương hại tên phế vật này, rõ ràng đã cố gắng như vậy, nhưng khó chống lại chân ngắn hơi sức nhỏ, hơn nữa bất kể thế nào ngộ tính cũng kém nửa đoạn.

Đã như vậy rồi, tên Lưu Diệp này còn có thể cảm thấy mình rất tốt, đây mới thật sự là một loại kỳ ba* đích thực!

*Kỳ ba: Dùng để miêu tả những người kỳ lạ, hiếm có trên thế giới, mang ý mỉa mai và trêu chọc.

Sau này Quan Chi không để ý đến cô nữa, mỗi lần Lưu Diệp đi qua xin chỉ bảo, Quan Chi luôn mang dáng vẻ cậu làm rất khá, tiếp tục cố gắng.

Lưu Diệp cảm thấy không giải thích được, rõ ràng những động tác kia cô đều học được mà, cô cảm thấy mình làm vô cùng tốt.

Cũng không biết tại sao, rõ ràng cô cố gắng rèn luyện như vậy, lượng cơm ăn cũng tăng gấp đôi so với trước, rõ ràng là muốn rèn luyện bản thân trở nên lợi hại một chút, nhìn cho có giá trị vũ lực.

Kết quả bấp thịt không thêm được tí nào, bộ ngực bánh bao nhỏ lại không biết từ khi nào đột nhiên tăng mạnh biến thành bánh mỳ thầu cỡ trung...

*Mỳ thầu không có nhân và to hơn bánh bao.

Có cần phải ngược đời như vậy không hả?

Lúc muốn mỳ trở nên hùng vĩ, thì mỳ lại không si nhê tí nào!

Bây giờ ta không muốn mỳ!

Mì... Mì lại đi tìm cảm giác tồn tại à!!!

Trước kia cô lấy vải quần ngực thì còn có thể che dấu được, bây giờ căn bản không đề xuống nổi.

Hơn nữa cái mông cũng vênh lên.

Cô phát hiện gần đây rèn luyện, chợt biến cô từ miếng cá đẹp thành hình Tiểu S.

Cô nghi ngờ có phải có vài động tác cô làm quá lớn hay không, buổi tối cô phải đến bãi tập luyện tập tiếp.

Đúng lúc quân đoàn hai của Sở Linh cũng đang ở bãi tập, chỉ là những người đó không giống cô, đang chơi một thứ giống như bóng rổ.

Lúc cô đi qua, tên Sở Linh kia nhất định là cố ý, ném bóng về phía cô, sau khi thấy cô sợ hãi kêu lên, thì hắn còn có thể cười ha ha.

Cô thật sự thấy những người đó rất phiền, liền tìm một góc, bắt đầu luyện tập động tác đá chân với những dụng cụ kia.

Kết quả luyện một chút, đám người Sở Linh liền đến vây quanh.

Hon nữa những người đó còn rất đáng ghét, cô vừa làm sai thì bọn họ liền vỗ tay huýt sáo.

Hon nữa có phải tên Sở Linh kia có tật xấu hay không vậy, có lúc cắn răng nghiền lợi nhìn cô, giống như muốn cắn cô một cái mới hả giận, có lúc lại nhìn chăm chăm vào mặt của cô mà ngẩn người, hiện tại cô đang luyện tập, liền cảm thấy Sở Linh vẫn đang ngó chừng cô.

Ánh mắt đó cũng quá trắng trợn rồi.

Làm cả người cô dựng hết lông măng.

Cô cũng không hiểu đối phương có ý gì, cho dù cô từng xâm phạm Khương Nhiên, thì người trong cuộc cũng đã không để ý rồi, những người này còn bám theo không buông làm gì vậy, cô cũng đâu có xâm phạm bọn họ, có cần phải chơi đùa như vậy không.

Cô không có thân hình cao lớn như những người đó, chân lại càng ngắn hơn một đoạn, sau khi đá chân ra thì căn bản không với tới những dụng cụ kia.

Thật vất vả làm ra một cú đá hoàn mỹ, kết quả khi thu chân lại liền ngã như chó gặm bùn.

Sau khi những người đó thấy thì cười nghiêng ngả.

Lưu Diệp vừa thẹn vừa cáu, nhưng không hề dừng động tác lại, vẫn nỗ lực luyện tập như cũ, dần dần bọn họ cũng không cười cô nữa.

Cảm xúc có thể lấy nhầm, mặc kệ là động tác khó coi, không đúng tiêu chuẩn bao nhiêu, nhưng cái loại cảm giác tôi đang rất cố gắng tôi rất nghiêm túc đó, vẫn đủ để dao động lòng người.

Dần dần những người đó thu lại nụ cười, lại nói tên Lưu Diệp này cả người đều hồng bết, động tác một cái cũng không đúng, mở miệng lại không biết phê bình thế nào.

Dần dần những người đó tản đi, ngược lại Sở Linh vẫn không đi, nhìn còn đặc biệt chuyên chú, quả thật mắt cũng không hề nháy một cái.

Trong lúc đó có một lần cô lại ngã xuống, Sở Linh còn bỗng nhiên đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi tới bên cạnh cô, có lẽ là muốn đỡ cô.

Nhưng động tác của cô rất nhanh, đã sớm tự mình đứng dậy.

Nhìn Sở Linh đứng bên cạnh, cô mang vẻ mặt phòng bị liền kêu ôi một tiếng.

Sở Linh cũng bị động tác của mình làm kinh hãi, song hấn nhanh chóng sa sầm mặt chất vấn cô: “Không phải cậu muốn làm đầu bếp à, bây giờ cậu đã chân thì có ích lợi gì, cậu không muốn tìm một cơ hội luyện tập tay nghề sao?”

Lưu Diệp không hiểu hấn có ý gì, toàn thân phòng bị.

Ngược lại Sở Linh rất quen thuộc, nắm lấy cánh tay kéo cô về phía phòng bếp.

Lưu Diệp bị hấn kéo rất khó chịu, thế nhưng nơi này sản sinh ra đây Đại Lực Vương, cô căn bản không nhúc nhích được.

Hon nữa câu nói tiếp theo của Sở Linh, cũng làm cho cô rất căng thẳng, hấn nắm cổ tay của cô, ở đó cau mày hỏi cô: “Cổ tay của cậu sao lại mảnh mai như vậy, cậu không uống thuốc à, sao mà đã qua nhiều ngày rồi, da cậu vẫn trắng như thế, có phải liều lượng thuốc quá ít không... Bản thân cậu có biết trắng nõn như cậu làm cho người ta thấy rất không được tự nhiên không?! Đúng rồi, giày dưới chân cậu quá lớn à, tôi thấy nhiều lần cậu đã chân thiếu chút nữa thì văng cả giày ra... Đúng rồi, có một nơi có lẽ sẽ có giày vừa với cậu...”

Bồ.CôngAnh~di.ễn.n.đ.à.nl.ê.q.úy.đ.ôn

Nói xong Sở Linh không nói lời nào liền lôi cô đến một tòa nhà mái vòm.

Gần đây cô vẫn luôn đang hoang thành thật, cũng không dám đi loạn, cái tòa nhà đó ngược lại từng cô thấy, nhưng cứ có cảm giác lối kiến trúc chỗ đó dường như không hợp với những nơi khác.

Hiện tại vừa thấy mình lại bị dẫn đi chạy loạn, cô cũng rất lo lắng, rất sợ mình sẽ thấy cái gì không tầm thường.

Nhưng sau khi tiến vào, cô bỗng chốc bị đồ vật bên trong làm sửng sờ.

Chỗ kia rất lớn, bên trong trưng bày rất nhiều vật phẩm giống như một viện bảo tàng, cô nhìn qua một chút, đều các loại trang sức quần áo.

Đi vào trong nữa còn có nhiều gian phòng khác nhau, hon nữa những vật phẩm kia đều là những thứ dành riêng cho phụ nữ.

Thấy cô hiếu kỳ như vậy, Sở Linh liền giải thích cho cô: “Đây là Hạ cung, thủ lĩnh đời trước biết Eve sắp thành công, liền vội vàng tìm người xây nên địa phương như vậy, đồ vật bên trong đều là hấn vợ vét từ khắp nơi mang về, đúng rồi, bộ váy lần trước đưa cho cậu, chính là lấy từ nơi này...”

Sở Linh dẫn cô xem mấy căn phòng, vật phẩm bên trong rất nhiều, trang sức quần áo xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi... Vật phẩm giá trị liền thành...

Người kia hẳn là rất thích Eve, vào lúc thí nghiệm còn chưa thành công, đã tràn đầy mong đợi xây dựng nên cái trụ sở so với vàng bạc còn xa hoa hơn này.

Lưu Diệp tự nhiên nhớ lại gương mặt Khương Nhiên, mặc dù là đời trước của Khương Nhiên, nhưng trong gen thì không thay đổi được .

Chỉ là thấy được tất cả vật phẩm, Lưu Diệp lại cảm thấy kỳ quái, vừa có quần áo vừa có đồ trang sức , nhưng vì cái gì lại cô đơn không có ở chỗ chứ?

Cô vừa muốn hỏi, liền nghe Sở Linh nói: “Còn có chỗ ở này, lúc ấy cũng là xuống Đại Lực Khí .”

Hắn chỉ cho Lưu Diệp xem một căn phòng toàn bộ đều làm bằng thủy tinh.

Cô kinh ngạc liền oa một tiếng, cô còn tưởng rằng đây là tủ trưng bày chứ, không ngờ lại là phòng ngủ?!

Bên trong còn có một chiếc giường đặt ở chính giữa.

Cô buồn bực nhìn, lại nghe Sở Linh tiếp tục nói: “Vì đề phòng Eve bị trộm, trụ sở này được theo dõi 24/24, đúng rồi, còn có đồ vật bên trong đều không có tính nguy hiểm, cậu sở hữu tấm thủy tinh này mà xem, nhìn rất cứng, nhưng thật ra nếu đụng vào, bên dưới lớp thủy tinh sẽ nhanh chóng bắn ra một nệm hơi cực lớn, có thể phòng ngừa Eve bị thương...”

Ngón tay Lưu Diệp vuốt cánh cửa thủy tinh lạnh như băng, hơn nửa ngày sau mới nói: “Nhưng Eve ở bên trong có vui vẻ không? Làm gì cũng bị người khác theo dõi, một chút tự do cũng không có...”

Sở Linh căn bản không chú ý tới mình đã dọa tới Lưu Diệp, còn tại đứng đó ngu ngốc trả lời: “Cái đó không quan trọng, chỉ cần chúng tôi có thể bảo vệ cô ấy là được rồi, lại nói chức năng chủ yếu nhất của Eve không phải là kéo dài sinh mạng ư, phục chế ra nhiều Eve hơn, sau đó cùng thủ lĩnh của chúng tôi sinh ra những đứa bé khỏe mạnh.”

Lưu Diệp không lên tiếng, nhưng trong lòng đã ra quyết định, có thể uống thuốc thì cứ uống thuốc đi, thật mẹ nó!

Mọc râu ria thì sao, dù sao cũng hơn bị nhốt ở nơi này làm công cụ sinh con cho người ta!

Còn có tên Khương Nhiên kia, trước đó cô còn cảm thấy anh ta là người tốt! Bây giờ nhìn lại, cô là tránh được bao xa thì tránh!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 25

Lưu Diệp sợ sệt, Sở Linh lại mang về chẳng phải chuyện gì ghê gớm, còn muốn tìm một đôi giày phù hợp giúp cô.

Lưu Diệp cũng không biết làm sao, ban đầu người ra sức bắt nạt mình là hắn, bây giờ giúp mình tìm giày cũng là hắn?

Nghĩ như kiểu gì cũng thấy không phải đầu óc của tên Sở Linh này bị nước vào, thì cũng là có âm mưu?!

Chỉ là giày của cô cũng nên đổi một đôi khác, chủ yếu là quần áo giày dép của thế giới này đều làm cho đàn ông, cỡ cũng lớn hơn một chút, khó tìm được một đôi thích hợp, đáng về lại còn khó coi không nói, còn luôn cảm thấy đế giày không đủ mềm.

Bây giờ nếu nơi này có nhiều giày như vậy, vậy thì chọn lấy một đôi hẳn không có vấn đề gì đúng không.

Nghĩ như vậy, cô cũng liền chui vào tủ giày trong phòng quần áo để chọn.

Có điều cô vừa bị chút kích thích, cho dù là đôi giày khác, cô cũng không muốn thay trước mặt tên quân nhân dự bị này.

Cô liền lấy có muốn ở một mình trong phòng thử đồ.

Bên trong có rất nhiều giày, xếp thành từng hàng từng hàng, rất nhiều đôi đáng yêu đến nỗi làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay, nhưng cô không can đảm để đi, chỉ có thể chọn loại giày có đường cong thô, kiểu dáng đơn giản đi thử.

Có hai đôi giày trông không tệ, nhất thời lại rất khó chọn, không biết đôi nào thì thích hợp hơn.

Cô cúi đầu chọn, trong miệng cũng không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Đôi này có màu đẹp quá, đôi này thì đi rất thoải mái, nhưng màu lại không đẹp...”

“Đôi bên trái ấy.” Giọng nói không biết ở đâu ra, đột ngột chen vào.

Làm cô sợ hết hồn, vội vàng quay đầu nhìn, lại thấy người kia đứng đằng sau mình.

Cô lập tức ngây ngẩn cả người, có chút không tưởng tượng nổi ở loại địa phương này lại gặp được người kia.

Cô chớp chớp mắt.

Ngược lại người nọ đi tới trước mặt cô, cúi người liếc nhìn cô một cái, trêu chọc cô: “Ngốc rồi hả?”

Lúc này Lưu Diệp mới phản ứng lại, vội vàng nói: “Khương Nhiên, sao anh lại ở đây?”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô lại nghĩ tới thân phận của mình, vội vàng sửa miệng nói: “A, không đúng, bây giờ anh là thù lĩnh rồi, Khương thù lĩnh... Tôi... Tôi tới đây chọn giấy, chân tôi quá nhỏ, sau đó... Sau đó Sở Linh nói trong này có giấy thích hợp với tôi...”

Khương Nhiên nghe xong hé miệng cười một cái, cũng không biết là đang cười cô ngốc hay là bị bộ dáng của cô chọc vui, dù sao bộ dáng ôn hòa đó quả thật làm cô nhìn đến ngay người.

Thật ra thời gian trước cô cực kỳ lo lắng cho Khương Nhiên, từng nghĩ có nên đi hỏi thăm một chút hay không, nhưng những người đó ghét cô như vậy, cô cảm thấy nếu mình mà hỏi, không biết sẽ bị bọn họ nói như thế nào, cuối cùng cô không dám thử.

Bây giờ nhìn thấy Khương Nhiên khỏe mạnh, mặc dù trong lòng vẫn hơi sợ anh, nhưng cô vẫn không nhịn được nghiêng đầu quan sát anh.

Nhìn người này vẫn tốt, chỉ gầy đi một chút.

Song vừa rồi có nhìn thấy cái lồng kính của Khương Nhiên, tâm trạng cô cũng rất phức tạp.

Lưu Diệp nhìn anh chăm chăm.

Hai người dựa sát vào nhau, rõ ràng phải là khung cảnh vô cùng mập mờ.

Nhưng lại rất đơn giản rất đơn thuần, Lưu Diệp xuất phát từ một chút lòng riêng trong nội tâm lo lắng cho anh.

Mà Khương Nhiên nhìn qua cũng không thấy bất kỳ mập mờ không ổn nào, trước kia anh cũng không để lộ biểu cảm nhiều, nhưng bây giờ không biết làm sao, về mặt khi hướng về phía cô lại có rất nhiều rất nhiều.

Ngược lại Lưu Diệp có chút kinh hãi, Khương Nhiên này lớn lên thật đẹp, bất kể là về mặt gì cũng đều đẹp mắt như vậy, cho dù thường thức ở khoảng cách gần cũng sẽ cảm thấy tim đập nhanh hơn.

“Nhỏ giọng một chút.” Anh nhỏ giọng nói với cô: “Tôi lên chạy đến đây đây.”

Trộm đi à?

Chuyện này?

Cô cũng không có cách nào giữ bí mật, bên ngoài còn có một vị đây, cô nhanh chóng chỉ chỉ Sở Linh ở bên ngoài, nếu Khương Nhiên lên chạy đến, như vậy đụng phải Sở Linh thì không tốt lắm đúng không?

Khương Nhiên tựa như nhìn một lần đã hiểu suy nghĩ của cô, dùng miệng trả lại cô hai chữ không sao.

Sau đó Lưu Diệp thấy anh chạy đến một gian phòng khác, nhỏ giọng gọi điện thoại.

Điện thoại được giắt trên lỗ tai Khương Nhiên, bình thường không chú ý còn tưởng là trang sức chứ, bất cứ khi nào cần là hạ xuống, giống như tai nghe vậy.

Lúc cô tiến tới, chỉ nghe thấy Khương Nhiên nói có mất có bản, gì mà gần đây quân đoàn hai huấn luyện không đủ cường độ, hy vọng có thể chú ý nhiều hơn, lời kia nói quá đường hoàng rồi.

Anh~Die,n,da,,nle.qu.y.d.o.n

Lưu Diệp lại muốn chết, đây là mớ cho Sở Linh sao?

Quả nhiên không qua một lát thì nghe thấy Sở Linh bên ngoài gõ cửa, gấp gấp nói: “Này, Lưu phế vật, tôi không thể dẫn cậu đến phòng bếp rồi, bộ tham mưu nói tháng này chúng tôi huấn luyện không đủ cường độ, đêch mợ nó, bây giờ ông đây phải đi liều mạng với tụi nó!”

Lưu Diệp chỉ biết im lặng, khi nhìn Khương Nhiên lần nữa, chỉ thấy anh đang sờ đông sờ tây vào mấy đôi giày kia, lại có thể một chút đau lòng cũng không có, còn mang dáng vẻ đương nhiên.

Người này cũng quá mạnh rồi, chơi người như nghịch ngón tay, cái này cần phải có tố chất tâm lý như thế nào chứ.

Nhưng mà anh động chạm linh tinh, không biết sao lại chọn một đôi giày cao gót, còn cầm nó trong tay, bẻ một cái, kết quả liền bẻ gãy luôn cái gót giày xinh đẹp.

Đó là một đôi giày thủy tinh siêu siêu siêu siêu xinh đẹp đấy!

Đẹp đến nỗi cô muốn chảy nước miếng!

Lưu Diệp đau lòng đến nỗi muốn kêu thành tiếng, có muốn cần phải chà đạp đồ vật như vậy không!

Cô vội vàng chạy tới, một phát đoạt lại đôi giày cao gót đó, cẩn thận gắn lại, kết quả tất nhiên là không gắn lại được.

Cô buồn bực nhủ chặt mày, vậy mà Khương Nhiên một chút tự giác cũng không có, ngược lại không sao cả nói một câu: “Đừng lấy, đều là mấy thứ rách nát vô dụng, lại nói phụ nữ đều là quái vật à, loại giày đó đi kiểu gì được?”

Có lẽ là muốn chứng lời của mình, anh còn cầm một chiếc giày tùy tiện đi vào chân mình, chân của anh rất lớn, còn chiếc giày kia lại nhỏ như vậy, chỉ có thể đi vào một nửa, anh còn không để ý đã ra, sau đó chiếc giày đó nhanh chóng bị đạp nát.

Ngay sau đó anh liền ghét bỏ chiếc giày kia, giáo dục Lưu Diệp: “Thấy không, loại giày này, ngoại trừ để trang trí, thì một chút giá trị cũng không có, vừa không kiên cố vừa không tăng sức chiến đấu, chỉ có loại sinh vật không có đầu óc như phụ nữ mới có thể thích.”

Lưu Diệp nhặt chiếc giày bị làm hỏng lên, chính là lúc khom lưng len lén xem thường.

Phụ nữ đều không có đầu óc đấy!

Cho nên các người cũng không cần phải tìm phụ nữ sinh con đâu!!!

Cẩn thận bị lây bệnh thiếu não đấy! Lây bệnh thành các người nhìn thấy phụ nữ đi giày cao gót sẽ chảy nước miếng thì không tốt đâu!!!

“Đừng rồi, không phải cậu muốn đến phòng bếp à? Có muốn tôi dẫn cậu đi hay không?” Hiên nhiên tên Khương này không biết phải làm cái gì, thấy cô vẫn còn ngốc nghếch sửa chiếc giày, liền hỏi một câu.

Lưu Diệp cũng không muốn đi cùng anh, người này làm việc rất cổ quái, cô cũng mò không ra anh là người như thế nào, lại nói cô thật sự rất sợ mấy thứ lông kính kia.

Cô cũng liền thận trọng trả lời: “Không cần đâu... Sao anh lại phải len lén chạy đến, thân thể còn chưa khỏe à? Nếu như vậy, anh vẫn nên về đi, sức khỏe mới là quan trọng nhất...”

Nháy mắt Khương Nhiên trở nên không bình tĩnh, nhanh chóng móc thứ gì đó trong túi ra, không nói tiếng nào vuốt vuốt.

Trông giống như một khối Rubic, anh vừa chơi vừa tính toán, ngón tay tung bay.

Tốc độ nhanh kinh người, chỉ là vẻ mặt của anh càng ngày càng không kiên nhẫn.

Cho dù Lưu Diệp không thông minh, nhưng khi nhìn vẻ mặt của anh cũng đoán được tâm tư anh ta, không phải Khương Nhiên tức giận chứ, cho nên chơi cái này để làm mình tỉnh táo?!

Chẳng qua chơi cái đó cũng không làm tâm trạng tốt lên được, cuối cùng chơi xong một lần, Khương Nhiên liền ném cái Rubic đó cho cô.

Tay cô vội vàng nhận lấy, luôn cảm thấy cảm xúc của Khương Nhiên giống như một đứa bé, đúng là buồn vui thất thường.

Đang nghĩ như vậy, Khương Nhiên đã quay đầu lại, quăng ra một câu với cô: “Nếu không muốn đến phòng bếp, vậy cậu còn chuyện khác phải làm à?”

Bộ dáng của anh rất nghiêm túc, Lưu Diệp biết mình không tránh được, không phải là người này ra ngoài tìm người giải trí chứ?

Nhìn dáng vẻ của anh lại không đúng lắm, cô thật có hơi mê mẩn.

Nếu nói đặc biệt vì muốn thỏa mãn nguyện vọng của mình, hay muốn ở một chỗ với cô, cô lại cảm thấy rất buồn cười.

Vậy đơn giản là sao hóa đựng phải trái đất, nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy Khương Nhiên không làm được chuyện kia.

Cuối cùng cô suy nghĩ một chút mới nói: “Cũng không có chuyện gì quan trọng, nhưng nếu có thể, tôi thật sự muốn liên lạc với bạn bè bên ngoài, muốn biết bọn họ có khỏe hay không...”

Cô thật sự rất lo lắng cho Điền Thất.

Chỉ là cái đảo này nhìn qua không có gì, nhưng trên thực tế tất cả tín hiệu kết nối với bên ngoài đều bị che giấu, nếu muốn liên lạc với bên ngoài, chỉ có thể thông qua máy điện thoại có hạn, hơn nữa phải có quyền hạn rất lớn mới có thể được dùng điện thoại.

Lúc cô nói cũng không ôm bao nhiêu hy vọng, nhưng hiển nhiên Khương Nhiên đang rất nhàn rỗi nhàm chán, vừa nghe cô nói xong thì cực kỳ sáng khoái mang cô đi.

Trên đường đi giống như kẻ trộm, trốn trốn tránh tránh, trước kia Lưu Diệp chỉ học chút kỹ xảo trốn tránh trên lý luận suông, bây giờ áp dụng vào thực tế mới phát hiện mình đúng là ngốc, may mà có Khương Nhiên, cho nên gặp phải chỗ không tốt, anh chỉ nhẹ nhàng nói cô cúi người xuống, là có thể xách cô qua một bên.

Chính là thật đáng tiếc, vất vả lắm mới đến chỗ gọi điện thoại, Điền Thất vừa khéo lại đi thư viện.

Chỉ có Vũ Mị ở đây, Vũ Mị ở trong điện thoại hồ to gọi nhỏ, một chốc nói cô thật vô lương tâm, quên hết bạn bè trước kia, một chốc lại ước ao ghen tị, nói cô lại có thể tốt số được điều động vào Khương Gia Quân như vậy.

Lưu Diệp mê mang nói chuyện rất lâu, kết quả sau khi để điện thoại xuống mới nhớ tới, hình như mình một câu nghiêm chỉnh cũng không nói, toàn nói những chuyện linh tinh, cũng không hỏi rõ tình huống của Điền Thất, chỉ biết thân thể Điền Thất đã khá hơn một chút, nhưng sau đó thì sao?

Anh~Die,n,,da,,n!e,q.y.d.o.n

Cô liền bấu môi ngẩng đầu lên, kết quả đối diện với vẻ mặt Khương Nhiên.

Lúc cô gọi điện thoại thì Khương Nhiên cũng không nhàn rỗi, đang chống đầu lắng tai nghe, không biết vì sao sau khi đối diện với đôi mắt kia, lại cảm thấy rất kỳ quái.

Ánh mắt Khương Nhiên không sắc bén như trước kia, không biết là do bị bệnh, hay là bây giờ Khương Nhiên coi cô như người bên mình?

Cho nên đôi ngó khác biệt?!

Ánh mắt khi nhìn cô cũng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều?

Có điều dường như luôn có chút không thoải mái, cô từng nghe nhiều tin tức tiêu cực của anh, còn Khương Nhiên trước mắt này lại khiến cô có ảo giác, cảm thấy không phải người này bị đổi rồi chứ?

Quả thật giống như hai người khác biệt.

Chờ khi hai người đi ra ngoài, Khương Nhiên cũng không nói gì.

Lúc đi ngang qua hành lang, Lưu Diệp chú ý đến mấy bức họa trên tường, ban đầu cô còn tưởng cũng là bức vẽ Khương Nhiên, nhưng sau khi thấy từng bức từng bức kéo dài không dứt, cô mới phát hiện những bức vẽ này rất không thích hợp.

Có mập có gầy không giống nhau, hơn nữa Khương Nhiên nào có già như vậy, còn có tóc bạc?!

Cho đến khi cô nhìn thấy bia đá phía dưới những họa đó, cô mới buồn bực, những bức vẽ này đều không phải là Khương Nhiên, mà là những người sống lại mang theo ghen của Khương Nhiên trước kia.

Vừa hiểu cái này, cô vội vàng tìm kiếm người mở đầu.

Không nhận được nhìn thử, treo trên tường là Khương Nhiên đời thứ nhất, lúc đó Khương Nhiên vẫn còn mang dã tâm bùng bùng, từ ánh mắt là có thể nhìn ra vẻ cố chấp tìm kiếm phụ nữ trong vũ trụ, hẳn là lúc đó Khương Nhiên hằng hái biết bao.

Sau đó là Khương Nhiên đời thứ hai, nỗ lực mở rộng lãnh thổ thành lập căn cứ...

Sau đó là đời thứ ba, chiến đấu chiến đấu chiến đấu liên miên...

Cô nhìn thấy từng nhóm từng nhóm con số, càng ngày càng nhiều con số, kèm theo những con số thương vong bên phe địch.

Còn mang danh hiệu làm người ta hãi hùng khiếp vía, huyết sắc vương...

Quân phục màu đen, ánh mắt cao cao tại thượng đã bao trùm tất cả.

Cô nín thở, sớm đã không còn cảm giác tò mò kinh ngạc như lúc đầu, chỉ cảm thấy trước mắt mình thoáng qua từng đoạn từng đoạn lịch sử, người mang theo ghen này có thể hô mưa gọi gió, ở rất nhiều điểm máu chót làm ra các loại chuyện kinh khủng.

Tuy nhiên nó lại luôn đứng ở phe thắng lợi.

Chỉ là ánh mắt hằng hái không ai bì nổi dần dần thay đổi, tuổi thọ của người trong bức họa từ hơn bảy mươi tuổi dần dần giảm xuống còn hai mươi chín tuổi...

Nếu như theo ý người của người không ngừng không ngừng phục chế, sẽ cảm thấy đây là quá trình lưu đầy một người từ tràn đầy hi vọng đến mất đi hi

vọng...

Chỉ là ở bức họa thứ tư đếm ngược, cô chợt buồn bực, không nhận được hỏi Khương Nhiên bên cạnh: “Sao chỗ này lại trống không vậy?”

“Đó là đời thứ mười một, ở chỗ này...” Ngón tay thon dài của Khương Nhiên chỉ vào đoạn văn duy nhất, “Vụ nổ hạt nhân ở Taya, số người chết là 360 triệu người.”

Lưu Diệp vẫn không hiểu, cô ngẩng đầu nhìn về phía Khương Nhiên.

Khương Nhiên lạnh nhạt giải thích: “Hắn kết thúc bốn mươi năm hỗn chiến, nhưng chờ đón mình là kháng nghị ngày đêm và phê phán đầy trời, sau khi hắn ân cư mười năm thì qua đời, trước khi qua đời, hắn để lại di ngôn ra lệnh đường tưởng nhớ vĩnh viễn không được treo chân dung của hắn. Có người nói hắn cảm thấy áy náy với những chuyện đã làm trước kia, không có mặt mũi nào đối mặt.”

Lưu Diệp ồ một tiếng, không ngờ người sống lại thế hệ này còn có kinh nghiệm như vậy, cô cũng không biết nên nói lời đồng tình hay là gì nữa...

Ngược lại Khương Nhiên nói: “Nhưng thật ra là trên mặt hắn có vết sẹo rất khó coi, nghe nói năm đó bị thương trên chiến trường, nửa bên mặt trái bị bóng vô cùng xấu xí, tên kia si diện như vậy, tất nhiên không chịu để cho người khác nhìn thấy.”

Dáng vẻ này giống như anh đã từng trải qua vậy.

Lưu Diệp cảm thấy thật là lạ, bọn họ đang nói không phải là trường bối của Khương Nhiên, mà là một thế hệ sở hữu loại ghen giống Khương Nhiên..

Loại cảm giác này siêu cấp vi diệu, rõ ràng là cùng một khuôn mặt, ngay cả ghen cũng giống nhau, nhưng lại không phải một người, những thứ như ghen thật là huyền diệu...

Không khéo Khương Nhiên lại có liên lạc tư tưởng gì đó với một đời trước đó ấy chứ...

Chẳng qua tên Khương Nhiên này cũng không có khí thế của những người đó, cô cảm thấy lúc này Khương Nhiên đã rất lợi hại, nhưng vừa so sánh với học, thật sự như là mèo hoang đứng cạnh một con cọp vậy.

Là do bị nuôi trong nhà quá lâu à?

Cho nên ghen Khương Nhiên mới đời sau không bằng đời trước, dần dần xuống dốc?

Có lẽ Khương Nhiên thấy hứng thú, còn mạng cô nhìn mấy sánh xung quanh.

Lần này Lưu Diệp thật sự trợn mắt há mồm, quả thật như đi đào móc lịch sử đen của người ta vậy.

Cô không ngờ tên Sở Linh kia sau khi già rồi sẽ trở nên như vậy, từ ghen mà suy đoán, sau này Sở Linh già nhất định chính là một ông chủ thô ráp!

Còn là một tên mập siêu cấp lớn!!

Lúc cô nói lời này với Khương Nhiên, Khương Nhiên cũng cười theo một cái, nói với cô: “Mỗi một đời Sở Linh đều kêu la giảm cân, nhưng chỉ cần hắn sống đến bốn mươi tuổi, lập tức thân thể sẽ phát phì.”

Lưu Diệp cũng cười nói: “Vẫn là ghen của anh được nhất, già rồi cũng sẽ không phát tướng.”

Hơn nữa bộ dáng cũng không thay đổi bao nhiêu, thậm chí so với lúc trẻ còn có khí thế hơn.

Kết quả Khương Nhiên nghe xong lại không nói gì.

Về mặt cũng là lạnh nhạt, rõ ràng trước đó nhìn anh vẫn còn rất vui vẻ.

Lưu Diệp không biết sao lại nhớ đến câu nói anh đoán mệnh, hơn nữa vừa rồi cô cũng nhìn thấy, ghen của Khương Nhiên mấy đời gần đây thật sự càng lúc càng ngắn.

Cho nên thế hệ này Khương Nhiên cảm thấy mình sống không được bao lâu?

Vừa nghĩ hiểu cái này, Lưu Diệp cũng rất hối hận, cô thật đúng là tự vạch áo cho người xem lưng.

Vì để cho Khương Nhiên trở nên vui vẻ, chờ khi thấy Quan Chi so với phụ nữ còn xinh đẹp hơn, cô trung cầu ý kiến thật tốt một phen.

Thật đúng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt, Quan Chi thật sự có chút lịch sử đen, bởi vì rất giống phụ nữ, giọng nói lại đặc biệt dễ nghe, cho nên Quan Chi đời thứ nhất từng bị người thiên?

Anh~Die,n,,da,,n,l,e,q,u,y,d.o,n

Vì để giữ lại giọng nói trẻ em dễ nghe?!

Nhưng mà bởi vì quá cường hãn, sau khi bị thiến, Quan Chi lại từng bước chịu đựng.

Không biết làm sao, sau khi Lưu Diệp nghe được lịch sử đen của Quan Chi, chợt cảm thấy, sẽ không phải bởi vì cái này mà Khương Nhiên mới giao mình cho Quan Chi chứ, cũng bởi vì trong rừng cô đã từng nói với Khương Nhiên, muốn làm một nam tử hán...

Mặc dù là lời nói vội vàng, nhưng Khương Nhiên lại ghi tạc trong lòng.

Muốn giúp cô đạt được tâm nguyện?

Lưu Diệp cũng không biết có phải cảm động hay không, cô không nhìn được nghiêng đầu liếc nhìn Khương Nhiên.

Nhưng rõ ràng nhìn người này hình như không hề quan tâm đến cái gì cả, có phải mình suy nghĩ quá nhiều hay không?

Sau khi đi được một đoạn đường, Lưu Diệp phát hiện có một vài người cô căn bản chưa từng gặp, đang thấy buồn bực, Khương Nhiên đã nói cho cô biết.

”Trước kia người ở đây rất nhiều, đoạn thời gian nhiều nhất là có 3613 người, nhưng sau đó rất nhiều người lựa chọn ngủ đông.”

Lưu Diệp không hiểu nhìn về phía Khương Nhiên.

Khương Nhiên nhẹ nhàng nói cho cô biết: “Ngủ đông chính là bảo tồn lại gen, chờ tương lai xuất hiện bước ngoặt sẽ sống lại.”

Lưu Diệp ồ một tiếng.

Có thể đoán được bước ngoặt đó, đại khái chính là phụ nữ.

Nhìn những bức họa kia, cô liền nhớ lại cái lồng kính kia, vốn đang nhẹ nhõm, thoát một cái liền trở nên nặng trĩu.

Rốt cuộc thì cô nhìn không được bật hỏi, thật ra thì trong lòng ít nhiều còn giữ một tia hy vọng, có lẽ người này không giống Khương Nhiên đời trước, ít nhất bây giờ nhìn cũng không giống người xấu trong truyền thuyết mà, nhiều lắm chỉ có hơi tùy hứng bá đạo một chút, nhưng cũng không quá kinh khủng chứ?!

”Vậy nếu như tôi nói, nếu như thôi, có một ngày nào đó nghiên cứu ra Eve, đến lúc đó anh sẽ làm gì? Có học theo đời trước sẽ mang cô ấy tới đây giam giữ không?”

Khương Nhiên trầm mặc chốc lát mới lạnh nhạt trả lời: “Sẽ.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 26

Lòng Lưu Diệp trở nên lạnh buốt, đoán chừng sắc mặt của mình lập tức cũng không tốt lên nổi.

Chỉ là cô phát hiện ra, dường như người của thế giới này đối với cảm xúc của người khác đều rất chậm lụt, hay do đàn ông đều là sinh vật như vậy.

Có lúc tâm trạng của cô đã lượn được vài vòng rồi, nhưng bọn họ lại một chút cảm giác cũng không có.

Song cũng may mà những người này không biết nhìn mặt mà nói chuyện, nếu không cô đã sớm bị vạch trần rồi.

Hiện tại cô cũng liền cúi đầu đi với Khương Nhiên đến phòng bếp.

Đồ đạc trong phòng bếp rất nhiều, bởi vì không phải thời gian ăn cơm, bên trong còn chưa có ai, trong phòng bếp to như vậy cái gì cũng có.

Lưu Diệp cũng không biết muốn làm món gì, liền hỏi Khương Nhiên mấy câu, Khương Nhiên ngược lại dễ nuôi, cái gì cũng ăn.

Cô liền tìm một vài nguyên liệu nấu ăn, chăm chú nấu nướng.

Cho dù muốn làm đàn ông cỡ nào, thói quen của con gái nhất thời cũng không thay đổi được, nhất là khi nấu cơm, không nhìn được sẽ trò chuyện với người bên cạnh, giống như năm đó giúp đỡ mẹ trong phòng bếp, sẽ vừa nấu cơm vừa nói chuyện phiếm.

Hơn nữa lúc Lưu Diệp nói chuyện với người ta cũng không có mục đích gì, chỉ thuận miệng hỏi vài câu, gần đây ăn uống thế nào, thân thể có chỗ nào còn

không thoải mái không, lúc bị bệnh có ai chăm sóc không?

Khương Nhiên ngược lại có hỏi có đáp, hơn nữa khi anh nói chuyện lại không hề giống thủ lĩnh Đại Vương kinh khủng gì cả, ngược lại rất giống một người đàn ông lịch sự.

Thậm chí hơi có cảm giác dễ tính, ít nhất biểu hiện lúc này của anh rất có giá đường, đến nỗi có thể nói là phong độ nhẹ nhàng.

Hay là do trong quá trình đó, Khương Nhiên vẫn chống cằm nhìn cô, vô cùng dịu dàng.

Bất kể là rửa rau hay thái thức ăn, ánh mắt của anh đều đuổi theo cô.

Thế này thì quá quái dị rồi đúng không?!

Cô vốn cảm thấy hôm nay Khương Nhiên rất kỳ quái, cho dù muốn tìm người giải sàu, thế nhưng thái độ cũng quá mập mờ đi?

Cô cảm thấy cả người không thoải mái.

Hơn nữa khi đang thái hành tây, cô bị cay nước mắt chảy ròng ròng, đang muốn dùng nước để rửa mắt thì...

Khương Nhiên bất chợt vươn tay, dịu dàng vuốt ve tóc cô.

Quả thật Lưu Diệp sợ đến ngất người.

Ánh mắt này về mặt này động tác này, tựa như rất cưng chiều cô vậy...

Thật mẹ nó?

Đây là tình trạng gì vậy?!

Cô cả người cứng đờ, cho dù được một người đàn ông đẹp trai nhìn vài lần, cũng sẽ cảm thấy cả người đều không thoải mái, huống chi cô cũng đã biết giá trị vũ lực của người đàn ông này, khốc bá duệ cuồng đủ cả, chợt trở thành người đàn ông dịu dàng, rất khó mà chống đỡ được mà, hu!!

Chỉ là thật mẹ nó, không phải tên Khương Nhiên này không đồng tính à, chẳng lẽ là... Là bị nội hàm phái nữ của mình hấp dẫn, cho nên không chịu nổi cảm dỗ mà không tự chủ đi thân thiết với mình...

Ngay cả chính anh ta cũng không nhận thấy được, chỉ có thể là không nhận được bắt đầu cưng chiều mình?

Thật sự có thể thần kỳ như vậy à?!

Thật may là Khương Nhiên nhanh chóng nhận được một điện thoại, hình như có người đang thúc giục anh trở về kiểm tra thân thể.

Lúc này Khương Nhiên mới lưu luyến không rời tạm biệt cô, chỉ là trước khi đi, Khương Nhiên lại vuốt vuốt tóc cô.

Nét mặt kia, khoe miệng giương lên ánh mắt còn mang nét cười, nhìn bộ dáng của cô...

Thật kinh dị...

Lưu Diệp thiếu chút nữa thì hôn mê, cảm giác bàn tay Khương Nhiên để lại trên đầu mình, giống như bị điện giật, soái ca cười lên phóng điện ầm ầm có biết hay không vậy!!!

Cô thật sự hoảng sợ rối loạn, thật ra thì trong lòng sợ chết, không biết rốt cuộc thần kinh Khương Nhiên không đúng chỗ nào, trở nên tốt bụng vừa thỏa mãn nguyện vọng của cô, vừa vờ về tóc cô.

Đang suy nghĩ lung tung, cô chợt nghe thấy bên ngoài có động tĩnh.

Cô bỗng chốc ngây dại, chủ yếu là cô tự tiện đi vào trong phòng bếp, cũng không biết quản lý phòng bếp có vui vẻ được hay không.

Cô trở nên khẩn trương, theo bản năng trốn sau tủ bát.

Đám người đó nhanh chóng tiến vào.

Cô xuyên qua khe hở của tủ bát nhìn sang, hình như những người đó là người của quân đoàn một, ngay cả Quan Chi cũng ở trong đó.

Có lẽ muốn tìm một địa phương nghỉ ngơi liền chạy tới phòng bếp, những người đó tùy tiện tìm chỗ ngồi.

Trong đó giọng nói một người rất lớn, cô lần lượt chỉ nghe thấy mấy lời như ngu ngốc, không có thuốc nào cứu được.

Cô cũng không biết bọn họ đang nói ai.

Sau lại nghe thấy Quan Chi giải thích với những người đó: “Hết cách rồi, đây là thủ lĩnh phân phó, dù là tảng đá cũng phải mài ra củ ấu.”

Những người khác chỉ biết ở đó kêu khổ: “Mẹ kiếp, nhưng thằng nhóc Luru Diệp kia quá mẹ nó vô dụng, tôi hận không thể đạp chết cậu ta, ngoại trừ ném hết mặt mũi của quân đoàn một chúng ta, thì có làm được việc gì nên hồn không, luyện tập đá chân cũng có thể làm mình ngã sống xoài, còn chạy bộ, mới chạy có 1000m đã thở gấp, thể dục buổi sáng thì chưa một lần làm xong...”

di,e,n,d,a,nl,e,q,u,yd,on~Bo.CongAnh

“Aizz, đội trưởng, tôi thấy rất buồn bực, không phải thủ lĩnh ghét nhất cái loại người éo là như vậy à, nhất là nghe nói tên đó còn có chút ý tứ với thủ lĩnh chúng ta, thủ lĩnh còn không chính chết cậu ta?”

Quan Chi cũng mang vẻ mặt khổ sở, không thể không giải thích: “Ai bảo đáng đáp cậu ta giống Tiểu Trung chứ, có lẽ thủ lĩnh coi cậu ta là người thay thế thời.”

“Mẹ nó, thảo nào, tôi đã cảm thấy Luru Diệp nhìn rất quen mắt, giờ vừa nghĩ kỹ thì thật sự là... Vậy thì khó trách... Thủ lĩnh có lúc cứ như vậy...”

Những người đó hàn huyên một lát, sau đó lại lục tục rời đi.

Luru Diệp vẫn trốn sau tủ bát, đôi mắt hơi hồng, cô cho rằng mình rất lợi hại, có thể trong thời gian ngắn như vậy học được nhiều thứ... Bây giờ nhìn lại, cô vẫn chỉ là một câu chuyện cười như cũ... Không riêng gì đám người Sở Linh cười nhạo cô, ngay cả Quan Chi mà cô coi như người của mình cũng ở sau lưng gọi cô là phế vật...

Cho nên tất cả đều là giả, cô cho rằng thái độ Khương Nhiên đối với cô tốt lên, là bởi vì bọn họ từng cùng nhau trải qua sống chết, bây giờ nhìn lại cũng chỉ bởi vì cô giống Tiểu Trung à?

Cô cũng không biết tại sao lại cảm thấy trong lòng ghen lại.

Chờ những người đó vừa đi hết, cô liền từ trong sau tủ đi ra, tức giận xắt đồ ăn, tựa như trút giận bắt đầu nấu cơm.

Chỉ là trong lòng vẫn rất khổ sở, cô không có ý xấu với bất kỳ ai, cũng rất nỗ lực làm việc, thể lực không tốt thì chịu khó hơn chút, một lần có thể dọn xong đồ, cô cần ba lượt mới xong, nhưng không sao, cho dù chạy nhiều hơn người khác mấy lần, cô cũng có thể đi làm, lòng bàn tay mài ra vết chai cũng chưa từng kêu khổ.

Vẫn luôn trải qua như vậy, nỗ lực, không trông mong sẽ được người khác khen, nhưng vẫn cho rằng Quan Chi sẽ cảm thấy cô rất chăm chỉ, sẽ cảm thấy cô là người có thể...

Muốn cho Khương Nhiên cảm thấy cô có dũng khí, sẽ nghĩ cô ở thời điểm tuyệt cảnh sẽ không ịch kỷ vứt bỏ người khác...

Nhưng không có ai nghĩ cô như vậy, cô vẫn chỉ là một phế vật cái gì cũng không phải...

Đội cô làm xong cơm, đang suy nghĩ chính mình tự ăn, kết quả đáng chết không chết, tên Sở Linh kia thể mà PK với người ta xong lại mò tới.

Hắn đoán Luru Diệp đang ở phòng bếp, sau khi tiến vào quả nhiên thấy cậu ta đang cúi đầu thu dọn đồ đạc, trên bàn còn bày món ăn nóng hổi hơi nóng tỏa ra bốn phía.

Hắn vừa ngửi mùi đã thấy đói, đừng thấy người Khương Gia Quân không thiếu tiền, nhưng vì giữ vững lực chiến đấu, thức ăn bình thường đều chỉ cần ăn no là được.

Loại đồ ăn giống như Luru Diệp làm, nhất định chính là vật tốt khó gặp.

Bảo sao tên nhóc này muốn làm đầu bếp đầu, thật sự đúng là có chút tài.

Nháy mắt miệng ăn của Sở Linh mở rộng ra, không hề khách sáo ăn ngấu ăn nghiền.

Luru Diệp đang tức giận, cũng liền xoay người đi cọ nôi, chờ khi trở lại bàn ăn thì món ăn đã rơi vào trong bụng người này.

Cô bị chọc tức quai hàm cũng phồng lên, nhưng đánh thì đánh không lại, mắng lại không dám.

Cô đành cúi đầu, uất ức vịn xoắn đầu ngón tay.

Sở Linh ăn đến no căng, có điều nhìn bộ dáng kia của Luru Diệp, nhiều ít cũng có lương tâm phát hiện ra một chút, chỉ là hắn không có kinh nghiệm đồ người, lại nói tất cả mọi người đều là đàn ông, có một món ăn mà cần phải hỏi có muốn hay không thì quá đàn bà rồi.

Hắn liền vung tay lên nói: “Món ăn cậu làm không tệ, đừng nóng giận, lần sau tôi nói với đầu bếp trưởng, để cho cậu thường xuyên tới đây không được sao? Đàn ông đàn ông mà giận dỗi vì một món ăn, cậu không cảm thấy buồn nôn à?”

Bị người dán lên nhãn Luru đại phế vật buồn bã ỉ xia dùng lỗ mũi ừ một tiếng.

Thật ra món ăn bị tên khốn kiếp kia giành thì giành, cô cũng không thèm để ý, chỉ là những lời nói vừa rồi của đám người kia vẫn còn vụt qua trong tai cô.

Trên tường bị Sở Linh dắt về, cô rút cuộc không nhận được hỏi Sở Linh: “Nhị đội trưởng, anh biết Tiểu Trùng không? Chính là Tiểu Trùng mà thủ lĩnh rất thích ấy...”

Cô rất tò mò, rốt cuộc Tiểu Trùng kia là cái gì, sao lại có dáng vẻ rất giống mình chứ.

Sở Linh aizzz một tiếng, có lẽ không ngờ Lưu Diệp sẽ hỏi vấn đề này, chỉ là vừa đứng đi ở đó, hần liền vươn tay chỉ pho tượng cách đó không xa nói: “Tiểu Trùng à, chính là cái đó, mỗi ngày lúc cậu luyện tập cũng đều thấy đấy.”

Trong lòng Lưu Diệp buồn bực, sao lại mỗi ngày đều thấy chứ, cô không nhớ là bãi tập có...

Thật là có, ánh mắt của cô trong nháy mắt liền trừng lớn, bức tượng kia hình như là tượng một con chó dựng thẳng lỗ tai đứng ở đó.

Mắt tròn trịa, đừng nghĩ chỉ là pho tượng, nhưng lại điêu khắc rất sống động, gương mặt ngốc ngếch, dáng vẻ mạnh mẽ đáng yêu cực kỳ.

Nhưng cô muốn học máu!

Tiểu Trùng là chó à!!!

Cô giận đùng đùng đi tới trước mặt pho tượng kia, chỉ chỉ pho tượng lại chỉ vào mình, lớn tiếng hỏi Sở Linh: “Nhị đội trưởng, anh... Anh nói tôi có giống nó không?”

Hai con mắt một lỗ mũi cô cũng thừa nhận, nhưng noidáng dấp của cô giống một con chó thì thật sự rất quá đáng mà!

Cho dù có đáng yêu đi nữa thì nó cũng mà một con chó đấy biết không!

Kết quả Sở Linh thế mà lại đi qua nhìn một hồi, trong nháy mắt thì chợt hiểu, vỗ đùi nói: “Mẹ kiếp, tôi nói sao lại luôn cảm thấy nhìn cậu quen mắt, ánh mắt kia quá giống...”

Lưu Diệp buồn bực nhú mày.

Lần này Sở Linh càng kích động hơn, “Đúng, đúng, Tiểu Trùng cũng thích làm ra nét mặt này, mỗi lần Khương Nhiên trêu chọc nó, nó đều như vậy, ha ha ha, tôi nói sao mà có lúc cảm thấy cậu đặc biệt chơi được... Thì ra là cậu giống Tiểu Trùng”

Sở Linh vui vẻ cười không ngừng, Lưu Diệp lại thiếu chút nữa khóc thét, thì ra Khương Nhiên coi cô như con chó này à, hu!

Có cần lừa bịp như vậy không !!!

Sở Linh lại tựa như nhớ tới cái gì, nói với cô: “Lại nói thủ lĩnh cưng chiều Tiểu Trùng cực kỳ, ban đầu tiểu tử kia là do Quan Chỉ mang về, vốn nói làm lâu thịt chó, kết quả thủ lĩnh đi ngang qua cửa, nhìn thấy tiểu tử rúc ở trong góc, đứng rồi, đôi mắt nhỏ kia của cậu cũng đặc biệt giống Tiểu Trùng... Tôi nói một người đàn ông như cậu ở đâu ra cái loại đáng thương đó chứ, nhìn bộ dạng kia của cậu, đám người chúng tôi cũng cực kỳ muốn bắt nạt cậu đến khóc... Cậu quả thật quá thiếu dạy dỗ... Làm lừa tức chúng tôi muốn đè xuống cũng không đè xuống được...”

Đặc biệt nhấn mạnh cô giống con chó trắng..

Cô đã từng được người khen ngợi đáng yêu, từng bị người nói mơ mơ màng màng, cũng từng có người nói bộ dạng thanh tú, bây giờ cho dù có nói cô giống đàn ông thì cô cũng nhận, nhưng mà giống chó...

Còn là chó con lông dài...

Có cần phải quá đáng như vậy không, cho dù dáng vẻ cô như thế nào, ít nhiều thì cũng coi là đáng yêu con người trong quy củ chứ?!

“Chỉ là thân thể Tiểu Trùng không tốt, lúc ngã bệnh chết, tôi thấy ngài ấy khổ sở còn hỏi ngài ấy có cần clone Tiểu Trùng không, kết quả thủ lĩnh nói cho dù clone bao nhiêu Tiểu Trùng thì cũng không phải là cái ngài ấy muốn, sau đó ngài ấy tìm người xử lý niệm phong thi thể Tiểu Trùng trong pho tượng, chỉ vì có thể thường thấy Tiểu Trùng.”

Vốn Lưu Diệp cách bức tượng con chó rất gần, vừa nghe thấy lời này, dọa cô vội lùi lại đằng sau hai bước...

Loại chuyện biến thái này không cần cảm động nói ra như vậy đâu...

Sao cô lại cảm thấy biến thái quá đi ><

Chỉ là cô thật sự không ngờ, trong những mặt của Khương Nhiên, lại cũng có một mặt dịu dàng như vậy sao?

Cô buồn bực mà hỏi: “Nhưng các anh ở dưới tay anh ta không cảm thấy... Cái dạng đó rất quái lạ à, chính là rất cảm xúc hóa ấy, sau đó không đủ mạnh

sao?”

”Không hề.” Sở Linh một chút cũng không che giấu sùng bái của mình: “Mặc kệ người bên ngoài nói ngài thế nào, mặc kệ bây giờ ngài là dạng gì, chúng tôi vẫn luôn có lòng tin với ngài, ngài ấy cường hân không phải là ở trong niên đại hòa bình có thể thể hiện ra, ngài là người đàn ông thuộc về chiến trường, cậu mà xem những chiến dịch kia thì cậu sẽ biết, người kia không phải là người, quả thực là Chiến thần.”

di,e,n,d,a,nl,e,q,u,yd,on~Bo.CongAnh

Lưu Diệp vẫn cảm thấy quá khoa trương, cô không hiểu nổi ý nghĩ của những người này, cho dù là ghen rất tốt, nhưng trong hoàn cảnh khác nhau thì vẫn không giống nhau.

Chỉ là bị người xem là chó, sau khi Lưu Diệp trở về liền từng bước uống hết đồng thuốc kia.

Mặc dù chỉ cần nghĩ tới mình sắp thành râu ria đầy người, cô liền cảm thấy dựng cả tóc gáy, hơn nữa nhất định thuốc kia sẽ gây tổn thương cho thân thể, không khéo còn chết sớm ấy, chỉ là thật mẹ nó, vì có thể không bị ép buộc không bị cầm tù, cô cũng đành bất cứ giá nào.

Song trong lòng vẫn không nhận được nhủ máu, thỉnh thoảng ở trong phòng nghỉ ngơi nghe thấy đám Sở Linh YY phụ nữ, cô sẽ cảm thấy đặc biệt châm chọc!

Cho nên các đàn ông à, hãy các người cho phụ nữ chút tôn trọng, không ép buộc không cầm tù, phụ nữ cũng sẽ không bị các người ép thành râu dài đầu!

Phụ nữ râu dài thật sự tổn thương không nổi mà, lông mày bình thường mọc dày một chút cũng phải tia bớt đấy!

Gương mặt đầy râu ria thì có để cho người ta sống nữa hay không!!

Song không biết vì sao uống thử thuốc chưa được mấy ngày, cô liền cảm thấy bộ ngực vừa căng vừa sưng, giống như bị nhét thứ gì vào trong đó vậy.

Cô cảm thấy rất kỳ quái, chỉ là nghĩ đến hơn phân nửa là tác dụng của thuốc kia quá lớn, cho nên bộ ngực đang co lại rồi hả?

Cô liền kiên trì uống, nhưng râu ria vẫn không dài ra, ngược lại khi soi gương, không ngờ phát hiện da mình lại còn trơn bóng nhẵn nhụi hơn cả trước kia, sắc mặt cũng là trong trắng lộ hồng.

Cô chưa từ bỏ ý định, cảm thấy đây đại khái chỉ là phản ứng ban đầu, đợi một thời gian thì râu sẽ mọc ra thôi.

Kết quả ngày ngóng đêm trông, râu ria không như trông mong mà mọc ra, ngược lại ở gần khoe miệng lại mọc lên một hạt Đậu Thanh Xuân*.

*Đậu thanh xuân: Mụn trứng cá

Hơn nữa không riêng gì những biến hóa này, trước kia bất kể cô vận động đá chân thế nào cũng không cảm thấy hai miếng thịt trước ngực sẽ rung rung, không biết bây giờ làm sao, cô chỉ muốn hơi vận động mạnh một chút, giống như cộng hưởng, bộ ngực sẽ khẽ động, lay động cô cũng dừng ngắt.

Quả thật giống như máy cô ngực to ở đại học, cho dù thận trọng thế nào, nhưng lúc chạy nhanh vẫn sẽ sôi trào mãnh liệt, muốn ngừng cũng không ngừng được...

Bây giờ đối với bộ ngực hai đồi núi nhỏ, cô chợt cảm thấy rất không ổn.

Lẽ ra đã uống rồi thuốc, cho dù râu ria không ra, cũng không có đạo lý ngực còn lớn hơn chứ?

Đây rốt cuộc là thứ Hormone nam tính gì vậy?!

Không phải là cho nhảm thuốc chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 27.1

Mặc dù rất nguy hiểm, nhưng đến mức này thì thế nào cũng phải mạo hiểm.

Cô không nói hai lời lập tức đi tìm nhân viên y tế, ban đầu không phải đã nói nếu gặp phải vấn đề gì thì có thể đi hỏi ý kiến sao.

Cô cũng không dám nói quá nghiêm trọng, tóm lại là sợ đối phương kiểm tra mình, liền giấu gỗ đánh thọc sườn hỏi: “Liều thuốc này không có vấn đề gì chứ, dù sao hoocmone mỗi người đều không giống nhau, các anh tùy tiện cho tôi một đồng thuốc thì làm sao biết nhất định sẽ phù hợp?”

Những người đó rất tự nhiên nói: “Cậu cứ yên tâm đi, thuốc đưa cho cậu đều là loại thuốc an toàn đáng tin nhất, đây chính là thủ lĩnh đặc biệt phê chuẩn đưa cho cậu.”

Lưu Diệp lặng người, thuốc này là Khương Nhiên cố ý đưa cho cô?

Đặc biệt phê chuẩn à?

Cô nhìn đáng về hơi hột của Khương Nhiên, bình thường chuyện gì cũng không quan, hóa ra chuyện của mình anh ấy đều chú ý đến sao?

Nhân viên y tế nhìn về mặt mê mang của cô, còn tưởng rằng cô đang nghi ngờ, vội vàng giải thích: “Ài da, cậu còn lo lắng cái gì vậy, loại thuốc kia cậu tùy tiện đi kiểm tra một chút là biết, tuyệt đối không hề có một chút xú tác dụng phụ nào, so với những loại thuốc hóa học khác, loại thuốc này, chỉ có tác dụng kích thích hoocmone trong cơ thể cậu, cái không ổn duy nhất, đại khái là trong thời kỳ đầu dùng thuốc, sẽ có chút không ổn định, song sẽ nhanh chóng khôi phục bình thường, dùng lâu dài thì đừng nói tác dụng phụ, còn có thể xúc tiến điều chỉnh cân bằng hoocmone trong cơ thể con người, thích hợp nhất với kiểu người đã dùng hoocmone trong thời gian dài như cậu.”

Cô nghe mà trợn mắt há hốc mồm, cho nên loại thuốc này dùng để kích thích hoocmone trong cơ thể hả!!!

Đồ chơi này không phải là cái hồ cha mà là cái hồ gia gia rồi!!!

Ngược lại người kia chột miệng, ngờ vực nhìn cô nói: “Này, gần đây cậu có uống thuốc đúng hạn không, cậu...”

Lưu Diệp vừa thấy đối phương nghi ngờ, sợ hãi đứng lên, vội vàng nói: “Ài da, hình như quên vài lần, tôi sẽ bổ sung, tôi sẽ bổ sung.”

Khi cô chạy ra ngoài còn nghe người nọ ở phía sau gọi cô: “Đừng có nghi thần nghi quỷ, nhớ uống đúng hạn đấy.”

Đúng hạn cái rắm ấy, uống nữa thì bộ ngực cô muốn nổ luôn rồi!

Cô thật sự rất buồn bực, lúc trước dùng dây buộc ngực cô còn cảm thấy không tệ, bây giờ căn bản không đủ nhìn, dùng sức siết quá lại sợ xảy ra sự cố, nhưng không siết thì không thu lại được!!

Thuốc thì khẳng định không dám uống nữa, trước kia đi đường ngẩng đầu ưỡn ngực cũng không thấy sao cả, hiện tại cô gần như không dám ngẩng đầu làm người, bước đi đều rụt cổ lại che ngực.

Thật may là những người đó căn bản không nhìn trúng cô, bây giờ cô ỉu xiu ủ rũ cũng không có ai chú ý đến.

Chỉ là Sở Linh, không biết sao kể từ sau khi ăn đồ ăn cô nấu, giống như uống thuốc gây nghiện, quả thật không một khắc rảnh rỗi đuổi theo cô xin cơm ăn, chẳng khác gì người ăn xin.

Một người vì muốn ăn ngon, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Tên tham ăn không có hạn cuối đó, thiếu chút nữa thì 卐 chết cô.

Cô cảm thấy vô cùng buồn bực, trước đó còn mang theo một đám người đi bắt nạt mình, sao lại bỗng nhiên biến thành chó Nhật cả ngày quanh quẩn bên người mình rồi.

Câu nói đầu tiên khi nhìn thấy mình luôn là: Hôm nay ăn gì.

Trời ạ, giống như cô là người chuyên nấu cơm cho hắn vậy.

Hơn nữa không biết Sở Linh thổi phồng những món ăn cô làm như thế nào, không đến mấy ngày đám người quân đoàn hai cũng ngửi mùi mò tới.

Lần này ngay cả đầu bếp trưởng cũng bị kinh động, nhất định phải xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thỉnh thoảng quân trưởng tìm người mở tiểu táo* thì không tính là cái gì, nhưng cũng đến một nửa không tới ăn cơm, chỉ có thể là chuyện lớn.

*Tiểu táo: Chế độ ăn của cán bộ cao cấp trong quân đội, phân biệt với trung táo và đại táo

Chỉ là chờ sao khi ném thứ đồ ăn của Lưu Diệp xong, bếp trưởng bình thường có thói quen nấu nồi lớn cũng bị kinh ngạc một chút, không nhận được đúng đó quan sát Lưu Diệp.

Không ngờ Lưu phế vật gần đây danh tiếng vang xa, lại có thể có một tay nghề tốt như vậy, bất kể là món gì cũng có thể giữ vững hương vị nguyên thủy nhất, làm món ăn cũng không khoa trương hay phức tạp nhiều, nhưng ăn vào lại cảm thấy rất thoải mái.

Có điều quy củ vẫn phải tuân thủ, bình thường tiểu táo tiểu háo cũng mất nhắm mắt mở cho qua, nhưng bây giờ ảm ỉm mọi người đều biết, nào có đạo lý để phòng bếp nào loạn thành như vậy.

Cuối cùng Luru Diệp liền bị khách sáo mời ra ngoài.

Lần này Sở Linh đau lòng thật lâu, cuối cùng không biết hẳn làm sao làm được, lại len lén nói gì đó với bếp trưởng, thỉnh thoảng để Luru Diệp giúp hẳn mở tiểu táo.

Ban đầu Luru Diệp rất khó chịu, nhưng có thể rồi rãnh làm chút com luyện tay nghề một chút cũng không tồi.

Cho đến bây giờ cô vẫn ôm giấc mộng làm đầu bếp, nếu cô đã không thể trồng cây vào cái khác, vậy thì đây chính là thứ duy nhất cô theo đuổi

Huống chi cô vẫn cảm thấy mình thật sự có chút thiên phú!

Nhưng mà coi như có được có mất, trải qua chuyện này, đám người Sở Linh đã thay đổi cách nhìn với cô, thỉnh thoảng cũng sẽ nói gần nói xa một chút, đừng thấy trị giá vũ lực của Luru phế vật không được, nhưng nấu com cũng coi như đáng tin.

Luru Diệp nghe mà trong lòng ngây ngất, không nhận được nghĩ bất kể đến đâu thì kỹ thuật ngành nghề cũng là vật tốt mà!

Lúc nhìn thấy Quan Chi khó tránh khỏi có chút cảm giác hãnh diện, chỉ là ngực vẫn không dám ưỡn lên.

Ngược lại mỗi lần Quan Chi gặp cô đều mang về mặt tỉnh bơ, Luru Diệp phát hiện tên Quan Chi này thật có ý tứ, miệng đầy lời động viên, gương mặt nhiệt huyết, nhưng thật ra trong bụng đều là tính toán.

di.ễn.đ.à.n.l.ê.q.u.ý.đồ.n~Bồ.CôngAnh

Những kỹ năng tránh né ẩn nấp gì đó, cô cũng nỗ lực tự học.

Chính là ngày đó, cô đang bận rộn học tập “Kỹ năng ẩn nấp”, đám người Sở Linh của quân đoàn hai lại tới.

Không biết đang nhao nhao àm ĩ cái gì, hơn nữa đáng vẻ còn hết sức phấn khởi như đang đón tết.

Sở Linh giống như rất quen thuộc với cô, vừa đi tới liền một phát túm lấy vai cô, cười lớn nói: “Cậu còn mè nheo cái gì vậy, trễ chút nữa thì máy bay cũng đi rồi.”

Luru Diệp vừa tránh cánh tay của hắn, vừa buồn bực hỏi: “Máy bay gì vậy?”

“Eve ấy, cậu không muốn đi nhìn Eve à?” Dáng vẻ Sở Linh như thấy quý lắm bảm: “Mẹ kiếp, quân đoàn một các cậu có tật xấu gì vậy, bao nhiêu đàn ông năm mơ cũng muốn đi gặp Eve muốn tiếp xúc thân mật với Eve, chỉ có quân đoàn một các cậu là đứng đắn nghiêm chỉnh à?”

“!@#%\$#@, đứng đắn cái rắm, không phải Quan Chi có tiếng là nhìn Eve xấu xí không bằng tự ngắm bản thân hắn à...” Có người đùa giỡn tiếp lời.

Kết quả rất nhanh có người thở dài một tiếng, nhỏ giọng: “Mẹ kiếp, không muốn sống nữa, Quan Chi buồn nôn nhất là bị người ta nói bộ dạng hắn xinh đẹp...”

Sở Linh lại không sợ những thứ kia, lớn giọng nói: “Quân đoàn một cũng mẹ nó toàn là nguy quân tử, năm ngoái trung đoàn mua búp bê thổi khí thì một mình Quan Chi đã lấy tận sáu con, ôi mẹ nó, tôi mới mua hai, hắn lấy tới tận sáu thì dùng hết được à? “

Nói xong Sở Linh liền lôi Luru Diệp ra ngoài.

Lúc Luru Diệp bị tên Đại Lực Vương không có đầu óc kéo đến máy bay, mới hiểu chuyện gì xảy ra, đây đúng là tổ chức thành đoàn thể đi xem Eve à!!

Cũng bởi vì Khương Nhiên có hiệp nghị với phái người đang cầm quyền, mỗi tháng có thể một mình đi thăm Eve, sau đó người ta lại rất hào phóng, chia sẻ cơ hội với mọi người, cho nên hiện tại bọn họ mỗi tháng cũng có thể đi thăm Eve, bây giờ chính là thời điểm đó?!

Chân mày cô chân mày vắn chận, loại đồ vật này nhìn một lần là đủ rồi mà?!

Đối với cô thật sự không có giá trị kỷ niệm gì hết!!

Hơn nữa đám Sở Linh cũng quá thần kỳ, rõ ràng trước đó còn lấy nước xối cô, cười nhạo cô, lại bởi vì ăn mấy phần com cô làm là có thể xưng anh gọi em rồi à?

Cho nên nói loại sinh vật như đàn ông này chính là thần kỳ như vậy?!

Cô còn chưa chuyển qua khom lưng cúi đầu, mấy ông lớn kia đã nhất tể miễn ân cừ*, còn cảm thấy đầy đều là mấy chuyện nhỏ, không đánh không quen biết?

*Câu thơ của Lỗ Tấn: “Độ tận kiếp ba huynh đệ tại/ Tương phùng nhất tiểu miễn ân cừ”

Tạm dịch: Qua con phong ba anh em vẫn còn đó, gặp nhau cười một tiếng xoá hết oán thù

Độc đường đi cũng không yên bình, Lưu Diệp phát hiện, vốn là ngồi máy bay, chỉ là vừa đến khu nhà giàu thì máy bay lại dừng lại.

Rõ ràng bọn họ không mang bất kỳ thứ vũ khí gì cả, nhưng ở cửa máy bay vẫn có rất nhiều người mặc đồng phục, đứng đó nhìn chăm chăm vào bọn họ như đang nhìn kẻ trộm, khi đoàn người bọn họ lên xe ô tô, những người mặc đồng phục kia còn phải hai người trước sau nhìn bọn họ chăm chăm, như sợ đám người bọn họ làm loạn.

Cô buồn bực nhìn Sở Linh, Sở Linh ngược lại đĩnh đạc như không có chuyện gì nói: “Những người chim này đúng là lắm chuyện, cho rằng chúng tôi rảnh rồi lắm à, sao có thể lần nào cũng đánh nhau chứ, cho dù tôi có rảnh, nhưng đánh cũng không thể đánh nặng, mỗi lần chỉ có thể đánh người ta đến gần chết... Tôi dễ dàng lắm à...”

Bấy giờ Lưu Diệp mới hiểu được chuyện gì xảy ra, không ngờ bọn họ có nhiều án treo như vậy, chẳng trách đám nhân viên chính phủ như lâm đại địch.

Chỉ là khi ở trên xe, Sở Linh ngược lại cho cô một chiếc điện thoại, để cô gắn trên lỗ tai, nói số kia đều là cố định, một người một số.

Điện thoại cũng không nặng, lúc có cuộc gọi tới sẽ có âm thanh nhắc nhở, hỏi cô có nhận không, nếu nhận thì ấn vào, không nhận thì ấn hai cái, nghe nói trên máy tính còn có thể trang bị rất nhiều chức năng khác.

Cô cảm thấy chơi rất vui, đeo chơi một lúc lâu.

Chính là xe vừa mới lái ra khỏi khu nhà giàu, cô chợt nhìn thấy một bóng dáng rất quen thuộc chợt lóe lên ngoài xe.

Cô nháy mắt kích động đứng dậy khỏi chỗ ngồi, điên cuồng đập cửa sổ, kêu to với người bên ngoài: “Điền Thất, Điền Thất”

Người trong xe bị cô làm cho sợ hết hồn.

Sở Linh bên cạnh cô cũng bị dọa, nhanh chóng kêu xe dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 27.2

Xe dừng lại, cô nhanh chóng chạy ra ngoài, thở hổn hển chạy đến trước mặt Điền Thất.

Cô không ngờ ở nơi này có thể nhìn thấy Điền Thất, chỉ là hai người đều đứng ở ven đường, mặt trời sẽ chiếu hồng da Điền Thất, cô vội tìm nơi có bóng mát, kéo Điền Thất lại bắt đầu cẩn thận đánh giá.

Trước kia trên mặt đứa bé này còn có vết sẹo, bây giờ nhìn ngược lại khá hơn nhiều.

Chỉ là người vẫn gầy teo.

Vừa rồi cô chạy quá gấp, hơi thở cũng dồn dập, cô đứng trước mặt cậu, tay chống đầu gối há to miệng hô hấp, trên mặt mang nụ cười vui vẻ nhìn tên nhóc này.

Về mặt Điền Thất từ trước tới nay vẫn luôn rất lạng lạng , nhưng sau khi nhìn thấy cô, thì ánh mắt cao hứng đều híp lại với nhau.

Chỉ là thời gian quá gấp gáp, xe vẫn còn đang chờ cô đấy.

Cô chưa kịp nói gì, chỉ vội vàng hỏi Điền Thất mấy câu tình trạng gần đây, thế mới biết Điền Thất đang muốn đến thư viện.

Điền Thất rất hiểu chuyện, biết xe đang chờ cô, giống như tiểu thân sĩ nói với cô: “Tôi rất khỏe, anh lên xe đi...”

“Vây, vậy tôi đi trước...” Cô đau lòng nấn nấn bả vai Điền Thất, đứa nhỏ này vẫn gầy như vậy: “Điền Thất cậu chờ tôi nhé, tôi sẽ trở về nhanh thôi...”

Cô do dự một chút, thật ra cô cũng không biết sau khi rời khỏi quân đội của Khương Nhiên thì có thể làm cái gì, cô muốn làm một đầu bếp, nhưng sau những chuyện đã xảy ra, cô không biết mình có còn cơ hội vào phòng bếp không.

Lại còn từng xâm phạm Khương Nhiên, có chỗ nào chịu muốn cô làm đầu bếp chứ?!

Đợi khi cô lại trở lại xe, Sở Linh liền tò mò hỏi: “Đứa bé kia là ai vậy, mặt trắng như thế có phải là bị bệnh không?”

“Cậu ấy tên là Điền Thất.” Lưu Diệp thở dài trả lời: “Một đứa bé rất đáng thương, cực kỳ hiểu chuyện, một mình lẻ loi bơ vơ, bây giờ đang ở với bạn

của tôi, giúp họ quét dọn vệ sinh, sau đó người ta cho cậu bé com ăn.”

Nhưng dù sao chỗ của Vũ Mị cũng không phải là trụ sở nghiêm chỉnh, lại nói bọn Vũ Mị vẫn luôn là gạt mẹ Tang, nếu để cho mẹ Tang biết, Điền Thất có thể ở được nữa không cũng là một vấn đề.

Cô nghĩ đến đây liền nhủ mày, ánh mắt cũng mềm nhũn, mang theo lo lắng.

Sở Linh chợt cảm thấy tim bị cái gì đó quét qua, hơi ngơ ngẩn, lúc muốn nắm bắt, cảm giác ngứa ngáy đó lại biến mất.

Xe rút cuộc cũng chạy tới thế giới phụ nữ, sau khi người quân đoàn hai xuống xe cũng lục tục đi tìm Eve.

Eve vẫn nằm trong chiếc quan tài thủy tinh.

Hơn nữa Lưu Diệp phát hiện người bảo vệ Eve so với lần trước cô đến nhiều hơn gấp đôi.

Đoán chừng là cố ý đề phòng những người này.

Kết quả may là bọn Sở Linh chỉ vây quanh Eve nói các loại lời nói khó nghe.

Lưu manh vô sỉ đến hạn cuối như vậy, cô thật sự cảm thấy mất thể diện thay cho đám đàn ông, hơn nữa chỉ nói những lời đó mà bọn họ còn có tinh thần làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, đây là một loại tự hủy không biết mỗi một như thế nào, tinh thần bị ối không ngừng chứ.

Cũng không biết tại sao, đang nghe một đồng lời ô ngôn uest ngữ, Lưu Diệp chợt nhớ tới Khương Nhiên, đầu óc theo bản năng liền nghĩ không phải Khương Nhiên cũng như vậy chứ?

Khương Nhiên khi tới nơi này cũng như vậy sao?

Sau đó cũng sẽ vừa vây quanh Eve vừa cùng người ta thảo luận búp bê thổi khí nào tốt hơn?

Nghĩ như vậy, cô liền đỏ mặt hỏi Sở Linh một câu.

Sở Linh trả lời: “Sao có thể chứ, thủ lĩnh người nọ rất thần, mặc dù bên ngoài truyền ra rất khó nghe, nhưng mà ngài ấy thật sự không có hứng thú gì với Eve, tôi nghe Ba Tôn Tử của bộ tham mưu nói, năm đó lần đầu tiên thủ lĩnh nhìn thấy Eve, đứng trước quan tài thủy tinh thật lâu, còn lầm bầm nói một câu, loại vật này sao có thể làm cho đàn ông điên cuồng... Cho nên cậu không thấy thủ lĩnh cũng không sang nhìn sao. Chỉ là ngài không hiểu những thứ kia, vẫn không rõ phụ nữ tốt chỗ nào... Nghe nói ngài ấy ngày cả búp bê thổi khí cũng không cần... Aizzz, đúng rồi, cậu mất bao lâu?”

Nói xong Sở Linh bỗng nhiên tròn to hai mắt nhinco.

Bộ dáng kia quả thật giống như muốn ăn thịt người vậy.

Ban đầu Lưu Diệp cũng không phản ứng kịp, còn đứng đó buồn bực, sao đang nói tới búp bê thổi lại sang chuyện gì vậy, lặng người hai giây mới chợt nghĩ ra, lau, đây là chỉ đàn ông ấy ấy à!

Mặt cô vụt một cái chuyển hồng, lời nói càng thêm khó khăn, chỉ là trong lúc nhất thời không quyết định chắc chắn được, không biết ở chỗ này để mình khiêm tốn một chút thì tốt, hay là thôi giống như phần lớn đàn ông thì tốt hơn.

Cuối cùng cô cũng chỉ còn cách dựa vào chút kinh nghiệm về H*, trả lời: “Có, có nửa giờ thôi...”

*H: Hot hay Hentai - Chuyện H

Không biết da trâu có thể thổi rách hay không, chỉ là đàn ông đều thích thổi mà... Không thổi ngược lại không bình thường.

Cô xoay xoay vặn vặn thổi xong, lại thấy gương mặt Sở Linh không thể tưởng tượng nổi: “Mẹ kiếp, tôi biết ngay cậu uống estrogen quá nhiều mà, cậu mau uống thuốc được chuyển tới đi, trông cậu như vậy, mới nửa giờ... Aizzz, tôi cũng không thể không tốt mà nói cho cậu biết tôi bao lâu... Thật là bên ngoài đàn ông thì sao, đúng là vô dụng...”

Mẹ kiếp, không ngờ cô thổi như thế còn ít!!

Lưu Diệp thật sự bị xem thường quá mức.

Cô liền vội vàng trốn ở góc phòng.

Lúc chờ những người đó, điện thoại trên tai cô vang lên, cô có chút buồn bực, hôm nay mới vừa có điện thoại, nhanh như vậy đã có người tìm cô rồi à?

Chẳng qua vừa nhận điện thoại thì cô liền hiểu được, là Khương Nhiên đang tìm cô.

Làm thủ lĩnh thì biết được số điện thoại của cấp dưới cũng là bình thường đúng không?

Cô vội vàng nói một tiếng với Sở Linh, liền vội vã chạy ra bên ngoài, xe Khương Nhiên phải tới đã đến.

Cô hít sâu một cái, nhanh chóng ngồi vào xe.

Vừa rồi Khương Nhiên ở trong điện thoại có nói muốn mời cô ăn cơm, cô cảm thấy là lạ.

Hơn nữa Khương Nhiên còn nói chỉ một mình cô qua, cô ít nhiều cũng hơi khẩn trương, không hiểu đây là có ý gì?

Xe chạy rất vững vàng, không bao lâu đã đến nơi.

Không phải là khách sạn lớn mà cô nghĩ, cũng không phải chỗ dùng cơm gì, mà là một miếng đất trống rất lớn.

Chỗ này trước kia cô đã từng thấy, chính là miếng đất Khương Nhiên mua lại sau đó vẫn để không.

đi.ễn.đ.à.n.lê.q.u.ý.đô.n~Bồ.CôngAnh

Sau lại bị anh làm sân cỏ, lúc này cô xuống xe, chỉ thấy trên sân cỏ đã bày xong mọi thứ.

Khương Nhiên rất tùy ý ngồi trên thảm dã ngoại, trên miệng ngậm một điếu thuốc.

Từ khi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên cô thấy có người hút thuốc lá.

Lúc cô đến gần anh, lại càng ngửi thấy mùi thuốc lá.

Anh ta như đang khoe khoang, thấy cô đến gần còn cố ý thổi một hơi khói.

Khói mù nhàn nhạt tản đi, cô nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, có chút bất mãn nhăn mặt nhưn mày.

Nhưng mà đối với Khương Nhiên, cô cũng không dám nói cái gì, thật may là Khương Nhiên đã nhanh chóng dập tắt thuốc lá.

Cô mở miệng thở dài, không nhịn được lẩm bẩm một câu: “Hút thuốc lá không tốt cho sức khỏe...”

Khương Nhiên không lên tiếng.

Cô cẩn thận nhìn sang, chỉ thấy vẻ mặt anh lạnh nhạt, cũng không biết là vui mừng hay mất hứng.

Cô ngồi trên thảm dã ngoại, thấy Khương Nhiên vẫn không lên tiếng, cô cũng liền nhìn thử đồ bày biện trên thảm dã ngoại, đều là thứ rất đơn giản.

Có điều đều là bán thành phẩm, đoán chừng là muốn vừa làm vừa ăn.

Cô ngược lại biết rõ làm thế nào, nhìn qua một chút là trong lòng hiểu rõ, sau đó liền mở miệng hỏi thăm ý Khương Nhiên.

Khương Nhiên vẫn là bộ dạng dễ nuôi như cũ, cái gì cũng có thể ăn.

Cô liền làm theo ý mình, còn có một chút trái cây, phối với nguyên liệu nấu ăn mới gọi là mỹ vị.

Chỉ cần những chuyện liên quan đến nấu nước, cô đều vui mừng quên hết tất cả.

Chờ khi đưa miếng sandwich thương hiệu Luru thị đến trước mặt Khương Nhiên, cô mang vẻ mặt mong đợi chờ anh bình luận.

Chỉ là sau khi Khương Nhiên ném thử lại không nói gì.

Qua một lúc lâu anh mới hỏi một câu không liên quan: “Cậu cảm thấy chỗ này rất lãng phí à?”

“Hả?” Cô bị câu hỏi làm cho ngây ngẩn cả người, chỗ này lãng phí không phải quá rõ ràng à, khu vực phồn hoa thế này lại không làm gì cứ bày như vậy, đó đã không còn là lãng phí, mà chính là đốt tiền đấy!!

Khương Nhiên không đợi câu trả lời của cô, chỉ dùng tay chỉ sân cỏ bốn góc một cái nói: “Từ đây đến đây, vừa hay là bốn điểm bắn, vận chuyển pháo điện tử mini vào, lấy tốc độ của đám người Quan Chi, không quá năm phút đồng hồ là có thể lắp ráp xong, sau đó những khu vực khu quan trọng từ khu nhà giàu đến người nghèo đều ở trong tầm bắn, còn có kho gene của liên bang chính phủ, vì đối phó nó tôi đã sắp xếp hai điểm hỏa lực. Lãng phí?! Những người kêu lãng phí, không quá mười phút là tôi có thể làm cho bọn họ vui thân trong biển lửa...”

Về mặt anh lạnh nhạt, sau khi nói xong há mồm cắn một miếng sandwich, nét mặt bình tĩnh giống như vừa rồi không phải anh nói đến lửa đạn mà là đang bình luận sandwich cô làm.

Luru Diệp có chút kinh hãi, nhưng lòng lại nghi ngờ anh đang nói giỡn, nhất định là anh đùa giỡn, ở trong thời đại hòa bình này, tại sao anh phải làm loại chuyện đó, chính xác là chỉ đùa giỡn với cô mà thôi... Trêu chọc cô đúng không?

Giống như trêu chọc Tiểu Trùng?

Lưu Diệp ngơ ngác ngây ngốc, ánh mắt càng thêm thuần lương ghê gớm.

Khương Nhiên bật cười, vươn tay xoa xoa tóc của cô.

Sợi tóc mềm mại cọ vào tay vô cùng thoải mái, sau một lúc lâu Khương Nhiên mới lại mở miệng nói: “Thích chỗ này à?”

“Hả?” Lưu Diệp vẫn mang bộ dáng ngốc nghếch kia, chỉ là sau khi được hỏi thì thành thật trả lời: “Cái chỗ này á... Đúng là không tệ, vị trí này thật tốt, ở khu vực phồn hoa như vậy, bên cạnh đều là cao ốc siêu cấp xa hoa, có cơ quan chính phủ giống như viện kiểm sát ở gần đây... Còn có các loại công trình thương mại, Tắc Đất Tắc Vàng?!”

“Vậy cho cậu làm tiệm cơm thì thế nào?” Khương Nhiên nghiêng đầu hỏi cô.

Lần này Lưu Diệp càng thêm ngây dại, anh lại đang đùa giỡn à?!

Nhưng dáng vẻ chống cằm của anh, nhìn lại rất nghiêm túc.

Mảnh đất tốt như vậy cho cô mở tiệm cơm?

Đầu óc cô nhất thời hỗn loạn, không biết sao lại nhớ tới chuyện gần đây mình nấu cơm cho bọn Sở Linh.

Không phải Khương Nhiên cũng biết chứ?

Biết mình vẫn luôn ở phòng bếp len lén nấu cơm, cho nên mới mang cô tới đây, giúp cô thực hiện nguyện vọng?!

Chỉ là mình thật sự muốn mở tiệm cơm ở chỗ này sao?

Ở nơi nơi có thể làm một sân Golf cực lớn?!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thập Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 28

Lưu Diệp cảm thấy mình đã khổ tấn cam lai* rồi !!!

*Khổ tấn cam lai: Kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới

Cuộc sống bây giờ quả thật như đang nằm mơ vậy!!!

Lúc Khương Nhiên nói cô còn không dám tin, kết quả chờ sau khi Quan Chi đưa cho cô ký một loạt tài liệu, rốt cuộc cô mới hiểu, Khương Nhiên thật sự là người nói được làm được mà.

Tài liệu cũng không phải là hợp đồng chuyển nhượng, chỉ là cho thuê, nhưng cô nhìn thời hạn thuê một chút, lại là 150 năm!!!

Dựa vào*!!!

*Một câu chửi thề của Trung Quốc

Vậy thì khác nào với cho không chứ!!

Cô hưng phấn không biết nói cái gì cho phải, Quan Chi còn không quan tâm để cô ký tài liệu, còn hỏi nhà hàng kiểu gì.

Còn cho cô một vài kế hoạch tham khảo để cô xem xét.

Gi mà khách sạn có cả vườn hoa siêu sa hoa, còn có nhà hàng cao vút trong mây siêu lớn.

Cô nghe mà tròn tròn mắt, biết Khương Nhiên có tiền, nhưng cô không ngờ Khương Nhiên sẽ cho cô tiêu xài phung phí!!

Nếu không có vấn đề về giới tính, cô khẳng định đã sớm mừng rỡ nhận lấy, nhưng ngực và hông của mình còn đang sờ sờ ở đây này.

Bây giờ mỗi ngày cô đều trôi qua trong run rẩy lo sợ, nào dám lên giọng chứ.

Huống chi đồ tốt hơn nữa thì cũng là người khác cho, cô cũng ngượng ngùng nhận lấy hết.

Cô rất xin lỗi nói với Quan Chi: “Không cần phức tạp như thế... Con người tôi không có mơ ước gì, đối với tôi mà nói ở bên đường có một cửa hàng nhỏ, có một chỗ ở thuận tiện, tôi đã rất thỏa mãn rồi...”

Vốn cho rằng Quan Chi sẽ khuyên cô, kết quả căn bản Quan Chi không nói gì, cô nói gì thì Quan Chi làm cái đó.

Cô thờ dài một hơi, song đại khái cũng hiểu tại sao Quan Chi lại như vậy, thật ra thì tính khí những người này đều bướng bỉnh như vậy.

Tuyệt đối không thân thiết, nhưng lại tuyệt đối đáng tin, nói một là một, tự gò bó rất có hương vị đàn ông.

Sau khi có chuyện xây dựng nhà hàng, thời gian cô ở Khương Gia Quân liền rút ngắn rất nhiều.

Phần lớn thời gian đều ở sân cỏ này nhìn người ta xây nhà.

Song cô ở đó cũng không giúp được cái gì, tốc độ của đám người Quan Chi rất nhanh, lại còn chuyên nghiệp như vậy, qua mấy ngày đã ra được hình dáng cụ thể rồi.

Bên trong những tuyến đường kia, cũng đều làm đầu vào đấy rồi, cô nhìn nhà hàng càng ngày càng hoàn thiện hơn, rốt cuộc thì thờ phào nhẹ nhõm, cũng chợt muốn đi thăm bạn bè trước kia.

Đám người Vũ Mị và Điền Thất còn không biết cô sắp mở nhà hàng đâu.

Hơn nữa cô còn muốn kêu Điền Thất cùng làm ăn với cô nữa.

Dù sao người khác cô cũng không tin được, dù sao Điền Thất cũng là đứa bé choai choai, so với đàn ông trưởng thành còn đáng tin hơn nhiều.

Nhưng khi trở lại Phụ Nữ Nhất, Vũ Mị vừa nhìn thấy cô thì giật mình sửng sốt.

Đám người Quan Chi mỗi ngày đều nhìn thấy Lưu Diệp, không hề cảm thấy Lưu Diệp có gì thay đổi.

Nhưng Vũ Mị lại rất lâu không gặp Lưu Diệp rồi, nhất là làm cái nghề đó, liếc mắt một cái là nhìn ra bộ ngực Lưu Diệp lớn hơn rất nhiều, da cũng trắng lên không ít, cả người khí sắc đều không giống trước.

Trước kia Lưu Diệp luôn rúc vào một trong góc, bây giờ Lưu Diệp lại sáng sủa hơn rất nhiều, nụ cười trên mặt cũng tự nhiên hơn.

Cả người so với trước kia không biết là đẹp hơn bao nhiêu.

Ngay cả Mẹ Tang cũng nhìn đến ngây người, không nhận được nghĩ, nếu Lưu Diệp còn tiếp tục ở đây, chính xác sẽ hồng đến lợi hại, đoán chừng tìm khắp đường cũng không tìm không ra một người chất lượng tốt như vậy.

Nhất là đôi mắt kia, lúc nhìn người ta còn mang theo ý cười, đặc biệt dịu dàng sạch sẽ, khỏi phải nói là chọc người thích bao nhiêu.

Cái nhìn của đám Vũ Mị với Lưu Diệp thì không chuyên nghiệp như vậy, chẳng qua không nhận được lắm bản: “Aizzz, không phải cậu muốn làm đầu bếp à, sao cậu còn chạy đi phẫu thuật chứ, chỉ là dáng ngực của cậu không tệ, hình dáng cong vênh thật đẹp mắt, không mất mấy vạn thì không làm được đâu...”

Lưu Diệp cười cười xấu hổ, cô đã dùng dây vải quấn ngực lại rồi, nhưng vẫn bị người vô tình kéo ra!!!

Ngực chính là nguồn gốc tội ác của phụ nữ mà!!!

Ngoại trừ để bú sữa còn vậy gọi lưu manh đến!!!

Có mẹ Tang ở đó, nhất thời cô không dám tìm Điền Thất.

Ngược lại Vũ Mị hiếm khi gặp được cô, không nhận được nói với cô những tin tức bất quá nổi lên gần đây.

Đều là mấy chuyện buồn bán làm ăn ở gần đây, còn có xảy ra điều gì chuyện gì, còn có Mậu Thân có ý tới đây hỏi tình huống của cô...

Lưu Diệp nghe mà bất ngờ, cô không ngờ Mậu Thân còn có thể quan tâm đến tình huống của cô...

Chỉ là nhất kinh bạo sẽ phải thuộc về dưới đất Giác Đấu Tràng rồi.

“Tên dã thú kia ấy, còn nhớ không, cái người được người ta nói là Hầu Gia sống lại ấy, biết bây giờ thành dạng gì không?” Đồng nghiệp trước kia mang về mặt thần bí nói với cô.

Lưu Diệp cũng có chút ấn tượng với tên dã thú đó, người cao cao to to, đặc biệt cuồng ngạo, không làm người thích.

Bộ dạng tốt thì tốt thật, nhưng mà, sát khí quá nặng, cô nhớ ban đầu lúc làm phục vụ cho người ta, cô cũng không dám nhìn người kia.

Lúc này cái đó đã thú ngược lại thành đầu đường cuối ngõ nghị luận điểm nóng rồi.

“Tên dã thú ấy, không chỉ đáng dấp giống Hầu Gia, còn có thể đánh như thế, tất cả mọi người đều cho rằng hắn là Hầu Gia sống lại, dù sao khoản đánh cược càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng đến trận 100 so một, kết quả chính trận ấy, dã thú đã xảy ra chuyện, bị người đánh đến thảm hại, người toàn máu được người ta khiêng ra...”

Vũ Mị cũng xi một tiếng khinh miệt theo: “Ông đây đã đánh cược mấy ngàn đấy, cũng cho rằng hắn sẽ thắng, kết quả lại thua khó coi như vậy, loại người như thế không phải khoác lác chính là uống nhiều rượu, tôi con mẹ nó sớm phải biết hắn không phải Hầu Gia chuyển thể chứ, nếu như thật sự là Hầu Gia chuyển thể thì còn phải chạy đi đánh đấm à...”

Người xung quanh cũng ríu rít đồng ý, đều mang cảm giác bị người ta đùa bỡn.

Lưu Diệp nghe thì nghe, nhưng cũng không để trong lòng.

Dã thú với đám bốc cách cô xa như vậy, bây giờ cô chỉ quan tâm cửa hàng nhỏ của mình thôi.

Hơn nữa sau khi nhìn thấy khí chất quân nhân của Khương Nhiên, tên dã thú chưa, thật sự chưa đủ nhìn.

Cô cũng vui vẻ hỏi mấy người Vũ Mị về vấn đề mua thức ăn thế nào, mở cửa hàng ra sao.

Những thứ về thủ tục ngược lại dễ lắm, Quan Chi nói với cô, người Khương Gia Quân đều có giấy phép kinh doanh đặc biệt, đừng nói mở nhà hàng, dù mua súng ống đạn dược cũng không ai dám quản.

Cho nên cô cũng yên tâm, chuyện cần chú ý duy nhất là làm thẻ thông hành sử dụng công nhân cho Điền Thất, nếu không căn bản Điền Thất không thể đi vào khu người giàu.

Cho nên Lưu Diệp chờ Mẹ Tàng đi, lập tức gọi Điền Thất tới.

Hai người đến là ăn nhip với nhau, đừng thấy Lưu Diệp hi hi ha ha, thật ra thì tâm tư rất tinh tế, biết Điền Thất sợ ánh nắng mặt trời, lúc tới còn cố ý mua hai chiếc dù che nắng.

Lúc Điền Thất và cô đi làm thủ tục sử dụng công nhân, cậu vừa ngẩng đầu nhìn chiếc dù hoa xinh đẹp vừa nói: “Anh, anh là người kỳ quái nhất mà em từng gặp.”

“Kỳ quái?” Lưu Diệp kỳ quái liếc cậu một cái, thầm nghĩ tại sao tên nhóc này lại nói cô kỳ quái vậy.

Điền Thất lại không hề chần chờ tiếp tục nói: “Lần đầu tiên em gặp được người như anh, anh không giống với đám người Vũ Mị, anh rất ấm áp...”

Lưu Diệp cười, biết Điền Thất đang khen mình.

Sau khi làm xong thủ tục, cô lại dẫn Điền Thất đến cửa hàng của bọn họ.

Ban đầu yêu cầu của cô rất đơn giản, chỉ cần có phòng bếp có chỗ ăn cơm, có chỗ ở là được.

Cuối cùng Quan Chi lại kết hợp thành một địa phương đơn giản thực dụng như vậy.

Căn nhà năm gian ngăn nắp, hai phòng ngủ, một phòng để đồ, một phòng làm việc, còn có một phòng dùng để làm phòng ăn.

Chỉ là Lưu Diệp không muốn làm nhiều nhà hàng, cô suy nghĩ kỹ, nấu nướng thật ra rất mệt mỏi, chỉ có cô và Điền Thất thì có thể làm không xong, chỗ này tắc đất tắc vàng, lưu lượng khách khăng định rất lớn, thay vì tiệm cơm, còn không bằng làm tiệm thức ăn nhanh.

Hơn nữa cô đã quan sát thử, chỗ này thiếu hụt gian hàng bán điểm tâm.

Phần lớn buôn bán đều có quy củ, không bằng cô chỉ bán đồ ăn sáng, điểm tâm, đồ uống nóng.

Vừa đơn giản lại không quá mệt mỏi, cũng kinh doanh tốt.

Sau khi cô quyết định chủ ý, liền bắt đầu nhập hàng, trước đó Quan Chi có cho cô tiền khởi bước.

Cô biết Khương Nhiên là phú hào, những nhiều tiền như vậy, cái cửa hàng nho nhỏ của cô chỗ nào cần dùng đến chứ.

Cô cũng chỉ cần số lẻ bên trong mà thôi.

Trước kia thái độ của Quan Chi đối với cô vẫn luôn giống nhau, nhưng sau khi cô làm những thứ này, ngược lại Quan Chi chột có thêm vài phần kính trọng với cô.

Lúc nói chuyện cũng khác với trước kia, trước kia Quan Chi rất vòng vo, giống như bắt nhịp bắt điệu vậy, nhưng bây giờ Quan Chi có lời gì sẽ nói thẳng.

Hơn nữa sau khi chuẩn bị phòng ốc xong, Quan Chi còn hỏi cô muốn đến kho gene để lưu giữ gene lại hay không.

Cô cũng sốt đứng đó.

Quan Chi giải thích với cô : “Mặc dù trên danh nghĩa cậu là người của Khương Gia Quân, nhưng mà thủ lĩnh đã cố ý dẫn dò, nếu cậu muốn, thì ngài ấy sẽ bỏ chi phí cho cậu.”

Lưu Diệp nào dám chứ, nếu dùng thứ đồ chơi ấy, không phải lập tức cô sẽ bị vạch trần sao.

Cô liền nhanh chóng từ chối nói: “Tôi vẫn muốn dựa vào năng lực của mình, nếu mà tôi ngay cả vào kho gene mà tiền cũng không lấy ra được, như vậy Lưu Diệp đời kể tiếp chẳng qua cũng chỉ là một phế vật.”

Không ngờ lời này lại khiến Quan Chi hiếm khi nhìn nhiều cô một cái, ánh mắt kia rõ ràng mang theo một tia thương thức.

Hơn nữa vào ngày khai trương, Khương Nhiên còn đặc biệt đến một chuyến.

Lưu Diệp đã mấy ngày chưa gặp anh, chợt vừa thấy được anh, liền chạy chậm tới, khi đến gần mới chợt nghĩ mình quá kích động, vội chậm lại bước chân, nhưng vẫn không dừng lại, sau đó giống như con thỏ nhảy lên phía trước hai cái mới dừng lại.

Bộ dạng đó còn kết hợp với vẻ mặt ngốc ngếch nữa.

Làm Khương Nhiên ngay cả ánh mắt cũng mang theo ý cười.

Chỉ là Lưu Diệp rất bận rộn, người của Khương Gia Quân chính là nhóm khách đầu tiên của cô.

Chỉ cho những người đó ăn Hamburger thì không được, cô sớm đã chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, đến thời gian liền bắt đầu vội vàng xào nấu nấu, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Cô vội đến mức chân không chạm đất.

Thừa dịp cô nấu cơm, những người đó ở trước cửa đốt pháo cho thêm náo nhiệt.

Mặc kệ khoa học kỹ thuật phát triển thế nào, những thứ như pháo dường như không hề biến hóa.

Chỉ có điều đáng về đốt pháo của đám người này quá dọa chết, một tay cầm thuốc một tay đốt cây pháo cực lớn, lúc đốt cũng không thả lỏng, còn cố ý vung vẩy khoe khoang hai cái, mới ném về phía không trung.

Lợi hại hơn còn đến đúng thời điểm mới ném, thời gian cũng căn cực kỳ chuẩn, đợi khi gần nổ mới ném ra.

Âm thanh vang lên cũng lớn đến điếc tai, Lưu Diệp bị dọa phải bịt kín lỗ tai.

Khương Nhiên vẫn luôn tựa vào bàn làm việc.

Lúc Lưu Diệp bận rộn sẽ giống như con thỏ thỏ bật nhảy lung tung, tay ngăn chân ngăn, lại như được vận dây cót bận bịu không ngừng.

Anh ôm hai tay trước ngực, nở nụ cười nhạt nhòa.

Thình thoảng Lưu Diệp làm xong một món, sẽ gấp một chút cho anh ném thử.

Rất kỳ quái, cô đã không còn cảm thấy sợ Khương Nhiên nữa rồi.

Sau khi có kinh nghiệm những chuyện này, cô ngược lại cảm thấy Khương Nhiên rất đáng tin.

Cô đoán nếu cô thật sự là đàn ông, cũng sẽ thích ở trong Khương Gia Quân, dù sao Khương Nhiên cũng sẽ không áp đặt ý nghĩ của mình ý lên người người khác, đối xử với người ngoài có lẽ có nhiều vấn đề, nhưng đối với người của mình thì lại vô cùng tốt.

Có điều bộ ngực rất vướng víu, lúc động tác hơi nhanh sẽ lúc ẩn lúc hiện, quả thật muốn tìm một cái bát giữ chặt nó!!!

Rõ ràng cái gì dùng được đều lôi ra hết, bất kể là trời hay siết, nhưng lại càng trời càng lớn, càng siết càng vững.

Khương Nhiên chú ý tới vấn đề này, đôi tay vòng trước ngực, thuận miệng hỏi: “Thuốc không có hiệu quả à?”

“Hả?” Lưu Diệp bị dọa thiếu chút nữa thì cắt phải tay, cô sợ nhất là bị hỏi về vấn đề này.

Cô vội vàng thận trọng trả lời: “À, gần đây quá bận, tôi cũng quên uống... Chờ qua đợt bận rộn này tôi sẽ uống bổ sung.”

Khương Nhiên không nói gì khác, chỉ nhẹ nhàng cười một cái.

Kể từ sau khi quán nhỏ khai trương, Lưu Diệp cảm thấy xuân về hoa nở, cuộc sống của mình trở nên hài lòng như ý.

Bất kể là hoàn cảnh gì, chỉ cần ôm trong lòng một tia hi vọng, sẽ luôn có một ngày thành công.

Cũng không biết tại sao quán của cô khai trương đã lâu rồi, lại không có ai tới dùng cơm, rõ ràng vị trí quán rất tốt, người qua đường không ít, hơn nữa còn đều là cấp bậc tinh anh.

Ban đầu cô nghĩ ngờ bữa ăn sáng của mình không đủ đẳng cấp, vì chuyện này, cô lại cố ý bỏ ra khá nhiều công sức, khảo sát mấy hiệu ăn sáng lân cận, lại phát hiện đồ ăn của bọn họ còn không ngon bằng mình, giá cả cũng không thực dụng như của mình.

Cô lại thắc mắc có phải mình tuyên truyền không đủ không.

Cô liền thức dậy từ sớm tinh mơ, cố ý phát tay chào hỏi về phía người qua lại.

Hi vọng có thể hấp dẫn tới một vài khách hàng, nhưng rất kỳ quái, cô không phát tay còn may, lần này chỉ cần vung tay lên, những người đó lại giống như thấy quỷ, liều mạng chạy về phía khác, cô kêu mấy lần, những người đó càng chạy nhanh hơn... Bộ dáng kia quả thật giống như chạy trốn lấy mạng vậy...

Lưu Diệp buồn bực rồi.

Hơn nữa nhà đột còn gặp mưa rào, tiệm ăn đã không khai trương coi như xong, còn gặp phải cướp!!!

Vốn chỉ là vốn nhỏ mua bán, kết quả ngày đó khen ngược, cô đang chống bàn ngăn người, bất thành lình có người cầm bánh bao cô để ở cửa sổ rồi bỏ chạy.

Đội khi cô phản ứng kịp đuổi theo, người nọ đã chạy không còn bóng dáng.

Cô bị chọc tức đến dậm chân, vốn tưởng rằng loại chuyện xui xẻo này đã qua thì cho qua, nào biết ngày hôm sau tới lúc gần tối, tên cướp không có mất lại tới, lại trộm của cô một cái bánh bao.

Quá bất nạt người rồi, nhiều tiệm cơm như vậy lại không đến cướp, đi cướp cái tiệm nhỏ không khai trương được của cô há!!!

Bỏ đá xuống giếng đúng không!!!

Cũng quá không có nhân tính rồi !!!

Cô rút cuộc không gánh nổi, thờ phỉ phò đi đến đồn cảnh sát báo án.

Người tiếp đãi cô mới đầu còn tưởng cô gặp phải chuyện lớn gì, chờ khi vừa nghe nói bị cướp hai bánh bao, liền quyết miệng nói: “Bị mất hai bánh bao, còn hi vọng chúng tôi nghiêm trị...”

“Không quan tâm là bao nhiêu đồ!!!” Lưu Diệp kích động nói: “Chủ yếu là rất quá đáng, tôi vừa mới khai trương...”

“Mới khai trương?” Cảnh viên* tựa như nhớ tới cái gì, chợt im bật.

*Cảnh viên: Nhân viên cảnh sát

Sau đó Lưu Diệp cảm thấy thái độ của cảnh viên kia trở nên kỳ quái, lúc trước vẫn còn nói chuyện rất tự nhiên với cô, kết quả chợt trở nên nghiêm túc, nói cũng ít đi, thái độ giả quyết việc chung, cuối cùng như tiền ôn thần đưa cô ra ngoài.

Lưu Diệp buồn bã ỉu xiu, cũng không biết trên lưng mình ghi chữ gì.

Vốn tưởng rằng vị trí tốt như vậy, mình lại buôn bán nhỏ, kiểu gì cũng không thể làm ăn xuống dốc được, nhưng bây giờ nhìn người đi đường xung quanh cô.

Cô cảm thấy đau cả đầu.

Ngược lại qua vài ngày đám Sở Linh lại tới, mới đầu bọn họ còn không nhìn ra vẻ mặt tối tăm của Lưu Diệp, còn trêu chọc gọi Lưu Diệp là ông chủ Lưu.

Lưu Diệp than thở không biết nói gì cho tốt, cô đã liên tục bị cướp năm hôm rồi, tính cả hôm nay nữa là ngày thứ sáu...

Không ngờ cô lao lực khổ cực không phải là bán bánh bao cho khách, mà là chờ người ta tới cướp bánh bao!!!

Chờ nói xong, Sở Linh thể mới biết Lưu Diệp gặp phải phiền toái, cái khác Sở Linh không dám nói, nhưng từ trước đến giờ chỉ có Khương Gia Quân giành người khác, vẫn chưa có ai dám động thủ trên đầu thái tử đầu!!!

Sở Linh lập tức vỗ ngực nói: “Cậu chớ xía vào, chuyện này cứ giao cho chúng tôi đi, bảo đảm khiến thằng nhóc kia hối hận được sinh ra.”

Rất nhanh đám Sở Linh đã bố trí xong, trên đường còn có người Viên Đô là gương mặt chuyên nghiệp kiểu mẫu.

Sở Linh lại càng kéo Luru Diệp núp bên cạnh, muốn cho đích thân Luru Diệp bắt kẻ xấu.

Không biết vì sao chỉ cần là làm việc giúp Luru Diệp, hẳn liền cảm thấy bản thân dường như có phần dùng không hết sức lực, hơn nữa còn đặc biệt đặc chí, luôn muốn hươ tay múa chân khoe khoang trước mặt cô.

Luru Diệp ngược lại bị cướp đã quen, hơn nữa gần đây vì không để tên cướp há hê đặc chí, cô đều lấy mấy cái bánh bao mình làm không tốt để ở bên ngoài.

Cho tới ngày hôm qua khi người tới lần nữa, thì đã bùng luôn cả mâm bánh bao đi.

Cứ như vậy cô vẫn không đuổi theo người kia...

Chỉ là hiển nhiên lần này người nọ không may mắn như thế, Luru Diệp thấy dáng vẻ của đám người Sở Linh không mấy đáng tin, lại không ngờ người kia vừa thò đầu ra, tay mới vừa đụng vào bánh bao trên cửa sổ, thì đã bị bọn họ đè xuống.

Hơn nữa bọn họ không nói lời nào đã lên tay.

Những người này ra tay cũng thật hung ác, đánh tên kia thành một khối trên sân cỏ.

Nhưng Luru Diệp thấy rõ, cho dù người nọ đang bị đánh vẫn còn liều mạng nhét bánh bao vào miệng.

Luru Diệp tức thì tức, nhưng đợi sau khi nhìn rõ quần áo của người này, cô chợt không nhẫn tâm.

Người nọ rõ ràng là một kẻ lang thang, quần áo bẩn thỉu không nói, lại còn một cái tiếp một cái, giống như bị cái gì móc hư.

Cô liền mềm lòng.

Chắc nếu không phải đối đến không chịu nổi, người này cũng sẽ không tới đây ăn trộm.

Cô vội vàng chạy tới, khuyên ngăn đám Sở Linh.

Lúc đi qua, không biết cô bị thần xui quỷ khiến thế nào mà đối diện với ánh mắt của người nọ.

Đó là một đôi mắt có chút quen thuộc, giống như con thú bị vây khốn, tràn đầy huyết sắc.

Dưới vết bẩn, cô lơ mơ cảm thấy người nọ rất quen mặt, suy nghĩ mấy giây cô mới bỗng nhiên nhớ tới, người này không phải là tên dã thú kia sao?

Dã thú ở trường đâm bóc dưới lòng đất năm đó?!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 29

Luru Diệp không có giao tình với dã thú, nhưng nhìn hắn nghèo túng như vậy cũng cảm thấy rất đáng thương.

Cô liền bảo đám Sở Linh ngừng đánh.

Chỉ là có phải tên dã thú này bị bệnh không vậy!!!

Chờ sau khi Sở Linh đi, cô cảm thấy dã thú đáng thương, còn cho hắn thêm một ổ bánh mì.

Tên dã thú đó ngẩng đầu lên, rõ ràng là cô đưa tới, nhưng bàn tay dã thú giật một cái, giống như giành lấy thứ trong tay cô.

Cô chần chừ một chút, định tránh ra, chỉ là tên dã thú này bị đánh một trận như vậy, cô lại hơi do dự, sợ cứ để hắn đi như vậy, ngộ nhỡ có nội thương gì thì phiền.

Cô đành nhỏ giọng hỏi một câu: “Anh... Vết thương trên người anh không sao chứ, có muốn vào trong nghỉ ngơi một chút không...”

“Tôi từng gặp cậu à?” Dã thú chợt ngược mắt tới nhìn cô chăm chăm hỏi.

Cô thờ dài một tiếng, mới nhớ ra có lẽ dã thú đã sớm không nhớ cô, cô liền vội vàng nói: “Cũng không được tính là chính thức gặp nhau, trước kia khi tôi còn làm phụ bếp có bung đồ ăn lên cho anh...”

“Không.” Dường như dã thú nhớ tới gì đó, nói: “Người chính là người X Khương Nhiên đúng không? Tôi từng nhìn thấy cậu trên ti vi.”

Ồi chào!!!

Lưu Diệp ghét nhất là nghe thấy chữ này, đời này cô có thể thoát khỏi chức danh tội phạm XXX hay không đây!!!

Cô cúi mặt xuống, hoài nghi không biết có phải tên dã thú này có ý nói như vậy để trêu tức cô hay không đây.

Hơn nữa có phải đầu óc tên này có vấn đề không vậy, ngày hôm sau gần như là cùng một thời gian địa điểm, hắn lại tới cướp bánh bao nữa!!!

Lần này Lưu Diệp bức rồi nha, người này chỉ nhớ ăn không nhớ đánh à?!!!

Nhìn hắn bị đánh thì lại cảm thấy đáng thương, nhưng cướp bánh bao đấy, cho dù bánh bao của cô không có ai mua, cũng đừng có làm vậy chứ.

Chỉ là có lẽ lần trước bị thương, lần này dã thú chạy cũng không nhanh như trước, Lưu Diệp chạy mấy bước lại có thể đuổi kịp hắn.

Chẳng qua người này áy mà, muốn đánh thì lại da dày thịt béo, mắng chửi thì hắn lại không quan tâm.

Lưu Diệp nhìn hắn ăn bánh bao như hổ đói, rốt cuộc động lòng trắc ẩn.

Chỉ là cái bánh bao thôi mà, hơn nữa hắn nghèo túng như vậy, đoán chừng có quan hệ với lần đánh cướp của khu người nghèo đó, nghe nói rất nhiều người phải bồi thường tiền, sau đó lửa cũng lan đến trên người hắn.

Cho nên tên dã thú này mới không sống được trong khu người nghèo nữa.

Nhưng mà chán hắn đã sớm là người giàu rồi, chẳng lẽ trước đó không có chút của cải để dành nào à?

Vừa rời khỏi đấu trường dưới lòng đất nên chẳng có gì cả?

Lưu Diệp nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Cái đó... Thật ra thì nếu anh muốn ăn, tôi cũng không phải là không thể cho anh, chỉ là anh đừng có cướp...”

Dù sao có vài việc cô và Điền Thất làm đều phải mất rất nhiều sức, mướn một người làm tạm thời giúp đỡ bọn họ ngược lại không thành vấn đề.

Cô cũng nói thẳng: “Anh tới đây làm việc cho tôi đi, dùng sức lao động đổi lấy miếng ăn, anh thấy sao? Kiểu gì cũng tốt hơn so với việc đi cướp giật.”

Cô cho rằng hơn phân nửa là tên dã thú này sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Kết quả dã thú lại không hề nhúc nhích, sau vài miếng ăn hết bánh bao trong tay, đáp lại một câu: “Cái tiệm rách nát này của cậu sắp đóng cửa được rồi, cậu còn muốn thuê thêm người?”

Lưu Diệp bỗng chốc bùng bùng lửa giận, sao lại có người không biết ăn nói như vậy, rõ ràng cô tốt bụng như thế.

Cô liền thờ hồn hển phản bác: “Đóng cái gì mà đóng, dù sao thì tiệm mới mở cũng phải có quá trình chứ?”

“Quá trình?” Người nọ liếm ngón tay chậm chọc cô: “Cậu cứ chờ đóng cửa đi.”

Lưu Diệp nghe xong càng buồn bức hơn, gần đây cô vẫn cảm thấy không đúng chỗ nào đấy, bây giờ nghe được lời này của hắn, cảm thấy chắc hẳn là hắn biết một chút sự tình, cô nghi ngờ bị ai đó thiết kế, nếu không đồ ăn mình làm ngon như vậy, tại sao ngay cả một người khách cũng không có?

Vừa thấy dã thú muốn đi, cô vội túm áo hắn hỏi: “Không được, anh chờ chút, anh phải nói cho tôi biết, tại sao những người đó không chịu ăn đồ ăn tôi làm, không phải có người nói gì đó sau lưng tôi chứ?”

“Cậu như vậy còn cần người nói à?” Dã thú nhìn cô từ trên xuống dưới, hừ một tiếng: “Chỉ cần nhìn cái chỗ cô mở cửa tiệm, ai dám tới chứ?”

Lưu Diệp đứng hình.

Dã thú thấy cô ngơ ngác, lại bổ sung một câu: “Lấy nơi trước kia là khu vực cấm, đi vào liền giết không tha, có một người đang cầm tài liệu thì bị gió thổi bay vào đó, hắn chỉ đuổi cánh tay, đã bị đánh mất luôn cả tay, chuyện như vậy mấy năm trước vẫn xảy ra thường xuyên, mỗi năm cũng phải có vài vụ, thỉnh thoảng ai đó tới đây thả điều, chỉ cần điều không cẩn thận vượt qua dải ngăn cách, thì ngay lập tức bị đánh ngã, thời điểm gay gắt còn có đoàn biểu tình, tên Khương Nhiên biến thái kia liền tìm đám binh lính cầm quấy ném bom hơi cay vào đoàn người... Sau đó càng ngày càng âm ỉ hơn, Khương Nhiên lại còn ở nơi này câu cá... Đoạn thời gian đó chỉ cần mở ti vi, nơi này liền ồn ào giống như đến Ngày Tận Thế... Ở chỗ này mở quán ăn... Người dám ăn nhất định là bị điên rồi.”

Trước kia Luru Diệp cũng nghe thấy một vài tin đồn, nhưng cô thật sự không nghĩ tới tình huống lại nghiêm trọng như vậy, cô cho rằng chỉ là vài tấm biển nhắc nhở mà thôi, không ngờ chỗ này thật sự làm bị thương không ít người, hơn nữa gần đây cô thường xuyên gặp được một mặt điệu dàng diễm đạm của Khương Nhiên, cũng quên mất đó là một người có lịch sử đen...

Nhất thời, cô bị dã thú chặn họng nói không ra lời.

Chờ khi trở về nói chuyện này với Điền Thất.

Cô đẩy hết đường xoay sở rồi, Điền Thất cũng không biết nên khuyên cô thế nào.

Trước đó bất kể là phát quảng cáo hay lôi kéo người, bọn họ cũng đã rất cố gắng, nhưng những người đó vốn có thành kiến với nơi này, bọn họ có thể làm gì được nữa.

Đến tối Luru Diệp không ngủ được, cô tự giam mình bận rộn trong phòng bếp.

Biết rõ là dù đồ ăn mình làm ra có ngon thế nào chẳng nữa, vẫn sẽ bị lãng phí, nhưng con người dù sao cũng muốn tìm một vài việc để làm.

Cô vô cùng cố gắng vô cùng chăm chú, ngay cả lúc Điền Thất đến gần cũng không phát hiện.

Điền Thất nhìn một lúc, cô mới chú ý tới cậu, liền cười một cái.

Cô đang gắng sức đánh trứng gà, đánh đến mức cổ tay cũng thấy đau mỏi, cô liền xoa một cái lại tiếp tục đánh.

Điền Thất ngoan ngoãn giúp đỡ cô, không cần cô nói cũng biết nên làm gì.

Qua một hồi lâu Luru Diệp mới nói: “Tôi... Thật ra thì tôi thấy rất khổ sở... Từ nhỏ tôi đã ước được trở thành một đầu bếp, lúc còn rất nhỏ. . . Đúng rồi, cậu có từng chơi đồ hàng không? Chính là trò chơi bất chúc làm người lớn ấy?”

Thấy Điền Thất lắc đầu, cô thở dài nói: “Lúc tôi còn nhỏ vẫn thường chơi, khi đó tôi thích nhất là dùng bùn làm thành đồ ăn đưa cho bọn họ, bọn họ sẽ giả bộ ăn rất ngon, lần nào tôi cũng bị chọc cười... Sau này lớn lên, mặc dù biết mình không thể nào làm đầu bếp, nhưng vẫn muốn nấu ra những món ăn ngon một chút, giống như là nguyên liệu khác nhau, cũng bởi vì góc độ cắt thái khác nhau sẽ có mùi vị khác nhau, tôi đều sẽ chú ý tới...”

Điền Thất yên lặng nghe.

Cô thở dài: “Khi tâm trạng tốt sẽ làm được thức ăn là thơm ngon nhất, đúng rồi, cậu có thể ăn được chua và cay không, trước kia tôi thích ăn nhất là món mỳ chua cay đó, tôi có vừa làm thử, cậu nếm một chút đi...”

Nói xong cô còn lấy ra những thứ kia cho Điền Thất nhìn thử một chút.

Điền Thất ngoan ngoãn nếm thử một miếng, bình thường bất kể cậu ăn cái gì, cũng sẽ khen Luru Diệp một câu, lần này thế mà cậu không có, ngược lại cậu mày nói: “Cái mùi này...”

Luru Diệp buồn bực nhìn cậu một chút, vội vàng nếm thử một miếng, nhưng ăn ngon lắm mà, mùi vị siêu cấp chính tông.

Cô buồn bực gãi gãi đầu, quả nhiên khẩu vị của người ở thế giới toàn nam cũng không giống trước kia, cô còn cho rằng loại hương vị chua cay này sẽ được hoan nghênh chứ.

Cô lại thử mấy loại, đều để Điền Thất thử một chút, rốt cuộc cuối cùng cũng chọn ra vài món vô cùng đơn giản.

Nhìn dáng vẻ nỗ lực của Luru Diệp, Điền Thất cho rằng cô vẫn còn không vui, đang muốn khuyên cô mấy câu, vậy mà Luru Diệp đã vô cùng lạc quan nói đến kế hoạch ngày hôm sau.

“Ngày mai tôi muốn đi mua một cái xe đẩy nhỏ, tôi nhớ ở khu người nghèo có xe đẩy bán đồ ăn vặt, nếu chỗ này không được người ta chào đón, vậy thì chúng ta đẩy xe thức ăn ra ngoài bán thì sao?”

Luru Diệp nói được là làm được, ngày hôm sau tức thực hiện ý tưởng một phút cũng không để lỡ, cô cũng không sợ khổ cực, sáng sớm đã mang theo Điền Thất đi mua xe đẩy nhỏ.

Lúc mua thì gặp được một người quen.

Cô không ngờ ở nơi này lại có thể đụng phải Hoàn Thiếu Hàng, chỉ là cô lập tức hiểu ra, Hoàn Thiếu Hàng là người bán thức ăn mà, không ở đây thì ở đâu chứ.

Địa phương bán thực phẩm với giá phải chăng, dĩ nhiên là nơi hắn thường đi nhất.

Cô vốn muốn xem như không nhìn thấy, nhưng tên Hoàn Thiếu Hàng có lỗ mũi chó, lại có thể dùng lỗ mũi ngửi được mùi của cô, hơn nữa vừa thấy cô liền bất ngờ sán tới không ngừng hít ngửi.

Luru Diệp buồn bực nói thẳng: “Này này, tôi với anh có thể xem như không quen biết được không?”

Hoàn Thiếu Hằng đâu có chịu nghe, ở đó hi hi ha ha nói: “Ồi chào, Luru Diệp, cậu đừng có giận, lần trước cậu gây ra họa lớn quá, nếu có thể cứu cậu thì tôi đã sớm cứu rồi... Đang trách tôi không để ý đến cậu à...”

Dáng vẻ ghé sát vào người cô hít lấy hít để kia, chẳng khác gì hít ma túy, ngây ngất say sưa quá nhỉ.

Luru Diệp bị hấn làm buồn nôn quá chừng, vội vàng vừa tránh vừa nói: “Anh làm cái gì vậy, ôi trời, mau đem cái lỗ mũi tránh ra chỗ khác đi!!!”

Hoàn Thiếu Hằng vẫn còn dán vào trước mặt cô, vừa ngửi vừa buồn bực lắm lắm: “Mùi trên người cậu kỳ quái quá, càng ngửi càng thấy thích.”

“Có cái gì mà thích chứ!!!” Luru Diệp tức giận đẩy đầu hấn ra, cắn răng nghiêng lợi: “Anh đừng có làm phiền tôi nữa... Tôi tới đây có việc quan trọng.”

Không ngờ sau khi nói xong, tên Hoàn Thiếu Hằng này lại lấy dáng vẻ thương nhân bám lấy cô, không ngừng hỏi cô muốn làm việc quan trọng gì.

Hơn nữa chờ cô nói xong, Hoàn Thiếu Hằng không nói hai lời liền bắt đầu giúp cô thu xếp, hơn nữa Luru Diệp phát hiện Hoàn Thiếu Hằng lấy được xe với rất thấp, ngay cả giá thức ăn cũng ưu đãi hơn nơi khác không ít.

Mặc dù con người Hoàn Thiếu Hằng rất buồn nôn, nhưng mà mọi người đều là người làm ăn, lại nói thức ăn mà Hoàn Thiếu Hằng cung cấp, cô cũng đã từng thấy, chất lượng đều tốt, dù sao cũng chỉ là đưa thức ăn mà thôi, không có giao thiệp gì khác, Luru Diệp chỉ hơi do dự một chút, sau đó ký vào hợp đồng.

Còn dư lại chính là trở về chuẩn bị thôi.

Cô vốn cho rằng đã thú không đồng ý chứ, không ngờ chuyện này lại đặc biệt thuận lợi, đợi khi cô trở về, đã nhìn thấy tên dã thú cao to lực lưỡng đang ngồi trước cửa tiệm của cô.

Bộ dáng mồm môi mồm lại kia, giống như người khác thiếu tiền hấn vậy, rõ ràng là hấn đang không một xu dính túi.

Cô cười cười mở cửa, vừa lắm lắm: “A, không sợ cửa tiệm tôi sắp đóng cửa à.” Vừa để dã thú đi vào.

Dù sao cũng không phải là phòng ngủ, chỉ là ở phòng bếp mà thôi.

Cô nói những việc cần dùng nhiều sức với dã thú, sau đó nhìn chăm chăm vào bàn tay và gương mặt hấn, cảm thấy phải vệ sinh xong mới để dã thú làm việc.

Tên dã thú này làm việc ngược lại coi như đáng tin.

Đúng lúc có rất nhiều việc phải làm, phải chuẩn bị rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, cô mua đồ để làm thịt nướng, còn phải chế rất nhiều que.

Sau một ngày bận rộn như vậy, thật ra thì ý tưởng ban đầu của cô là, chỉ cần cho dã thú chút đồ ăn là được.

Nhưng bây giờ ở chung với dã thú suốt một ngày, người này bên ngoài chỉ hơi độc miệng một chút, nhìn chung lại, thật ra thì vô cùng chịu khó.

Lúc này chỉ cho người ta một chút đồ ăn, dường như có chút quá mức.

Luru Diệp liền giữ dã thú lại ăn cơm với cô và Điền Thất.

Chỉ là đến tối, khẳng định không thể giữ người như vậy ở nhà, dù sao hấn cũng là người xa lạ, hơn nữa còn từng đâm béc, lòng người khó dò ai biết nhân phẩm thế nào chứ?

Luru Diệp liền để dã thú đi, còn cô và Điền Thất thu dọn một chút rồi đi ngủ.

Nào biết ngày hôm sau vừa mở cửa, Luru Diệp đã nhìn thấy tên dã thú kia lại có thể ngủ trước cửa nhà cô.

Cô có chút không đành lòng, chỉ là giá trị vũ lực của cô và Điền Thất thấp như vậy, trước khi còn chưa thân quen, cô nhất định không dám để dã thú đi vào nghỉ ngơi.

Chờ đến buổi tối, cô lấy cho dã thú một tấm thảm, để cho hấn có cái mà đắp.

Người này đúng là rất có ý tứ, từ trước tới nay không biết nói lời cảm ơn.

Giống như không biết đối mặt với lòng tốt của người khác như thế nào, thời điểm anh cho hấn đồ, chăm sóc hấn, xem hấn thích ăn món gì, có ý đến gần hấn, hấn đều mang một gương mặt đề phòng.

Luru Diệp chưa từng gặp phải một người như vậy, cả người đều mang gai nhím.

Dần dần cô sinh lòng hiếu kì với trận đấu cuối cùng kia, hoài nghi có phải đã thú bị ai đó hãm hại hay không.

Có điều mặc kệ cô nói bóng nói gió thế nào, tên đã thú này cũng không chịu tỏ lộ nửa phần, lần nào cũng trầm mặc không nói.

Chỉ là sau khi dần dần quen thuộc, Luru Diệp phát hiện, ngoại trừ lời kéo chữ không nói chuyện bên ngoài, tên đã thú này làm bảo vệ giữ nhà, giúp đỡ những việc nặng nhọc cũng không tệ lắm.

Hơn nữa gần đây buồn bán cuối cùng cũng coi như có chút khởi sắc, ít nhất đồ ăn cô đẩy ra ngoài đều có thể bán được một chút.

Hơn nữa đẩy càng xa bán được càng nhiều, chẳng qua Điền Thất không thể đứng dưới ánh nắng mặt trời suốt, một mình cô lại không đẩy được, cuối cùng đành kêu đã thú cùng mình đẩy xe.

Sức lực đã thú thật lớn, mặc dù không kinh khủng như đám người Khương Nhiên, nhưng so với sức của người bình thường mà nói, tuyệt đối là sức lực vượt trội.

Chẳng qua bây giờ hình tượng đã thú không được tốt, đứng thấy trước kia cao cao to to nhìn rất anh tuấn, nhưng bây giờ, hai cái răng cửa không còn, há miệng chính là hai lỗ thủng.

Không biết là bị đánh rơi hay thế nào, dù sao nhìn đáng vẻ khốc bá suât* của hắn như vậy, hết lần này tới lần khác nói lời còn không cần được gió, lúc nói tôi biết rồi, giống như nói tôi chết rồi vậy.

*Khốc bá suât: Cool ngầu, bá đạo, đẹp trai ^^

Luru Diệp lần nào nghe thấy cũng muốn cười.

Cho nên có một ngày xe đẩy của bọn họ ra ngoài rao hàng, đi ngang qua một phòng khám răng, Luru Diệp bỗng nhiên lòi đã thú vào.

Thời gian này cô cũng chưa phát tiền lương cho đã thú, chỉ bằng thừa cơ hội này làm cho hắn hai cái răng cửa, ít nhất thì nhìn cũng đẹp mắt hơn, ăn cơm cũng dễ hơn một chút.

Kết quả đã thú sống chết không chịu làm, còn ở đó la hét mấy ngày nữa là có thể tốt lên, không cần cô trông nom.

Luru Diệp nào có chịu tin, người này cho rằng mình vẫn đang còn răng sữa à.

Luru Diệp qua thì dịu dịu dàng dàng, nhưng đến lúc cần thì sẽ vô cùng cố chấp, ở đó túm cổ tay đã thú dặt vào trong, vóc dáng đã thú cao như vậy, nếu là trước kia thì tuyệt đối sẽ hất cổ tay ra, bỏ rơi Luru Diệp qua một bên.

Nhưng thời điểm này bị bàn tay nhỏ kia lôi lôi kéo kéo, làm hắn không thể không cúi đầu, thế nhưng hắn lại như bị cái gì đó kẹp chặt, kiểu gì cũng không nâng nổi cổ tay, chỉ cảm thấy nhiệt độ đôi tay kia vô cùng cao, còn có nhiệt độ từ trên bàn tay kia truyền đến, hơn nữa mùi kia cũng càng ngày càng đậm hơn, cái loại hương vị làm cho hắn cảm thấy say mê vô cùng... Đang từ trên người Luru Diệp truyền tới...

Hắn chưa từng ngửi được mùi hương đó, không giống mùi của những người đàn ông khác, cũng không phải là mùi thơm của hoa, nhưng so với hoa còn làm người ta yêu thích hơn nhiều.

Gần đây Luru Diệp ở cùng một chỗ với Điền Thất, rất có tác phong của trường bồi, hơn nữa cô cũng được coi là ông chủ đây, cho nhân viên chút phúc lợi cũng là việc nên làm.

Sau khi đi vào phòng khám, cô vung tay lên để cho bác sĩ khám cho nhân viên của cô.

Kết quả sau khi bác sĩ xem xong, lại giống như xem không hiểu, tháo mắt kính xuống, dùng sức xoa xoa, nhìn một lần nữa, cuối cùng nghiêng đầu mà nói: “Cái này không cần phải làm nữa... Có phải cậu trông răng không, dùng kỹ thuật trồng răng mới nhất, tôi từng nghe về loại kỹ thuật này, có thể thông qua hợp chất khiến hàm răng mọc ra lần nữa.”

“Hả?” Luru Diệp cũng ngây ngẩn cả người, hàm răng cũng có thể cắm vào sao? Còn cái hợp chất kia có cần khoa trương như vậy không?

Cô tò mò vô cùng, vội vàng vươn tay sờ vào lợi của đã thú, nhẹ nhàng vuốt.

Quả nhiên ở vị trí lợi cảm thấy cảm giác rất gai tay, giống như có hàm răng đang mọc ra ngoài..

Cô kinh ngạc vô cùng, lại vội vàng cúi người xuống, để đã thú há miệng lớn hơn một chút, cũng không biết tại sao khi mình đến gần, lại phát hiện mặt đã thú vọt một cái đỏ rực.

Cô nghĩ đã thú đang khản trương, vội vàng an ủi hắn: “Tôi xem một chút thôi, chỉ là anh đây là xảy ra chuyện gì vậy, không phải len lén chạy đi trồng răng chứ, làm tôi mất công lo lắng cho anh?”

Hơn nữa tên đã thú này cũng nhát gan quá đi, nhìn hắn cao to lực lưỡng như vậy, cô chỉ vươn tay sờ vào lợi hắn một cái, vậy mà hắn lại khản trương đến nỗi cả người cứng ngắc, có cần phải khoa trương như vậy không?

Chờ khi hai người ra khỏi phòng khám, đã thú vẫn mang bộ dạng đó, chỉ là đỡ hơn lúc trước một chút.

Còn như khoe khoang nói với cô: “Đã nói cậu không cần phải để ý đến tôi rồi, từ nhỏ tôi đã như vậy, mặc kệ bị thương nặng thế nào đi nữa, không cần quan tâm đến nó, qua một thời gian là tốt lên rồi.”

Lưu Diệp liếc hắt một cái, người này chả khác nào Quái Ngưu, thật sự không biết loại chuyện như vậy tốt cái lông gì mà đem ra khoe, cô cũng liền hơi cau mày dặn dò: “Dù là như vậy, cũng phải chú ý đừng để bị thương, đừng có mà ỉ vào năng lực tự lành mà không quan tâm đến bản thân.”

Lưu Diệp cũng muốn hỏi người này một chút, hắt lớn lên thế nào, bị thương cũng không thêm quan tâm, hắt có thể sống đến bây giờ toàn dựa vào làm chó săn à!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiểu Thập Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 30

Bán xong đồ, chờ khi Lưu Diệp và dã thú đẩy xe nhỏ về, còn chưa tới cửa, Điền Thất đã chạy ra ngoài.

Sau khi Điền Thất đứng vững xong liền thở hổn hển đưa cho cô xem một thứ, nháy mắt Lưu Diệp tức đến mức méo miệng, đây là một tờ thông báo về việc xử phạt hành vi mắng chửi giữa khu phố.

Logo của viện kiểm sát còn được in rõ ràng trên đó!!!

Lưu Diệp cũng không ngạc nhiên, cô nhớ Quan Chi từng nói về những quyền được miễn của Khương Gia Quân, nếu ngay cả xử phạt hình sự cũng có thể được miễn, loại thông báo nhỏ này hắt không có vấn đề gì đúng không, để xác nhận, cô vội vàng gọi điện thoại cho Quan Chi, chẳng qua cô còn chưa biết sử dụng điện thoại thế nào, luống cuống tay chân không biết làm sao lại dè vào số của Khương Nhiên.

Điện thoại vừa thông cô liền tròn tròn mắt, nhanh chóng nói vào điện thoại: “Oái, xin lỗi nha thủ lĩnh, tôi gọi nhầm số.”

Khương Nhiên cũng không tức giận, ngược lại giọng nói trong điện thoại cực kỳ ôn hòa hỏi cửa tiệm của cô gần đây thế nào rồi, có thuận lợi hay không.

Lưu Diệp không dám nói quá nghiêm trọng, chỉ qua loa nói gần đây mình đang mở rộng quy mô bán hàng ra bên ngoài...

Rõ ràng đều là những lời tốt đẹp, nhưng Khương Nhiên đã nhanh chóng nghe ra vấn đề, đầu óc của Khương Nhiên cũng không phải bé tí tẹo, nháy mắt đoán ra được vấn đề ở đâu, lập tức hỏi một câu: “Có phải mở cửa tiệm ở chỗ đó rất bất tiện hay không?”

Lưu Diệp chần chờ một lúc mới trả lời: “Cũng không hẳn là vậy...”

Khương Nhiên không nói gì nữa.

Không biết sao Lưu Diệp lại thấy khẩn trương, nghĩ tới những tin đồn bên ngoài về Khương Nhiên, cô liền thấy hoảng, chỉ sợ Khương Nhiên lại vác súng máy gì đó đến trước cửa tiệm của cô, ai mà dám không đến mua thì pằng pằng một phát, chuyện này không phải là Khương Nhiên không làm được...

Trong lòng thấp thòm, sau khi Lưu Diệp cúp điện thoại lại gọi cho Quan Chi, ngược lại Quan Chi nhanh chóng nói hắt sẽ nói chuyện với mấy con chim tổng viện kiểm sát kia.

Bảo cô cứ yên tâm, mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy hắt sẽ xử lý tốt.

Lưu Diệp tâm sự nặng nề, nhưng mà bây giờ xe đẩy buôn bán cũng đã khá hơn nhiều, lúc cô bán hàng bên ngoài, còn giới thiệu với người ta cửa tiệm nhỏ của mình, có điều trọng điểm đều không đặt lên thực phẩm, giống như bãi mìn, cô luôn phải nhấn mạnh địa phương đó vô cùng an toàn, tuyệt đối sẽ không gây ra chuyện gì kinh hãi.

Có lúc cô còn nghi ngờ hình như không phải cô mở quán cơm, sao mà gần đây một câu giới thiệu về thức ăn cũng không có, tất cả đều là những thứ bảm an toàn tính mạng.

Buổi tối sau khi cơm nước xong, Lưu Diệp hiếm khi không để dã thú ngủ ở bên ngoài, nhưng mà phòng ngủ có hạn, cô đành sắp xếp hắt vào phòng ăn.

Dù sao gần đây vẫn không có khách, chỗ kia ngoài khoảng trống ra thì cũng là khoảng trống.

Lúc tên dã thú trái chẵn xong, cũng chả có chút ý tứ gì cả, hắt vậy mà lại cời trần đi tới đi lui trong nhà.

Lần này làm Lưu Diệp sợ hết hồn, kể từ khi ở cùng Điền Thất, cô rất ít khi phải chịu loại kích thích này.

Nhưng cô vẫn phải mang về mặt không chút thay đổi, giống như nhìn chính mình.

Nhớ ngày đó cô tiến vào nhà vệ sinh nam cũng như vào chỗ không người QAQ.

Chính là vết thương trên người đã thú cũng rất kỳ lạ, không biết sao miệng vết thương trông không giống như đánh nhau bị thương, ngược lại giống như bị phỏng.

Có lẽ nhận ra ánh mắt Luru Diệp, đã thú không sao cả ngồi xuống ghế, “Là do lúc tôi chạy trốn bị người ta làm bỏng.”

Luru Diệp buồn bực nhìn hắn, không nhịn được hỏi một câu: “Chạy trốn? Là ở ở đâu trường dưới lòng đất à?”

“Trước đó nữa.” Đã thú giống như đang hồi tưởng lại nói: “Có người đến khu dưỡng dục* chọn người, khi đó tôi ăn rất nhiều, vẫn luôn ăn không đủ no, người kia nói đến đó sẽ được nuôi cơm, hơn nữa cam đoan được ăn no, tôi liền đi với hắn, hắn giam mấy đứa bé chúng tôi lại chung một chỗ, cứ để đói bụng như vậy, nói cho chúng tôi biết trong số chúng tôi chỉ có một người được sống ra khỏi đó, tôi liền không muốn làm, tôi đập cửa bỏ chạy, sau khi bị hắn bắt được, hắn ta lấy bàn là nóng ủi vào người tôi... Lúc đó tôi còn cho rằng mình sắp bị nướng chín luôn rồi, không ngờ vẫn còn sống, sau đó hắn ta liền đưa tôi đến trường đấu dưới lòng đất... Ban đầu những người đó đều đã từng trải qua huấn luyện, chỉ có tôi là không, tôi chỉ có thể gắng gượng, dù sao năng lực hồi phục của tôi cũng mạnh...”

*Khu dưỡng dục: Khu chăm sóc và nuôi dưỡng

Luru Diệp vốn rất sợ đau, lúc đi cả tối đã đau đến mức muốn chảy nước mắt, cô không cách nào tưởng tượng được có người lại phải chịu nhiều khổ sở như vậy, cô cảm thấy nếu là mình, thì đã sớm tìm chết rồi.

Nhưng cô không nói gì, chủ yếu là không biết nên nói thế nào cho tốt, cô đành cúi đầu tiếp tục trải chăn, vốn chỉ cho hắn một chiếc giường, bây giờ lại chột mềm lòng, vội lại từ phòng mình lấy ra một bộ chăn gối mềm mại, còn dùng tay vỗ vỗ, cảm thấy thoải mái mới để đã thú qua.

Hôm sau thức dậy, cô còn đang muốn tìm đã thú để dọn xe, lại nghe thấy có người gõ cửa.

Vừa mở cửa thì sợ ngay người.

Ôi trời ơi!!!!

Đứng ở trước mặt cô lại là Khương Nhiên!!!

Hơn nữa không biết Khương Nhiên đã chuẩn bị xong chiếc xe ngoài cửa từ lúc nào.

Luru Diệp kinh hãi muốn rớt cằm, đây là tình huống gì vậy, hơn nữa Khương Nhiên một bộ dáng vẻ cậu nhanh lên một chút là thế nào?!

Cho nên nói cái tên Khương Nhiên cuồng chiến đấu này định cùng cô làm mua bán nhỏ, muốn đi dọc phố rao bánh ngọt sandwich nước khoáng thịt xiên nướng đây à?

Nhưng chuyện này Luru Diệp theo bản năng cảm thấy không được, vất vả lắm mới tránh khỏi địa phương xui xẻo này buôn bán được vài ngày, bây giờ Khương Nhiên lại đi theo cô, chẳng khác nào thông báo tử thần tới đây.

Đến lúc đó người ta muốn mua một chiếc sandwich, hay thật, Khương Nhiên đưa qua, không phải làm khách sợ tè ra quần à.

Luru Diệp rất sợ Khương Nhiên sẽ phá hỏng việc làm ăn của mình.

Nhưng nhìn bộ dáng cái trang bị hành để thử nghiệm và quan sát dân tình của Khương Nhiên, cô lại không thể trực tiếp cự tuyệt.

Nhất là khi Khương Nhiên đã giúp đỡ cô rất nhiều, địa phương lớn như vậy cũng cho cô miễn phí, lại còn đầu tư cho cô...

Cô đành nói vài câu với đã thú, sau đó liền dẫn Khương Nhiên đi qua chỗ lân cận mua mấy thứ như kính mắt gì đó.

Chỉ là vốn Khương Nhiên vẫn mang về mặt thần nhiên, sau khi nhìn thấy đã thú, lại nhíu mày.

Luru Diệp còn tưởng anh đang rất hứng vì người khác đi vào địa bàn của mình, vội vàng giải thích: “Hắn do tôi thuê tới, nếu không công việc bề bộn như vậy, một mình tôi làm không xuê.”

Khương Nhiên không nói gì nữa.

Lúc mua kính mắt, cô nhìn thấy trên cửa hàng có dán một thông báo người dân phòng tránh lây nhiễm vi rút.

Cô buồn bực hỏi đối phương một câu, cũng không biết đây là dịch cảm cúm gì, nhưng nếu đã dán thông báo nghiêm túc như vậy, chắc cũng cần phải chú ý.

Kết quả đối phương nói với cô: “Không phải chuyện gì lớn, đây là do thời gian trước có người sợ người khác lên lút clone gen của mình, cố ý làm ra vi rút, ban đầu chỉ có mấy người rất lợi hại kia dùng, sau không biết sao vật này lại bị truyền ra, bị lây nhiễm cũng không sao, ba năm sau sẽ tự khỏi, hơn

nữa chỉ bị một lần, sau này sẽ tự có khả năng miễn dịch, tờ thông báo này chính là báo cho những người không lưu trữ ghen phải sớm đi làm, nếu không bị lây bệnh thì phải đợi ít nhất ba năm mới có thể lưu trữ ghen.”

Lưu Diệp không hiểu lắm, nghe mơ mơ hồ hồ, cũng biết cái này dùng cho thời điểm sống lại, nhưng mà nếu đã không có ảnh hưởng gì với thân thể, cô cũng không cần phải để ý.

Chờ sau khi rời khỏi cửa hàng, Lưu Diệp liền đeo mắt kính lên mặt Khương Nhiên mang.

Cô vội vội vàng vàng cũng không để ý đến kiểu dáng, không ngờ sau khi Khương Nhiên đeo cái này lên trông lại vô cùng hợp, có vẻ lạnh lùng.

Cô không nhận được nghiêng trái nghiêng phải nhìn ngắm.

Lúc đi trên đường, Lưu Diệp ngại để một mình Khương Nhiên đẩy xe, cô luôn cảm thấy là lạ.

Chỉ là Khương Nhiên làm cái này cũng không phải chuyện ngạc nhiên, anh chính là một người tùy ý như vậy, muốn làm gì thì làm căn bản không thèm xem xét đến hậu quả.

Khi đi tới một góc rẽ, Khương Nhiên chợt chỉ vào một tòa nhà cực lớn rồi nói với cô: “Trước khi tôi mười tám tuổi mỗi tuần đều phải lên lớp một lần.”

Lưu Diệp tò mò hỏi: “Anh cũng phải học tập bắt buộc à, vậy anh học gì trong đó,?”

Không phải là giáo dục phổ cập những thứ kia chứ?

“Chính là những thứ về hòa bình hữu ái.” Khương Nhiên cúi đầu, về mặt của anh mang theo một tia chế nhạo, “Ban đầu đã ký kết hiệp ước đó, những tên kia nghĩ hay lắm, muốn thông qua loại học tập này, cảm động tôi dẫn dắt tôi, muốn dùng nền văn minh rực rỡ, triệu hồi nhân tính của tôi trở về.”

Khương Nhiên nhếch miệng cười lạnh, “Mà tôi trời sinh đã không có nhân tính.”

Lưu Diệp không biết sao lại cười, cô không tin những lời đó lắm, Khương Nhiên cô nghe được và Khương Nhiên cô thấy không giống nhau.

Có lúc cô cũng thấy kỳ lạ, không hiểu bên ngoài truyền ra bao nhiêu chuyện kinh khủng về Khương Nhiên như vậy, cô lại cảm thấy thân thiết.

Chắc có lẽ bởi vì Khương Nhiên xem cô như động vật nhỏ mà cưng chiều chăng?

Sau khi hai người đi dọc phố bán được một chút đồ, Khương Nhiên chợt hút thuốc.

Thật ra thì lúc Lưu Diệp nói chuyện trời đất với đám người Sở Linh cũng đã hỏi đến chuyện Khương Nhiên hút thuốc lá, bọn họ đều nói Khương Nhiên hút thuốc lá vô cùng dữ, hơn nữa bây giờ rất ít người hút loại thuốc thở ra khói kiểu cũ, phần lớn đều thích ngậm một loại thuốc nâng cao tinh thần, cảm giác đặt trong miệng cũng không khác gì lắm so với hút thuốc lá, còn không có ảnh hưởng gì với thân thể.

Cho nên thấy lại bộ dạng này của Khương Nhiên, Lưu Diệp do do dự dự, nếu là lúc trước thì cho cô thêm lá gan cô cũng không dám khuyên, nhưng bây giờ hai người cũng đã rất quen thuộc, cho nên nếu tốt cho đối phương, sẽ không có chuyện gì đúng không?

Lại nói bản thân Khương Nhiên đang có bệnh, có sở thích xấu này cũng không nên, cô cũng liền lấy dũng khí nói: “Thật ra hút thuốc lá không tốt cho sức khỏe... Anh có thể thử loại thuốc thay thế ý, nghe nói còn có rất nhiều mùi vị...”

Còn chưa nói xong, Lưu Diệp liền cảm thấy miệng mình bị nhét gì đó.

Đầu thuốc lá vừa rồi Khương Nhiên còn ngậm trong miệng lúc này đã nhét vào trong miệng cô.

Khương Nhiên không mang ý tốt, giống như một thằng nhóc hư hỏng xúi giục: “Không giống như vậy, cậu hãy thử xem, hút cái này thích hơn nhiều...”

Nói xong anh ta lại móc ra một điếu thuốc khác, hình dạng ngón tay của anh vô cùng xinh đẹp, động tác kẹp điếu thuốc lại càng thêm anh tuấn.

Lưu Diệp nhìn đến phát ngốc.

Ngược lại Khương Nhiên cười một cái, lấy điếu thuốc lá trong miệng cô đi, phun ra một vòng khói vào cô.

Cô bị sặc ho khù khụ, lúc này mới lấy lại phản ứng, tên Khương Nhiên này!!!

Về mặt Khương Nhiên thay vì nói là hung ác, không bằng nói là đang trêu chọc cô.

Điếu thuốc bị nhét vào trong tay cô, anh cạy ngón tay của cô ra, để cho cô cầm điếu thuốc.

Sức của anh rất lớn, cô kháng cự mấy cái cũng không chống cự được, dưới sự hướng dẫn của anh bị ép hít vào một hơi thuốc, kết quả bị sặc đến mặt đỏ hồng.

Khương Nhiên nhìn dáng vẻ của cô, rõ ràng cô đã bị sặc chảy cả nước mắt, mà nét mặt anh lại càng ngày càng vui vẻ.

Lưu Diệp im lặng không nói gì, hơn nữa ngón tay Khương Nhiên đặt trên tay cô, làm cô cảm thấy rất khó chịu.

Khương Nhiên lại ghé sát gần hơn một chút.

Lại nói cô có cái gì hay mà trêu chọc?!

Là muốn thấy đáng vẻ ngu ngốc hay đáng vẻ ngây ngô của cô?

Cô không vui, dùng sức trợn mắt nhìn Khương Nhiên một cái, kết quả lần này làm Khương Nhiên bật cười.

Lưu Diệp cảm thấy rất kỳ, rất không thoải mái, tim của cô đang đập điên cuồng, lúc anh bật cười, tim cô giống như không phải của mình nữa.

Loại cảm giác này rất xa lạ rất kỳ quái.

Cô cực kỳ không muốn tìm hiểu rốt cuộc mình bị làm sao, vừa hay công việc hôm nay cũng đã kết thúc, Khương Nhiên chợt lấy ra một thứ, cười nói với cô: “Quà cho cậu.”

Lưu Diệp nhìn hình dáng giống như cái vòng, cô có chút kỳ quái, tim sắp muốn nổ tung, chẳng lẽ Khương Nhiên muốn tặng cô một sợi dây chuyền?!

Cái này...

Anh ta có ý gì, cho cô dây chuyền là sao?

Nhìn qua chắc kiểu dáng cũng không tệ lắm, có lẽ là thứ cô đã từng thấy trong viện bảo tàng, dây chuyền xinh đẹp đặc biệt dành cho phái nữ, cái này...

Chỉ là... Nếu đã tặng rồi, cô, cô...

Lưu Diệp rơi vào tình thế khó xử thiên nhân giao chiến, không biết làm sao, sau đó chiếc hộp kia bị mở ra, hình dáng chiếc vòng cổ* so với tưởng tượng của cô không quá giống nhau, dáng vẻ cũng quá phóng khoáng rồi...

*Raw là项圈, gg nó ra vòng cổ cho chó mèo ý ^^, còn bên trên là项链 – vòng cổ dây chuyền cho nữ.

“Đây là của Tiểu Trùng.” Khương Nhiên vừa mở ra vừa cảm khái: “Tôi vẫn không nỡ ném đi, mấy hôm trước cố ý tìm người sửa lại kích cỡ.”

Anh ta mang theo nụ cười thân thiết đeo cái vòng lên cho Lưu Diệp, hải lòng vui sướng nhìn vật nhỏ làm anh vui vẻ: “Rất hợp với cậu.”

Con mẹ nó!!!

Lưu Diệp thật sự muốn khóc quá!!!

Làm một người phụ nữ duy nhất trên thế giới này, sau khi hình như có lẽ có thể có một chút động lòng với một người đàn ông, lại bị anh ta xem như con cún...

Cho nên đàn ông ấy mà, cô độc một mình là đáng đời!!!

Con mẹ nó ánh mắt đầu óc anh để ở đâu vậy, có độc thân vạn năm cũng không oan chút nào đâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 31

Cuối cùng thì chuyện buồn bán cũng dần dần đi vào quỹ đạo, mỗi ngày Lưu Diệp đều rất vui vẻ, người đi đường trước kia sợ muốn chết bây giờ cũng dám đánh bạo tới đây mua đồ.

Trước kia cô còn lo lắng mình bị XXX, nhưng kể từ sau sự kiện Khương Nhiên kia, bây giờ cô không phải lo lắng chút nào nữa.

Mẹ nó, cho dù bây giờ cô nhảy múa trên đường rồi hét lớn cô là phụ nữ thì cũng không có ai tin!!!

Dù sao thì cũng coi như thờ phào nhẹ nhõm, có điều loại cảm giác囧囧 này, làm cô có lúc cũng cảm thấy buồn cười.

Cô đã từng lo lắng thân phận của mình bị người ta phát hiện như vậy, bây giờ nhìn lại thì thấy mình hoàn toàn là lo bò trắng răng.

Cô cũng dần dần buông lỏng cảnh giác.

Lại nói sau khi quen thuộc với thế giới đàn ông, cô rất khó tưởng tượng những người đàn ông áo mũ chỉnh tề sẽ làm ra loại chuyện tàn khốc như vậy.

Mỗi ngày cô đều bận rộn, nhìn những khách hàng xếp hàng mua đồ của cô, cô cảm thấy mọi người đều là người mà, đàn ông hay phụ nữ thì có sao.

Qua mấy năm nữa nếu tâm trạng cô tốt, cảm thấy không sai biệt lắm, còn có thể chủ động cho gien gì đó... Đến một chỗ gửi mấy sợi tóc của mình qua đường bưu điện, nghe nói chỉ cần có cái đó, là có thể làm phụ nữ sống lại.

Nói như vậy, cô còn trở thành một anh hùng vô danh đấy.

Dần dần cô từ một người ngày ngày lo lắng không yên, trở thành vui vẻ thoải mái như bây giờ, cô cũng tự cảm thấy mình lợi hại ghê gớm, chẳng qua thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ tới cuộc sống, người nhà bạn bè trước kia.

Nhưng mặc kệ thế nào, là người thì vẫn phải hướng về phía trước, mặc kệ nhớ nhung bạn bè người thân trước kia như thế nào, không trở về được chính là không trở về được.

Cô cũng liền coi một tên đại ngốc và Điền Thất trở thành người nhà của mình.

Chính là mỗi lần nhớ tới Khương Nhiên đều sẽ cảm thấy rất không được tự nhiên.

Hơn nữa kể từ sau khi Khương Nhiên đi, cô vẫn luôn chú ý tới tin tức của anh, ngược lại đám người Sở Linh, mỗi lần tới không phải là ăn không uống không thì là gây phiền phức cho cô.

Ngày đó cô nghe Điền Thất đọc quyển quan hệ khế ước mạnh nhất trong lịch sử.

Cô thấy kỳ quái, không nhận được hỏi Điền Thất ý nghĩa của nó.

Điền Thất giảng giải cặn kẽ cho cô lai lịch của khế ước này, chỉ là cô càng nghe càng 囧.

“Cho nên phát hiện phụ nữ thì cùng hưởng? Cái này... Năm đó Hầu Gia... Đã từng ký kết cái này với Khương Nhiên...”

“Vâng, ban đầu thám hiểm vũ trụ, thực lực của bọn họ tương đương nhau, nếu cứ một đường tranh đấu thì hai bên đều sẽ tổn hại, cuối cùng ngay lúc ấy kẻ thứ ba giúp hai người ký kết hiệp nghị này, đến bây giờ thì khế ước này vẫn được xưng là khế ước mạnh nhất.”

Miệng Lưu Diệp đã lệch ra tận gáy, trời ạ, vừa nghĩ rất nhiều người mang sắc mặt nghiêm túc bàn tán quyền hạn cùng hưởng này nọ, cô liền cảm thấy những người đó đúng thật là thiếu não đến cực hạn rồi, những đồ chơi này cũng nghĩ như thế nào vậy...

Chẳng lẽ phụ nữ coi như đồ chơi cũng có thể một ba năm anh tới, hai bốn sáu anh tới, sau đó chủ nhật hai người dùng chung à?

Bọn họ coi phụ nữ là cái gì vậy?!

Còn quyền lợi cùng hưởng, sao không tìm đầu óc về trước đã, ra cửa mà không mang theo đầu óc cẩn thận bị xe đâm đó!!!

Cô nhanh chóng thu quyển sách này lại, vung tay nói với Điền Thất: “Còn nhỏ tuổi không lo học, loại vật này có gì hay mà xem, có thời gian thì đọc những quyển sách có dinh dưỡng ấy!!!”

Điền Thất chưa từng thấy Lưu Diệp như vậy, vội vàng uất ức nói: “Nhưng quyển sách này là quyền uy nhất, hiện tại trong cuộc thi pháp luật còn cần phải thi môn học này đấy.”

Quả nhiên lập trường bất đồng thì cách suy nghĩ cũng không giống nhau, cô bắt đầu dĩ trả lại sách cho Điền Thất, chỉ là trong lòng rất ảm ức, hiện nay động vật dã thú cũng không thể tùy tiện săn giết, giống phụ nữ trân quý như vậy, nhưng luật bảo hộ cũng không có, thật không biết những người này suy nghĩ thế nào...

Từng ngày từng ngày trôi qua thuận lợi, gần đây cảm giác của cô đối với dã thú đã có biến hóa.

Cô cảm thấy bây giờ dã thú không hung ác chút nào, đầu óc rất cứng nhắc, cổ chấp lại kiêu ngạo, cô cũng đùa giỡn gọi hần là đại ngốc.

Kết quả làm bọn Sở Linh cũng gọi theo, chỉ là cái tên đại ngốc bị Lưu Diệp gọi còn chấp nhận, người khác gọi sẽ trở mặt.

Trở mặt còn có thể đánh nhau một trận.

Nhìn dáng vẻ bọn họ đánh nhau, Lưu Diệp rất lo lắng, nhưng dần dần cô phát hiện đàn ông dường như chính là một loại sinh vật như vậy, không đánh không quen biết.

Nhưng đại ngốc căn bản không phải đối thủ của Sở Linh, Lưu Diệp biết huấn luyện của bọn hần có bao nhiêu biến thái, cô đã từng ở Khương Gia Quân một thời gian mà.

Thấy đại ngọc bị bọn binh lính như đám côn đồ kia bắt nạt, cô cũng muốn giúp đại ngọc một tay, chờ đến thời điểm thích hợp, cô liền nói hết những thứ học được từ Khương Gia Quân cho đại ngọc.

Trông vẻ mặt của con thú hoang này thì có vẻ điên điên, nhưng Lưu Diệp phát hiện chỉ cần là thứ gì có quan hệ với chiến đấu, đầu óc của hắn liền đặc biệt nhanh nhạy, hơn nữa cô đã cảm thấy tư thế của mình đã rất tiêu chuẩn, vậy mà tên ngọc kia còn có thể chỉ ra vô số tật xấu của cô.

Cuối cùng đảo ngược thành dạy cô nên làm như thế nào.

Dù sao cuối cùng với sự tiến bộ thần tốc thì đại ngọc cũng có thể tiếp được vài chiêu với Sở Linh rồi.

Có điều đàn ông thật đúng là không đánh không quen biết, không ngờ sau đó đã thú lại có thể uống rượu với đám người Khương Gia Quân, còn xưng anh gọi em rồi.

Ngược lại tiệm nhỏ buôn bán càng ngày càng tốt, thời gian về sau cô bận rộn đến chân không chạm đất.

Chính là lúc bọn Sở Linh tới, bỗng nhiên nói một vài lời, Sở Linh còn cầm một sợi tóc của cô, trong miệng lẩm bẩm nói: “Cậu cái tên này có biết là đã bị lây nhiễm virus rồi hay không... Đã bảo không cho cậu đến khu người nghèo mua thức ăn, để cho lái buôn đưa đến tận nơi là được rồi...”

Lưu Diệp thật sự rất muốn hỏi Sở Linh một chút, anh là ai chứ, tôi tự đi lấy thức ăn còn không phải là vì sẽ được lợi hơn một chút à.

Lại nói virus kia cô cũng đã nghe thấy nhắc tới trên TV rồi, cũng không có ảnh hưởng gì đối với thân thể, chỉ không thể clone gen để sống lại mà thôi, có cần phải làm ra vẻ mặt không vui như vậy không...

Dù sao bây giờ thái độ của Sở Linh đối với cô càng ngày càng không xong!!!

Nói chuyện với cô một chút cũng không có tự giác chiến hữu, ngược lại xem cô như vật riêng của hắn vậy.

Hơn nữa còn tùy tiện cầm tóc cô đưa tới kho gene, chuyện như vậy kinh khủng biết bao!!!

Cô nghe đã thấy sợ.

Thật may là đám người Sở Linh này vẫn ngu ngốc trước sau như một, còn ở đằng kia buồn bực nói với cô: “Khương Gia Quân chúng ta tự nhiên có mấy kho gene, tôi đã nói cậu chuyển gen đến rồi, kết quả vừa để tóc cậu vào trong, đèn bên trong liền bắt đầu nhấp nháy, tôi liền đoán chắc chắn cậu lại chạy linh tinh để bị lây bệnh.”

“Có điều cũng thật kỳ lạ, trước kia đèn báo động đều là màu vàng, lần này lại là đèn màu đỏ đang không ngừng vang...” Người bên cạnh Sở Linh nói chen vào.

Lưu Diệp đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, năm đó máy phát hiện nói dối còn nói cô là phụ nữ đấy, cô cũng đã vượt qua an toàn đấy thôi.

Lại nói máy móc cũng có thể sai, chỉ cần không phải trực tiếp cởi quần, cô cũng không sợ bị người nhận ra.

Cô cười hi hi ha ha nói: “Chắc anh ả nhầm nút chứ gì, cái người này, bản thân có biết gì về máy móc không?”

Lưu Diệp phát hiện là gan con người đúng thật là càng luyện càng lớn, hơn nữa sau khi trải qua những chuyện mưa gió kia, cô đặc biệt có tự tin với bản thân. Cảm thấy bất kể là loại tình huống gì mình cũng có thể bình yên vô sự ứng phó.

Ngày đó Khương Nhiên đã lâu không liên lạc không biết sao lại nói muốn mời cô ăn cơm.

Kỳ thật tâm tình Lưu Diệp rất thấp thỏm.

Từ lần trước Khương Nhiên đeo cái vòng cổ kia cho cô, hai người cũng chưa gặp lại, cùng lắm cũng chỉ là gọi điện thoại cho nhau.

Hơn nữa cảm giác kia giống như cô là thú cưng Khương Nhiên nuôi ở bên ngoài.

Người đàn ông lớn tướng như Khương Nhiên lại đi hỏi cô ăn uống thế nào, đáng đáp có được không, đức hạnh này, quả thật chỉ thiếu mỗi nước hỏi cô màu lông có sáng không thôi!!!

Nhưng mà ra ngoài ăn cơm với Khương Nhiên vẫn vô cùng có sức dụ dỗ, chủ yếu là nghe đám Sở Linh nói, chỗ Khương Nhiên muốn dẫn cô đi là nơi làm đồ ăn ngon nhất, cô thật sự rất muốn đi mở mang tầm mắt, nếu như có thể thuận tiện học một được tay nghề thì càng tốt hơn nữa.

Chỉ là Khương Nhiên có một tật xấu, nếu bạn và anh ta đi trên đường, anh sẽ có hỏi có đáp, tùy tiện nói chuyện phiến với bạn, nhưng một khi đã ngồi xuống, giống như người tăng động bị khống chế, bất chợt nói ít đi, vẻ mặt cũng ít đi.

Lưu Diệp đã sớm phát hiện tật xấu này của anh rồi, không riêng gì tật này, chỉ cần ngồi một lát, Khương Nhiên nhất định sẽ tìm một thứ gì đó để nghịch.

Giống như chén nhỏ trên bàn ăn đã bị anh cầm xoay tròn rất nhiều vòng.

Ngược lại Luru Diệp hưng phấn chít chít oa oa, gần đây cô gặp rất nhiều chuyện vui, hơn nữa cửa hàng rút cuộc cũng đi vào quỹ đạo.

Chỉ là những người trong viện kiểm sát rất đáng ghét, không có việc gì là lại tổ chức gì mà Bộ vệ sinh gì mà hiệp hội thương nghiệp tới khảo sát cô...

Sau khi huyền thuyên lái nhai một tràng, Luru Diệp liền muốn đi vệ sinh.

Hôm qua đi cả của cô tới, cô sợ lát nữa mà ra ngoài quá nhiều, sẽ bị lộ.

Chính là lúc đi vào nhà vệ sinh, cô phát hiện khách sạn này không chỉ trang trí đẹp mắt, ngay cả bồn cầu cũng thiết kế thú vị như vậy.

Bên trong là bồn cầu bằng gạch men sứ màu trắng, còn có hình dáng rất khác biệt, thần kỳ hơn là khi ngồi lên còn có âm nhạc vang lên, hơn nữa còn là âm thanh nổi vây quanh siêu cấp dễ nghe.

Cô không nhận được liền lắc lư đầu nhìn bố trí xung quanh một chút.

Sau đó liền chú ý tới có một bộ máy xử lý rác thải gì đó.

Cô thật sự ngạc nhiên, bởi vì nơi khác đều là thùng rác, chỗ này lại còn máy móc xử lý riêng biệt.

Quả nhiên là nơi cao cấp có khác.

Trước kia cô rất cẩn thận, mỗi lần đi cả tới đều phải cẩn thận cất gọn những thứ đã dùng qua, thừa dịp chỗ không người mới dám đặt vào trong một đồng đồ bỏ đi ném ra ngoài.

Mặc dù làm vậy rất buồn nôn, nhưng khi đó không phải do quá sợ hãi à.

Nhưng bây giờ tất nhiên cô không làm thế, bởi vì cô phát hiện đồ bỏ đi chính là đồ bỏ đi, nào có ai nhầm chán đến nỗi đi lục rác chơi chứ.

Huống chi chỗ này còn có máy xử lý đầu rồi, đoán chừng tất cả đồ bỏ đi đều sẽ bị xử lý nát bét.

Nghĩ như vậy cô liền trực tiếp ném đồ lưu niệm đã dùng qua vào máy xử lý trong phòng vệ sinh, có điều hình dáng của cái máy xử lý này thật kỳ quái, còn có một chỗ hình lỗ hồng.

Thật sự không biết bọn họ làm ra để làm gì.

Chờ cô trở lại phòng ăn, món ăn cô gọi đã gần như dọn lên đủ rồi.

Cô ăn say mê cuồng nhiệt, những món ăn này đắt lắm đấy, đúng là tiền nào của ấy, quả nhiên là cấp bậc bữa tiệc lớn, song lúc ăn được một nửa, cô buồn bực nhìn về phía Khương Nhiên, tên Khương Nhiên này sao vậy, ăn ít như thế, hơn nữa dáng vẻ còn rất không có khẩu vị.

Cô liền cẩn thận hỏi: “Này, thủ lĩnh, không phải thân thể anh không thoải mái chứ?”

Khương Nhiên lắc đầu, giống như dụ dỗ chó nhỏ xoa xoa tóc cô nói: “Không có khẩu vị.”

“Vậy cũng không được, ít nhiều cũng uống chút canh đi.” Cô cầm cái thìa của Khương Nhiên lên, múc chút canh, đưa tới trước mặt anh, vốn muốn đưa cho anh tự uống.

Kết quả Khương Nhiên trực tiếp cúi đầu uống.

Cô kinh hãi thiếu chút nữa ném cái thìa đi, nhưng trong lòng lại có một thứ đẩy ra...

Rất kỳ diệu, không biết vì sao lại muốn bật cười...

Cô lại múc một thìa nữa, Khương Nhiên vẫn cúi người uống hết như cũ.

Ngay cả có chút lúng túng, cô cũng không biết nên nói gì.

Đang suy nghĩ có nên đánh vỡ không khí im lặng này hay không, điện thoại của Khương Nhiên reo lên, cái kia giống như được khổng chế bằng âm thanh, anh nói một con số, rất nhanh điện thoại liền tiếp thông.

Luru Diệp cũng không để ý, có người tìm Khương Nhiên là chuyện rất bình thường.

Chỉ là lúc cô đang cúi đầu tiếp tục ăn cơm, Khương Nhiên trước đó vẫn còn lười biếng bắt chọt đứng lên, động tác kia quá nhanh, làm đụng phải cái đĩa trước mặt anh, phát ra một tiếng xoảng, trong nháy mắt cái đĩa kia rơi nát báy.

Luru Diệp kinh ngạc ngẩng đầu lên, cô dám thề, cô chưa từng thấy Khương Nhiên như vậy bao giờ.

Hơn nữa cô cũng không biết tại sao mắt người lại có thể trong thời gian ngắn xẹt qua nhiều cảm xúc như vậy, mà những cảm xúc kia nhanh đến nỗi cô cũng không thể phân biệt nổi.

Khương Nhiên chỉ thở hổn hển, không ngừng hô hấp.

Cô bị dọa sợ, sợ thân thể anh không thoải mái, vội vàng đứng dậy, theo bản năng khẽ vuốt sau lưng Khương Nhiên.

Nhưng động tác Khương Nhiên rất nhanh, anh ngay cả áo khoác cũng quên, trực tiếp xông ra ngoài.

Lưu Diệp bị anh làm cho sợ hết hồn, vội vội vàng vàng đi theo.

Lúc này dường như Khương Nhiên mới nhớ tới cô, anh dùng lực ôm cô một cái, cô có thể cảm thấy Khương Nhiên đang run rẩy, run rẩy không thể không chế.

Cô bị dáng vẻ của anh hù sợ.

“Có thứ xuất hiện, tôi phải đi xem một chút...” Giọng nói Khương Nhiên đã không còn mạch lạc nói với cô.

Hơn nữa sau khi nói xong câu đó, Khương Nhiên lại chạy thật nhanh ra ngoài.

Lưu Diệp cảm thấy không giải thích được, bình thường thấy Khương Nhiên vẫn luôn không quan tâm đến thứ gì cả, Khương Nhiên ngày hôm nay quả thật cho cô mở rộng tầm mắt.

Thật may là khách sạn này cách tiệm nhỏ của cô rất gần, cô đàn độn u mê trở lại cửa hàng, đám lính lưu manh kia vẫn còn ở đây.

Ngồi rải rác, không phải uống rượu thì là ăn uống.

Sở Linh lại càng vừa nhai chóp chép đồ ăn cô làm, vừa trêu chọc cô: “Này, chỗ kia rất lợi hại đúng không, cậu có sử dụng bồn tiểu tiện có máy phân tích tự động không? Cái hình dáng đó quả thật có thể ghê tởm chế người!!!”

Lưu Diệp vẫn còn đang buồn bực vì chuyện vừa rồi, vừa nghe thấy ba chữ bồn tiểu tiện, cô cũng không để ý, tiện tay lấy bánh bao chặn miệng Sở Linh lại.

Ngược lại người bên cạnh Sở Linh cũng bị gọi chuyện: “Lần đầu tiên tôi dùng thứ kia cũng giật mình, quả thật giống như kiểm tra sức khỏe...”

Nghe những người đó hi hi ha ha, Lưu Diệp cũng không coi là quan trọng, đang muốn nghiêng đầu dọn dẹp bàn làm việc, cô chợt dừng lại, một chuỗi hình ảnh @#\$\$%^!.\$@\$ nhanh chóng xẹt qua.

Tay của cô có chút run rẩy, nhưng lại cảm thấy cái loại đó có thể quá ngu rồi.

Làm sao có thể...

Cô vẫn làm bộ điềm nhiên như không có chuyện gì, nỗ lực dùng hết tất cả lực sức nghiêng đầu qua, “Vây, Sở Linh, thứ kia có phải có miệng tròn giống như cái phễu... Trên đó còn viết là máy xử lý không...”

“Ừ, chính là cái đó, vừa là bồn tiểu tiện vừa còn là máy kiểm tra số liệu thân thể... Hình như có không ít nơi lắp đặt cái đó, nghe nói là trong một hạng mục từ thiện y tế toàn dân, sau đó số liệu sẽ được gửi về trung tâm kiểm tra sức khỏe, nghe nói nếu có vấn đề, sẽ dùng máy mẫu gien để tìm được người cụ thể...”

“Đúng, đúng, chính là cái đó, bởi vì sợ có người đánh cắp thông tin gien, cho nên toàn bộ đều là tự động, chỉ khi nào có vấn đề mới cần người, hơn nữa tin tức bên trong không dễ cho người ta nhìn... Chẳng qua tôi cảm thấy người làm ra chuyện như vậy quá nào tàn... Ai không có việc gì đi tới những nơi đó chứ...”

Lưu Diệp không nói gì nữa, cô nhanh chóng tháo tạp dề trên người xuống, lúc ra cửa bởi vì đi quá nhanh, còn đụng phải đại ngốc đang bước vào, đại ngốc phát hiện sắc mặt cô không thích hợp, còn hỏi cô một câu.

Cô cũng không trả lời.

Trong đầu cô trống rỗng, cô không biết mình nên đi đâu, những thứ học được trước đó cũng uống công.

Nhưng cô phải tỉnh táo lại, có lẽ tình huống không hòng bết như vậy, có lẽ chỉ là cô nghĩ quá nhiều.

Nhưng ngay khi cô đang đi dọc phố, đám người Sở Linh cũng đuổi đi theo, chỉ là những người đó so với cô còn vội vàng hơn, Sở Linh ngược lại dừng một chút, chạy nhanh lên trước mặt cô, vội vàng dặn dò: “Lưu Diệp, cậu đừng chạy loạn linh tinh, đã xảy ra chuyện!!! Biết không! Xảy ra chuyện lớn!!! Thủ lĩnh mới điện thoại tới, bảo tôi thông báo cho cậu một tiếng, mang thức ăn và nước uống đến phòng thị chính!!! Nếu như tình huống không tốt, cậu hãy rút lui ra bên ngoài!!!”

Đôi mắt Lưu Diệp đỏ ửng một phát bất được tay Sở Linh, cô vẫn còn cảm thấy như đang ở trong mộng, rõ ràng buổi sáng, cô vẫn còn đang suy nghĩ

buổi tối ăn gì, sau đó nghĩ tới nên trông nom tiệm nhỏ của mình như thế nào...

“Sở Linh, rốt cuộc thế nào!” Cô mang theo tiếng khóc nức nở hỏi.

Cô đã rất nhiều lần suýt bị đưa ra ánh sáng, nhưng lần nào cũng có thể bình an vượt qua, không lẽ lần này vì chuyện ngu ngốc kia mà bị phát hiện!?

Không phải chỉ là không biết đó là bòn tiểu tiện à!!!

Bất giác trở thành truy bắt khắp thành có biết là quá đáng lắm không!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 32

Sở Linh nhỏ giọng, vô cùng cẩn thận: “Không biết là một trò đùa quái đản hay là máy vi tính có vấn đề, mới vừa có một bộ số liệu, Lưu Diệp, đây cũng không phải là một loại sự kiện. Hơn nữa bộ số liệu này rất có thể ở phụ cận gần đây... Toàn thành phố đã phong tỏa, nếu như là thật, chỗ kia cũng không an toàn...!”

Tay chân Lưu Diệp lạnh như băng truy hỏi: “Này Sở Linh, anh cảm thấy chỗ nào an toàn, trốn kiểu gì, không không, ý của tôi là làm sao tôi tránh đi an toàn chút...”

“Rút lui khỏi vùng bị phong tỏa hoặc đến phòng thị chính, đúng rồi, thẻ thông hành của Khương Gia Quân chúng ta không biết có còn hiệu lực không, nếu cậu muốn ra ngoài thì có thể thử xem...”

“Tôi hiểu rồi.” Lưu Diệp nặng nề gật đầu một cái, tự an ủi: “Anh hãy yên tâm đi, tôi sẽ cố gắng bảo vệ bản thân thật tốt...”

Cô không dám dây dưa, dùng hết sức mình chạy ra ngoài, quả nhiên giống như Sở Linh nói, khắp thành phố đã mở giới nghiêm.

Lúc cô đến thì lối đi giữa khu người giàu và khu người nghèo đã bị lấp kín, những vấn đề lại một miếng nhỏ, có một vài binh lính đang ra ra vào vào qua chỗ đó.

Cô đánh bạo lấy thẻ thông hành của mình ra, cái căn cứ xác nhận là người của Khương Gia Quân này là lúc mở tiệm Quan Chi làm cho cô.

Lúc cô đi qua, những binh lính kia ngược lại không nói gì, chỉ là cô vừa mới đi qua, những binh lính kia liền bị mắc kẹt ở cái cái miếng nhỏ đó, có một người hình như còn ngã nhào la hét phía sau cô: “Đừng mẹ nó thả người, phía trên vừa ra lệnh, mọi người ở tại chỗ chờ nhận lệnh kiểm tra!!!”

Cô thở dài một hơi, thật sự chỉ thiếu chút xíu nữa là cô xong đời, phần lớn mọi người trong khu nhà giàu đều đã đăng ký vào danh sách, nhưng chỉ cần cô đi vào khu người nghèo...

Nhưng nếu ở cùng đám Vũ Mị sẽ trở thành đối tượng kiểm tra trọng điểm, vậy đi tìm Hoàn Thiếu Hằng...

Cô vừa nghĩ vừa đi.

Tốc độ của cô rất nhanh, một chút cũng không dám chậm trễ.

Đội cô đi tới gần khu chợ bán thức ăn, có một chiếc xe chạy như bay dừng lại bên người cô.

Không có phi thuyền mà cô vẫn sợ từ trên trời giáng xuống, cũng không có quân đội dọa người dài dằng dặc, cô cho là cảnh tượng lung bắt cô ít nhất cũng phải kinh thiên động địa, làm cô run sợ trong lòng.

Kết quả trong xe chỉ có một người nhảy xuống.

Giống như cái túi xách, người nọ xách cô tới, trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị nhét vào trong xe.

Đội cô đi vào mới phát hiện người tóm cô, còn có người lái xe cô đều biết hết.

Những người này đều ở trong quân đoàn một, mà người tóm cô vào trong xe chính là Quan Chi, rõ ràng không gian trong xe không lớn, Quan Chi lại giống như bị hù dọa, ngồi cách xa cô một khoảng.

Quan Chi vẫn luôn cao cao tại thượng thích làm bộ khốc, lúc này đang choáng váng nhìn cô.

Cuối cùng trải qua nhấc nhờ của trước mặt tài xế, tên Quan Chi này mới nhớ tới lấy một sợi tóc của cô thả vào trong một cái máy đọc thẻ.

Luru Diệp không biết kia là dụng cụ gì, chỉ là sau khi bỏ sợi tóc vào, cô thấy hồ hấp của Quan Chi ngừng lại một lúc lâu. Sau đó thì trở nên dồn dập.

Hắn không ngừng ngẩng đầu lên nhìn cô, lại không ngừng cúi đầu nhìn dụng cụ, số liệu hiện bên trên Luru Diệp xem không hiểu, nhưng cô biết thân phận của mình nhất định đã bị lộ.

Cô nuốt ngụm nước miếng, núp vào góc khuất nhất của xe.

Xe đi rất vững vàng, dần dần đi đến bờ biển, đã có thuyền đang đợi bọn họ ở đó.

Xe lái thẳng lên trên thuyền.

Dọc đường người bên trong xe vẫn không lên tiếng, không khí bên trong ngột ngạt đáng sợ.

Luru Diệp đã sợ đến choáng váng, đầu óc cô căn bản không chuyển động được.

Mãi cho đến khi xe gần đến đảo, xe lần nữa đi vào trong đất liền, cô mới dần dần biết mình đang bị mang đi đâu.

Đây là địa bàn của Khương Gia Quân.

Lần trước tới chính là người này nhìn mình chăm chăm muốn làm thầy giáo của mình, cô giống như con thỏ chạy tới nhảy lui trên đảo, nỗ lực học tập.

Còn có Sở Linh, còn có phòng bếp cô quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Nhưng bây giờ tất cả đều làm cô cảm thấy kinh khủng.

Đã sớm có người đứng chờ trên đất trống, phía sau người đó là chiếc phi thuyền xinh đẹp xa hoa.

Gió trên đảo rất lớn, vạt áo của người nọ bị gió thổi không ngừng nhấc lên rơi xuống.

Chờ khi xe chậm rãi lái tới gần, lòng của Luru Diệp đã co lại thành một nắm.

Cái người đang đợi cô, trước đây không lâu còn ăn cơm cùng cô.

Chờ đám Quan Chi đi xuống, anh vẫn không động dậy, tay chân cô thì đã bị dọa mềm nhũn.

Trước kia khi chưa bị phát hiện bản thân còn nghĩ đến những chuyện kinh khủng tự hù dọa mình, bây giờ thật sự bị người ta phát hiện, cô ngược lại đầu óc trống rỗng.

Cửa xe mở ra, cô dứt quãng nghe Khương Nhiên nói với bên ngoài: “Bây giờ còn chưa biết... Những người đó sẽ hoài nghi truy xét, nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ lại là một người lớn như vậy, mặc kệ là ai có loại vật này cũng không thể hai mươi năm không lộ ra chút tiếng gió, hiện tại bọn họ chỉ cho rằng chúng ta nghiên cứu ra cái gì...”

Bồ, Công Anh~ đi, ế..n.đà,..l.e.q.u.ý.đôn

Anh đang sắp xếp nhiệm vụ...

Trong lúc đó hình như Khương Nhiên còn gọi mấy cuộc điện thoại.

Bọn họ nhìn qua đều rất khẩn trương bề bộn nhiều việc, vẻ mặt lại càng nghiêm túc đáng sợ.

Nhưng tại vài phút rảnh rỗi, Luru Diệp nhạy cảm cảm thấy ánh mắt của những người đó thỉnh thoảng len lén nhìn cô.

Ngay cả Quan Chi thích làm bộ làm tịch cũng liếc trộm cô vài lần.

Chờ sau khi sắp xếp xong hết nhiệm vụ.

Rốt cuộc Khương Nhiên cũng đi vào trong xe.

Cái xe này rất không thu hút, không gian cũng không lớn.

Khi anh đi vào còn cố ý đóng cửa xe lại, nhạy mắt không khí trong xe liền trở nên căng thẳng.

Cô đã từng thấy qua rất nhiều mặt của anh, Khương Nhiên không kiên nhẫn, Khương Nhiên tùy hứng bá đạo, còn có Khương Nhiên mãnh mẽ có thể dựa vào, thậm chí mang một chút tật xấu, cô đều đã từng thấy, nhưng Khương Nhiên như thế này cô chưa từng thấy qua.

Lúc anh nhìn cô đã sớm không mang ý cười, cô có thể cảm thấy, mình ở trong mắt anh đã biến thành vật gì đó, một loại sinh vật mà anh chưa từng thấy...

Cô nỗ lực rúc vào một góc trong xe.

Cũng mặc kệ cô cố gắng co mình thế nào, cuối cùng Khương Nhiên cũng tiến đến gần cô.

Anh không nói gì, cũng không lưỡng lự.

Tuy là Quan Chi đã dùng tóc của cô làm thí nghiệm, còn anh tự mình đi kéo quần Lư Diệp.

Lư Diệp dùng sức ép mình vào chỗ ngồi sau xe, cô ôm cái đệm trên xe thật chặt.

Nhưng rất nhanh cả người cô đều bị Khương Nhiên lôi kéo.

Sức mạnh hai bên chênh lệch quá lớn, cô căn bản không ngăn cản được.

Quần nhanh chóng bị lột ra.

Giống như sợ nhìn không rõ, Khương Nhiên còn bật hết đèn trong xe lên.

Nháy mắt như đang ở dưới ánh sáng ban ngày, Lư Diệp thấy thân dưới của mình trần trụi không che đậy.

Nơi đó hoàn toàn hiện ra, cô xấu hổ ảo não điên cuồng giằng co, Khương Nhiên lại nhanh hơn một bước tách chân cô ra.

Cả người cô co lại, nhưng vẫn không thể tránh được.

Cô biết mình bị nhìn hết sạch, hơn nữa không chỉ nhìn sạch bóng, mà tên khốn kiếp trước mắt này vẫn còn đang quan sát cô!!!

Cô nhắm hai mắt lại, cố gắng suy nghĩ cô không ở nơi này cô không ở nơi này.

Cô khổ sở cho rằng mình sẽ bị XXOO luôn rồi, nhưng Khương Nhiên lại nhanh chóng buông cô ra.

Sau đó cô lại nghe thấy Khương Nhiên đang hỏi chuyện, đợi khi cô mở mắt, chỉ thấy Khương Nhiên giống như đang gọi điện thoại cho ai đó.

Anh cau mày trung cầu ý kiến một lát, chợt quay đầu lại hỏi cô một câu: “Cậu đang có kinh nguyệt...”

Lư Diệp đã không nói ra lời, vừa rồi cảm xúc của cô quá kích động làm thân thể căng cứng, cô đã sớm cảm thấy, cả người dính dính.

Cô không lên tiếng, giống như xác chết nằm trên chỗ ngồi sau xe.

Còn không bằng cô chết đi cho xong rồi...

Khương Nhiên không truy hỏi gì nữa, chỉ nói với người trong điện thoại: “Biết rồi, trở về tôi sẽ bổ sung thêm kiến thức về phụ nữ học.”

Cúp điện thoại, anh liền mở cửa xe ra, chỉ là trong nháy mắt cửa xe sắp được mở ra, anh liền nghĩ tới gì đó, nói với Lư Diệp một câu: “Mặc quần áo vào.”

Lúc này Lư Diệp mới từ sau xe bò dậy, cô hít hít mũi, cảm thấy mình muốn qua đời.

Cô cái gì cũng không dám nghĩ, nhanh chóng mặc quần áo, ngay cả khi cài nút ngón tay cũng run rẩy.

Sau khi rời khỏi đây, đám người Quan Chi đã không còn ở bên ngoài.

Có lẽ Khương Nhiên muốn mang cô tới chỗ nào đó, sau khi cô đi theo Khương Nhiên vài bước, dường như anh mới nhớ ra cái gì, chợt cúi người ôm cô lên.

Đó là cái ôm công chúa tiêu chuẩn, Lư Diệp không biết mình là không phải nếu bị ôm đi □.

Dây thần kinh trong đầu căng thẳng, anh ôm rất gần, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cô không biết nên nói gì, thật béo lần lượt đưa tới miệng sói đói, còn có thể chạy được sao?

Nhưng... Dù sao cũng coi như là người quen... biết lẫn nhau, trước còn hi hi ha ha ăn cơm nói chuyện phiếm... Đao mắt đã bị lột quần □... Cái này cô thực sự không đỡ nổi!!!

Cô mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin: “Khương Nhiên... Vãn cầu anh, chúng ta cũng coi như quen biết, anh còn muốn hạ hắc thủ với tôi à... Hơn nữa tôi còn đang trong kỳ kinh nguyệt đây...”

Khương Nhiên không trả lời, một đường bế cô đến Hạ cung.

Anh cúi người đặt cô lên trên giường, Luru Diệp sợ đến nỗi cả người run rẩy.

Khương Nhiên lại không làm gì cô, ngược lại nhanh chóng rời đi.

Luru Diệp một mình đợi ở Hạ cung, càng nghĩ càng sợ.

Thậm chí cô còn nghĩ nếu không chết đi cho xong, thế nhưng cái Hạ cung này thật sự xây rất tài tình, bất kỳ vật gì bên trong cũng không thể dùng để tự sát được, tường thủy tinh nhìn như rất cứng, nhưng khi cô muốn muốn đụng vào thì nháy mắt sẽ bắn ra đệm êm để ngăn cản.

Cuối cùng Luru Diệp không thể không bỏ qua, cô bò tới trên giường mềm mại.

Cho nên mới nói băng vệ sinh đã dùng không thể ném loạn đâu ~

Ném loạn sẽ bị báo ứng đấy!!!

Cô chính là ví dụ máu chảy đầm đìa, có biết không!!!

Có biết không!!!

Chỉ sợ phía sau Thiên Quân còn có Vạn Mã đấy!!!

Không bao lâu lại có người tiến vào, cô mất hết ý chí nhìn người đó.

Quan Chi mặc đồng phục, đầu tiên là tay chân luống cuống đứng trước mặt cô, cảm giác cách một cánh cửa thủy tinh thật là không tốt.

Nhất là người bên trong cửa thủy tinh, cái loại cảm giác mình bị vây xem bị thương thức đó rất ghê tởm!!!

Quan Chi mang bộ mặt nghiêm trang hỏi thăm: “Xin hỏi cậu còn vật kia không?”

Hắn nói xong còn dùng tay xoa tay múa chân một cái.

Luru Diệp không hiểu hắn đang nói cái gì.

Quan Chi có chút xấu hổ ho khan một cái, mặt cũng đỏ lên, “Chính là vật trưng bày trong bảo tàng phụ nữ...”

Luru Diệp trắng xanh liền hiểu rõ đó là ý gì rồi.

Quan Chi nỗ lực duy trì vẻ mặt, giải thích: “Chúng ta cần cái đó làm đồ gạt người ta.”

Luru Diệp sợ hãi ôm lấy mình!!!

Đặc biệt hạn cuối là bị không ngừng dò xét sao!!!

“Chẳng lẽ ngài không lo lắng à?” Quan Chi lộ vẻ mặt khó xử giải thích: “Tình huống bây giờ rất khẩn cấp, nếu như bây giờ sự thật ngài là phụ nữ bị lộ ra ánh sáng, như vậy khó tránh khỏi sẽ nổ ra cuộc đại chiến thế giới mới, cho nên biện pháp tốt nhất chính là xử lý sự kiện lần này thành một trò đùa quái đản...”

Bồ,CôngAnh~đi,ế..n.đà,.l.e.q.u.ý.đôn

Luru Diệp buồn bực nghĩ, cô lo lắng cái rắm, bây giờ cô là đàn ông đi tìm chết đi tìm chết!!!

Đặc biệt cô một người đàn ông cũng không muốn thấy nữa!!!

Quan Chi thấy cô vẫn không chịu động, có chút chần chờ, “Nếu như ngài không chịu lấy ra, vậy tôi chỉ có mạo phạm mà tới...”

Luru Diệp hô hấp lại hô hấp, cố gắng hô hấp.

Thật ra thì cô nên hiểu, thân thể của mình còn không thể làm chủ được, đừng nói tới đồ chơi này, muốn một tay muốn một chân, cô cũng không nắm được đâu!!!

Cô nhắm lại hai mắt, thật sự cảm thấy chán ghét không chịu nổi!!!

Cô chịu đựng ghê tởm, vươn tay vào trong quần, cách quần rút băng vệ sinh ra.

Hơn nữa cái lồng thủy tinh này thiết kế đặc biệt biến thái, có một chỗ cho ăn riêng biệt, hơn nữa cũng không phải trực tiếp liên hệ với bên ngoài, ở giữa còn có một khoảng cách ly.

Lúc cô bỏ đồ chơi buồn nôn này qua, cửa kia mở ra, đợi khi cánh cửa bên cô đóng lại, vật kia mới trên băng chuyền từ từ tới chỗ Quan Chi.

Sau khi dừng lại khoảng ba bốn giây, cánh cửa bên Quan Chi mới mở ra.

Trước đó Lưu Diệp còn có thể cố gắng chịu đựng.

Nhưng khi thấy đối phương lại có thể đưa tay cầm lên, cho dù đối phương còn mang bao tay!!!

Cô cũng không thể gánh nổi, gần như là gào thét quát lên: “Có thể dùng khay để đựng được không!!! Cái này là thứ có thể lấy tay cầm à!!!”

Quát Quan Chi xong, Lưu Diệp tiếp tục bò lại giường.

Không biết qua bao lâu, sắc trời đã tối sẫm, thời gian này, cô cảm thấy bụng hơi đói.

Lại qua một lúc lâu, rốt cuộc thì có người tới, còn mang theo thức ăn mùi thơm bốn phía.

Chỉ là người tới, cô rất ghê tởm.

Nhưng mà bây giờ cũng chỉ có người này có thể đến gần cô.

Khi anh đi vào, cũng không nói gì, chỉ trầm mặc đặt thức ăn bên cạnh cô.

Mặc dù Lưu Diệp rất đói, nhưng cô không muốn ăn com chút nào.

Cô đang nghĩ xem khả năng tuyệt thực đến chết có bao nhiêu khả thi, nhưng nghĩ tới cho dù tuyệt thực thì đối phương cũng có thể đưa dịch dinh dưỡng vào người cô, cô lại cảm thấy mình đã đến mức này rồi, cũng đừng giãy vò bản thân làm gì.

Cô đành dịch qua, chỗ này mặc dù đủ loại biến thái, nhưng thiết bị lại rất đầy đủ, trước đó Quan Chi lấy đi cái gì kia của cô, cô cho là mình phải máu chảy đầm đìa rồi, kết quả ở đầu giường có vài gói gì đó, hơn nữa sau khi mở ra phát hiện chất lượng tốt hơn thứ đồ lưu niệm kia không ít.

Cô đi qua ăn com, nhanh chóng ném được đây là thức ăn đặc biệt làm cho cô, cô ở trong Khương Gia Quân đã lâu, nhưng đây là đầu cô được ăn món ngon như vậy.

Cô liều mạng cắn miếng lớn, Khương Nhiên không lên tiếng, chỉ là cô có thể cảm thấy, Khương Nhiên vẫn luôn nhìn cô.

Cô rất sợ, nhưng trong thời gian đó Khương Nhiên rất quy củ.

Sau khi ăn com xong, Khương Nhiên cũng không có động tác gì.

Lưu Diệp ít nhiều cũng hơi tỉnh lại, nghĩ thầm, có phải Khương Nhiên căn bản chưa từng nghĩ tới chuyện ấy ấy cô hay không?

Nhưng mà tên Khương Nhiên này đang đọc sách gì vậy?

Hơn nữa sách này còn làm bằng giấy, vừa nhìn đã biết niên đại cũng không nhỏ?!

Trước đó có nghe thấy anh ta nói muốn bổ sung kiến thức về phụ nữ?

Chẳng lẽ Khương Nhiên hiểu rõ tính tình tính khí phụ nữ sao?

Chỉ là thấy anh vừa đọc sách vừa liếc nhìn cô, nhìn cô sợ sệt.

Cô nổi lòng hiếu kỳ, dù sao thì khoảng cách giữa bọn họ cũng rất gần.

Cô liền mang dáng vẻ không thèm để ý đưa mắt nhìn sang, sau đó thấy trên trang sách là biểu đồ sinh lý phụ nữ, bên tay anh ta còn để một quyển sách, trên bìa viết, 16 cách làm tình tiêu chuẩn...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 33

Sau khi Khương Nhiên đọc xong quyển sách kia, xoay người lại nhìn mặt cô, nghiêm trang hỏi: “Ngực của em, lúc dậy thì cảm thấy rất đau đúng không? Mỗi khi em đến tháng, trải qua có bình thường không? Chu kỳ thông thường là bao nhiêu ngày?”

Lưu Diệp chợt có một loại cảm giác mẹ nó anh là bác sĩ khoa phụ sản à!!!

Anh phải điều tra cặn kẽ như vậy để làm gì?

Nhận ra cường gian phải thử nghiệm trước đúng không!?!

Cô sống dở chết dở tức giận trả lời: “Nói nhảm nhiều như vậy làm gì!!!”

Cô đã sớm bắt chập hết rồi, khoảng thời gian này, trường hợp này, còn có quyển sách anh ta đọc kia!!!

Cô đã hiểu mình phải đối mặt với cái gì rồi.

Nếu đã không thể phản kháng được thì không bằng buông lỏng hưởng thụ đi!!!

Chờ anh ta luyện xong 16 tư thế, sau đó cô còn phải chịu tội hơn.

Cô đành hít sâu một cái, nén nước mắt ngã xuống giường, cô cảm thấy tim mình đã co lại thành một nắm, giọng nói cũng run rẩy, cô kiềm chế run rẩy, lạnh lùng nói với Khương Nhiên: “Muốn làm thì làm đi!!! Làm xong rồi tôi còn phải ngủ!!!”

Kết quả đợi nửa ngày cũng không thấy Khương Nhiên nhanh như hổ đói vồ mồi.

Anh ngược lại thông thả ung dung thu dọn sách trên bàn, thấy cô chống tay nhóm dây nhìn về phía mình, anh mới thản nhiên nói: “Trên sách có nói trong kỳ kinh nguyệt không thể làm tình, nếu không sẽ dẫn đến xx ngoài tử cung, còn lây nhiễm xx, thậm chí còn có thể dẫn đến bị vô sinh...”

Sau khi nói xong những chuyện đường đường chính chính, Khương Nhiên hơi dừng một chút, không biết nên mở miệng thừa nhận thế nào, nói: “Hon nữa...”

Lưu Diệp buồn bực nhìn anh, không hiểu cô đã hào phóng nằm đó chờ bị đối phương cường bạo, anh ta vẫn còn ở đó làm cái lông gì?!

Chỉ là nhìn bộ dạng kia của anh ta lại không giống lắm..

Lưu Diệp cũng buồn bực theo. Nhìn về mặt mắt tự nhiên của anh, bất chợt ma xui quỷ khiến nhớ tới lần đầu tiên mình nhìn thấy đàn ông khỏa thân.

Lúc đó đang đùa giỡn với mọi người trong ký túc xá, bọn họ tìm kiếm trên mạng cho cô xem.

Nói thật hình ảnh đặc tả vị trí đó, đối với người không có tí kinh nghiệm nào như cô mà nói quả thật rất sợ hãi!!!

Sau khi cô nhìn thấy thì cảm thấy ghê tởm rất lâu.

Cho nên cái này... Tình hình là chuyện gì xảy ra vậy?

Cô cảm thấy đầu óc mình lóe lên một cái, chẳng lẽ... Khương Nhiên sợ sau khi cô nhìn thấy vị trí kia, bị giật mình!?

Chẳng khác nào bản thân nằm đó!!!

Đối với tình cảm nam nữ còn mơ hồ, cảm thấy rất tốt đẹp rất cảm tính rất thuần khiết rất thật, sau đó vừa nhìn thấy cái thứ đồ đó thì cảm thấy khủng bố dữ tợn! Thật, dục vọng giằng giụa!!!

Cô kinh ngạc bịt miệng.

Có chút không dám tin, bởi vì số tuổi đàn ông!!!

Đợi đã...!!!

Cô hiểu vấn đề ở chỗ nào rồi, cô vẫn luôn dùng suy nghĩ của thế giới mình để nghĩ về đàn ông ở thế giới này!!!

Nhưng kỳ thật đối với Khương Nhiên bọn họ, những người độc thân vạn năm mà nói, phụ nữ chỉ là một loại ký hiệu.

Mà mình là phụ nữ đầu tiên mà anh ta gặp...

Cô hít sâu một hơi, kéo kéo vạt áo, lại ho khan một tiếng mới nói: “Có phải cảm thấy cái gì kia có chút ghê tởm không?”

Khương Nhiên không trả lời có hay không.

Chẳng qua nháy mắt Lưu Diệp cảm thấy anh đẹp trai chết người!!!

Từ một tội phạm cường gian vụt một cái biến thành người đàn ông ngây thơ càng làm cho người ta vui mừng quá đi!!!

Cô kích động nhào tới, chính là khi nhào qua chân có hơi mềm, cô cũng vẫn hưng phấn nửa quỳ trước mặt anh, nhìn khuôn mặt của anh từ dưới lên, nắm chặt tay anh, ngón tay của cô vừa rồi vẫn luôn lạnh như băng.

Nhưng bây giờ có cơ hội xoay chuyển nho nhỏ!!!

Cô vẫn biết Khương Nhiên không ác tâm như vậy mà!!!

Vì loài người vì vũ trụ vì kéo dài chủng tộc những thứ kia, đó đều là cố chấp của phái thiểu số, còn Khương Nhiên là thần tiên đối mặt với mưa bom bão đạn cũng có thể nói cười cười câu cá.

Nếu anh cảm thấy ghê tởm vậy thì để làm rồi.

Cô lòng như lửa đốt nói với anh: “Phụ nữ đều rất ghét, anh cũng thấy cái đồ đó rồi, đúng không, đúng không!!!”

Cô dùng sức nhìn anh, mắt lại càng mở thật to .

“Rất bản rất buồn nôn đúng không!!! Chứ đừng nói thời điểm gì kia, còn có những thứ như dịch thể này nước miếng này... Anh thử nghĩ đi...”

Giọng nói của cô khoa trương: “Hơn nữa còn bị lây rất nhiều bệnh ghê tởm nữa, anh có thể đến thư viện tìm thử, những thứ như bách khoa toàn thư về bệnh lây qua đường tình dục, tốt nhất là nên kèm theo tranh minh họa, dĩ nhiên là tranh minh họa màu càng tốt hơn nữa, anh xem sẽ hiểu... Thật sự!!! Cực kỳ ghê tởm...”

Bồ.Công.Anh~diễn..n.đà.nl.ê.quý.đ.ô.n

Người đàn ông ngay cả búp bê tình dục cũng không cần đàn ông, đúng không!!!

Bảo anh cường bạo phụ nữ không phải làm anh khó chịu sao!!!

Cho nên nếu phụ nữ đã không có tác dụng gì, thì cứ coi như là rắm mà phóng đi!!!

Những quan niệm nói dối tông đường kia quá thiên cận quá nhàm chán có phải không!!!

Cô chớp mắt, cố gắng tỏ ra dịu dàng vô hại.

Khương Nhiên cúi đầu, cô cho là anh đang tự hỏi, bởi vì ánh mắt anh nặng trĩu.

Cô nhìn thấy dáng vẻ mình trong mắt anh, vẻ mặt vô tội kia, ngay cả chính cô cũng muốn đồng tình.

Nhưng ngay khi cô nghĩ có lẽ anh sẽ bỏ qua cho cô, Khương Nhiên lại nhanh chóng cúi xuống, hôn lên môi của cô.

Môi phụ nữ cũng giống đàn ông, đều là da, niêm mạc tới bờ môi cánh môi tạo thành.

Tác dụng của chúng cũng tương tự...

Nhưng vẫn có chút khác nhau...

Sau một phút Khương Nhiên liền kéo Lưu Diệp đè xuống giường, anh kích động không ngừng hôn cô, miệng cô bị anh dùng sức kẹp chặt không thể nhúc nhích được.

Cô cảm thấy rất không thoải mái, hô hấp cũng khó khăn, nhưng anh lại đang không ngừng hấp thụ, thỏa thích liếm mút môi lưỡi của cô...

Hơn nữa hơi sức của anh thật sự rất lớn!!!

Siết cô cảm thấy đau!!!

Anh giống như mê muội hôn cô, không ngừng hôn.

Chờ khi cuối cùng cũng buông cô ra, Lưu Diệp cũng biết không ổn.

Cô nghĩ tới rất nhiều cảnh tượng đáng sợ, ví dụ như bị cưỡng gian đến tê liệt, ví dụ như bị luân gian đến ngất đi!!!

Nhưng anh lại à!!!

Hôn đến mức ướt hàm người ta luôn là sao hả!!!

Cằm của cô trật khớp rồi đấy!!!

Nụ hôn đầu tiên nghi cho anh thì coi thôi đi!!!

Anh lại đáp lễ tôi bằng cái cảm trật khớp à!!!!

Anh có phải là người không vậy?!!!

Cô thật sự sắp bị tức chết rồi, đợi khi Khương Nhiên chống tay lên từ trên cao nhìn xuống cô, cô vung tay cho Khương Nhiên một bạt tai.

Cô thật sự không đếm xỉa gì nữa rồi, dùng toàn lực đánh ra.

Kết quả ngoại trừ tay bị chấn động tê rần ra, Khương Nhiên ngay cả cổ cũng không uốn xuống.

Lưu Diệp vừa thấy không hiệu quả, lập tức càng thêm giận điên lên, hai tay cô chẳng phân biệt trái phải đánh tới tấp, kết quả quá trình đánh quá kích động, không để ý ngón tay trực tiếp đâm lên ngực Khương Nhiên, Khương Nhiên một thân toàn bắp thịt cứng như tấm thép, nháy mắt làm Lưu Diệp đau suốt chút nữa thì khóc òa, cổ tình cảm còn đang bị trật.

Khóc còn khóc không được, cô quả thật chỉ muốn trợn trắng mắt ngất đi.

Cuối cùng thì Khương Nhiên cũng chú ý tới tình trạng cảm cô, anh cũng không nói gì, chỉ ra hiệu để Lưu Diệp đừng lộn xộn, sau đó anh liền vươn bàn tay đến trong miệng cô, ép xương hàm cô xuống dưới.

Trong lòng Lưu Diệp hiểu rõ anh đang muốn giúp mình chỉnh lại quai hàm.

Cô không nhúc nhích chờ ở đó, sức lực trên tay anh từ từ lớn dần, chậm chậm đẩy cảm cô lên, hơn nữa cái này cũng thật thần kỳ, sau khi cảm trở về vị trí, cô còn nghe thấy một tiếng vang lạnh lạnh bắn ra.

Chính là lúc cảm đã ổn định, cô lại không cam lòng cắn Khương Nhiên một hóp.

Nhưng sau đó cô cũng biết mình lại gặp xui xẻo, tên Khương Nhiên này nhất định là một quái vật!!!

Ngay cả ngón tay cũng rắn chắc như vậy, làm quai hàm cô cũng đau.

Cô ôm quai hàm nhìn anh chăm chăm, ngón tay vừa đâm ngực anh vẫn còn hơi hơi đau.

Ngực càng thêm phập phồng kịch liệt.

Giây sau Khương Nhiên lại một lần nữa cúi người hôn lên đôi môi cô, cô bị dọa sợ, vội vàng đỡ cảm, trước khi đôi môi bị chặn lại thì nhanh chóng kêu một câu: “Cẩn thận cảm...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 34

Lưu Diệp cũng không biết mình vượt qua thế nào, bị người cường hôn coi như xong, lại còn bất cứ lúc nào cũng phải đề phòng cảm của mình bị trật khớp.

Bị người quấy rối giờ trò lưu manh, còn phải bận tâm an toàn thân thể!!!

Trước kia cũng biết sức lực của Khương Nhiên lớn kinh khủng, bây giờ bị anh ta đè chặt, mặc dù không phải đè ép toàn bộ, nhưng cô vẫn có cảm giác bị đè cho tắc thở.

Hơn nữa anh ta hôn cũng quá dày đặc quá kinh khủng, cô cũng không phải túi kẹo que vừa mờ, có cần phải liếm cô không dứt như vậy hay không!!!

Hơn nữa anh ta đã từ cổ chuyển chiến trường đến trước ngực của cô.

Lưu Diệp khăn trương sợ hãi trợn to hai mắt.

Thật may là Khương Nhiên không lập tức động thủ, mà là cời quần áo của cô.

Không phải silicon, cũng không phải là sau này ghép ngực, bộ phận đó cứ như vậy trần trụi lộ ra.

Rõ ràng anh có chút mù mị, cứ chần chừ như vậy trong vài giây.

Sau đó anh liền vươn một ngón tay ra, giống như thử thăm dò chạm vào đỉnh cao ngất của cô một cái.

Lưu Diệp thật sự rất muốn học máu!!!

Nếu là anh ta bị ỉa nhào lên, cô cũng sẽ nhăn nhai kêu khóc, nhưng bộ dáng mới mẻ ngoài ý muốn này, còn mang vẻ mặt hứng thú này là có ý gì!!!

Hơn nữa tiên sư nhà anh!!!

Là anh đang dâm loạn tôi đấy, vậy anh còn đỏ mặt cộng lông gì vậy!!!

Hơn nữa ngực, ngực bị xoa rồi!!!

Đại não Lưu Diệp hoàn toàn trống rỗng, cô đây chậm lụt bao nhiêu vậy, không nên ngẩng đầu lên xem truyền hình trực tiếp chuyện này chứ!!!

Nhìn người khác gặm cắn ngực mình, quá kích thích thị giác đấy biết không!!

Cô hít sâu một hơi, anh ta lại còn cắn thật!!!

Mặc dù không dùng quá nhiều sức, nhưng vẫn thấy đau.

Cô đau đến hít một hơi khí lạnh, dùng sức đẩy anh hai cái.

Kết quả anh ta căn bản không động đậy chút nào, giống như bị nghiền hôn, gặm, cắn cô.

Hơn nữa trong khi gãy chết, một người nặng như vậy đè trên người cô, chợt đè đến mức cô rất muốn đi nhà vệ sinh.

Trước đó không ăn không uống còn có thể chịu đựng, nhưng vừa ăn no còn uống hai chén canh, lại bị một đại nam nhân như anh ta nửa đè ép, cô thật sự cảm thấy mình sắp không nhịn được nữa rồi.

Lưu Diệp bị nghiền đỏ mặt tía tai, ngo ngoáy mấy cái nhưng không gãy ra nổi, cuối cùng cô nhanh chóng mang theo tiếng khóc nức nở kêu lên: “Khương Nhiên, anh buông tôi ra, tôi muốn đi vệ sinh!!”

Khương Nhiên cũng không lấy việc này làm khó cô, nhanh chóng đứng dậy, thậm chí sau khi đứng dậy còn giúp cô sửa sang chỉnh lại quần áo.

Nhưng đợi khi cô thấy cái toilet toàn bộ trong suốt đó, cô liền muốn nhảy lầu.

Như thế này thì làm gì cũng không tránh khỏi ánh mắt người khác à.

Cố tình Khương Nhiên lại còn muốn đứng ở cửa chờ cô!!

Rõ ràng địa phương lớn bằng bàn tay, ngồi trên giường cũng có thể nhìn thấy trực tiếp, anh ta còn muốn nhìn cẩn thận hơn một chút à?!

Cô tức giận kêu lên: “Đồ lưu manh!! Biến thái!! Cái loại thủy tinh trong suốt này, các người có tôn trọng quyền riêng tư của tôi không, có không vậy...”

Cô đang lớn tiếng chỉ trích, thì không biết Khương Nhiên chạm vào chỗ nào, bức tường bằng thủy tinh trong suốt bỗng nhiên giống như một màn hình, một bức tranh sơn thủy nhanh chóng hiện ra.

Độ phân giải của màn hình bức tường thủy tinh này rất cao, ít nhất thì theo cô thấy những hình ảnh kia quả thật sống động như thật, âm thanh chim chóc trong rừng núi lại càng dễ nghe không chịu được.

Cô ngây người ngây ngô mấy giây, trước kia chỉ nghĩ tấm thủy tinh trong suốt là một bức tường bình thường, lại không biết bức tường này cũng có thể dùng như một màn hình.

Hơn nữa sau khi có màn này, chiếc toilet vừa rồi còn nhìn không sót gì thì bây giờ cái gì cũng không thấy được.

Cho nên nói bức tường thủy tinh này thật ra là một loại vách ngăn công nghệ cao, bình thường là thủy tinh trong suốt lấy ánh sáng, nhưng khi cần thiết có thể chiếu các loại hình ảnh, một mặt gia tăng mỹ quan, mặt khác có thể trở thành một bức tường ngăn thật sự?

Cô ở khu người nghèo đã lâu, đến bây giờ vẫn chưa được tiếp xúc với những đồ vật cao cấp của thế giới này.

Sau lại cho dù ở khu nhà giàu cũng chỉ làm ăn mua bán nhỏ, không tiếp xúc với thứ gì lợi hại...

Hiện tại nhìn thấy cái này, cô ngạc nhiên không thốt ra lời.

Khương Nhiên thì rất kiên nhẫn biểu diễn thao tác, để cho cô học theo.

Mặt Lưu Diệp đỏ bừng, lúc ngón giữa bị Khương Nhiên nắm, cô càng thêm lúng túng không chịu được.

Nếu như chỉ là về bị ối thì tốt rồi, nhưng khi Khương Nhiên dùng vẻ mặt cứng chiều như vậy nhìn cô, loại cảm giác lúc trước lại tới.

Giống như có một móng vuốt gài vào lòng cô.

Hơn nữa chính là cái tay này, vừa rồi còn động vào ngực mềm của cô .

Cô thật sự có chút hận gương mặt này của Khương Nhiên, nếu như không phải là gương mặt này, cô cũng không cần chán ghét khinh bỉ mình như vậy.

Lộ vẻ mặt háo sắc với tội phạm XXX, có cần mắt mặt như vậy hay không!?

Cô bị anh nhìn rất không được tự nhiên, học theo thao tác của anh.

Không ngừng nghĩ anh ta cười quần mây, anh ta hôn tặc cảm mây, mây còn hoa si mây còn không có hạn cuối như vậy à!!

Nhưng trong đầu vẫn không ngừng nhớ tới đôi mắt của anh ngón tay của anh, còn có ánh mắt từ đầu chí cuối vẫn mang theo vẻ dịu dàng.

Mặc kệ là khi lấy cô làm thể thân của Tiểu Trùng, hay là hiện tại, vẻ mặt của Khương Nhiên đều chưa từng thay đổi.

Biến hóa duy nhất chẳng qua là trong đôi mắt kia có tình, dục.

Cô tâm phiền ý loạn học tập.

Thì ra thao tác của cái này rất đơn giản, căn bản là màn hình cảm ứng.

Cô nỗ lực ném những ý niệm ngổn ngang kia ra ngoài, rất nhanh cô phát hiện chỉ cần dùng ngón tay chạm vào ba bốn giây sẽ xuất hiện một trang điều hành, bên trên là âm nhạc và hình ảnh, thậm chí cô thấy còn có những chuyên mục truyền hình trực tiếp cho mình lựa chọn.

Cho nên mây cũng chỉ là một tên nhà quê mà thôi.

Lưu Diệp hít sâu một cái, khi bước vào phòng vệ sinh lần nữa, đã thấy tất cả mặt tường bên trong đều là những bức tranh phong cảnh.

Hơn nữa bất kể cố gắng nhìn thế nào, tuyệt đối cũng không nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, lần này rốt cuộc thì cô cũng yên tâm.

Cô biết mình hưng phấn như thế có hơi không đúng lúc, nhưng có thể không bị người nhìn ngó lúc đi tắm đi vệ sinh, còn có thể xem TV, thật sự làm cho cô có cảm giác vui quá mà khóc.

Có điều cái toilet này là do tên thiếu nào nào thiết kế?!

Cô nhìn một bên là bồn cầu một bên cái bồn tiểu tiện kia, lần này cô đã biết cái này là thứ đồ chơi xui xẻo rồi.

Cô tức giận đá đồ chơi kia một phát, kết quả phát hiện vật này làm bằng cao su, nhìn như gốm sứ, nhưng khi đá vào lại thấy mềm nhũn.

Chỗ này thật đúng là mọi phương diện đều đã nghĩ đến, về sau nếu cô nghĩ không thông, muốn đập đầu vào bồn cầu mà chết cũng không làm được.

Sau khi cô ra ngoài, vừa nhìn thấy Khương Nhiên, cô lại thêm buồn bực, cái thiết kế đó thật sự là không thể nói không đúng, chỗ này đoán chừng cũng nghĩ sẽ ở hai người...

Nhìn cô và tên Khương Nhiên này, cho nên đồ dùng của đàn ông khẳng định cũng phải có thiết bị đồng bộ.

Chính là sau khi cô ra ngoài thì có chút lúng túng, trong không gian này chỉ có một cái giường lớn, mà đã Khương Nhiên ngồi yên vị trên giường.

Cô mà đi qua, khẳng định Khương Nhiên sẽ lại có thể dè ép cô sờ loạn hôn loạn một trận.

Cô rất không được tự nhiên, chưa lập tức đi qua, mà dùng phương thức cảm ứng đối nội dung màn hình, từ màn che chuyển thành chức năng TV.

Rất nhanh một mặt tường TV siêu phẳng độ nét cao hiện ra.

Chỉ là hình ảnh rất loạn, phóng viên tay cầm mic không biết đang làm gì mà không ngừng chạy theo đám người.

Sau đó cô nhìn thấy hình ảnh khói lửa dày đặc đang không ngừng bùng lên.

Sau đó ở trong một vùng hỗn loạn, giọng nói của biên tập viên trên TV vang lên, không ngừng thông báo: “Giới nghiêm đã kéo dài chín giờ, cho tới bây giờ, đã có nhiều cuộc biểu tình, yêu cầu Chính phủ công bố nguyên nhân giới nghiêm, mà theo người có liên quan tiết lộ, lần giới nghiêm này là do trung tâm kiểm tra sức khỏe đưa tới một bộ số liệu bị nghi là do một trò đùa quái đản gây ra... Chỉ là tình huống cụ thể còn phải đợi những bên có liên quan...”

Cho nên nói bên ngoài còn loạn lắm.

Lưu Diệp thở dài một hơi, chợt cảm thấy mình đúng là làm bậy, một ngày tốt đẹp, cuối cùng lại bị chiếc băng vệ sinh của chính mình làm hỏng.

Chỉ là xem ra, cô vẫn coi như may mắn, ít nhất không lập tức bị người thay phiên.

Cô có phản chấp nhận đi tới bên giường, Khương Nhiên ngồi ở mép giường đối mặt với cô, đợi khi cô tới gần liền kéo cô tới.

Đôi môi chạm nhẹ, cô sợ hãi che cằm.

May mà lần này Khương Nhiên không kích động cuồng hôn cô như vậy nữa.

Nụ hôn biến thành rất tinh tế rất triển miên, Lưu Diệp cố gắng để cho mình giống như cá chết, nhưng nụ hôn của Khương Nhiên trở nên rất dịu dàng.

Cô gắng trọn tròn mắt, giữ vững lực chú ý, cảnh cáo mình chớ bị tính (dục) lại còn có tình (cảm), bị những thứ đó mê hoặc.

Sau nụ hôn thật dài, Khương Nhiên ôm cô vào trong ngực, âm thanh của anh hơi khàn khàn: “Tôi không có kinh nghiệm chung sống với phụ nữ, em nói cho tôi biết, tôi sẽ làm tất cả.”

Lưu Diệp cũng không biết mình bị làm sao, sau khi nghe câu nói kia, trong lòng như có con nai nhỏ chạy loạn, sau đó tìm đập nhanh lại còn miệng đắng lưỡi khô là thế nào?

Nhưng cô cũng nghĩ tới một chuyện, bất kể thế nào thì ít nhất ở nơi này cô cũng không bị người ta luân phiên cưỡng bức, kỷ luật của Khương Gia Quân lại rất nghiêm khắc, dù sao trong địa bàn của Khương Nhiên thì súng ống đạn dược đầy đủ, không khéo thật sự có thể bảo vệ mình miễn bị cưỡng bạo, chỉ là điều kiện tiên quyết là phải bị hấn cường..

Lưu Diệp cũng nói không rõ tình huống bây giờ của bản thân là thế nào, ban ngày Khương Nhiên sẽ đi xử lý công việc, giữa lúc đó còn ăn cơm cùng cô, phần lớn thời gian hai người đều không biết nên nói gì, rõ ràng không có sờ loạn hôn bảy bạ, còn có lời để nói, nhưng bây giờ cũng buồn bực rồi.

Thấy mặt của đối phương cũng cảm thấy kỳ cục, đặc biệt ngượng ngùng.

Lưu Diệp càng thêm xấu hổ vô cùng, bởi vì thừa dịp Khương Nhiên ra ngoài, cô lại len lén tắm rửa sạch sẽ, chủ yếu do buổi tối bị liếm một thân nước miếng, cô cảm thấy cả người xoay xoay vụn vụn, kết quả lúc tắm xong đi ra, liền thấy Khương Nhiên đã trở lại rồi.

Hơn nữa Khương Nhiên nhìn thấy bộ dáng ướt nhẹp của cô, lại lập tức dắt cô đi tới phòng tắm.

Lưu Diệp dọa sợ, còn tưởng rằng thú tính Khương Nhiên đại phát muốn mang mình vào phòng tắm XX rồi OO, OO lại XX.

Kết quả Khương Nhiên chỉ vào phòng tắm lấy máy sấy sấy tóc cho cô.

Cho nên đợi đến lúc tối, Lưu Diệp cũng rất sợ gặp lại tên Khương Nhiên này.

Hiện tại cô sợ nhất không phải Khương Đại Lưu Mạnh giờ trò lưu mạnh với cô, mà là anh ta không giờ trò lưu mạnh với cô.

Quả nhiên đến buổi tối, sau khi Khương Nhiên ăn cơm xong, lại như muốn lấy lòng cô, dẫn cô ra khỏi phòng thủy tinh, để cho cô ở trong Hạ cung chọn lựa quần áo giày dép.

Những thứ đó cô đều từng thấy, một hàng giày thật dài, rồi đủ các loại quần áo.

Ngay cả trang sức cũng phân ra từng loại.

Cô hoa mắt chọn lựa trong đồng quần áo, không dám chọn quá kêu gọi, liền chọn một chiếc váy bằng vải bông, kiểu dáng rất giản dị, thấy ở trong phòng thủy tinh cứ đi giày vải thì hơi bất tiện, cô lại tìm một đôi dép đầu mèo.

Bên trong chiếc dép rất mềm, cỡ dép cũng rất vừa chân.

Chọn đồ xong giao cho Khương Nhiên là được, anh sẽ cầm giúp cô.

Lúc thử giày, anh còn có thể cầm giày giúp cô, chỉ là hai người đều không nói gì, phần lớn là trao đổi khẩu ngữ, giống như hai người câm.

Cô dùng tay chỉ vào chiếc giày cô thích, anh sẽ tới lấy, cầm đúng thì cô sẽ gật đầu, cầm nhầm cô chỉ lắc đầu.

Cô cũng không biết mình đang căng thẳng cái gì.

Nhưng cô mơ hồ cảm thấy hình như Khương Nhiên còn căng thẳng hơn cô gấp nhiều, bởi vì anh vẫn luôn len lén nhìn cô.

Cô không biết anh nhìn cái gì, là eo, mông hay ngực của mình?

Hơn nữa anh cũng rất thích chân của cô, lúc giúp cô cầm giày, anh có sờ qua chân của cô.

Chân của cô so với đàn ông thì nhỏ hơn một chút, đầu ngón chân út càng thêm nhỏ nhỏ tròn trịa, hơn nữa màu da rất trắng.

Chỉ là cô vẫn cảm thấy rất thần kỳ, đàn ông thật sự mê đắm thân thể phụ nữ như vậy sao?

Mê muội đến mức một tia ý thức cũng đều thích, quả thật giống như yêu thích không buông tay?

Ban đầu cô còn tưởng rằng chỗ này cũng giống như viện bảo tàng, hiện tại cô mới hiểu được dự tính ban đầu của người xây dựng, hơn phân nửa ý tưởng của người xây dựng chỗ này chính là, giam Eve ở bên trong, cô muốn giải buồn, sẽ để cho cô tìm đồ giải buồn trong cái nơi không lỗi làm cho người ta hoa cả mắt này.

Ý tưởng thái độ đó, hoàn toàn là thái độ bộ nuôi thú cưng.

Lúc Luru Diệp đang chọn đồ, hiển nhiên hứng thú của Khương Nhiên cũng rất lớn.

Chỉ là rất nhiều đồ anh không biết để làm gì, đến chỗ chọn áo lót, anh còn cầm áo ngực ướm trên người cô nửa ngày, còn cầm cái móc cài trước và móc cài sau nghiên cứu hồi lâu.

Cuối cùng giúp cô chọn ra hai cái cài phía sau và phía trước.

Đội cô chọn xong quần áo, anh còn tìm được mấy thứ trang sức đưa cho cô, kiểu dáng rất xinh đẹp, chỉ là quá nặng.

Nhất là cái vương miện, Luru Diệp đội ở trên đầu thì cảm thấy cổ sắp bị đè gãy.

Lúc cô lấy vương miện xuống, Khương Nhiên lại một lần nữa cúi đầu hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 35

Không khí quá khéo rồi, loại cảm giác y hệt như đang yêu đương này...

Đây là đang bị nhốt hay là bị kéo tới nói chuyện yêu thương vậy!!

Luru Diệp cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa, cô phải hỏi chút chuyện chính sự, đến khi về phòng, cô hỏi Khương Nhiên: “Khương Nhiên này, hiện tại tình huống bên ngoài thế nào, còn có sẽ ... xử lý ... thế nào?”

Dù sao đây cũng là chuyện lớn đấy.

Có điều rõ ràng đang nói lời nghiêm chỉnh, cũng không biết tại sao, sau khi nói xong những lời đó, cô liền cảm thấy xung quanh mình đều là bong bóng màu hồng phấn.

Hơn nữa cô lại còn đỏ mặt!!

A!!

Này!!

Cô thật sự muốn đập chết chính mình rồi!!

Loại này cảm giác yêu đương này là xảy ra chuyện gì vậy!!

Cứ có trái tim thiếu nữ như vậy không tốt đâu?! Hiện giờ là độc chiếm độc chiếm đấy!!

Ngược lại Khương Nhiên cũng không gạt cô, ngón tay thon dài chạm lên mặt tường thủy tinh bên cạnh, sau đó nhanh chóng nhập vào một bộ số liệu, hình như là mật mã.

Sau đó Luru Diệp nhìn thấy hình ảnh chuyển đổi, hiện lên bản đồ 3D trải rộng.

Sắc mặt Khương Nhiên vẫn bình thường nói với cô: “Chuyện bị phát hiện tạm thời đã được che giấu rồi, nhưng vẫn phải chuẩn bị, bây giờ sáu căn cứ cần được sắp xếp lại lần nữa, còn có chiến hạm lớn quá nhiều, cần phải trang bị nhiều chiến hạm cỡ nhỏ hơn, viên hấp thu cũng là vấn đề, vật liệu tin tức... Vận chuyển...”

Luru Diệp có chút ngây dại, bình thường nói tới chiến tranh thì kiểu gì cũng nên mang một sắc mặt nặng nề bộ dạng không thể làm gì khác chứ, nhưng

đáng về Khương Nhiên, nhìn thế nào cũng như kiểu cuối cùng ông đây cũng chờ được đến ngày đó!!

Sau một lúc lâu Lưu Diệp mới buồn bực hỏi “Đây là... Chuẩn bị có chiến tranh sao?”

“Đúng vậy.” Khương Nhiên mang nét cười.

Nháy mắt Lưu Diệp liền hết ý kiến, cái giọng ăn mừng này, ý là ai dám chọc giận anh sẽ phải chết đúng không...

Ôi trời, cái danh kẻ điên chiến tranh thật sự không phải thổi phồng!!

Sau khi Khương Nhiên nói hết những lời đó, lại chuyển chủ đề, nhàn nhạt hỏi “Vậy nói một chút tình huống đi? Thân thể lại lịch đều muốn biết.”

Lưu Diệp cũng không có cái gì để giấu diếm, cô ngồi trên ghế, Khương Nhiên ở trước mặt cô.

Lúc này bọn họ đã trở lại phòng ngủ.

Không gian nơi này không lớn, hơn nữa rất mập mờ.

Trên cái giường trước mặt cô kia, tối hôm qua bọn họ thân mật ôm nhau như vậy, cô bị Khương Nhiên vuốt ve...

Mỗi một động tác cảm thấy chỉ cần nhớ tới cũng làm cô đỏ mặt tới mang tai, vừa thẹn vừa cáu, nhưng tâm trạng lại rất kỳ diệu.

Không phải hoàn toàn ghét, cũng không phải thấy ghê tởm, tóm lại là có chút là lạ.

Rõ ràng quan hệ của hai người phải là tội phạm cưỡng bức và người bị cưỡng bức dự bị.

Trước sự xâm phạm của anh, cô rất căng thẳng rất sợ sệt, nhưng bản năng cô cảm thấy bị XXX, thì sẽ không chỉ có hai tâm trạng này đúng không, còn phải sợ hãi còn phải tuyệt vọng nữa...

Nhưng cô lại bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với anh.

Nói về những chuyện mình đã trải qua, gia đình của cô bạn bè của cô, còn có một vài chuyện nhỏ kỳ quái.

Hơn nữa kỳ lạ là, anh vẫn không hề ngắt lời cô.

Bất kể những chuyện cô nói có quan hệ gì với anh hay không, anh chỉ dùng đôi mắt chuyên chú nhìn cô.

Thật ra thì rất nhiều chuyện cô nói đều không liên quan đến sự xuất hiện của cô, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của đôi mắt kia, cô vẫn không tự chủ được nói ra.

“Thân thể cũng rất... Đáng thương... Chính là lúc còn rất nhỏ, cha mẹ thích có con trai, sau đó tôi vừa sinh ra liền bị đưa đến nhà bà nội, bà nội đối với tôi rất tốt, bà nói không thích không sao, bà bảo ngoan ngoãn vâng lời là được, sau đó liền sống cùng bà nội... Ở thế giới đó số lượng nữ giới và nam giới đều nhiều như nhau, không biến thái như thế giới này, có điều lương hưu trí đều không cao, đúng rồi, biết lương hưu trí là cái gì không, giống như phúc lợi xã hội của thế giới này, chỉ là con người của thế giới kia không hoàn mỹ, người già mà bị bệnh thì phải mất rất nhiều tiền, lúc bà nội bị bệnh thì vẫn cố chịu đựng, sau đó đến khi tôi lên năm nhất trung học thì ra đi, có một ngày đang ngủ trưa, bà chợt cầm một tấm ảnh rất nhỏ rất nhỏ, còn nói nếu như bà qua đời, thì muốn dùng tấm hình kia làm di ảnh, tôi ngủ mơ mơ màng màng, đặt tấm hình đó lên bàn cho bà... Sau đó khi bà nội qua đời mới nhớ ra, nhưng tìm khắp nơi cũng không tìm thấy tấm hình kia nữa...”

Cô vừa nhớ lại vừa nói: “Mặc kệ vui mừng hay đau khổ, dù sao một đường lao đảo nghiêng ngã đi tới đây, lớn lên như bao cô gái khác, ngoại trừ đoạn kinh nghiệm bên ngoài khi còn bé kia, những thứ khác đều tốt, chỉ là có lẽ do khi còn bé cha mẹ không quan tâm, cho nên cũng rất tủi thân, sau đó chính là cái ngày cãi nhau với mẹ, muốn ra ngoài tìm bạn gái sấu, vừa ra cửa thì...”

Kết quả là đến thế giới này, gặp được đám người Vũ Mị...

Khương Nhiên vẫn lắng nghe rất nghiêm túc, mặc kệ cô nói ngôn ngữ thế nào, không có Logic ra sao, nhớ tới cái gì thì nói cái đó, anh đều yên lặng lắng nghe.

Mãi cho đến khi nói tới đoạn cô tới thế giới này, Khương Nhiên mới dần dần chen lời vào.

Giữa lúc đó Khương Nhiên còn cùng cô tham thảo khả năng vũ trụ song song, có điều những lý luận đó cô nghe chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc.

Cô cứ tiếp tục nói về những chuyện mình đã trải qua, thật ra thì phần lớn Khương Nhiên đều biết hết.

Cô xâm phạm anh, sau đó là máy phát hiện nói dối, sau nữa là phi thuyền bị rơi, mùi máu trên người cô.

Về mặt Khương Nhiên cũng biến hóa theo, anh nửa mang chút chờ mong nhạo báng cô: “Cho nên làm chuyện cường bạo là sợ bị lộ?”

Mặt Lưu Diệp vụt cái đỏ bừng, nhỏ giọng biện giải: “Đám lưu manh đó nói muốn cời quần, tôi sợ muốn chết, đừng nói người đó là anh, cho dù trước mặt

là heo cũng phải làm.”

Khương Nhiên nhú mày.

Đáng vẻ đó, không khỏi làm Luru Diệp động lòng.

Cho tới nay cô đều run run rẩy rẩy sống sót, đối với cô mà nói khoảng thời gian vui vẻ nhất khi tới thế giới này, có lẽ là đẩy xe dọc phố rao hàng, kể từ sau khi có cửa hàng nhỏ của mình, cô còn hái hoa dại trên sân cắm vào chai thủy tinh, bày trên cửa sổ.

Mỗi khi làm như vậy, cô sẽ cảm thấy cuộc sống của mình tràn đầy hy vọng.

Cô đã từng bỏ ra nhiều cố gắng như vậy, nghiền túc kinh doanh cuộc sống của mình như vậy, nhưng đảo mắt một cái tất cả đều thay đổi.

Cô chợt khó chịu, không nịn được cầu xin Khương Nhiên: “Khương Nhiên! Nếu các người muốn clone thì cứ clone, muốn lấy cái gì thì lấy cái đó, cho luôn cả tay chân cũng được... Chỉ là xin anh, tôi không muốn mất đi tự do...”

Khương Nhiên nhìn khuôn mặt của cô, anh rất ít nói, lúc này hiếm khi lại chủ động giải thích: “Bên ngoài vẫn chưa biết sự tồn tại của em, nhưng đã nghỉ ngơi, đám Quan Chi làm một vài việc, hấp dẫn hết lực chú ý đi, làm bọn họ cho rằng chỉ là nghiên cứu ra thứ gì đó, mới có như vậy, những vật kia đã rục rịch ngóc đầu dậy, huống chi bị cảm nhiễm rồi, phát hiện tình huống thân thể vẫn chưa clone được, tổ y học đang nghiên cứu kế hoạch hồi phục.”

Anh ngừng một chút, “Cho nên trong khoảng thời gian này, coi như là vì an toàn, phải ở lại nơi này.”

Luru Diệp đành chịu ồ một tiếng, chỉ là ngay sau đó nhớ tới cái gì, lại hỏi: “Vậy, nhân viên trong cửa hàng thì...”

Không biết dã thú và Điền Thất có bị dính lú gì tới cô hay không, hơn nữa lúc cô chạy trốn lại gặp phải Sở Linh, nhưng thời gian gần đây, chỉ có đám người Quan Chi ở quân đoàn một tiếp xúc với cô, cô một lần cũng thấy bọn Sở Linh.

Về mặt Khương Nhiên không thay đổi trả lời: “Tạm thời nhân viên cửa hàng đã được chuyển tới chỗ an toàn, Sở Linh vẫn chưa biết tình huống, gần đây có mấy căn cứ cần bố trí lại lần nữa, đã phái hấn ra ngoài.”

“À.” Cô nhỏ giọng trả lời, nhưng trong lòng vẫn có chút buồn bực, cô cho rằng Sở Linh đã biết, chỉ là Khương Nhiên đã có kế hoạch của mình...

Thật ra thì cô rất muốn hỏi Khương Nhiên, có thể cho cô gặp bọn Điền Thất không, nhưng Khương Nhiên nhìn như vậy, cô chợt có cảm giác nói không ra lời.

Sau một khoảng trầm mặc, Khương Nhiên bỗng nhiên lại nói đến tình huống của mình, tình huống kia quý dị tới cực điểm.

“Là clone, người cung cấp gen là người đã từng rất nổi tiếng với biệt danh cuồng chiến tranh - Khương Nhiên, theo quy định, kéo dài tên tuổi của hấn, quy củ luật pháp liên bang, trước khi trưởng thành thì mỗi tuần đều phải tiếp nhận một buổi giáo dục chủ nghĩa hòa bình, đều là do Khương Nhiên ký kết, năm đó hấn xé bỏ hiệp ước hòa bình, tự mình nghiên cứu vũ khí sinh hóa, dẫn tới vịnh bị ô nhiễm nghiêm trọng, vội vã tới gây áp lực bắt hấn ký kết điều khoản này, muốn thông qua giáo dục Khương Nhiên khi còn bé, thay đổi bản chất hiếu chiến, chỉ là đến Khương Nhiên đời thứ chín, tên kia san bằng luôn viện phụ trách giáo dục, sử dụng bom hẹn giờ hấn tự chế, lúc ấy hấn mới mười ba tuổi.”

Luru Diệp không biết mình có nên cười hay không, rõ ràng một chuyện rất lớn, nhưng cô nhìn Khương Nhiên bây giờ, có thể nghĩ tới một Khương Nhiên nho nhỏ bậm môi bú sữa bình.

Nghịch ngợm gây sự, gây phiền toái khắp nơi.

Cô không tự chủ nhếch khóe miệng, trong đầu đã phác họa đáng vẻ thằng nhóc không từ bất cứ việc xấu nào, chắc cũng là bộ dạng đẹp mắt như vậy, ánh mắt cao ngạo, lôi lôi kéo kéo...

Khương Nhiên lại tiếp tục nói: “Sau khi trưởng thành được độc hưởng Eve một thời gian, nhưng mà tôi không có hứng thú với những thứ đó, ngay cả chương trình học kiến thức về phái nữ cũng trốn, gần đây phải bù lại rất nhiều kiến thức về sinh lý học, tâm lý học phụ nữ, ngày mai phải chia các thư mục kia ra, cảm thấy cần bổ sung chỗ nào thì nói, sẽ nhanh chóng bổ sung đầy đủ...”

A, Bây!!

Loại này cảm giác rung động này là xảy ra chuyện gì vậy!!

Cô quả thật không dám nhìn vào đôi mắt kia rồi.

Còn giải thích những chuyện từng trải kia nữa chứ!!

Vách đá cheo leo và hẻm hỏ không có quan hệ gì đâu!!

Cô xấu hổ cái cọng lông gì vậy!!

Cô liền vội vàng chuyển đề tài, nói: “Có chuyện này phải nói rõ một chút... Ở thế giới kia tôi đã tốt nghiệp đại học, IQ tuyệt đối là đạt tiêu chuẩn, chỉ là

không hiểu tại sao làm trắc nghiệm IQ của thế giới này lại có thể không đạt yêu cầu, còn có sức yếu là trời sinh, cái này thật sự không có cách nào cả, bởi vì trên người mở nhiều bắp thịt ít...”

Nói xong cô còn gờ cánh tay của mình cho Khương Nhiên nhìn.

Khương Nhiên lại không đi sờ cánh tay cô, mà là néo ngực cô, một bộ rất hiểu đánh giá: “Cấu tạo này căn bản không thích hợp chiến đấu, tốc độ chuyển động cũng bị hạn chế, khác với Oddy* chuyên lấy công kích là mục đích tiến hóa, giống cái của chúng chỉ khi nào có con thì bộ ngực mới trở lên lớn, chỉ là...”

*Oddy chính là con Áo Đức mấy chương trước đó. Minh sửa lại thành Oddy nghe cho xuôi

Anh dùng một chút lại bổ sung: “Bộ phận làm tình cũng rất có sự dụ hoặc.”

Lưu Diệp vừa rồi còn mặt tràn đầy phấn hồng, chợt nghe một câu như vậy, đại não nhảy mắt đóng băng.

Khương Nhiên ngược lại cũng không tệ lắm, làm ra chuyện quá đáng hơn, lễ phép hỏi thăm cô một câu: “Lúc đó có thể nhìn thân thể một chút không?”

Mẹ nó hình ảnh vụt chuyển một cái, xem mắt biến thành hiện trường đóng phim XXX à!!

Có biết là bong bóng hồng phấn nhảy mắt nổ bụp bụp không!!

Lưu Diệp đỏ mặt tía tai, mày nhú chặt: “Nếu nói không thì sao?”

Nào ngờ Khương Nhiên nói: “Vậy thì tự mình tới.”

Vừa dứt lời, cô đã bị anh bế lên, chân rời mặt đất.

Mặt cô hồng hồng, cảm xúc kích động nhìn anh chăm chăm.

Sau khi bị áp đảo trên giường, anh bắt đầu cởi quần áo của cô.

Ngón tay quần quít một chỗ, cô không ngăn được anh, ngược lại đưa ngón tay mình đến bên miệng anh, anh nắm lấy, nhẹ nhàng hôn một cái lên ngón tay cô.

Quần áo từ từ bị lột ra, từng món một rơi xuống mặt đất.

Nhiệt độ trong phòng rất thích hợp, không làm người ta cảm thấy quá lạnh.

Ánh mắt của anh dừng trên người cô quan sát tìm tòi nghiên cứu.

Mẹ nó, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ, mặc kệ trước đó đắm đuối đưa tình cỡ nào, trông dịu dàng cỡ nào, ánh mắt cung chiêu cỡ nào, thì mục đích cuối cùng của loại sinh vật hạ lưu vô sỉ như đàn ông vẫn là cởi quần áo phụ nữ!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thừa Nữ Thiếu Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.